

ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΟΝ

ΡΑΙΟΤΑΤΟΝ

ΚΑΙ

ΧΑΡΜΟΣΤΗΝΟΝ,

Τὸ πρῶν ἐπιμελῶς συγγραφὴν ἐκ τῆς τοῦ
Ἀγίας Ὁρθῆς Βίβλων

ΠΑΡ' ΑΓΑΠΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΥΣ.

Καὶ ταυτὶ μετεφωσεν τε, καὶ διορθωθεν εἰς δόξαν αὐτῆς τῆς

Α' ΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΟΡΗΣ.

ΚΑΙ ΘΕΟΜΗΤΟΡΟΣ.

Παρὰ Γεροδιακόμου Ἀμθίμου τοῦ Βέρα.

α. ψ. π'. ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ. 1780.

ΠΑΡΑ' ΝΙΚΟΛΑΨ, ΓΑΤΚΕΙ ΤΩ, ΕΞ ΓΩΑΝΝΙΝΩΝ.
CON LICENZA DE' SUPERIORI, E PRIVILEGIO

ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΟΙΣ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙΣ
 ΤΟΙΣ
 ΕΝΤΕΤΕΛΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΟΛΛΗΝ ἐλπίδα ἢ θάρρος ἔχει ἕνας
 ὑπ' αὐτοῦ (cioe teo) ὅταν τὸν ζετᾷζεν
 εἰς τὸ Κεῖτηριον διὰ τὰς κακουργίας αὐ-
 τῆ, εἰὰ εἶναι τινὰς Ρήτωρ εὐγλωττος,
 καὶ πρακτικὸς δραγμαῖος, καὶ μεσιτὴν
 πρὸς τὸν Βασιλέα εἰς πρόφασιν ἢ βοή-
 θειαν αὐτῇ τῇ πταίσαντος. μάλιστα εἰὰ τύχη καὶ εἶναι
 καὶ συγγενὴς τῷ Κεῖτῳ ὁ μεσιτὴς, ἢ ἀκεῖβός φίλος τῆ
 (καὶ τὸν παρακαλέσῃ καὶ χωρεῖς τὰς δημιουργίας, ἀπό-

κρυφα) εἶναι βέβαιος, πῶς τῷ θεῷ καί με καλοσυνῶν
 ὁ Βασιλεὺς, νὰ μὴ τὸν κείνῃ με τὸ αὐστηρὸν τῆς Δικαιο-
 σύνης, ἀλλὰ ἀπλαγχνικώτερα, διὰ τὴν ἀγάπην τῷ φίλῃ
 τῷ. Τοιοῦτο πρότως καὶ ὅς τις ἐπταυσε τῷ Ἐπερασίῳ Βασι-
 λέως Χριστὸν ἀμαρτανῶντας. καὶ ἐπιποθεῖ νὰ ἐπιτύχη
 συγχωρήσεως τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως. ἅς καμὴ τρόπον,
 νὰ εὕρῃ τινὰ μεσίτην, ὅπως νὰ εἶναι τῷ Κριτῷ φίλος γνή-
 σιος. διὰ νὰ δυσωπηθῇ με τὴν ἰκεσίαν τῷ φίλῃ τῷ, νὰ
 συγχωρήσῃ τῷ πταίσαντι. Ὅλοι γὰρ οἱ Ἅγιοι, Ἀπόστο-
 λοι, Μάρτυρες, καὶ Ὅσιοι, ὅπως ὑπέμειναν διαφόρους βα-
 σαύς καὶ θλίψεις διὰ τὸν Κύριον, ἔχουσι πρὸς αὐτὸν
 πολλὰ παρρησίαν ὡς δέλοι τῷ. ἀμή ἡ Πολυἀπλαγ-
 χνος Μήτηρ αὐτῷ, ἡ δεσπόζουσα πάσης τῆς Κτίσεως,
 ἔχει περισσότερον θάρρος, καὶ παρρησίαν πρὸς αὐτὸν νὰ
 πρεσβύῃ, ὑπὲρ τῶν Ἁγίων πάντας. καθὼς ἐφανῆ εἰς
 διαφόρους καιροὺς ἀπὸ πάρα, πρὸ τῷ νὰ γένῃ ἡ Οἰκουμε-
 νικὴ ζήτησις. καὶ ἐλύτρωσε πολλὰς ψυχὰς ἀπὸ τῶν ἐνέδρας
 τῶν δαίμονος. ὡς φαίνεται εἰς Βιβλίᾳ διάφορα. Ὅς τις
 ἐν ἐρρύπωσε τὸ κατ' εἰκόνα Θεὸς καὶ ὁμοίωσιν, ἅς ἀποκτή-
 σῃ φίλον ἐτῶν τὸν πάνσοφον καὶ παντοδύναμον Ρήτορα.
 τὴν ὑπέρτιμον λέγω τῷ Ἀγγέλῳ Βασιλείῳ, τὴν κοι-
 νὴν ἡμῶν Μεσίτριαν. ἥτις δύνεται πόσον με τὸν Κριτὴν,
 ὅπως δὲν ἡμπορεῖ ὡς χρεωφειλέτης Υἱός, παρέξ νὰ πληρώ-
 σῃ τὴν εὐαπλαγχνὸν αὐτῆς ἰκεσίαν ὁ πανοικτίρμων καὶ
 Πολυέλεος. Μεῖ ἄλλον τρόπον λοιπὸν δὲν ἀξιῶναι αὐ-
 θρωπε νὰ κάμῃς φίλιαν με τὴν παντοδύναμον Δέσποιναν,
 μόνον νὰ ἀναγνώσκῃς εὐλαβῶς τὰ ἐγκωμιασικὰς Τρο-

πάρια. ὅτι καθὼς ἓνας Ἀρχωντας χαίρεται, ὅταν ἐπαι-
 νᾷς καὶ Φημίζεις τον, ὅπως εἶναι θνητὸς καὶ σκληρόβρωτος
 ἀνθρωπος. καὶ σὲ γνωρίζει μεγάλῃ χάριν. καὶ κάμνει
 σε πλεσίαν ἀντάμεψιν. ὅπως ἀγάσσεται καὶ ἀφραίνεται
 ὁ Βασιλεὺς τῷ Βασιλεύοντι, ὁ ὢν αἰνετὸς καὶ ἀλογητὸς
 εἰς τὰς αἰῶνας, ὅταν δοξολογῶμεν αὐτὸν, ἡ τὴν ὑπε-
 ρένδοξον Μητέρα του. καὶ μένοντες ὑπόχρεοι, κάμνει
 χρεῖα, νὰ μᾶς ἀνταμεύσῃ τὴν χάριν πλεσιοπάρουχα.
 Διὰ ταύτην ἐν τὴν αἰτίαν, ἀπὸ ὅλα τὰ τῷ Ἁγίῳ Ὁρῷ
 ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΑ, ἐμεταγράψθησαν τὰ ὑψιότερα Τρο-
 πάρια με πολλὰ ἐπιμέλειαν. τὰ ὅποια καὶ τώρα μετα-
 δίδονται εἰς τύπας, με τὴν βοήθειαν αὐτῆς τῆς Ἀπαρ-
 θένε ΜΑΡΙΑΣ. διὰ νὰ τὰ ἀναγνώσῃς καὶ μόνον εἰς
 ταῖς Λαύραις τῷ Μοναχῶν καὶ Κοινόβια. ἀλλὰ καὶ οἱ
 Γερεῖς εἰς τὸν Κόσμον, καὶ λαῖκοι ἀλλαβεῖς, ὅσοι ποθεῖ
 νὰ εὕρωσι βοηθὸν αὐτῷ τὴν πολυώνυμον καὶ παντοδύνα-
 μον Ἀναοσαν. Ναὶ Εὐσεβέστατοι Γερεῖς καὶ Μονάζοντες.
 καὶ ὅσοι ἀπὸ τῶν Κοσμικῶν ἀλλαβίδε τὴν Δέσποιναν.
 μετὰ ἀμελάτε νὰ τὴν εὐχαρισᾷτε εἰς τὰς εὐεργεσίας καὶ
 δωρεάς, ὅπως ἡξίωσε κοινῶς πάντας. καὶ μερικῶς πάλιν
 ἄλλας πολὺ, καὶ ἑτέρας περισσότερον. ἐπειδὴ θάρρῳ, δὲν
 εἶναι τινὰς ἀπὸ τῶν πεισῶν, ὅπως νὰ μετὰ ἔλαβε παρ' αὐτῆς
 πολλὰς χάριτας. Λοιπὸν μὴ φανήτε περὶ τῶν εὐεργετίας
 ἀχαριστοί. ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἀναγινώσκετε τῶν Ὑμνων
 τῷ Θεοκαρῷ, οἵτινες εἰσὶ προτιμώτεροι καὶ ἀναγκαῖοτε-
 ροι. ἐπειδὴ εἶναι εἰς δόξαν καὶ αἰνεσὶν τῆς Ὑπερσίστης Τριά-
 δος. καὶ δεῦτερον τῶν Κανόνων τῆς Ὑπεραγίας Θεότητος.

καὶ ὅς ἐστιν βέβαιος, ὅστις τὰς ἀναγινώσκει μετὰ πόθον
 καὶ εὐλάβειαν, πῶς ἀπολαμβάνει πολλὰ ὠφέλεια καὶ μό-
 νον μετὰ θάνατον, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ δὲν τὸν ἀφύει ὁ Κύριος,
 καὶ ἡ Δέσποινα, νὰ πέσῃ εἰς μέγαν κίνδυνον, ἢ νὰ τε-
 λατήσῃ μετὰ κακὸν θάνατον. μόνον ὅς ἀναγινώσκει ἕνα
 Κανόνα κατ' ἐκάστην, καὶ τὰς καὶ. Οἴκας. Μὴ ἀμελή-
 σῃ ἐν τινὰς εἰς τοιαύτῃ ψυχῷ φελλῇ ἐγχείρησιν. ἀλλὰ ὅς
 δοξάζωμεν γηθοσύνῃς, καὶ ἀγαλλόμενοι εἰς τὸν τὸν Κόσ-
 μον τὸν Κύριον, καὶ τῷ Μητέρᾳ αὐτῇ τῷ Αἰπάρετον
 ἐν ὑπέρτιμον. διὰ νὰ μᾶς δοξάσῃ αἰῶνια ὁ δοξάζων τὰς
 αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ, νὰ τὸν ὑμνο-
 λογῶμεν μετὰ τῶν Οὐρανίων Δυνάμεων, καὶ πάντων τῶν
 Ἀγίων αὐτῇ, εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον.

Χ Αἶρε γαλαχός ὁ τῆς ζωῆς. χαῖρε τῷ Λόγῳ ἡ Μήτηρ Θεότου. χαῖρε
 ῥε εἰς τὰς γενεάς. χαῖρε Ἀγγέλων δοξασμός καὶ καύχημα. χαῖρε
 Θεομήτορ. χαῖρε λυχνία αὐγάζουσα.

Χ Αἶρε ἡ χαρήσασα Χεῖρ. χαῖρε τῆς πρὶν ἀπαρτίσεως ὕψους. χαῖ-
 ρε ἡ ἀνίκητος. χαῖρε προσάτις Κόσμου, χαῖρε ἀχανε. χαῖρε Βασι-
 λείας Χεῖρ τῷ Θεῷ ἡ οἰκείωσις.

Ω, δὴ, γ'. Ο' μόνος εἰδώς. τῆς τῆς βροτῶν.

Χ Αἶρε ὁλβος ἀσυλος Πιστῶν. Χεῖρ χαῖρε ἁγίασμα. χαῖρε ἀσὴρ Κυρίῃ
 λαμπρότατε, πηλίκον ὕψος χάριν μοι ὄρεξον, τῷ βοῶν σοι Δέσποινα.
 χαῖρε μόνῃ Ἀναστα, ἡ πασὰς τῷ Πανταγὰτος.

Χ Αἶρε Νύμφη πάντα. Θεῷ. χαῖρε Θεοχαίρι. δι' ἧς βροτοὶ ἐθεώ-
 τησαν. χαῖρε ἡ βάτος ἡ ἀκατάφλεκτος. χαῖρε τὸ γαλιῶν. χαῖρε ἡ
 ἀφώσις τῆς ἀρᾶς. χαῖρε μόνῃ πανύμνητε.

Χ Αἶρε ὁ λιμὴν ὁ σωτικός. λειμὼν χαῖρε ὁ εὖσμος. χαῖρε λαμπρὴ
 ψυχῶν Πανάχαντε. χαῖρε ἀπάντων τὸν Κτίστην ἡ τέχασα. χαῖρε ὡ
 αὐύμνητε Προφήτῃ ὁ σύλλογος. Γαβριὴλ δὲ τὸ Χαῖρε προσήγαγε.

Χ Αἶρε ἡ Βασίλισσα βροτῶν. Ἀγγέλων χαῖρε Δέσποινα. χαῖρε Ἀρχῶν
 αὐτῶν ἡδύχουσα. ταμεῖον χαῖρε Χεῖρ πανάμωμι. χαῖρε πύλη ἀβα-
 τε. χαῖρε πόκε ἐμφυχε. χαῖρε μόνῃ ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ω, δὴ, δ'. Ο' ῥος σε. τῇ χάριτι.

Χ Αἶρε Μητοπάρθεν Ἀγνή. χαῖρε πύρινε σύλε φωτὸς ἡλιακῆ. χαῖρε
 σεμνὴ ὡς ἑστέρᾳ. χαῖρε τιμαλφείστων τῷ Βασιλείῳ, παλάτιον. χαῖρε
 ἡ μόνῃ τῷ πῶσιν μειώσασα.

Χ Αἶρε ἡ ὁλόφωτος νερέλι. χαῖρε Πανάχαντε. Ναὶ Θεῷ χαῖρε σεμνὴ.
 χαῖρε νυμφῶν ὁ ὠρεπής. χαῖρε σέλας ἄδυτον, τῷ νοτῶ φωσφόρος.
 χαῖρε αἰεταί Κόσμου λαμπρῇ. χαῖρε Πάναγε. Δέσποινα.

Χ Αἶρε ἡ Βασίλισσα. σκέπη βροτῶν ἀκατέλιπτε. Κόσμου μεσίτριά σε-
 μνὴ. χαῖρε ἀσὴρ ἀειλαμπής. χαῖρε ἀλάβαστρον φεικτὸν τῷ μύρῳ τῆς
 χάριτος, τῷ νοτῶ φωτῇ Χεῖρ τῷ βλαστήσαντος, ἐκ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὸς.
 χαῖρε Πάναγε. Δέσποινα.

Χ Αἶρε ἡ πολύπτυχος, Χεῖρ βίβλος Ἀναστα. τῶν διςάτων συσδρομῇ.
 χαῖρε τὸ ρείθρον τῆς ζωῆς. χαῖρε τὸ ξύλον τῆς ἔφυης. ἀγνὸν οἰκη-
 πειον. ἔαπεξα χαῖρε καὶ εἰς τὰς γέφυρα.

Ω, δὴ, ε'. Ο' φωτὶς τῇ ἐλάμψει.

Χ Αἶρε λίθῃ τὸν ἀπρόγανον λίθον Χεῖρ ἡ τέχασα. χαῖρε πύργῳ τῶν
 ἐχθρῶν ἀπαντῶσα τὸ φρύαγμα. χαῖρε φῶς αἰδίου τῆς ἀφάρχε
 Θεαρχίας, εἰσαδέσμευ Πανάμωμι.

Ω, δὴ,

Χ Αἶρε εἰς τὰς κινεμένων ἐξ ὕλης Πανάχαντε. χαῖρε φαῖσις φωτισμῶν
 τοῖς ἐν ζῳῇ προσάγεσθαι. χαῖρε ὅπως Δέσποινα. χαῖρε λυχνία. χαῖ-
 ρε ξίφος τὰς ἀδενείας ἡ πέμψουσα.

Χ Αἶρε τῷ Θεῷ τῷ σοφίαν δεξάμενος. χαῖρε πλάξ γεγραμμένη
 τὸν Λόγον τῷ Πνύματι. χαῖρε θεοπάρχον δῶρον, βροτῶν εἰς σω-
 τηρίαν, ἀλογημένη Πανύμνητε.

Χ Αἶρε αὐτὸς ἡνισμῶν ἀρδείας τῷ Πνύματος. χαῖρε ἄστρον πλανη-
 τερὸν πάσης κατάρσεως. χαῖρε ἀγέδοχε κρατὴρ Πιστῶν ἀειζώας,
 Μαρία Μήτηρ Χεῖρ τῷ Θεῷ.

Ω, δὴ, σ'. Τὸν Προφήτῃ Γαυῶν.

Χ Αἶρε λύχνῳ φαεινῇ. χαῖρε φῶς ἀειλαμπής. χαῖρε πλάτε νοτῶ. χαῖρε
 Μήτηρ τῷ Θεῷ, Πανάμωμι. χαῖρε ἡ μόνῃ Θεῷ κηρύττει.

Χ Αἶρε βάσις ἀσφαλῆς. χαῖρε εἰς τὰς ἀσρατῆς. χαῖρε Νύμφη τῷ Πα-
 τρὶ. χαῖρε Μήτηρ τῷ Χεῖρ, Πανύμνητε, τῷ Κόσμῳ σκέπη. χαῖ-
 ρε ἡ πάντων ἐλπίς.

Χ Αἶρε λύσις τῆς ἀρᾶς. χαῖρε φύλαξ ἀσεβῶν. χαῖρε σπᾶθη κατ' ἐχθρῶν.
 χαῖρε τείχος ἀσκητῶν, ἀκήρατε, Θεῷ τῷ Λόγῳ Μήτηρ αὐμόρατε.

Χ Αἶρε κλίμαξ νοτῶ, ὑπὸ γῆς πρὸς Οὐρανόν. χαῖρε πύλη τῆς φωτὸς. χαῖ-
 ρε καύχημα Πιστῶν, Πανάχαντε. πάντων κτισμάτων ὡς ἡδύχουσα.
 Κάθισμα εἰπέ. Μαρία τὸ σεπτὸν, τῷ Δεσπότη δοχεῖον.

Ω, δὴ, ζ'. Σὲ νοτῶ Θεοπέε κάμινον.

Χ Αἶρε ψυχῶν ὅμιλος ὁ γαλιῶν. χαῖρε πασὰς χρυσοειδῆς. χαῖρε κλίμα
 Βασιλική. χαῖρε ἀσρατόμορφε. χαῖρε Μητοπάρθεν. δι' ἧς ἡμῖν
 ἐξανέτειλεν, ὁ φωτισμὸς τοῖς ἐν σκότει, Χεῖρ ὁ ἡδύχουτος.

Χ Αἶρε σαφὴς νοσημάτων ἱασις, τῷ προσερχόντων ἐπὶ σοί. χαῖρε σκέ-
 πη πολυκλήης. χαῖρε ἀσυμπάθητε. χαῖρε ῥὺς ἀσνάος, τὸν ἰλασ-
 μὸν πελαγίζουσα. καὶ νοσημάτων κρυφὰς ἐπονηράουσα.

Χ Αἶρε ζωῆς ἀπαρχὴ καὶ γέφυρα, διαβιβάζουσα Λαὸς, ὑπὸ τῆς γῆς
 πρὸς Οὐρανόν. χαῖρε οἰκηπτεῖον, ἀχανε ἀκήρατον, Θεῷ τῷ Λόγῳ
 ὡς ἡνδίκησε. χαῖρε Πιστὸς φωτοφῶσα λυχνία τῷ χαρίσματι.

Χ Αἶρε πηγὴ ἀειζώας νάματος. χαῖρε Παράδεισος ἔφυης. χαῖρε τείχος
 τὸ τῶν Πιστῶν. χαῖρε Αἰπάρθεν. χαῖρε μόνῃ Δέσποινα. δι' ἧς ἡμῖν
 ἐξανέτειλεν, ὁ αὐτὸς τῶν Πατέρων.

Ω, δὴ, η'. Εὐ καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ.

Χ Αἶρε αὐγὸς Ἡλίου Χεῖρ, εἰσαέσασα τῷ Κόσμῳ, τὸ κάλλος τῆς Βα-
 σιλείας τῷ Χεῖρ. χαῖρε Ἀγνή χάρις ἡμῖν ἀφάρχου. ἀλογημένη
 πάντα τὰ ἔργα τὸν ἀχρονόν σε τοκόν. καὶ σὲ καταχέως γεγαυμένη ἀπαύτως.

Χαῖ-

Χ Αἶρε εἴμνε πάγκρυσσε Θεόν, ὡς μάννα δεξαμένη. ὡς ρεῖθρον δειζώϊας ποῖς Λαοῖς. χαῖρε σεμνή, ὡ χαῖρε ἀκήρατε Θεομήτορ. χαῖρε Ὁρθόδοξον λιμὴν καὶ προσασία. χαῖρε τῆς ψυχῆς με ἐλπίς ἀρραγεσάτη.

Χ Αἶρε ῥάβδος ἡ νικοποῖς, πάντων τῶν ἀντιπάλων, σωθῶσα τῇ σῇ ἀρεσβείᾳ τὰς ἐπάρσεις κραταιῶς. ὡ χαῖρε Θεόνυμφε Παναγία. χαῖρε μοναζόντων κραταίωμα καὶ φύλαξ. χαῖρε τῆς ψυχῆς με καταφυγὴ καὶ σκέπη.

Κ οἰμίσον με δὴ τὰς ἐμπαθείς ὀρέξεις. παθῶν τε τῶν ψυχοφθόρων τὰ ἰνδάλματα Ἀγνή, εἰς τέλος ἐξάλειψον Θεομήτορ. ἵνα δοξάζω αἰεὶ καὶ εὐλογῶ σε, τῷ μόνῳ αἰτίᾳ τῆς πάντων σωτηρίας.

Ω, δὴ, γ'. Τύπον τῆς Ἀγνῆς.

Χ Αἶρε Θεοτόκε Δέσποινα. χαῖρε τὸ ὕψος τῆς σοφίας ἡ τέχασα. σοφίαν καὶ Λόγον τῷ Πατρὶ ἐκυπτόσατον. χαῖρε πέλαγος γνώσεως ἀπειρον. χαρὰς ἀδιαδόχου, καταξίσσα τὰς τιμῶντας σε.

Χ Αἶρε χελιδὼν ἡ εὐσημος. φειδεράτε τῷ γαλλίῳ εἰσάξασα. χαῖρε ἀσπιλε. χαῖρε τὸ αὐτὸς τῆς φύσεως. ἀλατόμητον ὅρος Παντάκτου. χαῖρε Παρθνομήτητορ, ἐλπίς ἀνθρώπων ἀκαταίχωντε.

Χ Αἶρε κελὸν ὅπως εὐσμον. ῥοδωνία χαλῖτων Λαοῖς σωτήριος. χαῖρε ἀσραπὴ, τὸν μαργαρίτῳ εἰσάγασα. χαῖρε φύσεως ὅλης τὸ ἔξοχον, πασὰς Ἐπικρανία. χαῖρε ἐλπίς με ἀκαταίχωντε.

Χ Αἶρε πάντων τῷ ζωῷ ἡ τέχασα. χαῖρε σεμνή τὸ κατὰ σκινον. χαῖρε βάσις καὶ σάσις καὶ κινήσις. Μαρτύρων καὶ Ὁσίων, καὶ Ἀποστόλων τὸ ἐδραῖωμα.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Α Νικανίδη ὁ Κόσμος ἐν τῇ κύνει σε. Θεομήτορ Κόρη, τῇ πιστῶν σωτρία. καὶ ἀρχηγὸς ποταμὸς τῇ δισεβῶς, ἀνταμῶν σε Ἀγνῆ. μὴ διαλίπης ἀρεσβέσσεια ἐκτενῶς, ἡδὲ πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

Ο ἱ σωτηροὶ ἐλπίσιν ἀδοκίμους Ἀγνή. σὲ προσασίαν μόνῳ, κεκτῆται Παρθένε, βοῶμεν ἀχαλίστως, σῶσον ἡμᾶς. Παναγία Θεόνυμφε. σὺ γὰρ ὑπάρχεις τῷ Κόσμῳ καταφυγὴ, καὶ ἀντίληψις τῷ θένος ἡμῶν.

Δ Εδοξασμένη ὑπάρχεις ἐν θένος. θένων. Παρθνομήτητορ Κόρη, Θεοτόκε Μαρία. τῷ Κόσμῳ προσασία, τεκῆσα σαρκί, τὸν Υἱὸν τῆς ἀνάρχου Πατρὸς, καὶ συναΐδιον Πνεύματι ἀληθῶς. ὃν ἱκέτευε σωθῶνταί με.

Τ ὦν Οὐρανίων ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα, ἡδὲ ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταίᾳ προσασία, Ἀγνῆ Παρθένε, σῶσον ἡμᾶς, τὰς εἰς σε καταφύγοντας, ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μὴ Θεόν, Θεοτόκε ἀνέμεντα.

ΤΗ,

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ, Ε' ΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν

Τ' ΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, α. Σὺ ἡ βοταιῆχος δεξιά.

Α ῥήτως σωέλαβες Θεόν, καὶ ἡδὲ φύσιν αὐτὸν ἀπεκύνσας, Δέσποινα Πανάχαυτε. τὰς γνηθεῖς πταισμάτων ἀπαλλάττωσα. ὅσον δυσωπῶσε, πυρὸς γιγόνης με λύξωσαι.

Π ελάγει βυθίζομαι δεινῶς, ἀμαρτιῶν ἀμετρήτων καὶ θλίψεων. ἀλλὰ κυβερνήσεις σε, τῆς διωγῆς ἀρεσβείας παναμώμητε, πρὸς γαλλίῳ θείᾳ, τῆς μετανοίας κατάρμοισον.

Α γιόν σε Τέλειος δεινῶν, ὁ ἐν Ἀγίοις ἐπαναπαυόμενος. Ἀγιος Θεὸς ἡμῶν, Ὑπεραγία Θεοτόκε ἄκτιστε, τῷ ἡγιασμένῳ, καὶ διοδόχῳ γαστέρα σε.

Χ Αἶρε ἡ παγκόσμιος χαρά. χαῖρε τῷ θένος ἡμῶν ἡ εὐφροσύνη. χαῖρε ἡ τιμήσασα, τῇ ἡδονῇ καὶ ἀποδῶν τῷ σε, πάντῃ Μαρία, βροτῶν τῷ φύσιν τῷ ἄτιμον.

Ω, δὴ, γ'. ὁ μόνος εἰδὼς, τῆς τῇ βροτῶν.

Ν ομῶν τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, ἀνέσειλας κύνεσσαι, τὸν τῆς ζωῆς ταμίαν καὶ πρύτανιν. διό σε Κόρη Παναγνὴ δέομαι. τῷ ψυχῇ με φώτισον, καὶ τὸν νῦν ἀγίασον, καὶ ζωῆς κοινωνόν με ἀνάδειξον.

Δ ολίως με δέλοις πονηροῖς, Θεὸς ὑπολιθῆσασι, δεδωμένον καὶ ὑποκύφαντα, ἐλδιδείας θείας ἀξίωσον. καὶ τοῖς δέλοις σώματόν, τῷ Τί σε Δέσποινα, καὶ αὐτῇ με δαλδῶν ἐρίχυσον.

Ε λείας ὑπάρχουσα πηγὴ. καὶ πέλαγος χριστόπτος. καὶ συμπαθείας ἀβυσσος ἀπειρος. τὰς ἀναβλύσεις τῇ ἐγκλημάτων με, ἐν ἐλπίδι ἔχοντα, ἐλεῆμον Δέσποινα. καὶ ἐλπίς με δειξόν με μέτοχον.

Σ ἐ σκλήρωμα δόξης τῷ Θεῷ, ὡραῖον ἐπιστάμενος. φειδαλλῆτε σίκον ἡγάπησα. Θεομήτορ τῷ σὺν ἀποπέπαι, διὸ σκλήρωμάτων με τῷ ἐν ἡδὲ λύξωσαι. καὶ σκλήρως Οὐρανὸν κατασκλήρῳσον.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, δ'. Οὐρος σε τῇ χάριτι.

Ο Μβελτον σαυόναμοι σήμενῃ καταλύεως, κεχαρισμένῳ τῷ ψυχῷ, ἐξ ἐπουβείας τῷ παθῶν. καὶ πηγὰς ὁμβρέζον με, καθαρτικῶν δακρύων Κόρη ἀξίωσον, ἢ τὸν Οὐράνιον ὁμβρον κυήσασα.

Ι Λεων Δεσπότην καὶ οἰκτιρόμενα τέτοιας. ὃν περ ἰλέωσαι καὶ μοι προσκευρακότε καὶ πολλὰ, τῶν παροργίζοντι. δίνεως καὶ ἰλασμόν μοι περὶ τῶν σου, ἀμαρτιῶν ὑδάμαμε Δέσποινα.

Τ Εἰχίσον τὸ τέχος τῷ Πισῶν Ἀπειρόγαμε, πῶς θείω φόβῳ τῷ ἐμῷ, ῥεπουπαρμένῳ ἡδοναῖς ἔχοντι αἶσαν, ταῖς τῷ ληθῶν ἐπιδομαῖς ὑποφάινεσα, καὶ τῷ ἐχθρῶν ταῖς ἐφόδοις ἀλάστον.

Ν Ηῖπιον παιδίον διὰ ἑλεος ἄρατον, γεννημένον Χριστῇ, τὸν ποταμίων Οἰὸν, νεανὶς ἀπειρανδρος, ὑδαφῶς ἐρήνησε διορθέμενον, τὸν πλανηδόνα Ἀδάμ ὡς περ νήπιον.

Ω, δὴ, ε'. Οὐ φανίσας τῇ ἐλάμψει.

Ε Λεήμων ἐλεήμονος Λόγῳ λοχόβρια. τῷ ψυχῷ μου ἐν ἐλέει σε θείῳ ἐλέησον καὶ τῆς κατεχέουσας με, καὶ τυραννέουσας ἀμαρτίας, καὶ σωθῆναι ἀπάλλαξον.

Μ Η' εἰσὶ ἐν τῇ Κεῖσει χρέεται με Δέσποινα, τῷ ζιζάντων συλλαβεῖν με, δαιμόνων ἐπιχαρμια, ἀλλὰ ἀκατάκλειτον τῷ τῷ Τίσε Κεῖσει, ὡς ἀφασθῆναι ἀξίωσον.

Ω Σ αἰτίαν τῆς ἡμῶν Οἰοτικῆς θείσεως, καταχέως οἱ Πισοί σε αἰετὶ μεγαλιώμεν· πολλὰ μεγαλεῖα γάρ, ὁ Διωατὸς ἐποίησέ σοι, ὡς ἀφασθῆναι ἀξίωσον.

Λ Αμωρυνόν με τῷ σολῷ τῆς ψυχῆς, ὡς ἐξόφωσα, τῷ παθῶν μου σκοτεινῆς ἀμαρτύποι Δέσποινα, καὶ πρὸς τὸν ἀκήρατον, Οἰὸν εἰσάγαγε νυμφῶνα, ὅδῳ γάμῳ φορέντα με.

Ω, δὴ, ε'. Εὐκλῶσον ἡμᾶς.

Ω Σ Κύριον Δεσπότην πάντων τέξασα, Κυεῖαν σε καὶ Δέσποιναν, ἐπιτάλῳ Παρθένῃ δυσωπῶ· ῥύσαι τῷ παθῶν τῆς δεσποτικῆς με, καὶ τῆς αὐτῆς κυρείας με ἐλευθέρωσον.

Κ Τυλῶντες ἐκκλῶσαι με Πανάγνε, κελὸν ὡσεὶ μέλισσαι, ἐν ἀκνήδαις ἐξακλῶσαι ὡς πῦρ, φλόγα διαέειον ἐξάραντες, οἱ ἐμπαθεῖς ἐν τῇ ψυχῇ μου λογισμοὶ σῶσόν με.

Ν Οσεντων ἰαθόν, πιπτόντων ἔγερσιν, πταρόντων ἰλασθῆναι, Οἰοτικῆς σὲ γνωσκῶν ἀσφαλῶς, δακρυσι προσπίπτω καὶ κραυγάζω σοι· ὡς δυνάμει αὐτῇ με σῶσον τῇ μοσιτείᾳ σε.

Ν Ομίμων φυσικῶν ἀνδρῶν τέτοιας, Παρθένῃ ἀπειρόγαμε, ἀπαλάττοντα ἡμῶν τῷ σωτηρίῳ, Λόγον τῷ Οἰὸν τὸν ἐκπύοντα· ὡς ἐκπύοντα, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς ἰκέτω.

Κάθισμα. Η'χος, α'. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Τ Ο' μέγα τῷ Πισῶν, καὶ ὑπερῷον τέχος· τῷ τῷ ἀμαρτυλῶν, κραταῖαν προσάσιν· τὸ ἄστυλον φρέειν, καὶ σπῆρον καταφύγιον· ἰκτέλωσε, Οἰοκλήτριά Κόρη· σῶμα ἀπέστηδι, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δίκης, καὶ σῶσόν με Δέσποινα.

Ω, δὴ, ζ'. Σὲ νοπτῶ Οἰοτικῆς κάμειν.

Ο Λον ἰδὲ ἐμαυτὸν προσάγατοι, Οἰοκλήτριά ὀλικῶς· καὶ τὸ σῶμα καὶ τῷ ψυχῷ, σοὶ προσανατίδῃ· τῷ ἐπιδομαῖν με, καὶ τῷ ἐνέσθαι μοι ἐφείσιν, ὀλοχερῆς ἀνατίναω πρὸς Σὲ, σῶσόν με Δέσποινα.

Η Δι' ἐμῶν ἐμαυτὸν ὁ ἄθλιος, ἀξία θρήνων πικραχῶς· καὶ ὡς ἡδὴ κατακλῆται, ὁ αὐτοκατάκλειτος, πρὸ τῆς κατακλείσεως, ὁδωρῶς καταβύχεται. Μήτερ Οἰὸν, ἢ ἐμὴ βοήθης μὴ ἐπλάθῃ με.

Ο Ι' μοι ψυχὴ ὁ καιρὸς σωπτεύεται· τῷ ἐπὶ θύρας ὁ Κεῖσις· τὸ Κεῖσιον ἀφασθῆναι· θρόνοι ἐτοιμάζονται· Ἀγγέλαι προσέχουσιν· οἱ ἐκλεκτοὶ σωμαδροῖζονται· τί ἐν σαυτῷ ἐπειθεῖς, καὶ θρήνεις ἀμαρτανόντες;

Β Ἀπὸς ποτὲ ἀφλεκτος Πανάμαμε, τῷ σῶν ἐκόντις νηδῶν· ἐν ᾧ ἐφλέξετε τὸ πῦρ, ὅπως τῆς Οἰοτικῆς· ὅθεν ἰκτέλωσι· πῦρ ἀσβέσει με λῦθῶσαι· ὅπως ὑμῶν ἀσιγήτως, Ἀγνὴ τῷ μεγαλεῖα σε.

Ω, δὴ, η'. Ἐν καμίνῳ παῖδες.

Λ Αμωρυνόν με τῷ σολῷ τῆς ψυχῆς, ὡς ἐξόφωσα, τῷ παθῶν μου σκοτεινῆς ἀμαρτύποι Δέσποινα, καὶ πρὸς τὸν ἀκήρατον, Οἰὸν εἰσάγαγε νυμφῶνα, ὅδῳ γάμῳ φορέντα με.

Ω Τραῖας θείας καλλογαῖς, ἀσύγκλειτον ἐν κάλλει, τὸν Λόγον ὑποκύνεσσα Πανάμαμε Οἰὸν, τὸν ταῖς ὁρατοῖς ταῖς ἐνθέσις πάντων τὰς καρδίας λαμψυρόντα, τῷ πίσει ἀνυμολογούντων, αὐτὸν εἰς τὸς αἰῶνας.

Ι Ἐραῖς σε πόρρωθεν φωναῖς, ἐδήλωσαν Προφῆται, Μήτέρα σε τῷ Δεσπότη, παναμώμιτε χηρῶν Οἰὸν· ὡς πάντες κραυγάζομεν· ἀλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυεῖς τὸν Κύριον.

Ω Σ ὡραία, ὡς ὡραία, Παρθένῃ τὸν ὡραῖον, ἐν κάλλει ὑδαφῶν αἰτίαν, ἀπεκύνεσσας Χειρόν· ὡς πάντες κραυγάζομεν· ἀλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυεῖς τὸν Κύριον, καὶ ὑδαφῶν αὐτὸν εἰς τὸς αἰῶνας.

Ω, δὴ, ε'. Τύπον τῆς Ἀγνῆς λοχείας σε.

ΓΝα χαρμοσύνης ἄσμασι, χαρισθείς Κόρη καταγεραίρωσε. ἵνα διὰ πάσης με ζωῆς μεγαλιώσῃ. ἐξέλθῃ με ἐκ σώματος λέοντος, δεινῶς ὀρυσθῇ, καὶ καταβρῶθῃ με σφαδάζοντος.

ΑΝω τὴν ἐμὴν διάνοιαν, ἐκ τῆς γεώδους βάθους ἄρασα, Δέσποινα τὰ ἐν Οὐρανοῖς διὰ παντὸς ἐνοπρὶζέσθαι, καὶ φαντάζεσθαι κάλλη ἀξίωσον, ὡς αὐτῇ θεωρεῖται τῇ αἰδίᾳ ἐποφραίνονται.

ΩΦθῆς ἱερὸν Ἀνάκτορον, καὶ καθαρὸν Παρθένε Χειρὲ παλάτιον, τὸ πρὸ τῆς αἰῶνος ἀληθῶς Βασιλεύοντος, καὶ κρατῆντος ἀπάσης τῆς Κτίσεως. Διό με τὴν καρδίαν, ἐξ ἀκαθάρτων παθῶν κάθαρσον.

ΣΤάμνον ἱερῶν καὶ βράβειαν, καὶ χρυσαντὴν λυχνίαν καὶ θρόνον ἅγιον, ἁψαυσον σκηνὴν, καὶ ἀχειρόπλοκον θαλάμον, καὶ πασάδα χρυσῶν, καὶ θεοεργον πλάκα, καὶ θεοδόχον κλίνην, γινώσκοντίν σε Πάναγνε.

Στιχηρά, ἦχος, α'. Πανόφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

ΑΦθόρας ἐκύψας Θεόν, τὸν φθορὰν μειώσαντα, καὶ ἀφθαρσίαν πηγάζοντα, ἀφθορὴ ἁμῶν. Διὸ δυσωπῶσε, τοῖς δεινοῖς φθαρείντα με. πρὸς βίαις σε Ἀγνὴ ἀνακαίνισον, ἵνα δοξάζωσιν, ἵνα πόθῳ μεγαλιώσῃ, τὴν τὸ ἅγιον ἡμῶν μεγαλιώσαν.

Τὸ πῦρ τῆς Θεότητος Χειρὸν, ὑπεδέξω Πάναγνε, καὶ ἀκατάρλεκτος ἔμεινας. Διό σε δεομαι, τὸ πῦρός με ρῦσαι, τῇ θερμῇ πρὸς βίαις σε, τῇ τῆς αἰωνιότητος κολάσεως, ὡς παντοδύναμος, καὶ φιλανθρώπος ὑπάρχουσα, οἷα Μήτηρ τὴν παντελεήμοτος.

ΠΑνύμνητε Δέσποινα ἐλπίς, τῇ Πιστῶν καὶ στήριγμα, καταφυγὴ καὶ βοήθεια, σὲ ἱκετόμοι, ἐκ παντὸς κινδύνου, τὸς δέλας σε λύσωσαι, τὸς πίσει προσκυλῶντας τὸν τόκον σε. αὐτῇ πρὸς βίαις σε, καταπέμψαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν ἐρῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΓΔέσποινα προσέρχομαι Ἀγνὴ, καὶ βοῶ τὸ ἥμαρτον. μὴ ὑποσέψῃς τὸν δελόν σε κατηχυμῶν με, καὶ ἡπορημῶν, ἔχεις γὰρ τὸ δυνάσθαι, ὡς Μήτηρ τὴν ὕψις ὑπάρχουσα. ὃν καδικέτω, δωρηθῶναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν ἐρῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ,

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

Τ' ΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α'. ἦχος, α'. Ω, δὴ ἐπιλείον.

Η Μόνη τὸν ἄχρονον Θεόν ἐν χρόνῳ, τεκῶσα σαρκέμενον, Παναγία Ἀρχαντε, πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθλίας με ψυχῆς, πάθη σε ράπτουσον.

ΤΑ βράμματα Πάναγνε τὰ τῆς ψυχῆς με, καρδίας τὴν πάσῃν, καὶ τὰ νοῦς τὰς ἐκβοῶν, ἀφωτίσιν ὡς ἀγαθὴ, ταῖς σαῖς δέησις.

Τὸ φῶς ἡ κηρύσσουσα τὸν λυθωτὴν με, τὸ σκότος με λύθωσαι, καὶ βασανῶν Ἀρχαντε, τῇ αἰωνίῳ ἐκεί, ὅπως σωζόμενος ὑμῶν, τὴν δὲ σπλαγχνίαν σε.

Ω Διὸ κατανύξας τῇ Θεότητι, θερμῶς προσενέγκωμεν, ψυχὴ μου ὡς τάλανα, βεβηλωθεῖσα κακῶς, ἵνα ῥυθώμεν ἐκ πυρός, τοῦ αἰωνίζοντος.

Ω, δὴ, γ'. Στενωθήτω ἡ καρδία με.

ΤΗς σερδύσης διανοίας με, ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀφάισον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν με ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῇ Πιστῶν ἡ βοήθεια.

ΡΤσαι με πάσης ἀφελείας, καὶ πολλῶν σκανδάλων τὴν ὁφείας αἰωνιζέσθαι σε φλογός, καὶ τὸ σκότος Πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς ὑποκυύσασα, ἡμῖν τὸ ἀέσπερον.

Τὸ φρικτὸν Παρθένε Κερίθειον, καὶ τὸ πῦρ ἐκείνο τὸ ἄσβεστον, καὶ τὴν ὑπέφασιν Ἀγνὴ, τὴν δεινὴν ὅλως δέδοικα. σπεύσον, σώσον πρὸ τῆς τέλους ἀγαθὴ τὸν οἰκέτην σε.

Θεογενῆτορ ἀπειρόγαμε, τὸς ἡμῶν δέησις προσάγαγε, τῇ Παιτῇ σε καὶ Θεῷ, τῇ τεχθέντι ἐκ μήτρας σε, ὅπως εὐρωμεν τελέαν τῇ δεινῶν ὑπολύθωσιν.

Teotocaridn.

B

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, δ'. Ἐν Πνύματι προβλέπων.

Παρθένε Θεοτόκε, ἀμόλυπτε σκηνή, μολυνθέντα πταίσμασι καθά-
ρισόν με νῦν, τῇ οἰκτιρῶν σε καθαρατάταις βράσι. καὶ δός μοι
χεῖρα βοηθείας ἵνα κράζω· δόξα σοι Ἁγνή Θεοδόξασε.

Ναὸς ἡγιασμένος, ἐδείχθης τῷ Θεῷ, τῷ ἐν σοὶ σκηνώσαντος Παρθέ-
νε ἡμῶν. αὐτὸν δυσώπει ἁμαρτιῶν ἡμᾶς ῥύψει ὑποκαθάραι. ὅ-
πως οἶκος γνωριδάμην, καὶ κατοικητήριον Πνύματος.

Ελίσσον με μίση, ἐλέες τῷ πηγῷ, Θεοτόκε τέξασα. καὶ λύσον τῷ
δεινῷ, ψυχῆς με ῥύσον καὶ πάρωσιν τῆς καρδίας. δακρύων ῥέειδρα
καὶ κατάνυξεν ἀπὸ τέλους, δέστα καὶ δεινῶν ὑπολύθωσιν.

Εξέτισαν ἐράσαι Ἀγγέλων στρατιαί, πῶς ὁ ἀθεώρητος μορφῇ τῇ καθ'
ἡμᾶς, ἐκ σὲ ἀράδην Παρθένε Θεοκυήτορ. ὃν ἐκδυσώπει σωτηρίας
ἀξιώσαι, πάντας τὸς πιστῶς σε δοξάζοντας.

Ω, δὴ, ε'. Τῷ σὺ ἐρῶν ἡμῶν.

Νεκρόν με ἀπειράσαστο ποτὲ ἐν τῇ Ἐδέμ, γεῦσις ποτηρᾶ. ζῶν δὲ
κυσάσα Ἁγνή, τὸν ξύλῳ πάλαι θνήξαντα, ζωοποίησόν με, καὶ
βράβυσον ἐρῶν.

Διάσωσόν με Πάναγνε κινδύνων χαλεπῶν. ἔγειρον παθῶν κοφίας καὶ
ῥύσαι με, αἰχμαλωσίας καὶ κακώσεως, ποτηρῶν δαιμόνων, τὸν σὸν
ἀχρεῖον δέλον.

Τὰς κέρας τῆς ψυχῆς με διαύοιζον Ἁγνή, βλέπειν με βρώας τῷ
θείῳ λαμφρότητα. καὶ τῷ σὺ δόξαν Παναμώμντε. ὅπως ἐλέες
τύχῳ καὶ αἰώνις δόξης.

Βασίλισσαν Παρθένον σε κηρύττει ὁ Δαβὶδ, Ἀρχαντε Ἁγνή, διὰ
ἱκετάσσε, τῆς Οὐρανίης Βασιλείας με, ποίησον κληρονόμον, ἵνα σε
μακαρίζω.

Ω, δὴ, ε'. Τὸν Προφῆτῳ Γωαῦ.

Μολυνθέντα με πολλαῖς, ἁμαρτίαις τῷ ψυχῷ, δυσωπῶσε ἐκτε-
νῶς, τῷ ἀμόλυπτον σκηνῷ, ὑπόπλυνον, παντοῖς ῥύψει τῇ
μεσιτείᾳ σε.

Κυβερνήτης μοι ὁρῶ, θαλαττόντι Ἁγνή, ἐν πελάγει χαλεπῷ τῇ
τῷ βίᾳ πειρασμῶν. καὶ ἴδωλον ἀπὸς σωτηρίας ὁδὸν καὶ σῶσόν με.

Αγίσματος σκηνή, δεδειγμένη Μαρτῶν, μανθεῖσαν ἡδοναῖς τῷ
ἀθλίῳ με ψυχῷ, ἀγίαςσον, καὶ θείας δόξης μέτοχον ποίησον.

Τὴν Μητέρα τῷ Θεῷ, καὶ καλῶ ἐν γυναιξί, δυσωπῶσε ἐκτενῶς,
μὴ παείδῃ με Ἁγνή, ἀλλ' οἰκτερον, καὶ πάσης βλάβης σῶσον σω-
τήριον.

Κάθισμα. Η'χος, α'. Τὸν τῶρον σε Σωτήρ.

Εγγίζει ὁ Κελῆς, ἐπὶ θύρας τὸ τέλος. γενηθήσονται ψυχῇ, καὶ ἐν
βάθῃ καρδίας, ἐκτάσσε βοήσον, τῇ Μητρὶ τῷ Θεῷ ἡμῶν. ἐλδο-
θήσονται τῇ φοβερῶν με βασιλῶν, καὶ ἐν τῷ με, τῆς ἀπαύσεως τάξον,
Πανάμωμε Δέσποινα.

Ω, δὴ, ζ'. Τὰς ἐν καμίνῳ παῖδας.

Τὴν μανθεῖσαν πάθει ψυχῷ, ἀγίαςόν με Δέσποινα Πανάχαντε
Ἁγνή, καὶ τῷ νοῶς δεινῶς αἰχμαλωσίας, καὶ καρδίας πάρωσιν, καὶ
τῇ δαιμόνων ὁρμᾷ τάχος ἀφάνισον.

Νενεκρωμένην πάθει σαρκὸς, Πανάμωμε ζώωσον τὸν νῦν με καὶ Θεῷ,
τὰ ἀρετὰ ἐπιτελεῖν ἐνίχυσόν με. ἵνα μεγαλυῶσαι. ἵνα δοξάζω αἰ-
τῷ Δωδωλαγχρῖαν σε.

Ρῥύσαι γεγνής Δέσποινα Ἁγνή τὸν δέλον σε, ῥύσαι καταδίκης με
φεικτῆς τῷ σὲ Τίε, ῥύσαι κολάσεως ἀπάσης ἐμὲ τὸν κατάνυξον,
ἐκδυσωπῶσα Θεὸν τὸν ὑπαράγον.

Νεκρωσόν τάχει Δέσποινα Ἁγνή, τῷ τῆς σαρκὸς πάθει καὶ ψυχῆς με
ταπεινῆς, ῥύπον δεινῶν ὑπόσμιζον Παρθένε, καὶ λογοθεσίῃ με Δαι-
μόνων τῇ ποτηρῶν ῥύσαι καὶ σῶσόν με.

Ω, δὴ, η'. Ὅν φείτῃσιν Ἀγγελοι.

Σαρκῶται ὁ ἄσαρκος ἐν σὲ θεωρηπῶς. ὃν αἰτῶσαι Πάναγνε τὰ πᾶ-
σι τῆς ἐμῆς, σαρκὸς θανατῶσαι καὶ ζωῶσαι με, τῷ νεκρωμένην
ψυχῷ ταῖς ἁμαρτίαις.

Ισῶ το σὺν ἡμῖν Ἀδὰμ τῷ χοίκε, Σωτήρα κυσάσα Πανάχαντε
Θεὸν. αὐτὸν ἐκδυσώπει τὰς πληγὰς τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θηραπείῃσαι ἀ-
νίαται νοσέσης.

Ανάστησον κέρμενον εἰς βάθῃ με κακῶν. τὰς νῦν πολεμῶντάς με πολέ-
μιον ἐχθρὰς, ἔωθόντα ἀπόποις ἡδοναῖς τῷ ψυχῷ, Ἁγνή μου
παείδῃ, ἀλλ' οἰκτερον καὶ σῶσον.

Ισῶσόν Ἀρχαντε τὰ πάθει τῆς ἐμῆς, καρδίας κυσάσα τὸν πάντων
ἱατῶν. καὶ τῆς τῇ δικαίᾳ δειξὸν μέτοχον, Παρθένε μαρτίδος, Χει-
ρὸν ἐκδυσωπῶσα.

Ω, δὴ, θ'. Τῷ φωφόρον νεφέλῳ.

Φιλαμαρτῶν ὑπάρχων, ἐν ἀμείλῃ δάγῳ. καὶ τὸ Κελῆσιον Ἁγνή
τὸ ἀδέκασον ἔμα. ἐν ᾧ με πῆρσον ταῖς σαῖς ἀγίαις δειξέσιν,
ἀνδύων, ἀνατάκειτον ὅπως, ὡς προσάτιν μακαρίζω σε αἰ.

Φρίτω τὸ Βῆμα Παρθένε, καὶ τὸ ἀλάθῃτον ὄμμα, τῷ σὲ Τίε, ἀνά-
ξεις αἰχρὰς ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας. καὶ διὰ τῶν σοι βοῶν τῶν δωδωλαγ-

χε Δάσποινα, βοήθησον, καὶ πῶς τότε ἀνάγκης, ἐξέλθῃ με, καὶ δέσσωσιν Ἀγνή.

Ως φοβερά ἡ ἡμέρα, πῶς ἐξετάσεως Κόρη. ὡς ἡ ὑπόφασις φρικτή. ὡς δεινὴ ἡ αἰχμὴ. τίς ὑποσέσεται λοιπόν, Πανάχαυτε Δάσποινα; ἐλέησον, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ πρὸ τέλους δός μοι ἄφεσιν Ἀγνή.

Φως ἡ περὶ τὸ θεῖον, ἐσκοτισμὸν με πάσαις, ταῖς μεθοδείαις τῶν ἐχθρῶν, καὶ ραθύμως βιῶνται, καὶ παροργίζοντα Θεόν, Πανάμωμε φάτισον, ὁδήγησον, πρὸς καλὰς ἐργασίας, ὡς αἰτία ἔσα πάντων τῶν καλῶν.

Στιχηρὰ προσόμοια. Πανδέφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Νός με σὺ εἰ ἡ ἁρμονία, καὶ τὸ ἀγαλλίαμα. σὺ τῶν παθῶν με τὸ ἴαμα, Κόρη Θεόνυμφε. τῶν ἀρρώστων μου πᾶν ἄγνε, ταχεῖα θεραπεία καὶ λύτρωσις, τῶν συνεχόντων με, πειρασμῶν καὶ καταφύγιον ἐν ἀνάγκαις, διὸ μεγαλύνω σε.

Ελέος ἡ ἄβυσσος ἐμέ, τὸν βυθὸν ἡρόμηνον, ἀκαθαρσίας ἐλέησον, καὶ λύσον πάντα με, τῶν παθῶν τὸν ῥύπον, δάκρυσι καθαίρυσά. καὶ δεῖα κατανύξει λαμπρύνουσα, δι' ἧς δυήσομαι, λυβωθῆναι πῶς κολάσεως, ἀσπλαγχγία τῶν ἐν σοὶ οἰκήσαντος.

Φως ἐνδιάστημα Ἀγνή, μόνῃ ἐχημάτισας, τῶν ἐκ Πατρὸς ἀνατείλαντος, ὅθεν κραυγάζω σοι. τὴν ἐσκοτισμὸν μου, ψυχὴν μου πᾶσι παῖσι, φωτὶ τῶν ἀρετῶν καταφαίδρινον. καὶ ἐν σκηνάμασι, φωτεινοῖς με κατασκλύνωσον, ἐν ἡμέρᾳ πῶς ἀπαποδόσεως.

Η πάντων Βασίλισσα πληθὺς, Ἀσμάτων τάξεων. καὶ Προφητῶν ἡ ἐμνήμεις, σοφοὶ Ἀπόστολοι. μὲν τῶν Προδρόμων, Ἱερεῖς καὶ Μάρτυρες. Ὅσιον καὶ Δικαίον τὰ τέγμετα, Χειρῶν πρεσβύσατε, ὡς ἀγαθὴν μοι τὴν συγχώρησιν, ἐγκλημάτων ἀπάντων, ὧν ἔπραξα.

ΤΗ

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

ΥΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, ἀ. ἦχος, ἀ. Σε ἡ ἱεροπαιχὸς δεξιὰ.

Ωφθης πλατυτέρα Οὐρανῶν, τὸν μηδαμῇ χωρητὸν σωματόστατον. τῶν ἐν ἐκέντρε, πάσης ἡμᾶς σποχωρίας ῥύσασθαι, καὶ αἰωνιζέσθαι Παρθενομήτητορ κολάσεως.

Γᾶσαι τὰ πάθη πῶς ἐμῆς, Θεοκυήτητορ καρδίας καὶ ἀρετῶν, αἰπταὶ δοθῆναι μοι, ἀμαρτιῶν, ὧν περ ἀφρόνως ἔπραξα. ὅπως σε δοξάζω, ταῖς σαῖς ἀρεταῖς σωζόμενος.

Νεφέλι ὑπάρχουσα φῶς, ἡ τὸν πῶς δόξης κλύσασα Ἡλίον, νύμφη ὑποσέβησον, τὴν τῶν παθῶν ἐκ πῶς ψυχῆς μου Ἀχραντε, καὶ αἴγλη με δεῖα πῶς μετανοίας καταύγασον.

Αρρήτως συνελάβεις Θεόν, καὶ ἐκ φύσιν αὐτὸν ἀπεικύνσας. Δάσποινα Πανάχαυτε. πῶς γνήρεις πταισμάτων ἀπαλλάττωσα. ὅθεν δυσωπῶ σε, πολλῶν πταισμάτων με λύτρωσαι.

Ω, δὴ, γ. Ὁ μόνος εἰδὼς πῶς τῶν βροτῶν.

Γὰρ πάντων ἐκύνσας. πῶς ἀδυναμία ἡμῶν βασάσαντα, καὶ τὰς νόσους ἀραντα Χειρὸν τὸν φιλεάνθρωπον, καὶ Σπαιρὸν δι' ἡμᾶς ὑπομείναντα.

Δολίως ἀρπάσαι με ζητεῖ, ὁ ὄφρις ὁ παμπόνηρος. καὶ ἐαυτὸ ποιῶσαι κατὰ βρωμα. ἀλλ' οἰκτιρὸν με τὸν πεποιθότα σοι. καὶ ἀφράκτως ποίησον, πᾶς αὐτὴ ἐνέδρας τε, καὶ ραδιουργίας Παναμώμπε.

Ο μόνος ἀόρατος Θεός, ἀράδι σωματόμυθος, ἐκβολὴ ἐκ σὲ ἀγαθότητος. ὃν ἐκδυσάπτει εἰς ἀόρατον με δυσμῶν λυβώσασθαι, ἀφειδῶς θλιβόντων με, τὴν καρδίαν Πανάμωμε Δάσποινα.

Ζωὴς κεκτημένος σε φερὸν, καὶ τέχος ἀποσμάχτητον. καὶ μὲν τέλος σκέπλωσε εὐροίμην; καὶ προσάσιν ἀκαταμάχτητον, πρὸς Θεὸν εἰσάγασαν, καὶ ζωὴν παρέχουσαν αἰώνιον, καὶ δόξαν Πανάμωμε.

Teotocariōn.

B 3

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, δ'. Ὁ ὅρος σε τῇ χάριτι.
Σὲ μόνῳ πασῶν ἐκ θανάτων ἐκλεξάμενος, ὁ τῶν αἰώνων ποιητὴς, κα-
 πεκλώσας ἐπὶ σοί. αὐτὸν ἐν ἐκείνῳ ὡς ἀγαθὸν Θεοχαρίτωπε
 Δέσποινα, τὸ ἐλεῆσαι ἡμᾶς τὰς ὑμνῆτάς σε.

Ως Μήτηρ Χειρὶ τοῦ ποιητοῦ πάσης Κτίσεως, τοῦτον ἐκείνῳ
 Ἀγνὴ, κατοικτειρῆσαι τῷ ἡμῶν, Παρθένε ἀδούλειαν, καὶ ἰ-
 λασμὸν πταισμάτων πᾶσι δωρήσασθαι, καὶ αἰωνίων τερπνῶν τῷ ὁπο-
 λαυσίῳ.

Ἀγρυπνον τὸ ὄμμα τῆς καρδίας ὡς ἔχουσα, τῇ αὐτοάνθρωπα Ἀγνὴ
 φιλανθρωπία σωτηρίας ἡμᾶς παρέπευσα, καὶ νοητῶν θηρῶν λυτῶ-
 σαι Πανάχαυτε, καὶ ὁρατῶν πολέμων καὶ θλίψεων.

Ἡ Κεῖσις ἐφέστηκε. Ψυχὴ μερηγώρησον. τῆς ῥαθυμίας τὸν βαρὺν
 ὕπνον ὑπόθε. καὶ Χειρὶ ἀγρυπνῶς ἐπιβόησον. τῆς σῆς Μητρὸς
 ταῖς ἐκείναις ἐλέησον, τὸν εἰς βυθὸν με κακίας ἐλάσαντα.

Ω, δὴ, ε'. Ὁ φωτίσας.

Ἀμφοτέρι τὸ ἐκ σὲ ὡς νῦν ἀνατείλαντος, καταύγασον τὰς ἡμῶν
 διανοίας Πανάμωμε. καὶ τὸ σκότος μείωσον τῶν λογισμῶν τῶν ψυ-
 χοφθόρων, καὶ ῥυπαρῶν ἐνδυμήσεων.

Τὸ πέλαγος ἀσπαραγχνίας Χειρὶ ἡ κηύσασα, πταισμάτων με τὸν
 βυθὸν τὸν ἀμέτρητον ξήρανον. ὁμβρες κατανώξεως παρεχομένη μοι
 Παρθένε, ταῖς πρὸς Θεὸν μεσιτείαις σε.

Υπέρωτε τὸ ἥλιος νεφέλῃ ἀπέλασον, Πανάμωμε τῆς ψυχῆς με τὸν
 ζόρον περισβείαις σε. καὶ τὸν νῦν με φωτίσον τῇ ἀμελείᾳ σκοτιδέν-
 τα, ὅπως ὑμνῶ σε σὺ ζώμενος.

Εὐπλόδιον ὡς ἴαμμον θαλάσσης τὰ πταίσματα τῆς ψυχῆς με, καὶ ἐκ
 ἐστί μοι αἰεσίς Δέσποινα. ἀλλ' ὡς τεκῶσα τὸ πέλαγος τῆς ἀσπαραγχνίας,
 λύτρωσαί με τῆς κατεχούσης κακώσεως.

Ω, δὴ, ς'. Ἐκύκλωσον ἡμᾶς.

Ἀνάγαγε Ἀγνὴ ἐκ κατωτάτου με βυθὸς τῆς ἀπογνώσεως, καὶ πρὸς ὄρμον
 μετινοίας ἀληθῆς, ἴδωνόν με δέομαι τὸν δέλον σε. καὶ γὰρ πρὸς σὲ
 τὰς ὀφθαλμούς με ἦρα Πανύμνητε.

Μαράσασα βλαστῶ τῷ σὺ Πανάμωμε, τῷ πάλαι ἐκβλαστήσασαν,
 ἀδαβάσει κακίαν τὴν ἐχθρὴ. τὰς ἐν τῇ ψυχῇ με ἐκβλασταύον-
 τας, φθοροποιὰς καὶ ἀκνωθῶδεις λογισμὰς ἐκτίλον.

Ῥυτύνει με πρὸς διαιωνίζοντος, καὶ σκότους ἀμαυρώσεως, καὶ πασιτοίας
 Μητροπαρθένε Ἀγνὴ, θλίψεως ἐκείνῳ τὸν Κύριον, τὸν ἐκ τῆς σῆς
 γαστρὸς ἀφῆνώς ἡμῖν ἐκλάμψαντα.

Νοσούντων ἰατρὸν, πιπτόντων ἐγέρσει, πταίνοντων ἱλασθήσον, Θεοτόκε
 σε γινώσκων ἀσφαλῶς, δάκρυσι προσώπῳ καὶ κραυγάζουσαι ὡς
 δυνατὴ, αἰτήμα σῶσον τὸν ὑπολύμνον.

Κάτισμα. Τὸν τάρον σε Σωτήρ.

Πρεσβείαν πρὸς Θεὸν, κειμηλίοι σε πεινῶν, προστρέχοντι πιστῶς τῇ
 ἀγίῳ Ναῶν, αἰτήματα βοηθείας ὡς σὲ Αἰπαρθενη. ῥύσαι
 ἐν ἡμᾶς, τῆς τῇ δαυμόνων κακίας, καὶ κολάσεως καὶ καταδίκης φεικώδης,
 τὰς σὲ μακαρίζοντας.

Ω, δὴ, ζ'. Σὲ νοητῶ Θεοτόκε κέρινον.

Σᾶρκα λαβὼν ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σε, ὁ κἀρσιστος Θεός, σὲ προσά-
 τιν τῷ γηγενῶν, ἐδείξε Πανάμωμε. ὅθεν σε δέομαι, πάσης ἀ-
 νάγκης ῥύσαι τὰς φάλλοντας, ὁ αἰνετὸς τῷ Πατέρων.

Πρὸς τὸν ἐκ σὲ γνησθέντα Κύριον, ἡμεῖς μεσίτις ἀγαθῇ, τῆς γέν-
 νης καὶ τῆς πυρὸς, ὅπως με λυτῶσινται, καὶ καταξιώσιν με, τῆς Βασι-
 λείας κραυγάζοντα, ὁ αἰνετὸς τῷ Πατέρων.

Θρόνον Θεῶ καὶ πασάδα ἐμφυχον, Θεοφρονῶντες οἱ πιστοὶ, ἐπὶ γνόντες σε
 ἀληθῶς, πίσει ἐκβοῶντες σοι, σῶζε τὰς οἰκέτας σε ὑπὸ πασῶν πε-
 ρισάσεων, ὅπως αἰεὶ διλογώμεν Ἀγνὴ καὶ φοροκυμῶμεν σε.

Ὁ Δὺν ἐν σοὶ τῷ ἐλπίδα τίθημι, τῆς σωτηρίας τῆς ἡμῶν. σὲ γὰρ
 κέκτημαι βοηθὸν, καὶ ἀκαταμάχτην, τείχος καὶ κραταίωμα, καὶ ἀσφα-
 λείας βεβαίωσιν, καὶ ὡς σὲ Βασιλείας τυχεῖν ἐλπίσω Δέσποινα.

Ω, δὴ, η'. Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ.

Νεκρωθεῖσαν πάθει πολλοῖς, Παρθένε τῷ ψυχλῷ με, τεκῶσα
 ζωὴ τῷ Κόσμῳ, ζωοποιήσον βοᾶν καρδίας ἐνδύπτι. διλογεῖτε
 πάντες τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον, καὶ ὡρυφύετε.

Στάμνος πάλαι φέρουσα Ἀγνὴ, ἐτύπησε τὸ Μανὰ. Χειρὸν γὰρ τὸν
 γλυκασμὸν ἡμῶν ἐβάσασας γαστρί, καὶ σαρκὶ ἐκύνσας ἐξαιρέντα πᾶ-
 σαν πικρίας ἀτόπων ἐγκλημάτων, τὰς ὡρυφύοντας αὐτὸν εἰς τὰς αἰῶνας.

Ναὸς ὠφθης τῷ Ἐμμανὴλ, καὶ Πύλη δι' ἧς μόνος, εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλ-
 θεν, ὡς ἐπύσταται αὐτὸς σῶζων τὰς δοξάζοντας, καὶ ὑμνῶντας σὲ τῷ
 ὑπορρήτως, καὶ ἀδιαφθόρως αὐτὸν ὑποτεκῶσαν.

Σωτηρίας πρόεδρος ἡμῖν, ἐφανῆς Θεοτόκε, γνησάσασα τὸν Σωτήρα καὶ
 Δεσπότην τῶ παντός, διὰ ἐκείνῳ σωτηρίας καταξιώσαι τῷ τα-
 πενλῷ ψυχλῷ με, τὰ ὑμνολογεῖν σε πιστῶς εἰς τὰς αἰῶνας.

Ω, δὴ, θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Φρίττει τῷ Ἀγγέλων πύματα, τὸν ἐκ τῷ σὺν λαρόντων ἐξαπα-
 τεύαντα, ὃν ὡς ἡμῶν Παρθενότητος ἐκείνῳ, τῆς φεικῆς

ὅπως πάντας λυτῶσινται κολάσεως καὶ σκότους, τοῦ ἑξατέρου τοῦς ὑμνῶν-
τας σε.

Εἴχεις δαπλαγχίνας ἄβυσσον, ὡς πεπονηα Θεοτόκε Πανύμνητε, ἀγα-
θόπτος Χεῖρον τὸ ἄπειρον πέλαγος. ἔχῃς τὸ τὰς σε μεγαλύνοντας,
ἐλέησον καὶ ῥύσαι, τῆς αἰωνίᾳ κατακρίσεως.

Φρίττω ἐντοῶν ἐκάστοτε, τὸ φοβερόν καὶ πάνδημον Δικαστήριο. παράξεις
πονηρὰς φρεσινλαβῶς πεισιμύητος. καὶ κολάσει ὑπάρχων ὑπόδικος,
ὃς ἡς με Θεοτόκε, τῇ μεσιτείᾳ σου ἑξάρπασον.

Πᾶσις τῆς ζωῆς μου γέγονας, καὶ προσασία καὶ βεβαία ἀντίληψις, καὶ
ἐρρύσω με πολλῶν κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ ἐχθρῶν κακουργίας Πα-
νάχαυτε, ἀλλὰ καὶ τὸ πυρόν με τῆς αἰωνίᾳ ἐλευθέρωσον.

Στιχηρὰ προσόμοια, α. Πανόφημοι Μάρτυρες.

Ιδέσσοι προσέρχομαι Ἀγνή, καὶ βιώ το ἡμάρτον, μὴ ὑποσρέψῃς τὸν δα-
λόν σου κατηγυμνῶν με, καὶ ὑπορημῶν, ἔχεις γὰρ τὸ διύαδαι, ὡς
Μήτηρ τῆς Ὑψίστης ὑπάρχουσα, ὃν καδικέτω, δωρηθῶναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν,
τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ληταῖς ἀξιόπεισα δεινοῖς, ἐγὼ δὲ ταλαίπωρος, τοῖς ἐκ Θεοῦ ὀλιθίμα-
σιν, ὑφ' ὧν ἐκδεδυμαι, τὸν τῆς σωφροσύνης, χιτῶνα Πανάμωμε,
πληγῶν τε ψυχοφθόρων πεπλήρωμαι, ἀλλ' ἰκετεύω σε. Θεοτόκε μὴ παρίδῃς
με, πᾶς ἐλπίδας εἰς σε γὰρ ἀνέστηκα.

Υἄωροι κατὰπεμψον Ἀγνή, θείας κατανύξεως, δι' ἧς τὸν βόρβορον
ἅπαντα ὑποκλυσαίμην, τῷ πλημμελημάτων, καὶ πλεονεξίας μου,
διωθήσμαι τυχεῖν ταῖς περισβείαις σου, τῆς ἀναπαύσεως, τῷ ὑδάτων ὄψα
πέφυκον, ὃ χειμάρρως, τῆς ἑσφῆς Πανύμνητε.

Υπέρτιμι Δέσποινα ἐλπίς, τῷ Πισῶν καὶ σῆμα. καταφυγὴ καὶ βοή-
θεια, σε ἰκετεύω. ἐκ παντὸς κινδύνου, ἡμᾶς ἐλευθέρωσον. πᾶς
πίσει προσκυνῶντας τὸν πόσον σου, αὐτῷ περισβύεσσα, δωρηθῶναι ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝΕΙΣ ΤΗΝ

ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἡχος, α. Σε ἡ ἱσοπαύχως δεξιὰ.

ΨΑλμικῶς τὰς χεῖρας οἱ Πιστοὶ, δι' οὗ κροτῶντες συμφώνως ὑμνήσω-
μεν, ὅρος τὸ Πανάγιον, πύλιν Θεῶ τὴν ὄντως ἀδόδολον, κιθα-
τόν τὴν θείαν, τῆς ῥοπῆς ἀγιάσματος.

Χαῖρε ἡ παγκόσμιος χαρά. χαῖρε τὰ ἄγλας ἡμῶν ἡ δόξα. χαῖρε
ἡ τιμήσασα, τῇ ὑπερίμῳ καὶ ἀσώφῳ τόκῳ σου, πάντιμι Μαρία,
βροτῶν τὴν φύσιν τὴν ἁγίαν.

Ορος τὸ κατὰσκιον Θεῶ, τὸν ὑψηλὸν Οὐρανὸν καὶ ἐρύχων, θάλαμον
τὸν ἐμφυχον, τὸν εὐδαλῆ καὶ δανθῇ Παράδεισον, τὴν Παρθένον
Κόριν, ὡς Θεοτόκον ὑμνήσωμεν.

Ρέοι χρηστότης ἐκ σε, καὶ συμπαθείας ἀσένοιο ῥύαις, Κόρη πα-
λυνῶντες, τῆς δαπλαγχίνας τὴν πηγὴν γὰρ ἔτεκες, ἡς μεταλαβῶν
με, καὶ ὑπολαύσαι ἀξίωσον.

Ω, δὴ, γ. Ο' ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῷ βροτῶν.

Ως θρόνος πνεύματος Ἀγνή, ὡς ἐμφυχον παλάτιον, ὡς λογικὸν τὸ
λόγος Ἀνάκτορον, Θεὸν ἐχώρησας τὸν ἀχάριτον, τῆς εὐνοχαιρίας
με, διὸ ἐλευθέρωσον, τῆς ἐν τῇ ἁγίᾳ, καὶ σῶσον Πανύμνητε.

Εδέξῃς ὑπάρχουσα πηγὴ, καὶ πέλαγος χρηστότης, καὶ συμπαθείας ἀ-
βυσσος ἄπειρος, τὰς ἀναβλύσεις τῆς ἐγκλημάτων μου ἀπάσας ἐξα-
λείψον, ἐλεήμων Πανάγα, καὶ τὴν ἐλπίδα δειξόν με μέτοχον.

ΗΜαρτον ἰλάσθῃτι Χεῖρ, ὑπόμνησα ἐλέησον, ὡς ἐλεήμων καὶ δυσυ-
πάθης, καὶ δάρισαί μοι δακρύων ἄβυσσον, ὅπως ὑποπλύνω με,
τῷ παθῶν τὸν βόρβορον, ταῖς τῆς Ἀγνῆς Μητρός σου δάσει.

ΑΝαύησον ῥάθυμε ψυχὴν, τὸν ὕπνον ὑποτίναξον, καὶ τὸ κατὰδὲς βά-
ρος ὑπὸ ῥίπον. καὶ μετανοίας θερμοῖς τοῖς δακρύσι, τῇ Μητρί σου
Κτίσεσθε, ἀράσασον κραυγάζουσα. Θεοτόκε Παρθένε βοήθει μοι.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, δ'. Ὁ ρος σε τῇ χάριτι.

ΧΑρά τε παγκόσμιος καὶ ἀγαλλίασις πέφυκας, ὑποκυήσασα Χεῖρον, τὴν ὁρροσύνην τῆς βροτῆ· διὸ ἐκετέλωσε Μήτηρ Θεῶ, χαρὰς καρδία μου πλήρωσον, τῆς ἀμαρτίας τὴν λύπην ἐξαίρυσσα.

ΡΕΰσαντες οἱ χεῖμαρροι οἱ τῆς παθῶν τῆς καρδίας μου, τὸν οἶκον ἔπωσαν Ἀγνὴ, ἡ γενοῦσα τῆς Θεῶ, οἶκος καθαρὰντος, δάκρυά μοι δώρησαι καταλύξως, καὶ οἶκον δειξόν τῆς Πνύματος ἁγίου.

ΣΤάμον σε καὶ ῥάβδον, καὶ πασάδα καὶ ῥάπτειζαν, λυχνίαν τε χρυσοφαῖν, καὶ κιβωτὸν περικαλλῆ, τόπον ἁγιασματος, ὅρος Θεῶ, ναὸν καὶ πύλιν καὶ γέφυραν, σὲ οἱ Προφῆται Παρθένε προήγγειλαν.

ΙΣτά με τὸν λόγον ἡ αἰχμὴ τῆς ἔργων μου. σβέννυσσι δὲ με τὴν φωνὴν ἡ τῆς ψυχῆς μου ἐνβοή. δεσμοὶ καὶ τὴν γλώτταν μου τὸ συνειδὸς, καὶ τὴν δὴλὴν ἀναδύομαι, μένη σιγῇ κράζω Δέσποινα σῶσόν με.

Ω, δὴ, ε'. Ὁ φωτίσας.

ΕΛείμων ἐλεήμονος Δόξῃ λοχούβρια, τὴν ἀθλίως ρυπαρθεῖσαν ψυχὴν μου ἐλέησον, καὶ τῆς κατεχέσης με καὶ τυραννέσης ἀμαρτίας, καὶ σωηθείας ἀπάλλαξον.

ΣΤναγμόν μου τὸν ἐγκάρδιον πρόσδεξαι Δέσποινα, καὶ ᾄξῃ μοι ἀγαθὴν πρῶτατος καὶ πόμαχος, ὅτε ἡ ἀθλία μου ψυχὴ χωρίζεται τῆς σκηνῆς, πρὸς ἄλλον Κόσμον ἀπαίρυσσα.

ΠΑρεσόμενοι σωεργὸς καὶ παρήγορος Δέσποινα, ἐν τῇ Κεῖσει τῇ φεικάδει, καὶ τὰ προτεινόμενα κατ' ἐμὲ ἐγκλήματα, καὶ δικαιολογίας ὡς ἀράχνης μίτης θάψασον.

Οἶδα, ὅτι ὑπὸ ἅπαντας ἡμαρτον μόνος ἐγὼ, καὶ εἰσέτι ἀμαρτάνω, ἀλλ' ἐκ ὑποσέσωμαι ὑπὸ σὲ Πανύμνητε, εἰς πρὸς ἕτερον μυσίτῳ διαπετάσω τὰς χεῖρας μου.

Ω, δὴ, ε'. Εὐκύνλωσον ἡμᾶς.

ΕΚάλυψεν ἡ ἀρετὴ καὶ δόξα σου, τὰς Οὐρανὸς ὡς γέγραπται, καὶ ἐπλήσθη τῆς αἰνέσεως τῆς σῆς ἅπαντα ἡ γῆ, Κόρη Πανύμνητε. ἅπασαι γὰρ φυλαὶ, καὶ γλώσσαι σὲ μακαρίζουσι.

ΕΛείς ἡ τεκῆσα μέγα πέλαγος, καὶ ἄβυσσος χηρὸντος, ἐν πελάγει ρυπαρὰν με λογισμῶν, καὶ παθῶν ἀβύσσῳ χειμαζόμενον, τῆς γαλλωῶν τῆς μετνοίας ὅρμῳ προσόρμισον.

ΛΥχνία χρυσαυγίζουσα πολύφωτε, τὸ σκότος ὑποδίδωξον τῆς ἐμῶν ἀμαρτημάτων, τὸ φῶς τῆς σῆς ἀντιλήψεως, καὶ λάμψον μοι φαεινὰ αὐγὰ τῆς παντελὸς Ἀγνὴ συγχωρήσεως.

ΙΔέπωσαν πτωχοὶ καὶ ὁρροσύνῃσαν, οἱ πρῆντες τῇ πνύματι, οἱ πλεῖντες ἐν ἐνθέοις ἀρεταῖς, ὅτι ὁ Θεὸς πᾶσι παρίχητο, τὴν ἐαυτοῦ Ἀγνὴν Μήτηρα κοινὸν προσφύγιον.

Κάθισμα. Χορὸς Ἀγγελικός.

ΟΝέος Οὐρανός, ὁ χαρίσας ἀρρήτως, τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, μὴ χαρήμενον Λόγον. τὸ ἐμφυχον παλάτιον, τὰς Δεσπότης τῆς Κτίσεως, ἡ φερίδοξος καὶ φερίανυμος Πόλις, τὰς Σωτῆρος μου, τῆς Οὐρανίᾳ Παφίδος, πολίτῳ με ποίησον.

Ω, δὴ, ζ'. Σὲ ἰοιτὴν Θεοτόκε κάμινον.

ΠΑΣαν ἐν γῇ πονηρίαν ἐπαρᾶ, ὁ ἀσωμείδης ἐγὼ, καὶ ἐκ ἐσιν εἰδὸς κακῆ, ὅπερ ἐ κατέρχασμαι, νυνὶ δὲ πρὸς τὴν ἔξοδον, ἐγγίζω τῆς τῆς κόλασιν Μήτηρ Θεῶ, βοήθησόν μοι, καὶ μὴ ἀπώσῃ με.

ΝΕὸς Ἀδὰμ ἐξ Ἀγνῶν αἱμάτων σε, ὁ προαιώνιος Θεός, ἐχημᾶτισ βεληθείς, ὅνπερ νυνὶ ἐκέτε, τὸν παλαιωθέντα με ἀνακαινίσαι κραυγάζοντα, ὁ αἰνετὸς τῆς Πατέρων Θεός, καὶ ἐφερίδοξος.

ΒΑτος ποτὲ ἀφλεκτος Πανάμωμε, τὴν σὴν ἐκένει νηδύν. ἐ γὰρ ἐφλεξέσε τὸ πῦρ, ὅλως τῆς Θεότητος ὅθεν ἐκετέλωσε, πρὸς ἀσβέτη με λύβωσαι, ὅπως ὑμῶν ἀσιγήτως, Ἀγνὴ τὰ μεγαλεῖα σε.

ΕΝ σοὶ Ἀγνὴ Θεοτόκε τίδημι, πᾶσαν ἐλπίδα καὶ πρὸς σὲ, καταφύγω διὰ παντός. σῶσόν με πρὸς βεβαίως σε· ρῦσαι με Πανάμωμε, τῆς κατεχέσης συγχύσεως, καὶ παραχῆς τῆς δεινῶν μου, παθῶν καὶ φερίσάσεων.

Ω, δὴ, η'. Ἐν καμίνῳ παῖδες.

ΑΝατείνω χεῖρας ρυπαρὰς, καὶ ὀμμάτια ἐπαίρω, πρὸς σὲ Κιχαλειπώμην, καὶ βοῶ ἐν σναγμοῖς, ἐλέησον Δέσποινα τὴν ψυχὴν μου, σῶσόν με ὡς θέλεις, κυβέρνησον ὡς οἶδας, ρῦσαί με γέννης, πάντα ὡς δυναμῶν.

ΟΥΧ ἀείσκω ὅλως ἐν ἐμοὶ, δικαιοσύνης πράξεις, ἀδύναμα ἔργασάμην, Πανάχαντε Ἀγνὴ. καὶ εἶπὼν οἴομαι τί ποιῶ. Δέσποινα πάντων βοήθεια ᾄξῃ μοι, μὴ καταπίπτω βυθός με ἀπώλειας.

ΗΤὸν Κτίσιν πάντων καὶ Θεὸν, ἀρρήτως συλλαβῶσα, διέσωσον ἐκ φθορᾶς με, καὶ παντοῶν πειρασμῶν, φεικτῆς ὑποφάσεως, καὶ μιλῆσης δίκης, πρὸς τὴν ἀσβέτη αἰώνιαν, ἵνα σε δοξάζω Ἀγνὴ εἰς τὰς αἰῶνας.

ΗΠλοσίον ἔσα τῆς Θεῶ, ὡς Μήτηρ καὶ Παρθένος, ἡ μῶμον μὴ κεκτῶμην, σαρκικὸν, ἢ ψυχικόν. καλὴ δὲ καὶ ἀμώμος ὅλη Κόρη. μῶμον παντοῖς τὴν μωμητὴν ψυχὴν μου ρῦσαι, καὶ ἀμώμως δίδε παραδιδάμε.

Ω, δὴ, θ'. Τύπον τῆς Ἀγνῆς.

ΔΕΧΕ τὴν ἐμὴν σὺν δάκρυσι, νυκτὶ ἰκεσάν, καὶ ἀφ' ἧς μοι ἄφεισι, ὧν ἐξήμαρτον πλημμυλημάτων ὁ δαίμονες. Οἰοτόκε Πανύμνητε Δέσποινα, εἰς τέλος γὰρ ἐκλείπει, ἐν τῇ ἀμέτῳ ὑπογνώσεως.

ΟΛΩ τὴν ζωὴν ἀνέλωσα, τὸν ἐμπαθεῖ διάκον βίον καὶ βέβηλον, καὶ κατέφθερα ψυχὴν καὶ σάρκα τοῖς πάθεσι, καὶ ἐκ ἔχω ἐλπίδα σωπίου. ἀλλ' ὦ Παρθενόμνητε διάσωσόν με ταῖς περισβείαις σου.

ΟΤΕ νοσῶν Δωάμιον, αἱ τραπείαι καὶ φάλαγγες σαλευθήσονται. πίπτει δὲ τὰ ἄστρα καὶ σκοτίζεται Ἡλῖος. Οὐρανὸς ὡς βιβλίον εἰλίσσεται, καὶ γῆ κλονεῖται φόβῳ, σύ μοι Ἀγνὴ τότε βοήθησον.

ΥΨΟΣ τὸ τὸ μυστήριον σου, κατανοῶσαι Κόρη πάντη ἀδύατον, ἐ μόνον βροτοῖς, ἀλλὰ καὶ Νῶν τραπέμασι, τὸν Θεὸν γὰρ τὸν πάντα ποιήσαντα, βεβήσεις ἐν μὴ ὄντων ἰσχυρῶς ἐσωμάτωσας.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Πανόφημοι Μάρτυρες.

ΨΥΧὴ καὶ καρδία σοι βοῶ, Οἰοτόκε Δέσποινα, ἡδ' ἀοράτων με λύτρωσαι, καὶ ὁρμηλῶν τε, ἐχθρῶν κακουργίας, ἡδ' ἐνεδρεύοντων με, οἱ πρῶτοι γὰρ τὰς ἄλλας ὀπλίζουσι, κακοποιῶνται με, ὧν τῆς βλάβης με διάσωσον, καὶ ἐρήνῳ τῇ ψυχῇ με δώρησαι.

ΤΗΝ πάρωσιν Δέσποινα ψυχῆς, τῆς ἐμῆς διάλυσον, καὶ λογισμὸν κατανύξεις, Ἀγνὴ ἀφ' ἧς μοι, καὶ δακρύων ὄμβρος, ἵνα ὑποπλύνω με, τὸν ῥύπον ἡδ' πταισμάτων ἀμόλυντε, καὶ καταξιώσον, ἀκατάκλειτον ὁφειλῶν με, καὶ Τίωσιν ἐν ἄρα τῆς Κείσεως.

ΧΑΕΙΠΩΝ καὶ θείων δωρεῶν, ἡδ' ἐκ σὲ ἀπήλαυσαν, ὁ Οὐρανὸς καὶ οἱ ἄγγελοι, καὶ πᾶν τὸ πλήρωμα, ἡδ' ἁγίων πάντων, ἡδ' ἀπὸ νόμου Πάναγνε, λαμψάντων καὶ ἐν νόμῳ καὶ χάριτι, καὶ γῆ καὶ ἀνθρώποι, ὁφειλόμενοι σὲ κέκλυται, καὶ προσάτιν καὶ κοινὴν μεσίξιν.

Η ΠΑΝΤΩΝ Βασίλισσα χοροὶ, Ἀσωμάτων τάξεις, καὶ Προφῆται ἡ δμῆγεις, σοφοὶ Ἀποστολοὶ, μετὰ τῷ Προδρόμῳ, Γερεῖς καὶ Μάρτυρες, Ὁσίων καὶ Δικαίων τὰ πάγματα, Χειρὸν τὸν Κύριον, ἱκετεύσατε βραβεύσαι μοι, ἐγκλημάτων πάντων τὴν συγχώρησιν.

✠ ✠

✠ ✠

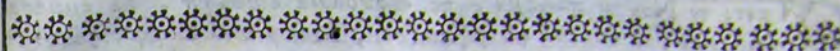
✠ ✠

✠ ✠

✠ ✠

✠ ✠

ΤΗ

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

ΥΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΗΨΟΣ, Β'.

Ω, δὴ, α. Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν.

ΗΤΗΡ Θεῶν, κλῖνον τὸ ἔς σε τὸ Ἀχραντον, δεῖξαι θρύλλον ἐξόδιον. ἀκυσσον ῥήματα, ἐκ ψυχῆς κατωδύνε, καὶ τεταπεινωμένης ἐκ πονηρᾶς συμβαλῆς.

ΔΕ καιρὸς, ἔφθασε τῆς συντελείας μου. ἰδὲ πληθὺς παρέστη μοι δαιμόνων κράζοντες, αὐαδῶς καὶ ζητῶντες, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου, Δέσποινα ῥύσαι με.

ΤΑΠΕΙΝΗ, ψυχὴ θρηνήσωμεν ὑπὲρ σου; Θεῶν ἡμῶν τὴν σέβειν; ἡ τῆς Μητρὸς αὐτῆς; ὡς ἐκ ἄλλοτε βλέψεις, εἰς βάσανον τῆς ἀδελφῆς ἀπαγομένης πικρῶς.

ΩΣΕ Ἀγνὴ, τῆς θείας δόξης ὁ ἄθλιος, νυκτὶ χωλεῖς εἰς ἄδαν, καὶ κόλασιν δέσμιον, καταγάγῃς ὅπως, καὶ σκότος με καλύψει τὰ αἰώνια πυρός.

Ω, δὴ, γ. Σπερίωσον ἡμᾶς.

ΣΑΛΩΘΗΤΙ ψυχὴ, καρδία σείσθι. καὶ ὅλον δονήσθι με τὸ σῶμα. ἐπιτάφιον θρηνήσωμεν, τὴν Μητέρα Θεῶν καδικητόντες.

ΥΝΑΧΘΗΤΕ ὁμῶς αἰδήσεις ἅπασαι, ψυχῆς μου καὶ σώματος καὶ θρηνήσεις. ἐκ ἐν τάφῳ, ἐκ ἐν ἄδῃ ἡδ', τῆς Μητρὸς τῆς Χειρὸς αἰδήσιν λάβετε.

ΘΡΗΝΗΣΩ χορῶς ὑμᾶς ὡς χεῖρες μου, καὶ λῶσα τοῖς δάκρυσιν ὁλολύζων. ὁπιδίως γὰρ δεδήσαδε, καὶ εἰς πῦρ σὺν ἐμοὶ ὑποπεμφθήσαδε.

ΟΥΚΕΤΙ πρὸς Θεὸν ὑμᾶς ὡς χεῖρες μου ἐκτείνω, ἐκτείνω καδικητόντων, τὴν Πανάχραντον Μητέρα Χειρῶν, ἀλλ' ἐν ἄδῃ καθήσομαι δεσμευμένης.

Ω, δὴ, δ. Ὑμῶν σε, ἀκούω γὰρ Κύριε.

ΕΠΕΣΗ πονηρὸν σινέδριον, ἀπελέγχον με τὰ σαρκεῖα. καὶ φόβος με πάντοθεν ἐκλόνησεν. ἰδεὶς ἡδ' τότε, ἐμοὶ βροχῶς ἰδεὶς σινηγορῶν. Μητέρα Θεῶν ἀποφάσασα βοήθησον.

Οὐκ

ΟΥκέτι τὸ Ναῦσε πόδες με, τὰ ποπούλαια ὀπιβῶσιν. ἐν ὄμμασι βλέψασε, ἢ εὐματί φθέρζομαί σοι, Μήτηρ Θεῶ. τάφος γάρ καὶ ἄδης με διὰ πάντος τὸν ἄθλιον καλύψουσιν.

ΟΥκέτι τοῖς ὥσι με Δέσποινα, ἐπακέσομαι θείας ὠδῆς σε. ἐκέτι με χεῖλεσιν ὑμνήσωσιν τὴν μεγαλεῖα Ἀγνὴ. ἀλλ' ἐν σκοτει καὶ πυρὶ δεσμυθεῖς, ὀδυνήσω γοῖράς καὶ πικρῶς.

ΠΑρθεὺ Παναγία Δέσποινα, ἡ τεκέσα τὸ φῶς τὸ Κόσμου, ἐν κλί- νῃ με κέκμηον, καὶ πάντοθεν ἡπορημύθον, φωτὶ τῆς περισβείας σε κα- ταύχασον, τῆς ταπεινῆς ψυχῆς με τὴν σκοτούμαιναν.

Ω, δὴ, ε. Ὁ φωτισμός.

ΓΔὲ ψυχὴ, φοβερὸν σοι ἐπέση τῷ ἐν τῷ βίῳ, ἔργων λογοθέσιον. τί καθόδεσ; θρῆνῶσον μέγα. βόησον τῇ Μητρὶ τὴν Κυρίαν. Δέσποινα ἀπόφθασον. λύσον τὸ δεινὸν καὶ πικρὸν λογοθέσιον.

Ω Λειτουργοὶ τῆς Θεῆς, τί πράξεις ἔργων καὶ λόγων πάντων τῶν ἐν βίῳ ἐπιζητεῖτε; μνήσθητε, ὅτι δι' ἐμὲ τὸν πεσόντα, ἐν Παρθένῳ Θεὸς σεσάρκαται, κλίνας Οὐρανὸς, καὶ θανάτῳ γλυτάμηνος.

ΟΤι Χειρὸς ἐξ Ἀγνῆς ἐσαρκώθη. ἵν' ὑποδείξῃ, ἔριβον τὴν εὐθείαν πᾶσιν ἀνθρώποις, μέχρι θανάτου καδυπομείνας. διὰ τὸ κατὰ φρο- νήσαντα, σὲ τῷ Θεῷ ἐπιτολῶν ἢ φεισόμεθα.

ΔΕὖτε πηγαί, ἀπαντλήσατε ὕδωρ τῇ κεφαλῇ μου, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὰς δακρύων, ἵνα πενθήσω ὀπτάφιον θρῆνῶν, καὶ βοήσω πρὸς τὴν πανάχραντον. Δέσποινα τὴν Κόσμου, μὴ κλείσης μοι τὰ σπλάγχνα σε.

Ω, δὴ, ς. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

ΩΣ σπείρει παγὶς ἐπιπέπτωκεν, ἄφνω μοι ὁ θάνατος. οἱ μοι τὴν πέ- λαντι. καὶ σκότος κατεκάλυψε. τὴν ψυχὴν μου Παρθεὺ βοήθησον.

ΕΚ τῆ ὕψους τῆς δόξης σε Δέσποινα, τὴν σκονοχώραν με βλέψασα ἀπόφθασον. ἰδε γὰρ ἀσυμπάθητον, καὶ πικρὸν με Κεῖταιόν πέφ- θαι.

ΦΟβερὰ τῶν δαιμόνων στρατόματα, ἄφνω μοι ὁ ἄθλιος θελεγκύλωσαν, καὶ τὴν ψυχὴν μου Δέσποινα, ἀναιδῶς ἐκζητᾷ βοήθει μοι.

ΕΚ τῆς ἡμάρτων Δέσποινα ἄμειβα, ἀλλὰ πλὴν τῆς Τόκου σε Θεὸν ἐκ ἔγνωκα. μή με παλείδης Ἀχραντε ἐν πυρὶ αἰωνίῳ κολάζεσθαι.

Κάθισμα. Προσασία.

ΗΜόνη Θεὸν ἀσπύρως κυήσασα. καὶ πάλιν Ἀγνὴ μετὰ τὸν τόκον μένεται. σοὶ προσπίπτωμεν Δέσποινα, μὴ φόβῃ καὶ πόθῃ κραυ- γάζοντες. ἐκ παδῶν καὶ νήσων δεινῶν, καὶ θλίψεων πασῶν ἡμᾶς λυ- θῶσαι.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, ζ. Εἰκότος χυσις.

ΔΕἰνὸν καὶ πικρὸν, λογοθέσιον ψυχῆς ἄφνω ἐπὶ ἤλθε μοι. συνηγορῶν δὲ ἐ- παρέστη μοι, ἐν ἀδελφὸς ἐδὲ φίλος με, μήτηρ, ἢ πατήρ, ἐδὲ τέκνα. ἀλλὰ μόνος ἐτάζομαι. Δέσποινα Μήτηρ τῆς Θεῆς ἀπεῦστον βοήθησον.

ΠΑρθεὺ λοιπὸν, ὡς σπία καὶ ὡς καπνὸς ἅπας ὁ βίος με. μικρὰ δὲ πᾶ-σαι αἱ ἡμέραι με καὶ πονηραὶ μοι ἐφάνησαν. λόγον γὰρ εὐθείας ὁ πάλας ἀπαιτέμηνος Ἀχραντε, καταδικάζομαι εἰς πῦρ. Δέσποινα ἀπόφθασον.

ΕΚύκλωσαν νῦν, ὥστε μέλισσαι κηρὸν δαιμόνων φάλαγγες. καὶ δαπανῶ-σιν αἰδητήρια, τὰ τῆς ψυχῆς με Πανάμωμι. κλίνον σε τὸ Ἀχραντον ὄμ-μα ἐν τῇ ὕψους τῆς δόξης σε, καὶ θεσκόρπιτον αὐτῆς Ἀγία Δέσποινα.

ΠΡὸς σὲ τὴν Ἀγνὴν, ἐπερρίψω ἐν γαστρὶ μηδὲς με Δέσποινα. φθονήσαντες δὲ οἱ ἀλάστορες, διὰ τῆς σῆς με ἐξέκλιναν ἔριβον, καὶ εἰς βάθιν κακίας σιωπῶντες χαίρουν, ὅν γεγνήης καὶ πυρὸς ἀπερ- γασάμηνος.

Ω, δὴ, η. Τὸν ἐν καμίνῳ τὸν πυρὸς.

ΠΡὸς με φλογίζει τὰ ἐντός, καὶ ὠθεῖ με τὴν ψυχὴν πρὸς ἄλλῳ φλόγα, τὸν πυρὸς τῆς ἀσβείας καὶ ἐξωτέρῃ σκότους. καὶ ἐσῶν κραυγάζω σοι Δέ-σποινα, Μήτηρ τῆς Χειρὸς με ἐν τῇ πυρὸς με ῥῦσαι.

ΦΟβὸς καὶ φόβος ἐπ' ἐμὲ, καὶ θανάτῳ φοβερὸν ἔφθασον ἄρα, καὶ ἐκάλυψε σκότος τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καὶ ξέμων δειλῶ τὸ ἀσθενῶν, πῦρ τὸ αἰωνίον καὶ ἐξωτέρῃ σκότους.

ΚΑύσατε ὅρι καὶ βενοί, ἐπ' ἐμοὶ τὴν ταπεινὴν καὶ παναθλίαν, ὅτι ζή-σας ἀσώτως, ἐν θεσιθάσει νυνὶ θανάτῳ, κραυγάζω τὴν Δέσποιναν, ἐκλείσε δὲ ὡτα τὰ Ἀχραντε καὶ θεῖα.

ΣΤεράζον μέγα ὦ ψυχὴ, καὶ εἰποίησον σαυτῇ πρὸς τὰς βασάνες. ὁ καιρὸς γὰρ ἐκλείδει ὁ τῆς δεισιμασίας. τί μάτῳ ἐπτείνεις τὴν δεισιμα-σίαν πρὸς τὴν Θεοτόκον ἀνόντη θρῆνῶσα.

Ω, δὴ, θ. Τὸν ἐκ Θεῶν Θεὸν Λόγον.

ΣΩζε ὦ μάταιε βίε. σώζεθε πάντες οἱ φίλοι. πατέρες καὶ καλοὶ με ἀδελφοί. ἐκέτι γὰρ θεωρῶ ὑμᾶς. ἀλλ' ἐν σκοτει τὰ ἔδε, μονώτερος βληθήσομαι εἰς πῦρ. διὸ δέομαι πάντες μνησθέντες με θρῆνῶσατε.

ΣΩζε ἡ σύμπασα Κτίσις. γῆ καὶ ὕδατα πάντα. ὁ Οὐρανὸς, τὰ ἄστρα καὶ τὸ φῶς. καὶ ἡ Σελήνη καὶ Ἡλῖος. ἐν τῇ ἄδῃ ἐκέτι διασώμα ὑμᾶς. ἀλλ' ἐν πυρὶ αἰωνίῳ δεινῶς βασανιθήσομαι.

ΣΩζε Χειρὸς με ἡ Μήτηρ. σώζε Δέσποινα Κόσμου. σώζε Θεῶν παλά-τιον τερπνόν. σώζε ἡ πάντων βοήθεια. σώζε δόξα δικαίων. ἐκέτι σε ὁ ἄθλιος ἐγώ, χαρακτῆρα τὸν θεῖον κατείδω, ἢ ἀσπάζομαι.

Σα.

ΣΩζε Χειρὲς δὲ Θεός μου, ὁ καλὸς ποιητής μου. Δικαίᾳ σου ἡ κρίσις ἐπ' ἐμοί, τῷ μὴ φυλάξαντι πάποτε, ἐντολήν σου Σωτήρ μου. διὸ καταδικάζομαι εἰς πῦρ. ἀλλ' ὁ χάρις τῆς Μητρός σου εἰς τέλος μὴ παρίδῃς με.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὅτε ἐκ τῆς ξύλας νεκρὸν.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρὰ, καὶ ἀδικημάτων ἁποστάσις, καὶ πονημάτων ἔσφοδρῃ, ξείνων τε ἀδικημάτων, καὶ βακτηρία τυφλῶν. ἀδικούντων δὲ πνεύματι. καταπονέμενων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὀρφανῶν βοηθός. Μήτηρ τῶ Θεοῦ τῶ Ὑψίστου. σὺ ὑπάρχεις Ἀρχαντε πνεύσον, δυσωπῆμυ σῶζεσθαι τὸς δούλους σου.

Πᾶσαν ἀνομίαν ἀφειδῶς, πᾶσαν ἀκρατῶς ἀμαρτίαν, ὁ πάλας ἔπαρξα. πάσης κατακρίσεως ἄξιός πέφυκα. ἀφορμὰς μετανοίας μοι, παράγου Παρθένε, ὅπως ἀκατάκριτος ἐκεῖ ὁφθῆσωμαι. σὲ γὰρ ἐπιχεράζομαι πρὸς βίον, σὲ ἐπικαλῶμαι ἁποστάτην. μή με κατακλινῇς Θεοτόκε.

Δόξα.

Ωραν τῆς ἐπάσεως σκοπῶν, φεῖτω ἐννοῶν με τὰ πλήθη τῶν πτωχῶν πτώσεων. τί ὑπολογίσομαι; πῶς διαφύξομαι, τὴν αἰχμὴν τὴν μέλλουσαν, ἀσώτως βιάσας; ὅθεν Κόρη κράζω σοι θερμοῖς τοῖς δάκρυσι. πλῆθον τῆς ψυχῆς μου τὸν ῥυπον, ἢ τὸν καθαρόν μαργαρίτω, τὸν Χειρὸν κυήσασα καὶ σῶσόν με.

Καὶ νῦν.

Πάντων ἁποστατοῦν ἀγαθή. καὶ τὰ ἐξῆς.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ, ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν

ΥΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, β'. Ἐν βυθῷ κατέβρωσε.

Μεμυκῶτα χεῖλη τῆς ψυχῆς, ἀνοιξὸν καὶ φάνωσον, τὸν λογισμὸν καὶ τὴν γλῶσσαν μου Πανάγνε. ὡς αὖτε τὴν αἰνέσιν, ἀναγγέλλῃ Θεοφρονῆτορ τὸ σῶμα μου, καὶ ὁ χαρισίαν ἐξ αὐτῆς καρδίας ἀναφέρω σοι.

Ολίγως Ἀγνή μὴ Θεὸν, σοὶ προσαναπέσθυνα, τὴν ἐμαυτῆς σωτηρίαν ὁ δούλος σου, ὁ δούλος σου, ὅλῳ μου τῷ ἔφεισιν, καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐχὴν καὶ τὴν ἀνάστασιν, ὅλης ἐξ ἰσχύος, καὶ ψυχῆς ἐξ ὅλης ἀνατίνας πρὸς σέ.

Πα-

Παθοκτόνον πένθος καὶ κλαυθμόν, δάρησά μοι Δέσποινα. καὶ κατανύκαθαρτήριον, καὶ τὴν μακαρίαν μέγα φυλακτήριον ταπείνωσιν.

Εν χυσοῖς ἀγνείας κροσσῶν, ὁρμηβελήριον σε, πεποικιλμένον τὴν πάντων Βασιλίαν, καὶ ἐν ἐξασφάλῃ, Παρθένε, ἱματισμῷ διαχύσῃ Πανάχαυτε, κεκαλωπισμένον, ἐποίησεν αὐτὰ ἐκ δεξιῶν ὁ Θεός.

Ω, δὴ, γ'. Τῆς πίστεως ἐν πέτρᾳ με.

Ως θάλαμον ὠραῖον σε τὴν Νυμφίαν, ὡς ἐμψυχον παλάτιον τὴν Δεσπότην, ὡς ἄνθρωπον πορφύραν τὴν Βασιλίαν, καὶ χρυσόπλοκον πασάδα πάνσεμνε, ἡ κετὼ σῶσόν με τὸν τιμῶντα σε.

Ιδὲ τὸ πολυώνυμον θεῖον ἄρμα, ἰδὲ ὁ χρυσοκόλλητος θεὸς δίφρος. ἰδὲ ἡ πορφυροσρωτός θεία κλίνη, ἡ ἀνιπαύστατο, ὁ Βασιλεὺς μου Χειρὸς, ἡ Παρθένος Δέσποινα, ἡ ἀνυμνήσωμυ.

Αλόγως ὑποκύψας ὁρμαῖς ἀλόγοις, ὁ λόγος καὶ φρονήσει τιμημένος, τοῖς κτίουσιν ὡς αὖτε τοῖς ἀνθρώποις, ἀδυστυμβέβληται, καὶ παραμοίωμαι, ἢ τὸν Λόγον τέχασσα σύμε οἰκτερον.

Σελύτω καὶ ἀσέρας θεμελιώσας, ἐκτείνας ὥστε δέξῃν τὸν Πόλον Λόγε, καὶ πῆξας ἐφ' ὑδάτων τὴν γλῶσσαν ἀχέως, Ναὸν ὑψύτερον καὶ ἀνώτερον, Οὐρανῶν ἀνέδειξας τὴν Τεκῶσάν σε.

Ω, δὴ, δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Σταλάζεαι ὁφροσυλὴν τὰ ὄρη καὶ ῥήζατε, βενοὶ ἀγαλλίασιν, τὸ ἐμφανές γὰρ καὶ ἄγιον, ὅρος ἢ πανύμνητος, πᾶσιν ἀπεσάλαξε, θεῶν γλυκασμόν καὶ χρηστότητα.

Υπέρκειται διανοίας ἀπάσης τὸ θαῦμα σου, ἡπάται καὶ διώμας λόγων αὐτὸ ἐρμηνεύσας· τὸν γὰρ ἀερμιλεύοντα, καὶ ἀκατάληπτον Λόγον Κόρη τέτοκας.

Δεσμεῖται με ἡ φωνὴ καὶ ἡ γλῶσσα πεπεδῆται, δοκῶ γὰρ παρῆσθαι τῷ φοβερῷ Κειμένῳ σου, Κύριε μου Κύριε, διὰ τῆς Τεκῶσός σε ἐλεήμων καὶ οἰκτερον.

Ελέησον ἐλεήμονος Λόγος λοχόδετα, τὸν ἀνέλεημονα καὶ τὸν ἐλέως ἀνάξιον, ἐμαυτὸν ποιήσαντα, ὡς τὰς ἐντολὰς τῆς Δεσπότης ἀπάσας ἀμελήσαντα.

Ω, δὴ, ε'. Ὁ φωτισμός.

Το φοβερόν ἐνδυμένους Βῆμα τὸ τῶ Ὑψίστου, ἔβην τὰ δεινὰ γινώσκων ἔργα, Θεοφρονῆτορ, ὑπερβαίνοντα πλήθους ἀμείνων ἁμαρτωλίων, καὶ τὸν τῶ Ἀσέραν χορὸν τὸν ἀμείβοντα.

Teotocariōn.

C

Ανα-

Α Ναπηλὲ τῇ Ἡλίᾳ τῆς δόξης, λάμφοι μοι φέγγος, θείας κατανύξεως, πῶς ἐν σκότει ἐγκαθήμεν, καὶ σκιὰ θανάτου, καὶ πρὸ ταφῆς ὡς νεκρῶ, ὅπως τὸν νεκρὸν τὸν ἐμὸν ἀποκλαυσώμεν.

Ν οὓς ἀμυδρὸς, καὶ καρδία βραδεία καὶ στερὴ γλῶσσα, ποῖον σοι προσοίσασιν ὕμνον Κόρη; πᾶς γὰρ ὁ κόσμος, καὶ ἅπαντες ἐν μία γλῶσσᾳ, ἐὰν ᾄδονται καὶ διηγήσονται, ὅπως ἐπαξίως ὑμνήσαι σε Δέσποινα.

Τ ῆς σῆς ἐκτὸς βοήθειας, Παρθένε καὶ σωτηρίας, μάταιος ὁ πόνος, κενὸς ὁ κόπος ὁ τῷ ἀνθρώπῳ, ὁ ἰδρῶς καὶ ὁ μόχθος, καὶ ὁ σύμ-
πας ἀγὼν ἀέχουρος, ὅθεν μοι σωθῆναι ποθῶντι σωτέρησόν.

Ω, δὴ, ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ε πὶ σὲ τὰς ἐλπίδας ἀνέδνηκα, τὰς τῆς σωτηρίας μου Κόρη Πανύμνητε, σὺ πρὸς ζωὴν ὁδήγησόν, τὴν ψυχῇ μου χαρῶσάν εἰς θάνατον.

Τ ῆν πολλῶν με γινώσκεις ἀδελφεῖον, καὶ τὴν βαθυμίαν ἐπίστασαι Δέσποινα, ὡς οἶδας αὐτὴ σῶσόν με, καὶ ὡς θέλεις γενένησέ με λύτρωσαι.

Ο ἃ τὸ πᾶν ἐσιώσας βελήματι, Λόγος σιωπαῖδος καὶ ὁμοῦσιος, Πατὴρ καὶ Δεῖν Πνύματι, ἐκ Παρθένου φορεῖ τὴν ἐστίαν μου.

Ε ν πελάγει τῇ βίᾳ νηρόθυμον, ζάλη καὶ παθῶν τελευμῖαι δονῶσι με, παύσον τὸν σάλον Ἀχραντε, καὶ τὸν ἄσπετον κραιπνὸν ταραχόν.

Κοντάκιον, ἦχος, β'. Τὰ αὐτὰ ζητῶ.

Δ Ακρῶν πηγῶν, ἀδελφεοί μοι Πανάμωμε, δι' ὧν τὴν πληθύνει ἐκπλύνω τῷ πταισμάτων μου. εἰς σὲ γὰρ Θεόνυμφε, τὴν ἐλπίδα πᾶσαν ἀνέδνηκα, ἀπύσσοι οὐκ ἔστιν ὑπολείδωμαι, χειρὸς τῷ δαιμόνι ἐκλύθωσάσαι.

Ω, δὴ, ζ'. Εἰκόνας χρυσῆς.

Λ ὕψος χρυσῆ, φωτοφῆρ κιβωτὲ ἀγία ῥάπεζα, πύρινε θρόνε, βάπτει ἀφλεκτε, θυμιατῆριον πάγχρυσον, ὅθεν σε θεοὶ βλέπτε Πόλις, πορφυρόχρυσε θάλαμι, χρυσοπορφύρωτε πᾶσας, Δέσποινα σῶσόν με.

Ο μῖζαν τὴν σὺν, ὑποδὺς μονογῆρης τῇ Θεῷ Λόγος, σὲ προσασίαν ἀκαταίτητον, Χειριστοὺς ἐχαρίσατο. ὅθεν δυσωπῶσε Παρθένε, τὴν ψυχῇ μου ἐλέησον, πάσῃ ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ προσκαλεμένη σε.

Ο μόνος Θεός, ὁ δρακὶ τῆς Οὐρανὸς καὶ γλῶσση μετῆσας, καὶ ἐξ ἐκ ὧν τὴν ἀτάκατον, καθυποστήσας καὶ αὐλόν, Κόρη τῷ Ἀγγέλῳ ἐσίαν, δι' Ἀγγέλου τὸ χαῖρε σοι πέμπει, καὶ κλῖνας Οὐρανὸς ἐν σοὶ ἐσπλώσει.

Ρ ῆμάτων ἐμῶν, εἰσφορὰν τὴν πενιχρὰν προσδεχάμεν, ὡς προσφορὰν τελεῖαν ἁμαρτιῶν, ὥσπερ θυμίαμα ὑσμῶν, ἀρωματοποιῶν μύρον, συμφορὰς πάσης ρύσαι με, θεοφωρὰς τῷ παθῶν Θεογενήτητα.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, ἡ. Τὸν ἐν καμίνῳ τῷ πυρὸς.

Ο Καθαρῶτατος Ναός, τῇ Σωτῆρι μου Χειρὶ καὶ Βασιλείᾳ, ὁ πρὸς δόξης θρόνος, ὁ ὑψηλὸς Οὐρανός, ὁ ὅπως ἄστυλος Παράδεισος, αὐτοῦ μοι πύλας Δέσποινα Παραδείσου.

Σ Ε' ἀδωσάτιν δεξιῶν, καὶ προσάτιν κραταιὰν εὐροίμην Κόρη, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου ἐν τῇ ἐκλείπειν πικρῶς, Παρθένε ἐξ ἐμῆ τὸ πνῦμα μου, σχολιάς γὰρ τείβεις ὠδύσα καὶ θραχίας.

Ν ενεκραυμῶν ἡδοναῖς, τὴν ψυχῇ μου καὶ ἐν χάρᾳ κατωκῶσαν, καὶ σκιὰ τῇ θανάτου, ἡ συλλαβῆσα ζωὴν, τὴν θείαν ζωώτατα φώτισον, φανερὴν πεισβεῖν σε Δέσποινα Θεοτόκε.

Σ Ταλάζον ὅρος γλυκασμῶν, καὶ πικρίαν κοσμητικῶν καταγλυκῶν, αὐτοῦ δέχθης Παρθένε, ὡς τετοῦχα Χειρὸν, τὴν δρόσον τὴν γλυκείαν ὅθεν με, τῷ ἀμαρτημάτων γλύκανον τὴν πικρίαν.

Ω, δὴ, θ'. Τὸν ἐκ Θεῷ Θεὸν Λόγον.

Υ Παναγία Παρθένε, ὑψώμας Κόρη, ὑψώμας πανύμνητε σεμνὴ, ἄρμα τῇ Λόγῳ ὑψώμας, τῆς ἀθλίης ψυχῆς μου, τὸ φῶς μου καὶ πνοή μου καὶ ζωὴ, ὡς περ οἶδας, ὡς θέλεις ἐλέησον καὶ σῶσόν με.

Α Ἰσχυρία μου, ἐπὶ σὲ ἐπὶ ῥήφῳ, καὶ σοὶ ἐγκαταλείμμαι Ἀγνή, ὁ ταπεινός καὶ πτωχὸς ἀρετῶν, σὺ ἡμεῖς μοι Παρθένε, θερμὴν χειραγωγὸς πρὸς ἀρετῶν, τῆς ἐμῆς σωτηρίας τὰς τείβεις ὁμαλίζεσθαι.

Η τῆς ἐμῆς σωτηρίας, ἐπὶ σοὶ Θεομήτορ, ἐν πᾶσι θεομύεται ἐλπίς, καὶ Θεὸν καὶ βοήθεια, ἐπὶ σὲ γὰρ ἐρρίφῳ, καὶ σοὶ ἐγκαταλείψῳ ὁ πτωχός, μή με ἐγκαταλίπῃς, ποταμὸς δέ με Πανάγιε.

Σ ὅτι τὸ καύχημα Κόρη τῆς ἀθλίης ψυχῆς μου. σὺ εἶ ὁ γλυκασμός καὶ φωτισμός. σὺ εἶ τὸ ἐμὸν ἀγαλλίαμα. σὺ καρδίας ἡδύτης. σὺ φῶς καὶ θυμῶν καὶ ζωὴ. σὺ ἀδελφὸς καὶ φίλος, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὅτε ἐκ τῆς ξύλου σε νεκρὸν.

Υ Μνας ἐγκωμίων σοὶ Ἀγνή, ὅπως καὶ πολὺ σοὶ προσάξαι, τίς γὰρ σοὶ πλέξει βροτῶν, ἄξιον ἐγκώμιον; καὶ εἰς Ἀγγέλοι, ἐπαίνεσαι διηγήσονται, ποτὲ κατ' ἀξίαν, σὺ γὰρ πάσης Κτίσεως ὅλη ὑψώμας, ὅτι τὸν τὰ πάντα βελήσει, ἐξ ἐκ ὧν πάντα πανσόφως, τελεσιουργήσονται γεννήσας.

Δ ὅς μοι κατανύξεως Ἀγνή, θρήνην ἵνα κλαύσω τὰ πάθη, τῷ ἐγκλημάτων μου, πᾶσαν γὰρ ὁ δαίμων, κακίαν ὑψώμας, κατὰ βρέφους ἐμολύει, δεινὸς τὴν ψυχῇ μου, ὅθεν εἰς βοήθειαν ἐπικαλεῖμαι σε, σὺ με πρὸς Θεὸν ἡμεῖς ἀρετῶν, ὅπως ἐξαλείψῃ τὰ πλήθη, τῷ πλημμελημάτων μου ὡς εὐσπλαγχνός.

C 2

Σπ

ΣΤῆσον τῆς σαρκός με πὰς ὁμάς. σβέσον τὸν φλογμὸν τῆς παθῶν με, παῦσον τὸν καύσωνα. τῆς ἐπιθυμίας με τὴν πονηρὰν ἀπ' ἐμῆς, Θεοτόκε ἀπέλασον. σιωπήθειαν ἔβλεπον, πᾶσαν τῆς δαιμόνων τε, Κόρη τὴν ἔφθον, ὅπως ἐν γαλήνῃ καρδίας, καὶ ἐν ἀπαθείᾳ ψυχῆς με, αὐμυνολογῶσε τὴν πανύμνητον.

ΜΟῦνι τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἀσχοχωρήτως ἐν μήτρᾳ ἐκκοφόρησας, ἀνδραπον θρόνον δι' ἀγαθότητα. Παναγία Θεόνυμφε, διὸ δυσωπῶσε, τῆς σκολοχωρεντων με παθῶν ἀπάλλαξον, ὅπως τὴν συνὴν διδουπόρως, ἔβλεπον διαδόσας εἰς πλάτος, φθάσω τῆς ἐκεί μακαριότητος.

Τῆς ΤΡΙΤΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

ΠΑΝΤ' ΜΗΝΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α'. ἦχος, β'. Δεῦτε λαοὶ ἄσωμην.

ΣΕ' τὸ Θεῶν, τὸ καθαράτατον σκλῶμα, καδικετόλῳ Ἀγγεῶν, τὴν σπιλωθείσαν με, ἡδοναῖς ἀκαθάρτοις, καθάρισον καρδίαν, ὅπως δοξάζωσε.

ΜΕπὶ Θεόν, σὲ βοηθὸν ἀκαταίχμυτον, καὶ προσασίαν ἀμαχον καὶ ἀντιλήπτορα, καὶ φρερὸν καὶ μεσίτην Παρθένε κεκμηλῆος, κράζω σοὶ σῶσόν με.

ΕΧων πληθύν, ἀμαρτιῶν ὑπερβαίνουσαν, τῇ ἀμετείᾳ Δέσποινα, φάμμοι ἀδελφίον, καὶ χορὸν τῆς ἀσέρων, τῇ πλήθει τῶν ἐλπίσεσιν καταπέφθοντα.

ΜΟῦνι Θεόν, πᾶσι τὸν ὄντα ἀχώρητον, σὲ χαρητὸν θρόνον δι' ἀγαθότητα, ἀπεκύνσας Κόρη, ὃν ἀπῆσαι σωθῆναι τὰς ἀνυμνῶντας σε.

Ω, δὴ, γ'. Εὐν πέτρα με τῆς Πίσεως.

ΣΤ' μόνῃ προσασίᾳ καὶ βοηθός με, θῆς Θεοκυττορ ἐλλογημένη, καὶ ῥύσαι με δαιμόνων ἐξ ἐπιρρείας, καὶ τῆς θλιβόντων με παθῶν καὶ Κεῖσεως, καὶ πυρὸς φλογίζοντος τῆς κολάσεως.

ΦΘαρείσαν ἐκαινέργησας Παναγία, τὴν φύσιν τῆς ἀνθρώπων ὡς τετοκῆς, Θεὸν τὸν ἐκ φθορᾶς εἰς τὴν ἀφθαρσίαν, αὐτὴν μεταγόντα, ὅθεν φθαρσίτῃ με ἡδοναῖς, ἀφθάρτισον καὶ ἀάπλασον.

ΔΟξάζει σε τὴν μόνω διλογημένην, τὸ θῆος τῆς ἀνθρώπων δεδοξασμένη. διὸ μελλέσης δόξης με κληρονόμον, Παρθένε ποίησον τῇ μεσιτείᾳ σε, τὸν πιστῶς ὑμνῶντά σε Θεοδόξασε.

ΤΑ' πάθῃ τῆς ψυχῶν ἡμῶν καὶ σωμάτων, ἰάξῃς Πανάμωμε καὶ βαδίζειν, τὰς ἑβδὴς κατόδωσον τὰς φερέσας, πρὸς τὴν δόξα σου τὴν αἰωνίζουσαν, καὶ ἑυφύλῃ τὴν ἀρρώστον καὶ ἀνάλιδρον.

Ω, δὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκούῃ τῆς σῆς οἰκονομίας.

ΚΑταλάμπτουσαν Ἀγγεῶν, τὴν ζοφερὰν ψυχὴν με τῇ φωτίᾳ σε, ἡ τὸ φῶς τεκῆσα τὸ ἐνυπόστατον.

ΗΤὸ πῦρ τῆς Θεότητος, ἐν τῇ Γαστρὶ Παρθένε δεξαμένη, τὴν πυρὸς με ῥύσαι τῶν αἰωνίζοντος.

ΕΥλογημένη Πάναγγε, ταῖς σαῖς λιταῖς, τὸν πόνον τῆς ψυχῆς με, ἰάξῃς τεκῆσα Θεόν, ἰάξῃς.

ΘΕοτόκε Πανύμνητε, διάλυσον σειράς με τῆς πταισμάτων, καὶ πρὸς θείας ἑβδὴς με χειραγώγησον.

Ω, δὴ, ε'. Ο' φωτισμός.

ΤΟ' ἀληθῶς ἀλατόμνητον ὅρος τὴν κεκλεισμένην, πύλιν καὶ πηγὴν τὴν ἐσφραγισμένην, τὸν πανδωδὴν, καὶ θεόφυτον κήπον, τὸν λειμῶνα τὸν ἐξανθήσαντα, αὐτὸς ἀφθαρσίας ὑμνῶντά σε Δέσποινα.

ΕΠιμελῶς ἐν νεότητι πᾶσαν ἀκολασίαν, πρᾶξας καὶ μολευσας ψυχὴν καὶ σῶμα, τὴν καθαράν σε καὶ ἀμόλυντον Κόρη, ἱκετεύω καὶ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, καθαρον ἀγίασον σῶσόν με.

ΟΤ' ἡλὸς, καὶ φερίβλεπτος θρόνος ὁ ἐπημελῆς, θρόνον ὑψίστου τῆς Ἀσωμάτων, ἐν ᾧ τῆς δόξης κατεζώοντο εἶδον, Ἡσαΐας Χειρὸν τὸν Κύριον, ἐγειρον ἐν θρόνῳ παθῶν ἰδρυμένην με.

ΝΕνιστάτως ἀρετῆς, διὰ πάσης ἐνεργουμένη, ἀπηγορευμένης ἑυφῆς εἰς κόρον, καὶ νῦν λιμῶντι σωτηρίας ἑαπέξεις, μετανοίας ἄρτῳ με σῆειξον, Ἀρτον ἡ τὸν Θεόν βασιλεύσαντα ἑαπέξα.

Ω, δὴ, ς'. Εὐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

ΕΠὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, Μήτηρ Αἰπαρθεῖς τῆς σωτηρίας με, καὶ σὲ προσάτιν τίθῃμι, τῆς ζωῆς ἀσφαλῆτε καὶ ἄσειστον.

ΤΑ' ποικίλα με πάθῃ διεράδωσον, μόνῃ παντοδυνάμει Μήτηρ ἀνυμνῶν. σὺ γὰρ λιμὴν ἀχείμαστος, ἀνεδείχθης ἡμῖν τοῖς ὑμνῶσίν σε.

Τῆς ἀμέλει παρώσεως ῥύσαι με, τὸν κεκρατημῆνον πολλοῖς πλημμελί-
μασι. Θεοκύντωρ Δέσποινά, καὶ χειρὸς με δαιμόνων ἐξάρπασον.
Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε, ἡ μὲν Θεὸν προσασία τῇ δάλῳ σα. ἐν
ὧρα τῆς ἐπείσεως, ἀντιλήπτωρ ψυχῆς με ἀνύδντι.

Κάθισμα. Τὰ αὖν ζητῶ.

Δακρύων πηγῶν, ἀδάχε μοι πανάμωμε, δι' ὧν τὴν πληθύν, ἐκπλύ-
νῃ τῇ πταισμάτων μου. εἰς σὲ γὰρ Θεόνυμφε, τὴν ἐλπίδα πάσαν
ἀνέδνηκα, σπεῦσον ἐν ᾧ ἵππο ἀπολέσθαι με, ἐκ χειρὸς τῇ δαιμόνων λυβώ-
σασαι.

Ω, δὴ, ζ'. Εἰκότος χρυσῆς.

Εἰς σὲ τὴν ἐμὴν, ἀνέδναι ἐκ ψυχῆς ἐλπίδα πάσαν, καὶ ἀντιζῶ προσ-
δεχόμενος, τὴν θείαν ὄντως ἀδελφίαν, ἀρόφθασον Ἀγνή Θεοτόκε, καὶ
χαίρεισόν τῇ μοι, ὑποδεικνύσα πρὸς Θεὸν διαβιβάζουσα.

Παρθένε σεμνὴ, ἀπειρόγαμῃ, Ἀγνή εὐλογημένη, καταπιπτόντων ἐπα-
νόρθωσις, ἀμαρτανύων ἡ λύτρωσις, σῶσόν με τὸν ἄσπῳ σῶσον, καὶ
αἰώνις κολάσεως ἐξάρπασον, ὡς συμπαθὴς ἵνα δοξάζω σε.

Η μόνη ἐλπίς, καὶ βοήθεια πιστῶν Θεοκύντωρ, σπεῦσον βοήθει τοῖς
ἐκταῖς σε, βυθιζομένοις τοῖς πάθεσι, καὶ ταῖς τῇ δαιμόνων ἀπά-
ταις, καὶ ἑκυμίας τῇ εὐλίψαν, τοῖς καταφύγουσιν εἰς σὲ ἐν πεποιθή-
σει ψυχῆς.

Ερῶσα ἡμᾶς, κατακρίσεις δεινῆς ἀμπλακημάτων, καὶ τὴν ἀρχαίαν
λύπην ἔλυσας, τῇ πρωτοπλάσαν Πανύμνητε, τὸν δημιουργὸν τῇ
ἀπάντων ἡ φύσιν κύσασα, διὰ ἀξίως οἱ Πιστοῖσε μακαρίζομαι.

Ω, δὴ, η'. Τὸν ἐν καμίνῳ.

Ζῶσα ὑπάρχουσα πηγὴ, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς ὑποτεκῶσα, τὴν ψυ-
χὴν με τακῆσαν, τῆς ἀμαρτίας φλογμῷ, Παρθένε Θεοτόκε πότι-
σον, καὶ τῆς αἰώνις ἐξάρπασον φλογός με.

ΝΥγίς τῇ βέλει τῇ ἐχθρῇ, τὴν ψυχὴν ὀλοτελῶς ἐβουματῖδην, καὶ
αἰάτα πάχω, ἡ Σωτῆρα Χριστὸν, ἀρρήτως τεκῶσα Πανάμωμε,
ἵασαί με σῶσον, ἐλπίς με ἡ βεβαία.

Νεκραμῆνον νοητῶς, ἐξ ἀμέλειαν με κακῶν ἀνάσινόν με, Θεονύμφω-
τε Κόρη, καὶ τῇ πρεσβείᾳ τῇ σῇ, ἐκ πάσης ἀπάτης με λύτρωσαι,
τῆς τῇ ψυχοφθορῇ ἐχθρῇ καὶ παλαμναίᾳ.

Τῆς ἐκφοβήσεως με ὀργῆς, τῇ Υἱῶν καὶ Θεῷ Ἀγνή με ῥύσαι, καὶ ἐν
ὧρα τῆς δίκης ὡς παντοδύναμος, ἀρόφθασον ἐτόιμν βοήθεια, καὶ
τῇ δυνάμει ἐρίων λύτρωσαί με.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, θ'. Ἀνάρχε Γενήτορος.

ΧΑρὰς τὴν καρδίαν με; Παρθενόμωρ πλήρῳσον, ἡ χαρὰν δεξαμένη
ἐν τῇ νηδίᾳ, φωτίσον Ἀγνή τὴν ψυχὴν με τὴν ταπεινὴν, ζῶσα
κρατημῆνον πολλῶν ἀδελφάσεων, σὺ γὰρ πᾶσι φῶς ἐκύντας.

Φῶτί με καταύγασον τὸν ἐν τῇ σκότει κέκμηον, τῆς δεινῆς ραθυμίας Θεο-
χαίρειτε, καὶ ἐκ προαιρεμῶν ὅλως τῆς τῇ Θεῷ νόμῳ σωτηρίας,
ὅπως ὡς προσάτιν με καταχέως μακαρίζω σε.

Φιλάνθρωπε Κύριε, ὁ οἰκτιρμῶν ἀρρήτοις σε, σαρκωθεὶς ἐν Παρθέ-
νῃ διὰ τὸ σῶσαί με, ῥύσαι τὴν ψυχὴν με ἐκ πάσης δαιμονικῆς,
πλάνης καὶ ἐνέδρας, καὶ πάσης ἐξάλειψον τῆς ἀπείρας ἀμαρτίας με.

Φιλὰγαθε Δέσποινά, πολλαῖς κεκακωμένην με, τὴν ψυχὴν ἀμαρτίας,
ἡδὴ ἀγάθων, σῶσόν με πελάγει τῇ βίᾳ πολυειδῶς, Ἀγνή Θεο-
τόκε αἰεὶ χερμαζόμενον, καὶ σφοδρῶς κλυδωνιζόμενον.

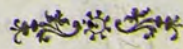
Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὅτε ἐκ τῆς ζύλης σε νεκρῶν.

Σῶσον Θεοτόκε ἀγαθὴ, τὸν ὑπὸ τὴν σκέπην τὴν θείαν σὲ κατα-
φύγοντα, πλήθιν ὃ ἐκύνλωσαν τὴν ταπεινὴν με ψυχὴν, περασ-
μῶν τε καὶ εὐλίψαν, παθῶν καὶ κινδύνων, καὶ δεινῆς παρώσεως, σκότος βε-
θύτατον. σπεῦσον πρὸς τῇ φθάσαι τὸ τέλος, ῥύσαι τυραννίδος δαιμόνων, καὶ
τῆς αἰώνις κατακρίσεως.

Αλλῶ κραταίαν καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος πύργον καὶ τεῖχος ἀκαταμάχι-
τον, ὅντως ἐκνήμεδα, εἰμὴ σὲ Πανάγνε, καὶ πρὸς σὲ καταφύ-
γοντες, θερμῶς ἐκβοῶμεν. Δέσποινά βοήθησον, μὴ ὑποκλῶμεθα, σῶσον
τὸς πιστῶς σε τιμῶντας, δέξον εἰς ἡμᾶς τὴν σὴν χάριν, καὶ τῆς δαυλαγ-
χίας σε τὸ μέγεθος.

Ιδέ τὴν ἀδελφείαν ἐμὴν, καὶ τὴν τῆς ἀδελφῆς ψυχῆς με παλαιπωρίαν
δεινὴν, καὶ τὴν τῆς καρδίας με ἀκῶσιν Δέσποινά, καὶ βελὰς διασκέ-
δασον, ἐχθρῶν ἀοράτων, τῇ ἐπεμβαινόντων μοι, καὶ πολυμένων δεινῶς,
σὺ γὰρ ὡς Θεὸν τετοκῆα, τοῖς ἐν διαφοροῖς κινδύνῳ, δύνῃσαι παρέχειν
ὑπολύτρωσιν.

Δέξαι τὴν ἐνέσιον ἀδελφὴν, δέξαι με τὸν ἐρῶν Παρθένε, δέξαι τὴν
δέησιν, δέξαι με τὰ δάκρυα, τὸν στεναγμὸν τῆς ψυχῆς, καὶ τὸν θρῆ-
νον ἀφαιῶσον, τὰ δάκρυα παῦσον, πάντα μεταίθεμισον τῇ λυπηρᾷ καὶ χα-
ρᾷ, δίδε τῇ τὴν σὴν ἐκζητῶντι, θείαν προσασίαν καὶ σκέπην, ὀλοφύχῃ
νύσσει Θεονύμφωτε.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ, ΕΣΠΕΡΑΣ,
ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΥΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, β'. Δεῦτε λαοί.

Η Τὴν πηγὴν, τῆς ἀπαθείας κηρύσασα, θαυμασιδύντα πάθεισι, Κόρη
Θεράπευσον, καὶ πυρὸς αἰώνιος, ἐξάρπασόν με μόνη Θεοχαρίτω.
Ε Πὶ τῷ σὺν, νυὶ καταφύγω χριστότητα, Παρθενότητορ Ἀχραντε, ῥύ-
σαι τὸν δαλόν σε, ψυχικῶν νοσημάτων, παθῶντε ψυχοφθόρων, καὶ
αἰώνιος πυρὸς.

Σ Εὐπειγμὸν, καὶ προσασίαν πληθήσαντες, οἱ Θεοτόκον Πανάγνη ὁμολο-
γῶντες σε, ἑικυμίας τῆ βίης, καὶ πειρασμῶν παντοίων δεσφάζομεθα.

Η Τῶν Πιστῶν, καταφυγὴ Ἀειπάρθενε, ἡ κραταυὶ βοήθεια τῇ προσρε-
χόντων σοι, διὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ βλάβης ἐναντίας, ἡμᾶς ἡγάσωσον.
Ω, δὴ, γ'. Σπρέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Χ Ρυσθὲν ὡς ἀληθῶς θυμιατήριον, καὶ εἰμὸν τῆ μαύνα καὶ θεῖον ὄρος, καὶ
παλάτιον τερπνότητων, τῇ Θεῷ σε Παρθένε ὀνομάζομυ.

Ν Αἰς καὶ ἱερὸν κατοικητήριον, τῇ Λόγῃ υπάρχεσα Θεοτόκε, τῇ πταισμά-
των ἰλασίῳ, Παναγία ἡγῶμαι Ἀειπάρθενε.

Ε Λέισον Ἀγνή τὸν παρωγίσαντα, τὸν μόνον φιλόφρων καὶ γιόν σε,
καὶ τῇ εἰσὶν τῇ δικαίῳ με, σωαείδησον μόνη Ἀειπάρθενε.

Ο Τῷ δύνῃ τῇ ἐμῶν κακῶν τῷ ἄβυσσον, ἀνθρώπη ἐκφράσαι γλῶσσα
Παρθένε, ὡς μέγαν γὰρ ὑπόμνησα, ἀλλ' ὡς Μήτηρ ἐλέες σύ με
οἰκτεροῦ.

Ω, δὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε, τὸν ἀκούω τῆς σῆς οἰκονομίας.
Σ Ε Παρθένε κεκήμεθα, Χειριστοὶ βοήθειαν καὶ σκέπην, χαλεπῶν
κινδύνων ἡμᾶς ἐκείρουν.

Α Πειρόγαμε Δέσποινα, ἡ τὸν Θεὸν ἐν μήτρᾳ δεξαμένη, πειρασμῶν καὶ
θλίψεων, πάντας λύθραι.

Α Προσμάχων τειχέσει, καὶ κραταυὶ ἐλπίδα Θεοτόκε, οἱ Πιστοὶ κεκή-
μεθα ἐν ταῖς θλίψεσι.

Τὴν

Τ Ἦν προσβέβησεν Δέσποινα, ὡς ἀσφαλὴ κρηπίδα κεκμημένοι, τῇ ποι-
κίλῳ θλίψεων ἐκλυθέμεθα.

Ω, δὴ, ε. Ο' τῇ φωτὸς χορηγός.
Ω Σ συλλαβῆσα Θεὸν, δικαιοσύνης τὸν φαιδρὸν Ἡλίον, τὴν ἐν νυκτὶ
τῇ βίῃ ψυχλῶμε καθέδραν, τῆς σῆς ἀρεσθείας τῇ ἀγλῇ κα-
ταύγασον Δέσποινα.

Υ Πὸ τῷ σκέπῳ τῷ σὺν, καὶ προσασίῳ οἱ πιστοὶ Πανάγνη, διὰ
παντὸς προσφύγοντες πίστι, λυθέμεθα πάσης, διὰ σὲ Παρθένε
δεινῆς θρασείας.

Υ Πὸ ἀγνοίας Ἀγνή, εἰς ὑπονοίας ἐπαρθείς φύσημα, πῶμα δει-
νὸν ὑπέσω, ἀλλὰ μοι ὡδὲχθε νικήσαι, δεῖ μετανοίας τῷ πρῶν
καθόνοιν.

Ν Ενεκραυμῶν με, τῆς ἀμαρτίας τῇ ἰᾷ Πανάγνη, ἡ τῷ ζῶν τῷ ὄντως
ἀγῇ, τεκῶσα ἐπὶ γῆς ἀύσησον, μόνη ἐλπίς τῇ ὑμνῶντων σε.

Ω, δὴ, ε'. Ἐν ἄβυσσῳ πταισμάτων.
Ο Βαλήσει τὸ πᾶν ἐργαζόμενος, μήτραν βαλιδεῖς ἀπειρόγαμον ὤκησε,
τοῖς τῇ φθορᾷ νοσήσαντι, ἀφθαρσίαν παρέχων ὡς εὐπλαγῆτος.

Ε Ν ὁδῶ με τῇ βίῃ πλανώμενον, καὶ ταῖς ἀνομίαις συχνῶς θωπεύοντα,
τῆς ἀμαρτίας Δέσποινα, μετανοίας πρὸς εἰβας ὁδηγήσον.

Α Ντιλήπτω ἡγῶμαι Πανάγαμε, καὶ τῇ ποικίλῳ κακῶν με, καὶ
ῥύσαι με τῆς μηχανῆς τοῦ Δράκοντος, καὶ τῇ τῷ πατρίδῳ
ἐξάρπασον.

Φ Ω τεινόν μοι τὸν βίον ἀπεργάσαι, ὥς ἡ τὸ ἀπόσιτον μόνη κηρύ-
σαι, καὶ πρὸς λιμῆν εὐδίων, καθοδηγήσον Μήτηρ καὶ σωσόν με.

Κοντάκιον. Τὰ αἶω ζήτων.
Ρ Ἀνίσιν Ἀγνή, ἐλέες σε Πανάχαυτε, ἀθλίαν ψυχλῶ, φλογμῷ τῇ
ᾧ παπῶσαν, ἐκτακείσαν ὁρῶσαν, πάσης κηλίδος ἐκκαθαίρουσα,
καὶ φεικῆς με κατακείσεως, πυρὸς αἰώνιος ἐλευθέρωσον.

Ω, δὴ, ζ'. Εἰκότος χρυσῆς.

Η Μόνη ἐλπίς, καὶ βοήθεια Πιστῶν Θεοφρονητορ, σωῦσον βοήθει
τοῖς οἰκέταις σε, βυθίζομῶν τοῖς πάθεισι, καὶ ταῖς τῇ δαιμό-
νων ἀπάταις, καὶ τεκνυμίας τῇ θλίψεων, καὶ καταφύγῃσι εἰς σὲ ἐν
πεποιδήσει ψυχῆς.

Λ Ἰμῶ ἀσφαλῆς, προσασία φοβερά καὶ τείχος ἀρήκτων, τοῖς ἐν ἀ-
νάγκαις κινδυνεύουσι χεμαζομῶν ἐν θλίψεσι, ταῖς πρὸς τὸν γιόν
σε ἀρεσθείαις, Θεοτόκε υπάρχεσα, ἐκ πολυθρόπων πειρασμῶν σώ-
τὸς δέλης σε.

Πα-

ΠΑξι συμφυῆς, τὸν τοῦτον Ἰδὼν δυνάμει Πνύματος, τῷ Παράγῃ
ἐσωμάτωσας, Θεοχαλεῖποτε Δέσποινα. τῶτον ἐν ἀπαύσῳ δυσώπει,
οἰκτειρῆσαι τὰς μέλποντας, εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

ΠΑρθεῖ σεμνὴ, ἀπειρόγαμε Ἀγνή εὐλογημένη, καταπιπτόντων ἐπανόρ-
θωσις, ἀμαρτανέων ἡ λύτρωσις, σῶσόν με τὸν ἄσπτον, σῶσον, καὶ
αἰωνίᾳ κολάσει, ἐξάρπασον ὡς συμπαθῆς, ἵνα δοξάζω σε.

Ω, δὴ, ἡ. Καμινὸς ποτέ.

ΠΑθῇ τῆς ἐμῆς θανάτου καρδίας, τῇ συμπαθείᾳ σου Πανύμντε,
τὸν νῦν με ἐρλώδσον, τὴν ψυχὴν με φωταγώγησον, καὶ βαίνειν με
εὐδωσον, πρὸς τῆς σωτηρίας, ὅπως αἰετὶ μακαρίζω σε.

ΡΥπὲς με παθῶν Ἀγνή προσγινώσκου, τῇ μετῆξέ σου καθάρσει, καὶ
λάμπριον δέομαι σκοτιδεῖσαν τὴν καρδίαν μου, δαιμόνων ἀμαυρότη-
σιν, ὅπως σε μακαρίζω, Θεομακάρισε Δέσποινα.

ΙΝα σε φωνῇς ὑμῶν χαλεπότης, ἵνα δοξάζω σε Πανάγαμε, ἡρᾶ μοι
πορτύριον, καὶ ὀχρύσμα καὶ στήριγμα, τῷ κλονεμένῳ πάντοτε, αὐραὶ
τῷ ἐναντίῳ, καὶ ἐκπέσῃ κινδυνόοντι.

ΥΨῖσον Θεὸν σαρκὶ ὑποτεκῶσα, ὑπὸ κοφίας με αὐψωσον, παθῶν τῷ
θλίβόντων με, καὶ δεινῶς ὅλον πτωχόδσαντα, ταῖς θείαις καταπλάτι-
σον Παύγατε ἀρεταῖς με, ὅπως ὑμῶν σε σαζόμενος.

Ω, δὴ, θ'. Τὸν ἐκ Θεῶ Θεὸν Λόγον.

ΦΙλαδρωπίας με θείας, κατεξίωσον Κόρη, ἡ μόνη τὸν φιλανθρωπον
Θεόν, σάρκα ἐκ σὲ δανεισάμενον, ὑπορρήτως τεκῶσα, καὶ λύτρωσαι
μετῆξέ σου φλογὸς, καὶ κολάσεις πάσης, τὸν πόθῳ σε δοξάζοντα.

ΩΣ κραταίᾳ προσασίαν, ὡς ἐλπίδα καὶ τείχος, καὶ ἀγκυραν καὶ σκέπην
ἀσφαλῆ, ὡς ἀποσμάχτην ἔρεισμα, καὶ ἀχείμασον ὄρμον, καὶ μόνῳ
κραταίᾳ καταφυγῇ, κεντημένοι σε πάντες, σωζόμεθα Πανύμντε.

ΣΤ' με δικαίωσον ὅτε φανεῖται Παρθεῖ, τὰ κρύφια ἐκὰς ἐμφα-
νῶς, ἔχεις γὰρ ὅπως τὸ δυνάσθαι, καὶ τὸ σκότους με ῥύσαι, ἐν χάρι
δὲ κατὰ τὸν φωτός, εὐδα εὐφραυνόμενον χαρὰ ἡ ἀνεκλάλητος.

ΦΥξ ἡ τεκῶσα τὸ θεῖον, τὴν πολλὰς σκοτιδεῖσαν, παθῶν ἐπαγωγὰς
καὶ λογισμῶν, ἀλλοφέντων καρδίαν μου, φωταγώγησον Κόρη, σαγόνας
χορηγῶσα μοι αἰετὶ, δακρύων ὅπως πλύνω τὸν ῥύπον τῷ πταισμάτων μου.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὅτε ἐκ τῆς ξύλης σε νεκρὸν.

Παῖτος πτωχόδσων καὶ ἔσση, καὶ καταφυγὴ τῷ πενήτῳ, καὶ ὀρραῶν ἡ ἐλ-
πίς, σὺ ὑπάρχεις Δέσποινα, καὶ σὲ δοξάζομεν, οἱ ἐν θλίψεσι κρά-
ζοντες. Ἀγία Ἀγίων. λύτρωσαι ἀποφθάνοντα ἀχρεῖς δάλασσι, πάσης
ἐπιπρείας δαιμόνων, καὶ τῆς χαλεπῆς τιμωρίας, τῆς αἰωνίζουσης κατακρίσεως.

ΝΕῦσον ταῖς δέησιν Ἀγνή, τῷ σὺν οἰκτῇ καὶ καλῇ πηγῇ δα-
κρύων ἡμῖν, ὅπως ὑποπλυνώμεν τῷ ἐγκλημάτων ἡμῶν, τὰς κηλί-
δας Πανάγαμε, καὶ σβέσωμεν φλόγα, τὴν διαυγίζοντες καὶ πικροτάτη πυ-
ρός. σὺ γὰρ τῷ ἐξ ὅλης καρδίας, ἐπηκαλεσάμεν σε πίστι, ἐπακείς τα-
χει ὡς φιλαγαθός.

ΥΔωρ ὡς τεκῶσα τῆς ζωῆς, τῆς ἀθανασίας τὸ νέκταρ Χεῖρόν τὸν Κέ-
ριον, πότισόν με Πάναγνε ὕδωρ ἀφίσεως, καὶ τὸν νῦν με χαλεπὸν
νοήμασι θείοις, ὅπως τὰ σωτήρια παράτω θελήματα, ἵνα εὐφροσύνης ἀφῇ-
ται, ἐξ τῆς αὐτῆς ἐργασίας, τύχω καὶ δοξάζω σε τὴν Ἀγνήν.

ΑΠας ὁ Παράδεισος Ἀγνή, ἡ τῷ Οὐρανῶν Βασιλεία ἡ ἀθάλατος,
δόξα ἡ αἰώνιος, ζωὴ ἡ ἀφρατος, εὐφροσύνη ἡ μέλλουσα, ὁ κληρὸς
Ἀγίων, πάντα ἡ ὑπὸ λαυσις τῷ αἰωνίων καλῶν, σὺ εἶ καὶ πρὸς σὲ ὁ
Υἱός σε, ὃν ἀξιοθέτημα πάντες, ἱεραὶς περισβείαις σε οἱ δούλοί σε.

ΤΗ' ΠΕΜΠΤΗ, Ε' ΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν

ΠΟΛΥΤΜΗΝΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἡχος, β'. Τὴν Μωσῆως φωνή.

ΜΕτανοίας καιρὸν, καὶ προδεσμῶν ἔχουσα ζωῆς, σταντὴν πρὸ τῆς
ταφῆς καὶ τῆς ἐξόδου, ψυχὴ μου κλαῦσον, ἵνα μὴ ἐρρωήσης
αἰώνια.

ΒΑρυτάτη βρυγμῇ, τῇ τῷ δόντων ῥύσαι με σεμνὴ, καὶ δακρύων στεναγμῇ,
καὶ πικροτάτη ψυχῇ παρτάρα, σκότους ἐξωτέρη καὶ σπάλματος.

ΡΥπαρῶν λογισμῶν, καὶ ἀκαθάρτων καὶ φθοροποιῶν, βορβορώδους θο-
λερά, πλημμύρα βλύζει ἐν τῇ ψυχῇ μου, δάκρυσιν Ἀγνή ταύτην
ἐγράνον.

ΗΑἰνὴ ἐγγυς, ἡ ἀκαρπία σφύζει πρὸς τομὴν, ἡ ἀμέλεια πολλή,
τὰ δὲ φορτία δυσβάστακτα, Δέσποινα Παρθεῖ βοήθει μοι.

Ω, δὴ, γ'. Στενωδύτα με τὸν νῦν.

ΣΤεναγμός διωκῆς, στυγνὴν καρδίαν μου, πατήσας με, μετανοίας
καιρὸν, λογισμὸν ἐπιστροφῆς δός μοι Πανύμντε.

Ο Ζωφώδης ποταμός, τὸ πυρὸς τῆ ἀφειγγῆς, ὁ πέρταρος δὲ, καὶ ὁ ἄδης πυθμῶν, πικρὰν ἔλκειν με ζῶν καταναγκάζουσι.

Γ Εὐργὸν τῆς οἰκτιρῶν, χορηγὸν τῆς ἰλασμῶν ἢ τετοκῆα, γεωργὸν ἀρετῶν, ἀθανάτων με φυτῶν ποίησον Δέσποινα.

Ν Οἷπὸς καὶ αἰδῆπὸς, ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ προσάπτοντά σοι, μὴ πόνε ψυχῆς, κοιτῶν καὶ αἰδῆπῶν ἐχθρῶν με ρύσαι Ἀγνή.

Ω, δὴ, δ'. Τὴν ἐκ Παρθένου σε Ἀγνήσιν.

Η Ἀγεῖργητος ἄρεα, ἡ ἀνήρωτος χάρα, ἡ βλαστήσασα χαρὰν, χαροποιεῖ κατανύξεις δακρυοβρύτα, χεῖραί μοι χάριν, καὶ χαρμοσύνην πόθος, ὅπως τύχω ἀδελφίσσεως ἐκεῖ.

Δ Οὐκ ἔτι τῆς ζωῆς Δέσποινα, πῆς ἐν τῇ Παραδείσῳ ἐκπεσὼν διαγωγῆς, ὁδυνηρὸν καὶ πολὺδακρυον βίον δράμω, ὅθεν δυσωπῶ σε, τὴν ἀρχαίαν παρτίδα με, καὶ φίλῳ διὰ σὲ ὑπολαβεῖν.

Α Πεντασφύρος ἐξ ἔργων με, καὶ μὴ ἔχων ἐλπίδα σωτηρίας παντελῶς, ποῖς οἰκτιρμοῖς σε Πανύμνητε, πίσει προσρέχω, τῆς ἀπιλιτισμῶν ἢ ἐλπίς, ἢ βεβαία καὶ μεγάλη, σῶσόν με Μῆτερ τῆ Θεῆς.

Κ Απαντῶν τὸ Κεῖθριον, ἐν ᾧ μέλλω κελδεῖν ὁ κατάκλειτος ἐγὼ, θρηνῶ, δακρύω, καὶ κόπομαι καὶ σκυθρωπάζω, πλήθην κεκημηένος, ἀμείψων πταισμάτων, καὶ βοῶ σοι, σῶσόν με Μῆτερ τῆ Θεῆς.

Ω, δὴ, ε'. Οὐκ ἔτι φωτὸς χορηγός.

Ω Δὴ τὴν ἐπώδιον, ἡ ἀνωδυῶν τὸν Χεῖρὸν πέλας, δέξαι ψυχῆς ὑπὸ κατωδύν, ἀναπεμπομένην, καὶ πῆς πανωδύν γεγένηται με λυθῶσαι.

Ν Τυγίτα βέλει πικρῶ, πολεμήτορος ἐχθρῆ Δέσποινα, βέλει γλυκεῖ νύξον με τῆ πόθου Χεῖρ, τῆ δὲ ἐμῆ, λόγχῃ νεογυμνῶ πλάρα τὴν ζωήρρτον.

Ω Σ συλλαβῆσα Θεὸν, δικαιοσύνης τὸν φαιδρὸν Ἡ'λιον, τὴν ἐν νυκτὶ τῆ βίης ψυχῆ με καθόδεσαν, πῆς σῆς πρεσβείας τῇ αἴγλῃ καταύγασον Δέσποινα.

Μ Αἰρία Πάανγε, ἡ πῆς Σοφίας τὴν πηγὴν βλύσασα, Μῆτερ Χεῖρ, σὲ πῆς αὐτοσοφίας, σόφισόν με ἐκκλίνειν τὰ τῆ σοφισῆ πῆς κακίας σοφίσματα.

Ω, δὴ, ε'. Ἀβυσσος ἀμαρτημάτων.

Ο Μβροῖς με δακρύων πλυνόν, καὶ κατανύξεις ρείθροις, μέθυσον τὰς αὐλάς Ἀγνή, τὰς πῆς καρδίας με, καὶ πλήθυνον τὰ ἄγνηματα ταύτης.

Λ Ὑψόν με τὰς πολυπλάκας σειρὰς τῆς πλημμελημάτων, ρῖξον τὰ χειρότερα σέμνῃ. πάντα ἡδὲ διώσας, ἄγνησας τὸν δεσπόζοντα πάντων.

Ι Σταμαί ἐν μεταίχμιᾳ δύο παθῶν ἀντιρρόπων, ὅππῃ ἐν ἑσταῇ καὶ ζυγῷ, πλὴν μὴ νικήσεις ὑπόγνωσις τὴν ἐλπίδα με Κόρη.

Β Ἀσανοὶ καὶ τιμωραὶ, πικραὶ κολάσεις, δειμῆαι μάστιγες, καὶ σρέβλαι καὶ δεσμά, ἅλута μύθοις τὴν ψυχῆ με, ὦν με ρύσαι Παρθένε.

Κορτάκιον. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ.

Τ Ἦς εἶδε, τίς ἦκουσε Μῆτέρα, τίκτωσαν τὸν ἑαυτῆς δημιουργόν; ἀπειράδρως θηλάσασαν, τὸν δίδοντα τροφὴν πάσῃ σαρκί; ὦ τῆ θαύματος. Θρόνος Χερουβικὸς ἐδείχθη ἡ γαστήρ σε Θεοτόκε, Κεχαριτωμένη πρεσβύτης ὑπὲρ τῆς ψυχῶν ἡμῶν.

Ω, δὴ, ζ'. Τὰ Χερουβίμ μιμέμενοι.

Α Νομῶν κλυδώνιον, ζάλη πλημμελημάτων, χειμῶν ἀμαρτημάτων, παραπελάτων καταγίς, τὴν ταπεινὴν ψυχῆ με, παράττει Δέσποινα, καὶ ὠθῶσιν εἰς ὑπόγνωσάς με βυθόν, λιμὴν γαλλῶ τῆς πῆς μετανοίας. προστρίψόν με Κόρη.

Σ Ὑντεξίμηνον Δέσποινα, καὶ ταπεινωμένην, καρδίαν δάμναί μοι, ὥς αὐτὴν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, ὡδινάσας θρηνήσας, Θεὸν ἰλεώσασθαι, ἕως ἔτι πῆς μετανοίας ἔχω καιρὸν, πρὶν ἢ φοβερά τὰ θανάτα ὡς ἐπέλθῃ μοι ὡς κλέπτῃς.

Θ Ρῖναι ψυχὴ καὶ σείαζε, σκυθρωπάζε καὶ πένθει, ἵνα τὸ πένθος φύγῃς τὸ ἀπὸ δακρυῶν ἐκεῖ. ἰδὲ γὰρ σοὶ προλέγω, καὶ διαμαρτύρομαι, ὅτι ἂν πρὶν μὴ μεταγνῶς ἐνταῦθα καλῶς, εἰς γέννηαν πυρὸς, μέλλεις ἐμβληθῆναι, ἐν ᾗ πικρῶς θρηνήσεις.

Α Κανθιφόρος ἄρεα, χάρα ξιβολοφόρος, καὶ γῆ κεχερωμένη ἐξ ἐπομβείας τῆς παθῶν, ὥρθη με ἡ καρδία, διὸ καὶ ἀπέπνιξον ὑπὲρ εἰχῆς πόρον τῆς ἀρετῆς, ἐκ Θεῆς κατάρας παλαιᾶς, ἀλλ' ἐν διλογίᾳ βλαστήσασα βοτάνῳ.

Ω, δὴ, η'. Ἰνδάλματος χρυσῆ.

Η Ἐξοδος ἐγγύς. διορῶναι τὴν οἰκίαν ὁ κλέπτῃς ἀνδρὶς. εἰς χεῖρας εἴληψε τὸ δρέπανον ὁ θερίζων, καὶ ἀναμύει ἀνὰ τὸν λαβεῖν τὸ σῶμα. δῦρο πρὸ τῆ τέλους στυγερῶς, κλαύσων καὶ ψυχῆ με, καὶ τῇ Θεοτόκῃ προσδράμω καὶ ἐν πίσει.

Ν Εφέλη φωτεινὴ, ἀνεπὶ καὶ ἀδύτη Ἡ'λίς δόξης, πολυχαίρων παλάτιον τῆς Δεσπότης, πασὰς ὡραίς Νυμφίς Νύμφῃ Δέσποινα, ὅτε ἐν νεφέλαις ὁχέμενος ἦξει ποιῆσαι κέσιν; ὁ κοινὸς Δεσπότης, μνησθῆτι πῆς ψυχῆς με.

Ο Νέος Οὐρανός, ὁ μυεῖπτος Παράδεισος καὶ δώδης, ἐν ᾧ ἐβλάστησε τὸ ξύλον πῆς ἀφθαρσίας, τῆς Οὐρανίας Δείπνης κοινωνόν, καὶ μετοχὸν δεῖξόν με Παρθένε, καὶ πῆς γλυκερᾶς καὶ δωδεκάτης, καὶ ἀδιαρρόφους τῆς Παράδεισος.

ΣΤρέχει με σπεινή, τὴν ψυχὴν ἀμνηχανία καὶ ὑποτασία, εἰς τὸ παγκόσμιον
Κεῖται ὅταν ἴδω, καὶ τὸ φεικῶδες Βῆρια καὶ νῦν λογιώμαι. ἀλλ' ἡ
συλλαβὴ τῆς Κτίσεως τὸν Κτίστην καὶ σωτοῦν, ρῦσαι πῶς ἐν ἁδᾷ σωτοῦν
τὴν ψυχὴν μου.

Ω, δὴ, θ'. Τῶν γνησίων τίς ἦσσε.

ΓΔὲ κατὰ ψυχὴν μετανόιας, καὶ δεῦρο κλαύσωμεν θερμῶς. ἐν γὰρ τῇ
ἀδελφείᾳ ἐστὶν ἐξομολόγησις· παροδικὸς γὰρ ὁ βίος καὶ βραχυδρομος, λυό-
μενος ὡς ὄναρ καὶ ὡς σκιά, ἢ ὡς καπνὸς εἰς ἀέρα σκεδανύμενος.

ΝΤὴν πρὸς ἐσπέραν ὄσιν ἡ ἡμέρα, καὶ πρὸς Δυσμὰς ἡλιακὰς· ἡ εὐδελ-
πία γὰρ ὥρα ἥδη παρέδραμε· πρὶν δ' Ἡλίου δύσῃ ψυχὴ τῆ βίης, καὶ
πρὶν σε καταλάβῃ θάνατος νύξ, ἐπιμαζέσει τὰ ἔργα εἰς τὴν ἔξοδον.

ΟΠοταμὸς ὁ πύειος ἐλέγχων, μέλλει τὰ ἔργα σε ψυχὴ· πόσον ἐν
χρήσει δακρύων πολυαμάρτητε, ὡς ἀφλέπτως διέλθῃς τὸ πῦρ ἐκείνο.
διὸ λαβὼν δακρύων λῶσον σαυτὴν, καὶ κατανύξῃς ρείθροις καθαίρειν.

ΥΠοχωρεῖ πᾶς ἑταῖρός σοι Κόρη, καὶ παῦ ἐγκώμιον βροτῶν. σὺ γὰρ ἐγ-
κώμιον μᾶλλον ἡμῶν καὶ ἑταῖρος· ἀντὶ παντός ἐν ἑταίρῳ καὶ ἐγκώμιον,
οἱ δὲ λόγοι σε Παρθένε, πόθῳ πολλῷ σὲ Θεοτόκον κυρίως ὀνομάζομεν.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὅτε ἐκ τῆ ξύλης.

Τρέμω τὸ Κεῖται Ἀγνή, καὶ τὴν τῆ πυρὸς τιμωρίαν τὴν αἰωνίζουσαν.
καὶ τὴν ἀπαραίτητον ὁ πάλαι γένεον, τὸν βρυγμὸν τῆς ὀδόντων τε. καὶ τῆ
ἀποιμνίας, σκώλικος Πανάμωμε, τὴν ἀρετὴν, ὅσον ἐν ὀδυνῇ καρδίας, σὲ
καθικετόμεν Παρθένε, πῶς φεικτῆς με ρῦσαι κατακλίσεως.

ΩΣπερ ἐν λιμῇ προσδραμῶν, ὑπὸ τὴν ἀγρίαν σε σκέπῃ, Παρθενο-
μῆτορ Ἀγνή, δέομαι σπλαγχνίσθῃς μὴ ὑποβρίψῃς με. ἀλλὰ ρῦσαι
τὴν κλύδανον, καὶ ζάλῃς τῆ βίης· ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι, καὶ συμπαθεῖς ὡς Χει-
ρὸν, ὅπως καὶ ἀρρήτως τεκῆσαι, πάντοτε περισβόλειν καὶ σώζειν, πάσης περιστά-
σεως τὰς δόλεις σε.

ΟΝτως ὑπερῆραν ἀληθῶς, τῆς ἀμαρτιῶν με τὰ πλήθη, τὴν κεφαλὴν μου
Ἀγνή· καὶ αἱ ἀνομίαι με ὑπερπλήθυσαν· καὶ φορτία δυσβάστακτα, καὶ
ἀμείβαν, κίεμαι ὁ δέσμιος, καὶ ἀδύρθετος· σὺ ἐν τῇ θερμῇ σε περισ-
βείᾳ, πρόσδεσον, καὶ σώσον με μόνη, τῆς ἀμαρτανότων ἡ δόρθετος.

ΔὍς μοι μετανόιας λογισμὸν, δὸς καὶ κατανύξεως πόθον, τῇ ταπεινῇ με
ψυχῇ, ἐγείρον ἐξ ὕπνου με, δεινῆς παρώσεως, καὶ τὸ σκότος ἀπέ-
λασον, Πανάμωμε Κόρη, τὸ πῶς ὑπογνώσῃς, λῶσον τὴν ζόφωσιν. ὅπως
μὴ τὸν ἐκ σε σαρκωθέντα, δεῖ σε τυχὼν σωτηρίας, καταχέως Κόρη
μεγαλιώσῃς.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝΕΙΣ ΤΗΝ

ΠΑΝΥΜΝΗΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΗΨΟΣ, Γ.

Ω, δὴ, α. Ὅ τὰ ὕδατα πάλαι.

ΘΝ Σωτήρα με Λόγον, ἡ διὰ λόγῳ κηρύσσει, σαρκικῶς ὑπὸ
λόγον, λογικὸν ὄντα με καὶ ταῖς ἀλόγοις ὁρμαῖς, ἀλόγως ὑπέ-
κοντα τῇ σαρκικῇ δειλημάτων, λόγῳ σε σώφροισον, ἵνα δο-
ξάζω σε.

ΑΓιάσματος οἶκε, σκλῆρμα δόξης Κυεῖα, θυμιατῆριον θεῖον, τὸ σε-
πτὸν Ἀρχαντε, αὐτὸς ἀνθρώπος, πᾶσαν δωδιάσον, ψυχῆς ἐμῆς δυ-
σωδία, καὶ τὸν νῦν ἀγίασον καὶ τὴν καρδίαν με.

ΠΟρρικαῖς ἀσελγείαις, καὶ μυσαραῖς ἐργασίαις, καταμιασὰς τὴν
σάρκα, τὸν νῦν ἐφθερα τοῦ σώματος μου αἰχρῶς, Ναὶ κα-
θαρώτατε θεῖας, ἐστίας τὸν νῦν με, βαπτισμῷ καθαίρειν ὑσώπου κρείτ-
τονος.

ΒΕβηλώσας ἀφρόνως τὰ κατ' εἰκόνα, τοῖς πάθεσι πῶς σαρκὸς με Παρ-
θενε, τὸ Θεὸν δέδοικα τὴν ἀνανάκτησιν, καὶ τὸ φεικῶδες αὐτοῦ πῶς τῆ
πυρὸς τιμωρίας· ἀλλ' αὐτὴ ἐλέησον τὸν περὶ σφυγόντα σοι.

Ω, δὴ, γ. Ὅ ἐκ μὴ ὄντων.

ΝΤκομαχῶσαν τὴν πάλαιάν με ψυχὴν, νυκτὶ φαύλων πράξεων,
ζοφωρῶν ἐνδυμήσεων, ἡ τεκῆσαι Ἡλίου, δικαιοσύνης καταύγα-
σον φωτί σε.

Μεμουσμήρον τῷ λύθρῳ τῷ ἡδονῶν, ἀμόλυτε Δέσποινα, ῥαντισ-
μῷ τῷ ἐλέεσσε, ὡς ὑσώπω κάθαραι, καὶ μολυσμῷ τῷ παθῶν
ὑπόπλυνόν με.

Εν τῇ ἐτάσει σῆς κείσεως τῆς φεικῆς, ἐν ᾗ παρρησιόομαι καὶ γυ-
μνὲς καὶ κατὰ κελτος, τῷ σὺ Χειρὲ Βήματι, ταῖς τῆς Μητρὸς σε
λιταῖς πυρὸς με ῥῶσαι.

Λελαμψουσμήν Θεόπτος καλλοναῖς, ὡς Νύμφη Πανάμωμος, ὡς ὡ-
ραία Βασίλισσα, σὺ Τίῳ παρίσαι, τῷ ἀληθεῖ Βασιλεῖ ἀφθο-
ρε Κόρη.

Ω, δὴ, δ'. Ε'θε πρὸς ἡμᾶς.

Εχῆσα καιρὸν, μετανόας καὶ διορθώσεως, λάβε λογισμὸν ἐπιστροφῆς,
καὶ σεαυτῷ ψυχὴν με βελτίωσον, μήπως καταλάβῃ σε, ὀργὴ Κυρεῖς
ὡς ἀμειψάνητον.

Αρματι φεικτῷ, Χερυβίμ Θεὸν τὸν ὀχέμερον, ὄχημα Θεοτόκον σε-
μνῇ, σωματικῶς ὡς βρέφος ἐβάσασας, καὶ γάλακτι ἐθρεψας, ὡ
μυσηῖς, ὡ φεικτῷ ἀνέσματος.

Μόνος ἐν βροτοῖς, τὰ σεπτὰ σε ἀπλάγχνα παρῶργισα, μόνος γάρ
ἐπικρανα Χειρὲ, τῷ ὑδρβάλλεσάν σε χησόνητα, δι' ἡμῶν ἐλέη-
σον, ταῖς ἱεσίσαις τῆς Ἀγνῶς Τεκνέσεως σε.

Οταν ἐν νυκτὶ, ὁ Νυμφίος ἔλθῃ τῷ κείναι με, τότε εἰς ἀπαύτησιν
αὐτῇ, μὲν λαμπρᾶς λαμπάδος δώδωκῃσον, ἐξελεῖν με Πάναγνε, καὶ
προσκυνῆσαι τῷ τῷ ἐπέλδωσιν.

Ω, δὴ, ε'. Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀόρατος ὤφθη.

Γλιγγίῳ εἰς τὸ πέλαγος βλέπων τὸ ἀχανές, τῷ ἐμῶν ἐγκλημάτων Θεο-
γενήτεια· διὸ πρὸς τῷ ἄβυσσον, καταφύγω τῷ ἐλέεσσε.

Ανομιῶν συυπαράσει με κλύδων, ἀμαρτιῶν παρρησίει με ζάλῃ,
καὶ καταγίς τῷ παθῶν, πρὸς λιμὴν Δέσποινα, μετανόας κυ-
βέρνησον.

Πρὸ τῷ πυλῶν ἡ τομὴ τοῦ θανάτου ἰδὲ ψυχὴ ἐγγίξει. τί βραδυ-
νεῖς; τάχος ἀνάνησον, καὶ καρπὸς προσάγαγε, μετανόας τῷ Δε-
σπότη σε.

Πεῖσαν σερεῖα ἀρραγῇ σκληραίνε καὶ αἰκμον, τῷ πεπωρωμένῳ με
ψυχῷ, τῇ κατανύξει Κόρη ἀπάλλων, καὶ δείξον ἀκρότομον βλο-
χισαν πέφαν, δάκρυα ὡς ὕδατα.

Γδε Ἀγνὴ τῷ ἀδούρειαν ἰδε, τῆς ταπεινῆς καὶ ἀθλίης ψυχῆς μου,
καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν. τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ τῆς τούτων βλάβης ῥύ-
σαι με.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, ε'. Τὰς εἰς τὰ τέλη τῷ αἰῶνων.

Τὴν ἐν παρθένῳ παρθένον, καὶ Παρθεῖον ἐν μητρὶ ἀνθρώ-
πῳ, τὸ θαυμαστὸν ἐν Οὐρανῷ, καὶ φεικτὸν ἐν γῇ μυστήριον, τῷ ὄντος
Θεοτόκον, καὶ ἀληθῶς Κυριοτόκον ἀνυμῶσι Παρθεῖς.

Νεκερωμένῳ παρρησίᾳ, ὡς ἐν σήματι τῷ σώματι, τῷ παρρησίᾳ
με ψυχῷ, τῷ ζωῷ τῷ ἐνυπόστατον, βοᾶσαι τῇ τεκνῇ, πει-
σον Ἀγνὴ ζωῶσαι με, καὶ φωτίσαι καὶ σῶσαι.

Τὸν εἰς κατώτατον κακίας, πεπρωτὸν Κόρη βάρανον, τῇ συμπα-
θεῖσαι δεξιᾷ, φιλανθρώπως με ἀνάγαγε, φιλανθρώπων Δεσπότην καὶ
δεξιᾷ ἡ τέσσαρα Θεῷ τῷ Τ'ίσει.

Ως τὸν ὑψίστου ζηλώσας, Φαρισσαῖον καὶ μεγαλαυχον, τῇ θρασύ-
ἐπαρθεῖς, κατὰ ψυχῇ εἰς δόξοιαν, καί μοι τῷ τῷ Τελῶνι ὡ
ποιοῖον ταπεινώσιν Θεοτόκε παρρησίᾳ.

Θρῶν καὶ κλαῖν καὶ ὀδυρόμαι, ὀπλιῖκα τὸ Κεῖθρον τὸ φοβερόν ἐν-
θυμῶν· πονηρὰ γὰρ ἔργα κέκτημαι, ἀπείρανδρε Μαρία Μητρ
Χειρῇ, ἐν ὧρα τῇ φοβερᾷ πρὸς ἐπιδίμοι.

Κάθισμα. Θεῖας πίστεως.

Θρῶν ἄξια, ψυχὴ τελέσσα, θρῶνι εὐαγγέλιον, δάκρυα πένθει, πέν-
κλαυθμός σε καταλάβῃ πικρότατος, ἀπαρρησίᾳ πένθος ἐκδέξε-
ται, καὶ αἱ τῷ ἄδω κολάσεις κατέδεξι, πρὸς μετάνοιαν θυμῷ. σωερ-
γὸν γὰρ κέκτησαι Παρθεῖον τῷ Ἀγνῷ καὶ Θεομήτορα.

Ω, δὴ, ζ'. Τρεῖς παῖδες ἐν καμίνῳ.

Τρυγῆσαι ἀμαρτίας τῆς καρπῆς τεθανάτωμαι, καὶ προσφέρων πᾶν ψυ-
χῷ ἄκαρπον κρᾶζω σοι· καρποφόρον με δείξον, ἡ τῷ καρπῷ σε πᾶν
φθορὰν ἐξαφανίσασα.

Εξ ἔργων σωτηρία, ἐχ' ὑπάρχει μοι Δέσποινα· ἀμαρτίας δὲ προ-
σίτω ἀμαρτήμασι, καὶ τῇ κακίᾳ κακίαν, τῇ ἐν πρὸς βία σε Ἀγνὴ
προφθασον σῶσον με.

Ηκέσις ἐπὶ θύραις, τὸ Κεῖθρον ἔτοιμον, ἐποιμάξω ταπεινὴ ψυ-
χῇ, καὶ βόησον· ἐν τῷ κείναι σε Λόγε, μὴ κατακτείνῃς με δολίᾳ
τῆς κυσάσεως σε.

Ως ἐν μυσταῖς, ὡ φεικτῷ ἐννοήσεως, πῶς Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ὤφθη
ὡς ἀνθρώπος, πῶς ὡς οἶδον, ὡς θέλει, δώδεκε, καὶ ἐνέργει κα-
τὰ καὶ βελεται.

Ω, δὴ, η'. Ἀσκητῶ πυεῖ.

Οφύβος ἄγνος τῷ Κυρεῖ, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τῷ αἰῶνος διαμῶν, ὡ
ὁ λάγνος ἐγὼ μισήσας, ἀγνος γεγενῆμαι. ἐναγῶς γὰρ πᾶσιν
λαγνεία συυζήσα, δείξον ἐν ἄγνόν με ὑπέραινε Μαρία.

Teotocaron.

D

Λυχνία

Δ Τυχρία φωτός τῆ αὐλῆς, πάγχυσε πασάς, ἡλαίσμην θεία κλίνη, καὶ πυρίμορφε θρόνε δόξης, ἡμψυχον παλάτιον, καὶ ταμίειον πλήρες πάσης καθαρότητος, καὶ ἀγιασμένης, ἀγίασον τὸν νῦν με.

Ζ Ηλῶσας τὸν ἄσωτον ὄντως, καὶ τὸν βίον ὅλον με τελέσας ἁμαρτίαις, νῦν κραυγάζω ἡμάρτηκά σοι, ποίησόν με Δέσποτα, ὡς εἶπες τῇς μιδιών σε, καὶ σώσόν με ὡς εὐσπλαγχνος, ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

Ο Πεποικίλμυρος κακία, δεβεβλημυρος ἄσωτία δυσωπῶσε, τὴν ἐν δόξῃ πεποικίλμυρῳ, δεβεβλημυρῷ τε, διαχύσῃ Κόρη ἐδῆτε Θεόπιτος, σολῶ ἀπαδείας, λαμπρῶν δεβεβαλέν με.

Ω, δὴ, εἰ. Εἰν Σινάῳ τῇ ὄρει.

Ν Ορῶς παρῆσθαι τῇ Βήματι, τῷ ἀσέκτῳ καὶ φεικτῷ, τῷ ἀχράντῳ σε τοῦ Πανάχραντε, ὁ κατὰ κρείτος δοκῶν, δεβηγκωισμυρος, εὐφομος δεφίφοβος, ἀναπολόγητος καὶ γηγυμνωμυρος, καλῶσε βοήθειαν.

Η Πασάς ἡ χρυσὴ καὶ Θεόπλοκος, φαίδριμὸν με τὴν ψυχλήν. ἡ Οὐράνιος πύλη τὴν εἰσοδὸν, αἰοῖζόν μοι τῆς ζωῆς, ἡ Ἀγία Ἀγίων, τὸν νῦν με ἀγίασον, γῇ ἀνέροτος δεῖξόν με τῆς γῆς παρῆσαν οἰκήτορα.

Σ Τ με σφύρεσον ἅπαν κλυδώνιον, πολυφύων συμφορῶν, σὺ χαρὰς τὴν καρδίαν με πλήρωσον, πᾶσαν λύπην ἀπ' ἐμῆς, ἐκδιώκῃσα Κόρη, τὰς νόσους ἀπέλασον, τὰ δάκρυα κόπασον, ἡ χαρὰν πηγάζῃσα τοῖς ἀνυμνεῖσι σε.

Δ Εὐτε πάντες οἱ Πιστοὶ προσπέσωμεν τῇ Μητρὶ τῇ Γισῇ, καὶ τὸ τέλος ἐσνάξωμεν, κλαύσωμεν καὶ θρήνησωμεν πικρῶς, ἐν θερμῇ κατανύξει, ταύτης κατωπύον, Δέσποινα κρίζοντες, σπεύσον μὴ ἐάσῃς ἡμᾶς ὑπολείδαι πυεῖ.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Μεγάλη τῇ Σταυρῶσε.

Κ Ινδύων τῇ πέλαγος νῦν κλυδωνίζομεν, τὸν δέλον σε Παρθένε, καὶ συμφορῶν ἐν πλήθει, ῥιπίζομεν, οἰκτερήσον καὶ σῶσον, τῇ οἰκτιρῶν ἡ πέλασσα πέλαγος τὸ ἀμέτρητον Κόρη.

Η Μόνη προσασία καὶ Πιστῶν βοήθεια, κακίας με τὸν μόνον, εἰς βυθὸν ἐμπεπόντα, ἐξανάσῃσον σαῖς ἱεσίας Κύρη, καὶ πρὸς ζωὴν εὐδωσον, ἵνα δοξάζω σε εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ο Ἐγὼ παρρησίαν ὅλως ὁ κατὰ κρείτος, εἰς ὕψος ἀτενίσαι, τῇ Οὐρανῷ καὶ βλέψαι, ὑπὸ πλήθους κατελκόμενος πταισμάτων, λοιπὸν ὡς ὁ Τελώνης, βοᾷ ἰλάσθητι, τῇ ἀθλίῳ μοι Σῶτερ.

Τ Ἀ πάθῃ τῆς ἀθλίας με ψυχῆς καὶ σώματος, δεινῶς ἐπαναστάτα, βυθίζεσσί με ἄμφω, καὶ πρὸς βάθος ὑπογνώσεως ἔλκεσιν, ἀλλὰ σὺ παρῶν μνητε, ταῦτα κατόντισον, καὶ γαλιώλω μοι δίδε.

ΤΗ,

ΤΗ, ΔΕΥΤΕΡΑ, ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝΕΙΣ ΤΗΝ

ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, γ. Ο' τὰ ὕδατα πάλαι.

Χ Ρυσοπόρφυρε κλίνη, σκλῶμα δόξης Κυεῖα, θυμιάθειον θῆον, τῇ σεπτῇ ἄχραντε αὐλῇ ἀνδρακος, πᾶσαν δαδίασον, ψυχῆς ἐμῆς δυσωδίαν, καὶ τὸν νῦν ἀγίασον καὶ τὴν καρδίαν με.

Π Ορνακῆς ἀσελγείαις καὶ μυσαρῆς ἐργασίαις, καταμιάσας με τὸν ναὸν ἐφθείρα τῇ σώματός με αἰχρῶς, καὶ καθάρῃσιν, θείας ἐσίας τὸν νῦν με, ῥαντισμῷ καθάρεισον ὡς ἄνθρωπος κρείττονος.

Σ Ωμαπώσεως θείας, ὑδρασίς ἐσίας, ὄργανον σκλασμῶν, πανταγῶν Πρόματι καὶ ἐργασίῳ, φεικτῇ σιναλλάγματος, Οιοθνητὸν ἐδείχθης, ὄχημα λαμπρότερον αὐλῶν τάξεων.

Α Πλῆθους ἀδιδράγος, πλέσιος νέος, πορφύραν ἐνδεδυμῶς καὶ βύσσον, ἐρυθρῷ χρώματι πεφοινιγμῶν παθῶν, σολῶ ἐγὼ πέφλωκα, τὴν δὲ ψυχὴν παρορῶ με, Λάξαρων ὡς πρῆντα λιμῷ παλαίσταν.

Ω, δὴ, γ. Ο' ἐν μὴ ὄντων.

Ο Τὰ μὴ ὄντα εἰς ὄντα μετενεγκῶν, καὶ τῶν ἐντέμνους, τῇ εἶναι φύσιν ὑδραφῶς Παναγία Δέσποινα, ἐκ σε λαμβάνει ὅλην σαρκαὶ τῇ εἶναι.

Ν Ομῶς θανάτῳ τὴν ἄχραντον καὶ φθορᾷ, ὡς ἐσθλας πέλασσα ζωὴν τὴν ἐνυπόστατον, τὴν μοιῶν ἀνάσειλον, τῇ ἐλκοβρύτων θραυμάτων τῆς ψυχῆς με.

Α Περνασμῶς ἐκ πλήθους ἁμαρτιῶν, πρὸς τὴν Ἀκαταίχνητον σε προσάτιν κατέφυγον, ἐναρέτω βίβῃ μοι, χειραγωγία θροῦ καὶ ἐδηγία.

Γ Εγυμνωμῶς τῆς θείας δεββολῆς, ἔρημος παρέρρημαι, βοηθείας ὁ δέλαιος, Οιοτοκε σκέπασον, τὴν γάμνωσίν μου τῇ σῇ ἀγίᾳ σκέπῃ.

D 2

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, δ'. Εἴθου πρὸς ἡμᾶς.

Τρόμος ἐπ' ἐμέ, καὶ παλμός καὶ κλόνος ἐλήλυθε. τὸ μονογενὲς γὰρ σου
Τῆς, τῆς φοβεραῖς δαύτερας ἐλπίσεως ἐμνήδην Πανάχαυτε, καὶ ἱερῶν
ἀξίων τῆς σωμαπαυπίας.

Ρῆμα γοερὸν, ἐν κλαυθμῷ καὶ πένθει καὶ δάκρυσι, τεταπεινωμένης
ἐκ ψυχῆς, ὡς περ δαυδὲς θυμῷ Πανάμωμε, τὸ σοὶ προσφερόμενον,
προσδέχεσθαι ῥῦσαι με κολάσεως.

Τὸν ἐν τῷ Πατρὶ, ἀννηθόντα πρῶτον ἀμήτορα, ὕψερρον ἀπάτορα
σαρκί, φιλαδραπίας πλέθρῳ πτωχούσαντα, Θεοτόκε τέτοκας, ὑπὲρ
αἰτίων καὶ ὑπὲρ κατὰληψιν.

Τρέμων ἐνοῶν τῶν ἀμαρτιῶν μου τὸ πέλαγος. αὐτὸς δὲ θαρρῶν κατα-
τοῶ τῶν οἰκτιρμῶν σου Κόρη τὴν ἄβυσσον, ἐν ἣ μὲ καταδύσον, καὶ
σωτηρίας ὁρμῶ με προσόρμισον.

Ω, δὴ, ε'. Πρὸς σέ ὁρμίζω.

Α'Σάτι δίκην, ὑποσηκρήσας ἐν Θεῷ, ἥ φαυλότητα γνώμης ἀκο-
λάστῃ, φρενοβλαβῶς πονηροῖς πολίταις, αἰχροῖς δαυδῶν πάθεσιν.

Ο'Δυνάμει πόνον, καὶ τὴν ἐσχάτην συνοχὴν πρὸ ὀφθαλμῶν ψυχῆς,
τοῦ βιαίου χωρισμοῦ, ἥ παντὸς κεκτημένη, θρῆναι σαυτὴν πρὸ
τῆς ἐξόδου.

Υπεξεδύδην, τὸν τῆς ὑγείας εὐλισμόν, καὶ τὸν πενθήρη χιτῶνα ἐν
ὀδυμναῖς περικλυθεῖς, Σὲ αἰτῶμαι Δέσποινα, ἐνδύσασθαι τὴν
ἱασιν.

Ω'Σ τῶν Μαρτύρων, καὶ Ἀποστόλων ἱερῶν ἔσαν ἀπορέπειαν Θεοτόκε.
καὶ τῶν πιστῶν προσασίαν ἅπαντες ἀξίως σε δοξάζοιμι.

Ω, δὴ, ε'. Ἀβυσσος ἐσχάτη.

Ε'Μροβον τὸν γόνον δέισε διατελεῖν, ψυχὴ ἀθλία τῆς παροικίας σου.
ἀργυρῶτε φαρτοῖς, τιμήμασιν ἐρρύθνης, παναχαυτῶ δὲ
Χεῖρ τιμῇ Αἱματι.

Πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος ἐπὶ τῆς γῆς. καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρωπίνη, ὡς
ἀνθος ἀρχῆ. διὸ καὶ μαράννεται, ὡς περ ῥέον ἀκύμωρον, καὶ παρέρ-
χεται ὡς ὄναρ ἀνυπόστατον.

Υπερθεῖν ἐνέληθον ἀληθῶς, τῆς κεφαλῆς μου αἱ πολλαὶ ἀνομίαι μου.
ὡς βαρὺ φορτίον δὲ ἐπ' ἐμέ ἐβαρύνθησαν. ἀλλ' ἐλάφρων τὸν
κλοιόν μου πανύμνητε.

Μόνω σε πασάν ὑπὸ ἡμεῶν, Θεὸς ὁ μόνος εἰς μονὴν ἐξελέξατο.
Θεομήτορ μόνη γὰρ, τὴν πασάν ὑπερέχουσαν ἀγιότητα, πλατεῖς
καὶ καθάρτητα.

Κάθε

Κάθισμα. Θείας Πίστεως.

Φῶς ἀέσπερον, ἄδυτον φέγγος. μέγαν Ἡ'λιον δικαιοσύνης. Θεοφάνη-
τορ ἀνατείλασα Δέσποινα. τῆς μετανόας φωτὶ καταλάμπουσα. τὴν
σκοτιθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι. καὶ ἀνάδειξον φωτὶ κοινωνὸν καὶ μετο-
χον. ἡμέρας τε ἡδὺν καὶ κληρονομίαν.

Ω, δὴ, ζ'. Ὡς πάλαι τὸς εὐσεβεῖς.

Ναμάτων ζωοποιῶν, διφῶντα με κόρεσον, ζωαρχικῶς ὕδατος πηγὴ, ὡς
μὴ δευθῶ τὸ πυρὸς ἐν τῇ φλογὶ δακτύλει δροσίζοντος, ἀνροβαφῆς
ἐν ὕδατι καιομένην μου τὴν γλώσσαν.

Ο'Βίος με πονηρὸς, γεννητὴς ὑπόδικος, καὶ ποταμὸς τῆς πνευματικῆς.
δὲ ῥυτίδος καὶ ἀθλίας μου ψυχῆς, σαρκικῆς ἀνάπλους ἀκαθαρτίας,
Δέσποινα, ἢ καθάραισον ἐν τάχει.

Σαλόει με λογισμῶν, ἀτάκτων κλυδωνίων, καὶ καταγίγας διαβολικῆς, ἡ
φθοροποιῶν σωματάρσσει ἐνοιῶν, εἰς βυθὸν καθέλκεσθαι τῆς ἀμαρ-
τίας. σῶσον με κυβέρνησον Θεοτόκε Δέσποινα.

Σπλαγχνίδιτι ἐπ' ἐμοί, Παρθένε Θεόνυμφε. εἰς ὑπογνώσεως ἡ βυ-
θὸν κατωλιθικῶς, σὲ γαλιώλω αἰτῶμαι, θρῆναι μοι Ἀχαυτε. τῆς
σωτηρίας πέφυκας λιμὴν γὰρ τῶν ἐν ἀνάγκαις αἰ.

Ω, δὴ, η'. Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων δόξης.

Ω'Πόσα μέλεις ἀνοήτως, ἐν ὑτέρῳ σαυτὴν μέμψαι ψυχῇ. πῶς
ταλανίζεις ἀκέρδως, καὶ ἀθλίως μεταμέλειται, ἐφ' οἷς νυκτὶ ἐν αἰσά-
νῃ δρῶσα κακῶς, ἀκαίρως καὶ μάταια λυπεμένη.

Α'Γελος ἦξει γὰρ βιαιῶς, κατῆν καὶ σκυθρωπάξουσιν δεινῶς, σύρων
ἀπάγων σε σειραῖς δεδεμένην, αἷς περ ἐπλεξας ἰδίους σου δακτύλοις.
ὅτε ἔδωκεν συμφέρον μεταβεβόσασθαι χροῖς.

Νυμφῶνος θεῖς μοι τὴν δύραν, Νύμφη Πάναγι τῆς δόξης Θεῶ, μὴ
ὑποκλείσης. ἀλλὰ δὸς τῶν δικαίων τῆς φαιδρότητας, καὶ με καταπο-
λαῦσαι, ἀμαρτιῶν τῆς σκυθρωπῆς κατφείας ρυτίδα.

Η'Κοσμοσώσε Θεῶ Μήτηρ, καὶ τὸ Κόσμον ἢ ἀντίληψις, τῶν κοσμι-
κῶν με ἡδονῶν, παναμώμητε διάσωσον, ὡδαῖς σε παγκοσμίους ἵνα
ὕμνῳ, ἀκαταπαύστως, καὶ μεγαλιώσῃ.

Ω, δὴ, θ'. Κανὸν τὸ θαῦμα.

Νηχόμενόν με, βάθος συμφορῶν, καὶ κλυδωνιζόμενον ἄβυσσῳ ἀμαρ-
τιῶν, Θεοτόκε Δέσποινα, λιμὴν τῶν ἐν ζῆλῳ, πρὸς σωτηρίας ὁ-
μον τὸν ἀκύμαντον, ὀδήγησον ἱθύνον, καὶ σῆσον ἐπὶ τὴν πέτραν, τῆς ἀλη-
θείας μετανόας με ἄσειτον.

D 3.

Δα

Teotocarion.

Μεάνοιαν γησιάν, ἐπιστροφὴν αἰών ἐκ ἐνδείνυμαι, τῆς ἀμπλακη-
μάκων ἂν ἐπλημμέλῃσα· δίδοσι ἱκετόν, ὁπρὲς φαι με πορὶ τέλεος
ἀγαθῇ, καὶ ποροκαταλλάξαι τῷ Θεῷ καὶ Δεσπότῃ μου.

Εν χρόνῳ τὸν ἀχρόνως ἐκ τῆ Πατρὸς, πορὶ χρόνων ἀννηθύνει Θεὸν,
ἡδὺν καὶ λόγον σαρκὶ γενήσυντας, Παρθένε, καιρῶν καὶ χρόνων, καὶ
αἰώνων τὸν σοφὸν δημιουργόν, λύνοντα τῷ λόγῳ τὰ χρόνά μου πταίσματα.

Ὡδὴ, ε'. Εὐβόσσει σοι.

Παγίδας βρόχους, καὶ τὰς ἐνέδρας, τῆς θηροδόντων δαιμόνων με, ὡς
ἀράχνης μίτης, Παναμώμηντε Κόρη δειξόν.

Ρυθμίζεσά με, καὶ ὁδηγέσσε, πορὶς θειοτέρων κατέσασιν, σωειτίζεσά
με, καὶ φωτίζεσά με μὴ ἐκλίπης.

Θανάτῃ μνήμῳ, ἀνταλείπτως, ἐν τῇ ψυχῇ μου καὶ μέμνηται, τῆς ἐξό-
δε δίδε, δι' αὐτῆς συστέλλεσά ταύτῳ.

Εν Πνεύματί σοι, ὁ Ἡσαΐας, τόμον Ἀγνὴν ἐθεάσατο· ἐν σοὶ γὰρ
ἐρεάφῃ τῆς βροτῶν ἡ ἐλπίς.

Κάθισμα. Θεῶς Πίστεως.

Ποίοις ὅμμασιν ἴδωσι Σάτερ; πῶς ὁρθήσομαι σὺ τῷ προσώπῳ; ὁ
συγχώσας τὴν εἰκόνα σου πάθει, καὶ βεβηλώσας τὸ θεῖόν σου σή-
νωμα, καὶ τὸν Νάον σου μιάνας τὸν ἅγιον. ὅθεν δέομαι, θερμοῖς με καθά-
ρας δακρύσιν, ἐλέησον περισβείας τῆς Τεκνέσεώς.

Ὡδὴ, ζ'. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα.

Μοῖν παρθενίαν ἀφθορόν, καὶ τόκον ἔχεις ἄσπορον, μόνη ὡς πορὶ τῆ
τόκου μὲν ἄννησιν Ἀγνὴν, παρθενόεσσα Μήτηρ, γαλαχέστα Παρ-
θενός, ὅπως φεικτὰ καὶ θαυμασὰ τὰ μεγαλεῖα σου.

Ρέοσι κρηνοὶ χριστότης ἐκ σὺ Θεοχαρίτω· τὴν πηγὴν τῆς ἀγαθῆς
γὰρ ἐκύνσας, ὥς ἡς βλύζουσι Κόσμῳ τῆς ἀφύσεως ρεῖθρα, καὶ συμ-
παθείας ὀχετοὶ ἀφθόνως ρέουσιν.

Εμφοβὸς ὁμῶς καὶ εὐφορὸς γίνομαι, ἐνδυμέμνος τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν
ἑσπέραν τῆς ἐπίσεως, βοήθός καὶ προσάτις, ἀντιλήπτωρ καὶ ρύσις θνητῶν
τότε ἀγαθῇ, τῷ ἀρχαίῳ δέλωσιν.

Ντῶς ἀμαρτιῶν συνέχει με, νέφος παθῶν κατέπτει με, καὶ ζοφώδης
ἐγκλημάτων κυκλὸς θύελλα, καὶ βαδύτατος γνώφος ἀπογνώσεως κρύ-
πτει, τῆς μετανόιας φωτὶ λάμπωνων Δέσποινα.

Ὡδὴ, η'. Ἀσέκτω πυρὶ ἐνώσωντες.

Σοῦ ὡς ὑπὲρ ἐπὶ πόκον, καὶ ὡσεὶ σαγὼν ἡ ἐν γῇ σάβασσα κατέβη,
ἐν νηδύϊ ὁ θεὸς ὁμβρός. ὁμβροῖς ἐν δακρύων με, ἐν ἡμέρᾳ Κόρη
καὶ νυκτὶ ἀξίωσον λείναι, καὶ βρέχειν τὴν κλίνην τῆς τραμνῆς μου.

Η' γγ.

Η Γενεὴν ἰδὲ πλησιάζει ἡ τῆς Οὐρανῶν ἡτοιμασμένη Βασιλεία, τοῖς
δικαίοις πορὶ τὸ αἶνος ψυχὴ μετανοήσον, ὅπως φύγῃς κόλασιν ὅσο
κειμήλιόν σοι, καὶ τῆς ἀπειράτης μετάρχης Βασιλείας.

Λυχνία φωτὸς τῆ αὐλῆς, πάγχρυσε πασάς, ἡγλαίστην θεία κλίνη,
καὶ πυρίμορφε θρόνε δόξης, ἐμφυχον παλάτιον, καὶ ταμίον πλήρες
πάσης καθαρότητος, καὶ ἀγιοσωμῆς, ἀγίαςον τὸν νῦν με.

Επλήθη κακῶν ἡ ψυχὴ μου, ἡγγισε τῷ ἄδῃ ἡ ζωὴ μου ἐλογίστην,
ὥστε ἀνθρώπος τοῖς ἐχθροῖς μου μόνος ἀβοήθητος, ἀλλὰ δέξου,
Κόσμη κραταῖα ἀντίληψις, ὡς ἀβοηθήτων βοήθεια ὑπάρχεις.

Ὡδὴ, θ'. Ἐν νόμῳ σκιά καὶ χαίματι.

Ο Νέρε δίκην ἐξέλιπον, ἀτμίδος καὶ καπνὸς καὶ σκιάς, αἱ πάσαι μου
ἡμέραι, καὶ τὰ ἔπιμα μὲν σπασθῇ. καὶ ἡ ἀξίωσις πορὶς ρίξαι τὸ δο-
ρυ κείται λοιπόν, καὶ ἐπομάζει τὴν τομὴν ὁ θεὸς πάντας θανάτους.

Χωρεῖον χαρᾶς δρυόκωρον, ἐν πόπῳ σκηνῆς θαυμαστῆς, γλυκὺς ἐορ-
ταζόντων, ὅπως ἔστιν ἡχος ἐν φωνῇ, ἀγαλλιάσεως καὶ ἐξομολογί-
σεως, ὥς τὸ οἶκος τῆς Θεᾶς παναμώμηντε εἰσάγαγε.

Στενάζων καὶ οδυρόμενος, Κόρη προσπίπτω σοι, ἐν κλαυθμῷ ἐλέησον
καὶ σῶσον τὴν ψυχὴν μου τὴν ἐλεεινὴν, τὸν θελητὴν τῆ ἐλπίδος Θεόν
ἡ τέσσα, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, καταδίκης πάσης ρυσαί με.

Ανὴρ μετ' ἐμὲ ἐποίησας, μύρια ἀγαθὰ ἀγαθῇ, ἐν πάτῃ τῇ ζωῇ
μου διλογήσω σε, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ δοξάσω τὴν δόξαν σου, καὶ διὰ
παντὸς ἔσαι ἡ ἀνεσις ἡ σὴ, ἐν τῇ σωματί μου Δέσποινα.

Στιχηρά. Μεγάλῃ τῇ Σταυρῶσε.

Μεγάλῃς διὰ σὺ διερρεσίας Ἀχωντε, τυχόντες σὺν Ἀγγέλοις, τὸν
τόκον σου γεραίρουμι, τὸν καταξιάσαντα ἡμῖν ὁμοιωθῆναι, δι' ἅκρας
ἀσπλαγχνίας, καὶ ἀναπλάσαντα τὴν ἡμετέραν φύσιν.

Εκλίνη κατακειμένος τῆς ἀμελείας μου, τὸν τῆς ζωῆς μου χρόνον, βα-
θύμως ἐξετέλεσα, καὶ πτοῦμαι τῆς ἐξόδου μου τὴν ἑσπέραν, ἀλλὰ τῇ σὴ
προσβεία, ἔγειρον σῶσόν με πορὶς μετανοίας Κόρη.

Αποδοὺ ταπεινὴ ψυχὴ μου τὰ δυσβάστακτα, φορτία τῆς κακίας, καὶ
πορὶσελθε δακρύσσει, καὶ βοᾶσα τὸν ζυγὸν Παρθένε, τὸν ἐλαφρὸν
βασάζειν με, Χεῖρ ἀξίωσον, τὸ Τίς καὶ Θεὸς σου.

Τὸ ἅγιος τῆς καρδίας μου Σεμνὴ θεράπευσον, καὶ σῆτον τὸ νόός μου,
τὴν πλάνην καὶ ἀξίωσον, καθαρὰ σε ἀνυμνεῖν ἐν καρδίᾳ, καὶ ἐξαι-
τεῖσθαι χάριν, δρεῖν καὶ ἔλεος, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης.

ΤΗ

ΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ, Ε΄ ΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

ΠΟΛΥΤΜΗΝΤΟΝ ΘΕΟΤΟ'ΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, γ. Οὐ τὰ ὕδατα πάλαι.

Η Θεὸν καὶ Δεσπότην, πάντων αἰώνων τεύξσα, ἀπειρογάμωσ Παρθέ-
 νε, ἥ πατρὶν ῥύσαι με, τῆς δεσποτείας Ἀγνῆς. ὅπως ἐχαρίσῃς σε
 ἀξιοχρῆως δοξάζω, τὴν ἀεμακάριστον καὶ μεγαλύνῃς.

Ἡ Σαπίειος πύλη, τῷ Βασιλείῳ τῆς δόξης, Θεοκμήτορ Παρθένε, πρὸς
ζωῆς παράγει πύλιν εἰσάγαγε, σὺ ταῖς ἀδελκότησεσι, τὰς εἰσίν-
τας ἐν πύλαις τῷ Ναῷ σε Δέσποινα, καὶ σὲ γεραίροντας.

Συμπαθὴς Θεοτόκε, ἡδ' Ἀποστόλων τὸ κλέος, καὶ Ἀποφθόρων ἡ δόξα, καὶ Πιστῶν στήριγμα, στήριξον δέομαι τὸν περὶ ξειπόμηνον ταῖς ἐπιηρείαις τῆς πλάνης, πᾶν μου καὶ σκοπέμηνον ταῖς ἀδελφάσεσιν.

Η Πρό πάντων αἰώνων, προσειδὼσα θρέδαι τῆς διασπλαχνίας Μυ-
τέρα, σύμε ἀξιώσον θεῖα ἐλέως τυχεῖν, ὅπως μέλλω πάντοτε ὁ-
σὸς ἀχρεῖος οἰκέτης, εὐφροσύνης Πύλαγγε τὰ μεγαλεῖά σε.

Ω, δὴ, γ'. Ο' ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα.

Σὲ πορασάσαν, καὶ τείχος ἀμαρτωλοῖ, σπῆμα ἐχομὲ Θεοτόκε Πανύμνητε, μὴ παρέδῃς Δέσποινά· μὴ καταχειρῆς ἡμῶν τὰς ἐκείας.

Δ Ακρίων ὄμβρες ἀδύχα μοι ἀγάθῃ, καὶ τέτοις κατὰσβεσον, ἵψ' πα-
 θῶν με τὴν κάμινον, καὶ πάσας ὑποπλῶων τὰς ψυχικάς με κηλί-
 δας Θεοτόκε.

ΕΝ ἀνομίαις τὸ ἀγρὸς τῆς ψυχῆς, ἐμόλυντα Πάναρνε, καὶ φρίττω. τὴν
 ὀξέτασιν, ὅτε ἀπατήσῃ με τὸ τῆς ἐκδόνης ἀξίωμα. ὁ Λόγος.

Ταῖς τῷ Τελώνῃ φωναῖς ὁ πάλας ἐγὼ, καὶ ὁ μὲν κραυγάζω σοι, ἰλάσθητι
μοι Δέσπονα, καὶ πταισμάτων τῷ ἄριστι, τῇ σὴ περισβείᾳ πᾶσι
τῷ σὼ δέλω. Ω, δὴ, δ'. Ε' θη. πρὸς ἡμᾶς.

Ἡ Ἀθροσαν Ἀγνή, ἣ ἀτόπων ἀράξειον ὕδατα ἕως τῆς ἀθλίαν με φυ-
 χῆς, ἢ τῷ παθῶν ἰλύϊ κρατὺ μῆκος, βοῶ ὁδυμῆτος, μή με παρὶ-
 δης Δέσποινα πόν δελόν σε.

Θ Ἦρες νοητοί, νῦν ἀνιλεῖς με κυκλίσαντες, ἀπ' ὧσιν ἀρπάσαι ἀφαι-
 δῶς τὴν ταπεινὴν ψυχὴν με Πανάμωμε, ἀλλὰ τίπων σῶτεϊφον, πᾶς
 ψυχοφάρης μύλας παντοδύαμε.

Ἰ "Δεως ἄρ' αἰ, πῶς σοῖς δέλοισι, Κόρη δέομεθα, καὶ προσδοκῶντες ἀπελθῆς
τὴν σὸν Λαὸν ἐκλύβῃσαι τάχιον, ἵνα σοὶ κραυγάζωμεν ἀχαλῶντες,
δόξα σοὶ Παντάνασσα.

ΤΡάπεζα χρυσῇ, ἣ πὺν θεῶν Ἄρτον βασάσασα, ἔμπλησον πενήτωτα
με ἄρτης σωτηρώδους καὶ χειμαζόμενον, καὶ καταθριγνόμενον ἐπιμε-
λείας Κόρη με ἀξίωσον.

Ω, δὲ, εἰ. Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀόρατος ὥσθι.

Λύσον ἡμῖν, γεγονώς ὁ Υἱὸς σου, πῶτας φθορᾶς ἐρύσαςτο Παρθένῳ,
 Διόμοι λύξωσαι σαρκικῇ φρονήματι, καὶ παθῶν ἐπινασάσας.

 Αἰμονικαῖς ἐπιπρεταῖς τὸν νῆμα, διωκεῖς εἰς ἀπόπας ἐνοίας ὑπέλ-
 κούμενον, μὴ εἰσῆς Δέσπονα, ἀλλὰ σῆσον ἀσθεῖς ἔσπον.

Α Μαρτωλοῖς καὶ τελαυνῶνι ἐφάνη, ὁ σὸς Υἱὸς διὰ πλάγχθη ἐλθεῖς· ὅτι
μιμενήν Ἀγνὴν, νῦν ἐμὲ οἰκτείρησον ὑπὲρ πάντας ἀμαρτίαντας.

Κτ' ἄν πολλοὶ, θεμέλιον με ὄντως, συναγωγὴ πονηρῶν με πειδύματα
θεμελίωσαν, ἀλλὰ τέτοιον Ἀρχαντε τὰς ἐνέδρας διασκεδάσον.

Ω, δὴ, 5. Ἀβυσσος ἔχει ἁμαρτιῶν.

Κῖμασι τὸ βίε φρονοβλαβῆς, ἐγὼ δὲ πάλαι συνεχῶς βυθίζομαι,
καὶ ταῖς αὔραις πάντοτε τὸ ἐχθρὸν ριπίζομαι, νῦν κραυγάζω σοι·
Θεοῦ τοῦτο βοηθεῖ μοι.

ΡΕΙΘΡΑ μοι δακρύων πνευματικῶν, ὡδέχγε Κόρη ἵνα πλύνῃ τὸν βόρ-
βορον, τὸ πλῆμμελημά των με· καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ Ἰζωον, πῆς ἀνέ-
σεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

ΥΠῆστα εἰς θάνατον ψυχικόν, καὶ ἐν τῇ πάφῃ καίμαι τῆς ὑπογῆ-
νως, ἀλλὰ δίδε χεῖρά μοι, καὶ ἀνάστησον δέομαι πρὸς μετάνοιαν καὶ
ζωὴν ὁδηγήσαμε.

Ν Ἄντων ἀέρριτοι ποταμοὶ, οἱ ἡδ' θαυμάτων ἐν σὲ Θεοχαλῖπτε, καὶ
γῆς τὸ ἀρόσωπον ἀπάσης καταρδύσει, καὶ πλύνει νοτίᾳ τῆς ψυ-
χᾶς ἡμῶν.

Κάθισμα. Τὴν ἀραιότητα.

Α ἡ ἀνομία μου φάνηκεν ὑμῖν, καὶ ἐδικαίωσά με τὸ πνεῦμά μου
 ἐν ἑαυτῷ, καταλύων τὴν ἀνομίαν τὴν ἐν ἐμοὶ οὐκ ἔχοντα, πᾶ-
 τα μὲν τὰ πταίσματα, ἅ τὰ ἔργα ἐξέλεγον, καὶ τῆς κατεχούσης με, ἀνο-
 μίας ἀπάλλαξον, καὶ πύσης χαρὰς καὶ εὐφροσύνης, πληρώσας Κοῦν τὴν
 καρδίαν μου.

 $\Omega, \sigma_n,$

Ω, δὴ, ζ'. Τῇ πρὶν εἰκόνι.

ΘΑνάτῃ ὡραν δεδοικώς, διὰ τὴν ἀθάνατον καὶ αἰωνίαν κόλασιν, σοὶ
ΗΠΡΟΪΠΤΩ ΔΙΑΣΩΣΟΝ ΜΕ ΠΤΕ, ἐκ παρίδος θνητῶν Θεοφρονήτορ.
Τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, πολλὰς τροχῶν ἑλκυστὶς,
Τὴν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, πολλὰς τροχῶν ἑλκυστὶς,
 πλημμυρίαις τὸν ἑνὸς Θεοῦ, ἐλδοθέωσον τῆς τῆς τυραννίδος.
 κατ' εἰκόνα σου Χεῖρ, ὁ δεινὸς ἐμβόλιμα, ταῖς ἀπόποις πράξε-
 σι, τῆς σὲ τεκνέως πρεσβείας σύ μοι δίδε, δάκρυον καθαρτικόν
 τῷ ἑλκυστὶ.

ΕΠὶ τοῦ Βήματος Χειρὸς, ὅταν μέλλω κρῖναι, ὡς ὑπάρχεις
 Ἀρχαντε, φαίνε μοι ἐκ πάσης με βασιλείας, ῥυομένη τῇ θερμότητι
 πρεσβείας.

Ω, δὴ, η'. Ἀσέκτω πυλὶ.

ΖΗΛΩΣΑΣ Τὸν ἄσῳτον ἔντος, πάντα με τὸν βίον ἀλαλάσας ἀμαρτίαις,
 νῦν κραυγάζω ἡμάρτανά σοι, ποίησον ὡς εἶπα μοι, Κόρη
 τῷ Υἱῷ καὶ κτίσασα, ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

ΟΤΕ Τῷ Θεῷ τῇ προσάξει, μέλλει ἡ ψυχὴ με ἐκ τῆς βίης ἐκδημῆσαι,
 τῆς παρίδος τῷ θνητῶν, ἔξαρπασον Ἀρχαντε σοὶ βοῶσαν, πάν-
 τα τὰ ἔργα ὑμνήσω, καὶ μακαριεύω εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

ΥΠΝΩΣΑΣ εἰς θάνατον κῆμαι, πάφω ὑπογνώσεως Παρθένε, ἀλλὰ σὺ
 με ἔξανάστησον, καὶ ἀργύπνως μέλπειν καταξίωσον, ἀλογεῖτε πάντα
 τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ΔΕΨΟΙΝΑ Ἀγνή Θεοτόκε, ῥύσαι με φθορᾶς ἀμαρτημάτων καὶ δαιμόνων,
 ἐπιπείρας καὶ κακουργίας· παῦσον καὶ τὸν παραχὸν τῷ παθῶν, καὶ τῷ
 ἰδόντων κατὰ σβέσον τὴν ἀσικτον φλόγα, τῆς χάριτός σου δρόσω.

Ω, δὴ, ζ'. Ἐν νόμῳ σκιᾷ καὶ χαίματι.

ΕΤΓΙΖΕΙ ψυχὴ τὸ τέλος, ἐπὶ θύραις τὸ Κεῖναιον, ὑπόσκητι τῷ ἔρ-
 γων τῆς αἰχμῆς, καὶ ἐπὶ λαβῇ τῆς ἀγαθῆς πολιτείας, ἔχεις γὰρ
 σύμμαχον, τὴν Θεοτόκον ἐκ πάσης ῥυομένη σε κακώσεως.

ΣΤὸ ἀδυνάτῃς ἐπίστας τὴν ταπεινότητα σώματος Παράμωμε Μαρία,
 τῆς καρδίας με τὸν τροχὸν, καὶ τὴν νοῦ με τὴν πλάττω καὶ τὴν ἰν-
 δάλματι, διὸ τῇ σῇ συμπαθείᾳ, ἐκατέρωθεν δὸς διόρθωσιν.

ΤΟὺς νόμους τὰς σὺς ἡδίστα, καὶ τὰς σωτηρίας ἐντολάς, παρέβλω σε
 οἰκτιρῶν, καὶ ποῦμαι σε τὸ φοβερόν Βῆμα, ἐν ᾧ περ κατίστας κρινεῖς
 τὰ σύμπαντα, διὸ βοῶ δαρεά με, σῶσον Λόγε, σὺς Μητρὸς δειήσεσι.

ΓΕΝΟΣ τῷ βροτῶν Παράμωμε, τὴν σὴν ἀκαταμάχητον πλεπσάντες πρεσ-
 βείαν, βοῶμε ἡμέρας καὶ νυκτὸς, μὴ διαλίπῃς ἀπαύτως καθικέτω
 σε, τὸν ποιητὴν καὶ Υἱόν, οἰκτιρῆσαι τὰς ὑμνήσας σε.

ΣΤΙ-

Στιχηρά. Μεγάλη τῇ Σπυρίδων.

ΤΟὺς πάντας ὑπερέβλω Δέσποινα τοῖς πταίσμασιν. ἀλλὰ τὰ πλήθη
 τέκον, λιταῖς σε ἐξαλείψασα, καταξίωσον τυχεῖν με συμπαθείας,
 ἐν τῇ μελλοσὶ Κεῖται, φεικτῆς ἐλδοσίας τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ σου.

ΤΟῦΣ σε κλῖνον πρὸς με Δέσποινα καὶ σῶσον με, ὅτι πωχὸς καὶ πέ-
 νης, ὑπάρχω ὁ παλαίπαρος, διὸ πάσης ἐξέλιξέ με, ἐπιπείρας τῇ πο-
 νηρῶν δαιμόνων, καὶ σῶσον δέομαι τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου.

ΤΑῖς αὔραις τῇ ἐχθρῇ, ὡς κάλαμος ριπίζομαι, δυνάμει Παρθένε,
 ἀλλ' οἴκτειρον τὸν δειλόν σε, καὶ ταῖς τῆς καταγίσει μὴ εἰς τέλος,
 ἐλπίσας με κλονεῖσθαι, ἀλλὰ σερπύσσον ἐν τῇ πίστει Κυρίου.

ΠΑΡΘΕΝΕ τὸν ἐκ σὲ τεχθέντα καθικέτω, τὴν πόμυνά σε φυλάττειν,
 ἀλώβητον ἐκ πάσης, ἐπιπείρας τῇ ἀντικειμένη διαβόλῃ, καὶ ἐκπλη-
 ρῶν ἅπαντας, αὐτὴ τὸ θέλημα ἐνδυνάμωσον Κόρη.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν

Τ ΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α'. ἦχος, γ'. Χέρσον ἀβυσσοπόκον.

ΣΚΛΩΜΑ θείας δόξης ἔρος ἅγιον, καὶ νεφέλη φωτεινὴ, Οὐρανῶν ὑψι-
 λοτέρη, ἁγίων Ἀγγέλων ἑσπέρα, τιμιωτέρα Δέσποινα, πάντων
 τῶν ποιημάτων ἐλέησον καὶ σῶσον με.

ΤΕΜΒΛΟΣ τῇ Δεσποτῇ ἔρος ἅγιον, καὶ σκλὴν ὑπερφύλης, ἡ νεαῖς καὶ Παρ-
 θένος, ἡ καλὴ καὶ ὡραία, ἡ μόνη ἐλλογημένη, ἡ καλὴ τῇ Γαλαβ,
 ἄφθορος Θεῷ Μητρὶ, ἐλέησόν με Δέσποινα.

ΣΤΥΝΗΜΑ σωτηρίας πυρὸς ἁδύτος, καὶ ἀχέματος λιμῶν, ἐν πλά-
 γῃ τῇ τῇ βίᾳ, θαλαττόντι Κόρη γενέ μοι, πνέματων κατα-
 γίδα, παθῶν κυμάτων κλύδωνα λύσσα, καὶ τὸ σκάφος τῆς ψυχῆς σῶ-
 σάμενα.

ΡΕΥΣΑΝ τὴν βροτείαν φύσιν ἁώσαν, τῆς ἀμείνονος ζωῆς, καὶ χαίρει
 χλοοφόρος, ζωὴ Παράδεισος, ἀτίμως ἐκβληθεῖσαν Κόρη, καὶ ἐκπα-
 σῶσαν δόξης Θεῷ, μέγιστα ἐπὶ δόξαν, ἀνήγαγες Παρήμεντε.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, γ'. Τὸ σπέρμα.

Εὐλογῆμι σε, δι' ἧς ἡ παρὰ κατὰ, ἐλύθη καὶ ὠδύνησι ἡ ἀλογία. ἡ ἐπαράτος φύσις ὑλδοῦνται.

Σὺ με πόρνησι, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δίκης. καὶ ῥῦσαι με Δέσποινα τῆς καταδίκης. σύ μοι καὶ ψυχόρραγνεντι ᾤδυσεντι.

Μεγαλύνωμιν τὸν μεγαλεῖα πολλὰ σοί, ποιήσαντα Δέσποινα. κατὰς πορείας. σὲ τὴν παμμακάριστον μακαρίζοντες.

Χαίρε πάμφωτε καὶ χρυσαυγέσασε θρόνε, τῶ πάντων Δεσπόζοντος Θεοῦ τῷ Λόγῳ. χαίρε Κόρη Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα.

Ω, δὴ, δ'. Ἐκάλυψεν Οὐρανός.

Τὸ Χαίρε σοι Γαβριήλ ἐν Ναζαρέτ ὅπως, χαίρων ἐκόμισε σαφῶς, τῇ καθαρᾷ καὶ Πανασίλῳ. διὸ σὺν τῷ ἀναβοῶντι καὶ ἡμεῖς οἱ ἄχρηστοι ὁλοισαί. χαίρε πανθαύμασε Κόρη καὶ πολοῦμένητε.

Ως ἔσπασας Μαρασινῶ μετανοήσαντα πέν, καὶ μὲν τὸν πταίσαντα πολλὰ, καὶ ᾤδυσεντα τὰς σὰς ἐντολὰς, μετανοῶντα ἀποδέξαι Σῶτερ, ταῖς μνηστικαῖς σε ᾤδυσεντα, καὶ ἡ καλὰ σεων ῥῦσαι ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ελέησον τὴν ἐλπίδα πηγὴ Δέσποινα, ἡ ἐλεῖμων ἀληθῶς, καὶ συμπαθείς κυρίας καὶ φιλάγαθος, ἐλεεινῶν ψυχῶν νυχομήνῳ πελάγει τῇ τῆς ἀπογνώσεως, καὶ ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας μόνῃ κατέχουσιν.

Ξενόστασα τὴν Θεὸν ἡ ἀμαρτία με, καὶ ἀπορρίψαι τὸν αὐτὸν ὑπὸ καρδίας φόβον ᾤδυσεντα, ἐπιθυμῶν πᾶσαν τελείσαι, καὶ ἀδυσμον ἡδονῶν ὠδύνησαι, διὸ ἀπὸ δίκης ὑπάρχω αὐτοκατάδικος.

Ω, δὴ, ε'. Ως εἶδεν Ἡσαΐας.

Υπέκκαυμα γενέτης καὶ τῶ πυρὸς ἐκείνου ᾤδυσεντα τῶ μὴ σβεννυμῆναι, μὴ δέξῃς Δέσποινα, μηδὲ με σκολήκων σμιλῶς, ἰοβόλον ᾤδυσεντα βορᾷ, μὴ βρυγμὸς ὁδόντων, μὴ τέρταρος συλλαβῇ με.

ΑΓία τῇ Ἀγίων ὑπάρχουσα, Ἀχραντε Θεοτόκε Ἀγνή, τὸν ἐν τοῖς Ἀγίοις ἀναπαύομενον, ἀγίως Ἀγίον Λόγον, ἀπερρήνησας δαρέμενον ἡμῖν, φωτισμὸν καὶ χάριν, ἀγιασμὸν καὶ λύτρωσιν.

Αΐσας σε γενναίρειν, εἰδὲ Ἀγγέλων γλῶσσαι ἐξηκούσι. ποῖον ᾤδυσεντα καὶ κατὰ τὸν Παρθένον, Παρθένε τῇ ἡμερᾷ σου τῇ Ἀγγέλων καὶ ἀνδράπων ποιητῶν, ὅθεν τὰς ἐν πίσει τιμῶντας σε ἐλέησον.

Υπέραγει Μαρία, τὸ τῆς ἐμῆς καρδίας ἀγαλλίαμα, καὶ ἡ θυμηδία καὶ ἡ ᾤδυσεντα, ἐν ᾧ τῆς ἐκδημίας, ᾤδυσεντα καὶ προσάτις με ἡμεῖς, ὁδὸν εἰς ὁδοῦν τῇ ψυχῇ με ὁδοῦσα.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, ε'. Εὐβόσέ σοι.

Η Θεία Κλίμαξ, Παρθένε χαίρε. δι' ἧς κατέβη ὁ Ὑψιστος, τὰς βροτῶν ἀνάγων, πρὸς ἀδελφὸν ἀφροσύλῳ.

Υπὸ παντοῖαν κολασμένην ἐξάρπασόν με τὸν δέλον σε, ἐν βρυγμῇ ὁδόντων, ποταμῷ πυρὸς καὶ γενέτης.

Χριστὲ Σῶτήρ μου, πηγὰς δακρύων, τῇ σῷ ἐλέει ᾤδυσεντα μοι, ὅπως με τὰ πλήθη τῇ ἀμπλακημάτων θρηνήσω.

Τὸ ὄρος χαίρε. εἰς ἡ δὲ λίθος, ἐναπετημένη τῆς χάριτος. ὁ σωτήρας πάντα τὰ ἰνδαλματα τῆς ἀπάτης.

Κοντάκιον. Τὴν ἀραιότητα.

Σὺ μνηστὴρ ἀσπορον, καὶ τόκον ἀφθορον, σὺ μόνῃ ἐχνηκας, ὡς ᾤδυσεντα, φύσεως πάσης λογικῆς, φανεῖσα τιμιώτερα. αὐτὸν Δυναμῶν, Σιραφὶμ ᾤδυσεντα. ὄχημα πνεύματος, Χερσβὶμ ἀγιώτερον. διὸ ὡς τὸ Κελεῖν με Μήτηρ, σῶσον με Κόρη παντοδύναμη.

Ω, δὴ, ζ'. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίαντα.

Ανὰ τὸν Μήτηρ πάντες σε, Θεόνυμφε γινώσκουμι. καὶ Παρθένον βροτοτόκον ὀνομάζουμι, ἐπὶ σοὶ γὰρ ἀρρήτως, παρθενία καὶ τόκος. τὰ διεσώτα φυσικῶς, εἰς σὺ συνέδραμον.

Καὶ τὸν χρόνον τὸν αἰτίον, Θεὸν τὸν προαιώνιον, ἡ τεκῆσα Θεοτόκε μοι ᾤδυσεντα, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου συμμαχία ἐξέτα, καὶ ἀκαταίχνητος ἐλπίς, καὶ κραταῖα προσφυγή.

Οὗτως ἐπὶ σοὶ τῆς φύσεως οἱ νόμοι καταλέλυνται. τὸν Δεσπότην τῇ τῆς Κτίσεως σωτήρα εἰς φύσιν Παρθένε. εἰς ἀπλάγχνα ἐλέος αὐτὸ ἀπορᾶς ᾤδυσεντα ἐκ σὺ γενόμενον.

Σὺ σὺν με ἀγία Δέσποινα. σῶσον με προσάτις με. ἵνα πάντες ἀνθρώποις οἱ μισῶντες με. καὶ καυχῶνται πάντες σοὶ Θεοτόκε, οἱ ἀγαπῶντες τὸ θεῖόν σε ὄνομα.

Ω, δὴ, η'. Ἀσέκτω πυεῖ.

Οὗτ' χεῖρας καὶ ὀμματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν νῦν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ἀταίην πρὸς σὲ Παρθένε. ὅλον με καταύγατον τῇ φωτὶ σε, ὅλον ὑποπλῶν δάκρυτιν. ὅλον κατανύξει θερμῇ ὑπόλασόν με.

Μεῖναι με δεινὴν καταδίκη. μέλλω κατακτείνεσθαι ἐνώπιον Ἀγγέλων, καὶ θεῶν μουσανδράων. μεγάλης ἀνάγκης με ῥῦσαι τότε. μέγα καὶ πλῆσιον ἔλεος, ἔχεις γὰρ τεκῆσα τὸν μέγαν Βασιλεῖα.

Χριστὲ καθαρῶτατον τόμον, καὶ ἱσχυρισμὸν καὶ θεογραφόν σε Βίβλον, ἐπιστάμενος ἱκετόν, Βίβλῳ καταγράφει με σωζομένην Κόρη, καὶ τῇ πταισμάτων με ῥῆσαι γραμματεῖα τῇ λόγῳ τῇ Τίσει.

Πα-

Πρὸς τὴν ἀσβέσμεν ῥῦσαι, ἢ σιωπῇ σου πῦρ τὸ ἄνθρον Παρθένου,
καὶ πρὸς τὴν θεὸν φόβου, ὅλον ὑποκάταρον, τῆς ψυχῆς σου ἄνδρον
τὸ πῦρ ὑπαναπτύσσου, ὃ βαλεῖν ἐν Κόσμῳ κατήλθεν ὁ Υἱός σου.

Ω, δὴ, Σ'. Ἐν ἰσχύϊ σου καὶ ῥαύματι.

Οδόντων βρυγμῇ με λύτρωσαι, καὶ ἰσχύϊ σου σκώληκος, τριτάτης πικροτά-
της, ἔξωτέρου σκότους καὶ πυρὸς, καὶ ἡμῶν λοιπῶν ἀνώνυμων, πασῶν κο-
λάσεων, Θεογενήσια Κόρη προσφυγόντα τῷ ἐλέει σου.

Ισχύς με ἐλπίς καὶ ὑμνήσις, κράτος καὶ σωτηρία μου, Παρθένε Θεοτόκε,
ὁράπων με λύτρωσαι ἐχθρῶν, καὶ δυσμελῶν ἀοράτων, ἐπιζητῶντων με δι-
εισώδως διασπᾶσαι, καὶ εἰς τέλος ὑπολέσαι με.

Υἱὸν τὸ Θεὸν γεννήσασα, καὶ παντὸν ἔσα Δέσποινα, Παρθένε Πανα-
γία, τὴν ἐμὴν ἐλπίσον ψυχὴν, καὶ ἐν ἡμέρῃ τῆς δίκης, καταδίκης
ῥυσαί με, καὶ μὴ ἐσθῆς βασάνους τῆς γεννῆς ὑπαχθῶμαι με.

Ναὸς τὸ Θεὸν καὶ ἔμφυχον παλάτιον ἐδείχθης Ἀγνή. διό σοι καὶ τὸ
Χαίρε χαρμοσύνης πάντες οἱ Πιστοί, σὺ τῷ Ἀγγέλῳ ἐκβοῶμεν.
χαίρε ἀμίαντε. χαίρε ἡ μόνη τὴν ζωὴν προσγενήσασα Θεόνυμφε.

Προσέμοια. Σταυροφανῶς.

Η Τὴ Φωτὸς, τὴ ἀδύτη Νεφέλη Θεοχαίριστε Κόρη, εὐλογημένη Μα-
ρία, λαμβόν μοι φῶς μετανόας, ἐν σκότει τῆς ἀμαρτίας ἀφρόνως
συνεχομένη, καὶ ῥῦσαι ταῖς δέησιν ταῖς σαῖς, πυρὸς γεννῆς καὶ σκότους
ἀφεγγῆς, καὶ ἡμέρας δείξον τῆς ἀεσπέρας με κοινωνῶν, προσφυγόντα τῇ σκέ-
πῃ σου Πανάχαυτε.

Τὸν θελήτην τὸ ἐλεῖς πεῦσα, παντελεῖμον Παρθένε, αὐτὸν ἐκδυ-
σάπει, τὴν ταπεινὴν ἐλεῖσαι ψυχὴν με, τὴν εἰς βυθὸν ἀπωλείας
κατολιθώσασαν, ἐκ τῆς ἐπιπρείας τῆς ἐχθρῆς, μὴ ἐν βδελύξει τὴν δέησιν
με, μηδὲ ὑποστροφῆς ὑπὸ τὸ δάκρυ, τῆς ἀμέλειας Κόρη οἰκτιρῶν με δι-
οἶκτον ἀμέλειον.

Διαιτῶσον τὸ α. ἢ τὸ γ'.

Ο Ἐν ἑδῇ τὸν Ἀδὰμ ἀπατήσας, ἵνα Θεὸς ἀδικήσῃ, ἔπος καμῇ
δεδείσας, ἐκ τῆς οὐδὲ τῆς διδείας ἐκκλίνας εἰς ἀνοδίας ἔρριψε, βό-
θρον πλῆθους ἀμαρτιῶν, καὶ κομπάζει ὁ δεινός, καταπτώσεντα ἰδὼν με.
προσβιβῶν σε ξίφει, τῶν ἐν πάταγον Παρθένου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς πα-
γίδων ὡς εὐσπλαγχνός.

ΤΗ

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ,

ΚΑΝΩΝΕΙΣ ΤΗΝ

Τ ΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Η ΧΟΣ, Δ.

Ω, δὴ, α. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

ΑΚΡΥΩΝ ἐπὶ ῥόδους ἀνέχεσθαι μοι, Θεογενήσια, δι' ὅσον δακρύων
πείραν ἐν πνεύματι, τῆς γεννῆς ἐκφύλασσαι. Σὺ γὰρ Ἀγνή πᾶν
δάκρυον ὑπὸ προσώπῳ τῆς γῆς ἔπαυσας.

Αφάρτε καὶ ζωὴν χάρις με, πολίτην πέσειν, ὃ πλαστουργός με ἀρ-
χεῖν κατ' ἀρχάς, ἡμῶν ἐν γῇ πάντων τάξας με· ἀλλ' ὃ ἐχθρὸς φθι-
νήσας μοι, πόθῳ θεάσεως κατέβαλε.

Κρατῆρα θανατοφόρον πάλαι μοι, Εὐα κεέραν. σὺ δὲ Ἀγνή πεῦσα
τῆς ζωῆς, βόθῳ γλυκύ μοι ἐβλυσας, ἀθανασίας οἶνον τε, Πιστῶν
καρδίας, τὸν ἀφραίνοντα.

ΥΠέρτερον Οὐρανὸς σκηνώμα, καὶ γῆς πλατύτερον, ὃ Οὐρανὸς καὶ γῆς
δημιουργός Θεοτόκε ἐργάσατο, καὶ λογικὸν καὶ ἔμφυχον, ἐν γῇ Παρά-
δεισον ἀνέδειξε.

Ω, δὴ, γ'. Τόξον δυνάμει.

ΙΔε τὴν ἐμὴν ἀδικίαν, ἴδε με τὴν θλίψιν, Μητὲρ Θεὸς καὶ ἐξάλει-
ψον, τὰς ἀπειρίας μου ἀμαρτίας, καὶ τὰ χεῖμα ἔλυσον.

ΥΜνος Θεοτόκε ἄξιός, ἡμῶν ὑπὸ σῶματος ἀνθρώπου ἀφείρεται, σὺ
συμφῶνός, ὡς ἀνυμνεῖς, Οὐρανῶν θεῖα στρατεύματα.

ΟΠλον ἀρραγὲς καὶ τεῖχος σε, κεκτημένος ῥῆμα, ἡμῶν ἐναντίον τὰς φά-
λαγγας, καὶ ὑμῶν σε τὰ μεγαλεῖα Θεοτόκε Ἀπειρόγαμος.

ΠΡόχης τῇ κραυγῇ τῆς δαλῆσε, τῆς σῆς δρομῆς ἐπιπλεῖας Μητρόθε, ἡ
ἐλπίς με εἰσάκουσόν με, καὶ κατὰ δύναμιν τὴν σῶσάι με.

Teotocaron.

Ε

Ω, δὴ,

Ω' δὴ, δ'. Ο' καθήμιος ἐν δόξῃ.

Ως δὲ, δ. ο καθήμερος ο υγιής.

Ο Μάρτες δίδω μοι δακρύων, καὶ πηγῇ κατανύξεως, ὑποκλύξασά με, πάντα τῶν πταισμάτων τὸν βόρβορον, καὶ ἀναβλύξεν ἐκ βύθους ρεί-
 θος ἔχοντα, τὴν καρδίαν μου τὴν ἐψυγμένην ἀζήσασον.

[illegible]

ΑΨευδόμεναι Μαρία, τὸ γλυκύτατον ὄνομα, καὶ ὡς χρυσίον, λίθον
τε πολὺ τιμιώτερον. ὁ πολυτίμητος πλῆθος, καὶ ὡς τιμιόν, καὶ ἡμᾶς
σῶσόν με, τὸν ἐπὶ σέ καταφύγοντα.

ἄσπασόν με, τὸν ἐπὶ σέ καταφύσσοντα.
 Ἄνατιναμι τὰς χεῖρας, ἐπὶ σέ καὶ τὰ ὄμματα, καὶ ῥυπαῖντα χεῖλη,
 Δέσποισα κινῶ πρὸς τὴν δέξιν, μὴ ἔν βεβελύξῃ με, ὅτι τὴν ἐλπίν-
 δα μου, ἐν σοὶ κέκμηται, ὡς Θεὸν ὁ οἰκτίστης σε.

Ω, δὲ, εἰ. Ἀσεβεῖς ἐκ ὄψονται.

Ρ΄Αθυμίας ὕπνος με, κατέλαβε βαρὺς, καὶ ναθρόν με πρὸς τὰ καλὰ,
ὅλον καὶ δυσκίνητον πάντα πεποιήκε, πρὸς τὰ φαῦλα πρὸθυμον, σὺ
δὲ Κόρη με διόρθωσον.

Ι Έρως ἐκπέπτοκα καὶ κρείττονος ζωῆς, ὑποκύνφας ταῖς ἡδοναῖς, καὶ ἀλό-
γοις κτύνεσι πᾶσι συμβέβλημαι, ἐν τιμῇ γὰρ ἀνθρώπος, καὶ σωῆκα
ἂν ὁ δέιλαιος.

Α Μελῶς ὁ χρόνος με πληρῶται τῆς ζωῆς, ἐκπύρρειν ἡδυπαθῶς ὡς ἐν ὕδρῳ ἄσπτον, καὶ δαπανῶμενος τὴν τομὴν ἐγγίξωσα, τὴ θανάτου προαγγέλλει μοι.

ΝΟητῶς προσπίπτω σοι, Ἀγνή καὶ αἰδνητῶς, νοητῶς με καὶ αἰδνητῶς, ὅπως
βέλων λυτῶσαι ἐπιμβαινόντων μοι, ρυομένη βλάβης τε ὅρατῃς καὶ
ἀοράτῃ με.

Ω, δὴ, εἴ. Ἡ λθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Εν φόμῳ ἡνὲ ψυχὴ καὶ φεῖξον, ἐν νομῳ ὅλη τὸ Κεῖπτερον, ὡ καὶ
σηση, τὸ φοβερόν, ὅπως καὶ ἀδέκασον, καὶ ἀπὸ τέλως μετανοήσον.

Ν Ὅσον ψυχὴ τὴν ἀτιμίαν, ἣν σεαυτῇ προσέπτεις, αὐτὴς ἐφέσται τὴν δόξαν, πρὸς τὸ Θεόν, σοὶ δὲ ἄρχεν δέδοται, τὸ δὲ σώματι πρὸς ἄρχεσθαι

Μὲντοι καὶ ἡμεῖς οὐκ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τοῦτοιαί· ὅθεν παρὰ τὴν ἀρχήν
 Ὁλώπιος καὶ θραύματα ψυχῆς με, μὴ θαυμβόσης λόγε, μηδ'
 αἰχμαλίσσε με πολλὰν ἐν μέσῳ, ὅτε ποιῆς, φοβεράν ᾧ ξέπεισιν, ἵκε-
 στίαις τῆς τελευτῆς σε.

Φρίττει Ούρανός καὶ γῆ κλοιεῖται, συὺ τοῖς ὑποχθονίοις ἐκπληττό-
μινα πῶς ἀμφοτέρων, ὁ Ποιητὴς, ἐν ἀγκάλαις φέρεται τῆς Παρ-
θενος βρεφὸς ἁπτορον.

Κάθισμα. Ο ὑψωθεὶς.

Τὸν ἐλεήμονα Θεὸν ἢ πενήτα, τῆς βασίλαρχίας ὡς πηγὴ περισχῆα, ἐλεήμων Κόρη καὶ φιλάγαθε, ὀφίησαι κατανύξαι τῇ ψυχῇ μετὰ πόνου, ὡς αὐτὴ πενήτας τὴν ψυχὴν διὰ σοῦ, τῆς τῷ ἑκατόν ἐκείνῳ ἀπαγγελίας.

Ω, δὴ, ζ'. Ο' διασώτας ἐν πυρί.

Ω^ν Μυσταί φρονη, ὡ φεικιδεῖσι σημείν, ὡ περὶ πόδης ἀκοῆς, ὅτι
 Κόρη Παρθένος ἀπείρανδρος, καὶ ἑσφός καὶ λοχότεια ἐχημάτισε
 τῶ πάντων Θεῶν καὶ Κτίσιν.

Οταν τὰ πλήθη τῆς ἡμῶν, κακῶν ἐπὶ τὴν ἀναλάβω, ἰληγῶ καὶ ἡμαυτὸν, κατακλίνω πρὸ Κρίσεως οὐδοῦ, κατακλίνον γὰρ κέκμηαι, τὸ κρείσσον τὸ μέγα τὸ συνεδότης.

Ω^ς Φθης Πανάγιος Ναός, ᾧς ἑδρασίαι ἑσίας, Κόρη καὶ ἅγιον Θεόν,
ὡς Ἄγια ἁγίως ἀπέτεκες, Παυλίς ἐκ Πνεύματος, ἐν μιᾷ τῇ
ὑποστάσει, διπλῇ δὲ φύσει.

Ι Δὲ τὰ ἔγκατα σειμὴν, πάντα καὶ ἀρχαῖα με πάθῃ, καὶ τὰ ποικίλα με
δεινά, ἐν κλαυθμῷ καὶ ὁδῶν καὶ δάκρυσιν, ἐξηγόρῃσα κράζων σοί.
μὴ εἰσὶν ἔρημόν με σῆς βοηθείας.

Ω, δὴ, ἦ. Παῖδας δαυεῖς.

Νῦν ἐν σαυτῇ ἀναλογίζεαι, ψυχὴ μὲν πρὸς ὀλίγον μέλλεις ἀρ-
θροῦν, οἷον ᾧ ὀφείσῃσαι Βήματι καὶ Ἀρχῇ, τῇ τὰ κρυπτά γινώ-
σκοντι σὴ διαβόλῃ, καὶ ἐνέαξον ἐν μέσῃ καρδίᾳ, σῶσον με πρὸς-
βείας Χεῖρὲς τῆς σὲ τεκέσσης.

ΑΡον, πρὸς τὴν αἰὼν Σιών πόλιν, καὶ τὴν Γερουσίαν, καὶ τὸ ὄμμα
 σε, ὕψιστον τὴν ἔφεισιν, ἔβλεπον σε τὴν ὄρεξιν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν
 σε εἰς τὴν Οὐρανίαν, ἐκεῖ γὰρ τὸ Πολίτευμα πέλει, πατρὶς τοῦ Ἀγίου,
 ἡ ὁπτις ἀφορσώσῃ.

Οἱ δάκρυσι κέαιροντες ἐνταῦθα, καὶ ἀπέρματα ἀραίῃ προκαταβάλλοντες, ἔτοι μὲν θερίζουσιν, ὅπως ἀγαλλόμενοι, ἐν Οὐρανοῖς αἰῶζων, πολυκαρπία χαρᾶς, αὐτῆς μὲν κατεξίσωσον Κόρη, ὅπως σε δοξάζω εἰς πάντα τὸς αἰῶνας.

Υπάρχων υπόδικος μυζαίς, διδύμιας τί διαφράζομαι ὁ ἄθλιος,
ὅτε παρατήσομαι, τῇ φιλέωδει Βήματι, τῷ σὺ Τίτῃ καὶ εὐλογον,
ὑπολογίαν εἰπεῖν, ὧν ἔπραξα κακῶν ἀπαιτῆμαι, σὺ Θεοφύλητερ, βοή-
θησόν μοι τότε.

Ω, δὴ, γ'. Εὐα μὲν τῆς παρακoῆς.

ΝΤ' ὡς ἐν τῇ κρίσει παρoῶς, γυμνός τε βραχιονισμὸς αἰχμυδύμος, βόμω ποδῶν σὺ ἤδ' ἀχαιῶν, ἐφάπτομαι καὶ βρέχω τοῖς δακρυσιν, ὡς πρότερον ἢ πόρνη καὶ κραῖζω σοι, σῶσόν με Σῶτερ τῆς Μητρός σου Διχαΐς.

ΥΤ' ὅν τὸν ἀμύτορα τὸ πρῖν, ἀπάτορα ἐπ' ἐχάτων Κόρη τέτοκας, ἴσον Πατρὶ καὶ βροτοῖς ἴσον, ἀπλῆντε καὶ διπλῆν τὸν ἀσυνάματον, ἀδά-
νατον θνητὸν τὸν ἀσάματον, διττὸν τὴν φύσιν καὶ τὴν θέλησιν.

ΑΝθρώπων ἐνώπιον Χεῖρ, καὶ πάσης Ἐπερανίε Εὐκλεισίας με, μὴ κατακείνης ἐν τῇ κρίσει, περισβείαις τῆς ἀγνώως κησάσεως σε, χιλίων χιλιάδων, μυριάων τε παρισυμῶν μυριάδων σοι.

ΩΜήτηρ τῶ πάντων Ποιητῆ, ἐλόφωτε λυπημῶν παραμύθιον, κινδυνόεντων προσασία, καὶ καταπονυμῶν ἀντίληψις, ἤδ' ἀδενάντων ἢ ἐπ' ἀκρίβεις, σῶσόν με σῶσον τὸν ἀσάματον.

Στιχηρά Προσόμοια. Ο' εἰς ὑψίστου κληθείς.

Εξαγορεύω Ἀγνή σοι Θεοτόκε, τὰ δεινά με πταίσματα, εἰ γὰρ καὶ κρύβω αὐτὰ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως, ἀνοιγομῶν, ἤδ' βίβλων πάντων φανερωθήσονται, ὅματ' ἐρρύπωσα βλέπων τὰ ἄτοπα, χείρας ἐμό-
λυναι ἅπαν με, ταῖς αἰχμαργίαις, σῶμα ἠχέωσα ὁ ταλαίπωρος, τὴν δὲ ψυχὴν ἐξαιμάτισα, ἁμαρτίας ἐλέησον οἴκτερον, καὶ μερίδος με δει-
ξον, σωζομῶν ταῖς περισβείαις σου.

ΟΤι εἰς βάθρῳ πολλῶν παραπτώματων, ἀθλίως κατλήψα εἰς ἀσελγείας με, καὶ βραδυμίας ὁ δέλαιος, καὶ ὑπορία, καὶ ὑπογνώσει νυκτὶ συνέχο-
μαι, ἥρᾳ μοι βοήθεια καὶ ἰλασθήριον, καὶ σωτηρία Πανάχαυτε, παραμυθίαν, δμυρεσάτιον παρεχομένη μοι, σὲ ἱκετεύω καὶ σὲ δέομαι, καὶ προσκίπτω καὶ πί-
σει κραυγάζω σοι, μὴ δειχθεῖν εἰς τέλος, τῇ ἀλάστορι ἐπιχαρμα.

ΤΑς ἡδ' δακρύων ροάς με Θεοτόκε, ὡς μύρα προσάγαγε τῇ ποιητῇ καὶ
Θεῷ, τὰς στυγμὰς τῆς καρδίας με· ὡς θεῖα δῶρα, τὴν προσδύ-
χλιν ὡς περὶ θυμιάμα· γονάτων τὴν κλίσιντε θυμῷ ὡς ἁμαρμον· καὶ ἡδ' ἡδ' χερῶν με τὴν ἔκτασιν· Παρθενονήτορ, ὡς ὀλοκάρπωμα ἱερώτατον, τὴν σωξιβύλιν τῆς ψυχῆς με, καὶ ἑρῶν τύφιν ὡς λαφύρα τίμια, δμυρῇ μοι ποιεῖσα, ταῖς σῇς τῶν παρακλήσεσι.

ΔΙὰ τὸ σῶσαι τὸ ἅλως ἡδ' ἀνθρώπων, Τίς ὁ σωνάρχος Πατερ καὶ
Πνεῦματι, Θεὸς ὑπάρχων ἀόρατος, σὺρξ καθαράδην, ἀναλλοιώτως ἐκ σὲ Πανάμωμε, τῶ ἔν μεσίτῳ σου, τῶ οἰκείῳ σου, αὐτῇ τῇ πόθῳ με προσέδισον, καὶ φόβῳ θεῷ, τὰς ἐμὰς σάρκας Κόρη καθήλωσον, ἐκ τῆς βίβλου καὶ πιάσειν, ψυχὴν καὶ σῶμα εἰς τέλος με ποίησον, καὶ ἐκείθεν τῆς τέτης, ἀπολαύσεως ἀξίωσον.

ΤΗ,

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ, Ε' ΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν

ΥΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ΣΤ' μόνη ἀντίληψις, καταφυγὴ καὶ σωτήρισις, ἡδ' ἐλάνσας πέφυ-
κας, Θεογενήτορ Ἀγνή, εἰς τὸ τοῖς προσπίπτω καὶ κραυγάζω, σῶσόν με τὸν ἀθλίον, τῇ συμπαθείᾳ σου.

ΑΤ' ἀράξεις αἱ κρύφαι, τὸ σωσιδός με μαρίζουσι, πορὸ προσώπου φέ-
ρσαι, τῶ τοῦ τὸν ἔλεγχον, σπεῦσον Δέσποινα, βοήθεια γενοῦ μοι.
πορὸ τῆς τελειώσεως, ρῦσαι καὶ σῶσόν με.

ΑΤ' ἴσον Δέσποινα, τὴν μολιωθεῖσαν καρδίαν με, ἢ τὸν ὑπεράχθον,
Λόγον κησάσα, καὶ ὑπάρχασα, πασῶν ἀγιωτέρα, ἡδ' αὖ Δυ-
νάμειον, μόνη Πανύμνητε.

ΕΝ σοὶ τὰς ἐλπίδας με, τῆς σωτηρίας ἀνέθηκα, καὶ πορὸ σὲ τὴν
εὐσπλαγχνον, πίσει κατέφυγον, μὴ παρίδης με, ἐλπίς ἀπηλπισμέ-
νων· ἀλλ' ὡς παντοδύναμος, πορὸ φθασον σῶσόν με.

Ω, δὴ, γ'. Τὰς σὰς ὑμολόγους Θεοτόκε.

ΤΗ'ν δρόσον τῆς σῆς μοι δαπλαγχνίας, ἀδύχα Πανάμωμε Ἀγνή,
τῆς ἁμαρτίας καύσαντι, πικρομῶν καὶ θλίψεων, ψυχὴν ἐπαναλύου-
σα, καὶ τὴν καρδίαν με διαφύεσσα.

ΝΟός με τὸ σκότος Θεοτόκε, φωτὶ τῇ ἐν σοὶ ὡς ἀγαθῇ, ἐκδυσωπῶ
διάλυσον, καὶ μετριοῖας δακρυσι, ρυθμωαίμε ἀξίωσον, ὡς συμ-
παθῆς καὶ πολυέλεος.

ΡΑνίσι ἐλέησας Παρθένε, τὰς ἀνδρακας σβέσον ἡδ' ἐμῶν, παθῶν
Θεοχαρίτωτε, καὶ ἐσβεσμοῦν ἀναψον, τὸν λύχνον τῆς καρδίας με,
χρυσῇ λυχνία ὑπάρχασα.

ΧΕιμάζουμε κλύδων ἁμαρτίας, καὶ σάλος αἰσῶν λογισμῶν, σπλαγ-
χνίδητι Πανάμωμε, καὶ χεῖρα βοηθείας μοι, ὡς ἐλάνμων ἐκτε-
νον, ὅπως σωζόμενος γεραίρω σε.

Teotocaron.

Ε 3

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, δ'. Τὴν ἀνέχιν' αἶσαν.

Η Πανυπερβαίματος Μήτηρ Θεοῦ, λάμβαν' μετανοίας ἀκτῖνα μοι, λῦσον τὸν ζόφον τῆς ἀδελφίας μου ψυχῆς, καὶ ποιητὴς ἀφάισον, διὰ λογισμὸς τῆς καρδίας μου.

Σ Εὖ τὸ ἱλασθῆναι πάντων βροτῶν, πίσει ἱκετὶς καὶ δέομαι, ὡς ἐλπίμων ἰλεῶν μοι τὸν Κεῖτλῶ, καὶ σὸν Υἱὸν ἀπεργάσαι, ὅπως ἐν αἰῶσι δοξάζωσι.

Τ Ἦν πεταπεινωμένῳ μόνῃ Ἀγνῇ, καὶ λελετωμένῳ καρδίαν μου, ταῖς ἀκαθάρτοις τῆς παθῶν ἐπαγωγαῖς, ὡς Γαβὼς θεράπιδον, καὶ χεῖρὸς δαιμόνων ἐξάρπασον.

Σ Κκίπη καὶ ἀντίληψις, καταφυγὴ, ἤσσομαι Παρθένῃ τῷ δέλωσιν, καὶ λυβώσωμαι τῆς γενέτης τῆς πυρὸς, τὸν καταδίκης ἄξιον, ὅπως αἰωνίως δοξάζωσι.

Ω, δὴ, ε'. Εἰς τὰ σύμπαντα.

Ν Εκρέμῃς πάθεισι, καὶ λογισμοῖς Πανάμωμε, πρὸς τὰς οἰκτιρμὰς σου καταφύγω, πρὸς τὴν θερμὴν σου προσέχω Δέσποινα, σκέπῃ καὶ βοήθειαν ζωῆς, μόνῃ ἡ κηρύσσει, τὴν καρδίαν μου ζώωσον.

Ρ Ομφαλὴ φωδιστά με, τῆς ἀμαρτίας ἴασαι, τὸ δρακοντάτῳ σε φαρμάκῳ, ἢ τὸν Σωτῆρα τεκέσῃ Κύριον, λόγῳ τὸν φωδιστά δι' ἐμὲ, Ἀγνῇ καὶ βώσαντα τὴν καρδίαν τῆς ὁφείας.

Ν Οὐδὲ με θεράπιδον, τὰς ἐκφοπὰς Πανάμωμε, ἴασαι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, τῆς βαθυμίας σκότος ἀπέλασον, ὅπως ἀχαιεῖως ἀνυμῶ, πόθῳ καὶ γενναίῳ, τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν.

Γ Ἀσέων ῥαματα, ὁμβεῖς Αἰπάρεσι, πᾶσι τοῖς νοσέουσιν ὡς νεφέλη, ἐμψυχὸς ὅπως τῇ Βασιλείᾳ Χειρῶ. ὅθεν δυσωπῶσι ἐκτενῶς, δρόσον ἱματίων μοι, ἀδονῶν καταπεμψον.

Ω, δὴ, ε'. Τὴν δέξω ταύτῃ.

Η Μόνῃ πάντων βοήθεια, βοήθησον ἡμῖν κινδυνώσιν, καὶ χεῖρα ὀρέξον, καὶ πρὸς λιμῆρα κατέδωκον, τῆς σωτηρίας μόνῃ Θεοχαρίτω.

Λ Οχοθεῖς με Πάσχη, ἐν ὥρᾳ τῇ φεικτῇ σου ἐξάρπασον, τῆς τῆς δαιμόνων τε, δεινῆς ἀπάτης καὶ κείσεως, πυρὸς με ῥυομένη τῇ αἰωνίζοντος.

Υ Μνολογῶ σε πανύμνητε, δοξάζω τὰ σιπὰ μεγαλεῖά σε, τῆς ἀκαθάρτων με, διὸ παθῶν ἐλδοθέρωσον, καὶ τῆς ἀφράσε δόξης με καταξίωσον.

Υ Μνεῖν σε χέος ὁφείλομαι, ἀλλ' ὅντως πρὸς ἄξιον εὖ δοξομῶ. διὸ θαυμάζοντες, σιγῇ τιμῶμεν τὸ ἄφρασον, φεικτῶς ἐν σοὶ Παρθένῃ παραχρὲν μυστήριον.

Κά-

Κάθισμα. Ο' ὑψωθείς ἐν τῇ Σταυρῷ.

Ο Περβαλῶν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ὁ σπυργαῶν πᾶσαν τὴν γῆν ἐν ὁμίχλῃ, καὶ θεμελίωσεν ἐν τῇ θάλασσᾳ, ἕως ἀπειράτος, τῇ Θεότητι πέλων, δέλων θεμελίωσεν, καὶ σπυργαῶν ἐλπίται, φεικτῶν σαρκὸς ἐκ σὲ σιμνῇ, ἐνωθροπῆσας, καὶ σάσας τὸν αὐθροπον.

Ω, δὴ, ζ'. Οὐκ ἐλάττωσιν.

Α Ναλοῖον τεκέσῃ μόνῃ Κύριον, Θεοχαρίτω, τῇ παναλίᾳ δέξω, τὸν νῦν ἀπολαύσαι με αὐτὸν ἱκέτῃ, πρὸς τὰ κρείττονα, δεινῶς φεικτῶν, τῆς δαιμόνων ἐπιρείας.

Η Βασίλισσα Παρθένος ἡ κηρύσσει, τὸν Βασιλέα Χειρῶν, οἰκτείρησον σῶσόν με, κλονέμενον πάθεισι, πίσει σείωσον, καὶ ὁδήγησον, πρὸς σωτηρίας εἶβόν με, τῆς Πιστῶς ἡ σωτηρία.

Γ Λασιέρον μοι φαίνεται, Πανάμωμε, πρὸς τὸν περὶ τὴν ἐκ σὲ, ὑποκαπᾶς χαλεπῶν, χρεῶν προσέχω μοι, καὶ Βασιλείας Θεῶ, δέξω ἐσοδόν, καὶ τῆς θυφῆς ὑπόταξιν, καὶ φωτὸς τὴν μετρίαν.

Π Αναμώμῃτε Μαρία, καὶ ἀσύγκριτε τῇ ἀγιότητι, ἢ τὸν Θεὸν ἐν σαρκί, Παρθένῃ κηρύσσει ἀπειρογάμῳ Ἀγνῇ, αὐτῇ πρὸς βόλῃ, παντοίας με κακώσεως, καὶ κολάσεως ῥυθίω.

Ω, δὴ, η'. Παιδὸς διαγέ.

Α Σῶσόν τὸν βίον διανύσας, καὶ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν ἐργασάμενος, εἰμα τὸ Κεῖτλῳ, τὴν φεικτῇ ἐξέτασιν, καὶ τὴν δεινὴν ὑπόταξιν τῆς καταδίκης μου, ἐλέησον Κόρη τὴν ψυχὴν μου, καὶ πρὸς τὸ θάνατον, συγχώρησον ὁμβεῖς.

Ε Ν σοὶ πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας, ἀνέθηκα Θεομήτορ Ἀπειρόγαμῃ, καὶ σὲ εἰς βοήθειαν, προσκαλέσμαι πάντοτε, δέξωσόν με θλίψιν καὶ πειρασμῶν τῇ ἐχθρῇ, καὶ λῦσον τὰς σειρὰς τῆς κακῶν μου, καὶ τῇ αἰωνίᾳ πυρὸς ἐξάρπασόν με.

Ω Ράδης Ἀγγέλων ὑπερέτα, Θεὸν ὑπορρήτως σωματώσας, τῶν ἐν ἱκέτῃ, Δέσποινα Πανάμωμε, τῆς σαρκῶν ἀνώτερον, ἤσσομαι πειρασμῶν, καὶ Κείσεως μελλέσης ῥυθίω, καὶ τῆς αἰωνίᾳ ζωῆς ἀξιώθω.

Ν Αμάτων με πλήρωσον Παρθένῃ, ἐν δέξῃ ἢ τὴν Πηγὴν κοροφῆσαι, λυβώσον τὴν καύσανος τῆς ἀμαρτημάτων μου, καὶ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον καὶ σωτηρίαν Ἀγνῇ, ὅπως ἄδω πᾶσι τὰ θαυμάσια, καὶ γενναίῳ πόθῳ τὴν δυνάμιν.

Ε 4

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, θ'. Ἀπας γνηῆς.

Στῆσον τὴν νομίαν, τὴν πῆς ἀμαρτίας μὲς Θεοχαίριστε, τὴν λυμαινομένην, ψυχὴν καὶ σῶμα καὶ τὴν ἁγνοίαν, τῇ πανδοκνῇ προσβέβηκε καὶ προσασίσσῃ, θεραπεύαν, διδύσα σωπῆλον, τῷ Δεσπότη τὸν φόβον τὸν ἄχραντον.

Σὺ μὲς φωτισμός, σύ μὲς ὑπολύψωσις καὶ συμμαχία μὲς, σὺ δόξα καὶ καύχημα, καὶ προσδοκία καὶ σωπῆς μὲς, ὑπάρχεις παντὶ λόγῳ καὶ σὲ πῶς προσκυλῶ, καὶ βοῶ σοι, σῶσόν με τὸν ἄθλιον, τὸν ἀφρόνως Θεὸς μακρυωρόν.

Σὺ σὸν με Ἀγνὴ, Σωπῆρα κυήσασα, καὶ πανοικτίρμονα, οἰκτεῖρον τὸν δαλόν σου, πρὸς μετανοίας ἱβίνας ὀδηγήσον, τῷ πονηρῷ τὰ σκαυδάλα ἐν μέσῃ ποίησον, τῆς αὐτῆς δὲ λύψωσαι ἐνέδρας με, καὶ πυρὸς αἰώνιος ἐξάρπασον.

Νοὺς ἀδιωκατεῖ, καὶ πᾶσα ἁγνοία ἰλιγγιᾷ γνηρῶν σὲ τὴν ὑπεράρρυσαν, καὶ τὸς Ἀγγέλους ἐν ἀγιότητι, καὶ Σεραφίμ ἐπέκεινα καὶ Χερυβίμ αὐτομνῶν. Παναγία ὅθεν ὀφνημῶντες σε, τῷ Ἀγγέλῳ τῷ Χαίρει κραυγάζομεν.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Μόνος ὑπὲρ ἀνθρώπων, ὁ ἐμπαθὴς ἐπλημμέλησον, μόνος ὥφθην ὁ ἄθλιος, ἐγὼ πάσης παύσεως, ἀρετῆς ἐνδύς, γυμνὸς ὄντως ὅλος. τίς ἐν μὴ κλαύσῃ ἐπ' ἐμοί; τίς μὴ θρηνήσῃ με τὴν ἀπάλειαν; διὰ τὸ τέλος κράζω σοι. ἡμαρτον Δέσποινα σῶσόν με, τὸν ἀσώπως τὸν βίον με, καὶ αἰχρῶς ἀναλώσαντα.

Χαίρει καταφύγιον, Χερυβιμῶν τὸ ὑπόρρητον. χαίρει Κόσμος ἁγίων. χαίρει τὸ κραταίωμα, τῷ Βασιλευδόντων. χαίρει Γερέων, ἡ παρρησία πρὸς Θεόν, Ἀρχιερέων τὸ ἐγκαλλώπισμα. χαίρει θανάτου νέκρωσις. χαίρει ζωῆς πᾶσι πρὸς ἕως. χαίρει πανάγνη Δέσποινα, τὸ ἐμὸν καταφύγιον.

Ομβρισόν μοι Δέσποινα, τῷ σὲ ἑλέας τὰ νάματα, καὶ φλεχθεῖσαν τῷ καύτῳ, παθῶν τὴν καρδίαν με, ὡς συμπαθεῖς ἀπὸ, κατάρδυσον Κόρη, καὶ κατανύξῃς κρανὸς, φέρειν ἀπαύσεως, ποίησον δέομαι, δι' ὧν τῆς ἁδελφίσεως, τῷ σωζομένην καὶ τέρψῃς, τῆς αἰεὶ ἐπιτύχοιμι, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σε.

Σὲ τὸ καθαρώτατον, τῷ Βασιλέως Παλάτιον, δυσωπῶ Πολυμήνιτε, τὸν νῦν με κατάρδυσον, τὸν ἐπιλωμένην, πάσης ἀμαρτίας, καὶ καταγάργιον τερπνόν, τῆς ὑπερθέας Τελεῆδος ποίησον, ὅπως τὴν διωσάμεν σε, καὶ τὸν ἀμέλειον ἑλκος, μεγαλύνω σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σε.

ΤΗ

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΟΝΕΙΣ ΤΗΝ

Τ' ΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, δ'. Τεσσαρὰ κραταίως.

ΔΟχεῖον ἱερὸν, ἱερὰ Θεοτόκε, γεγονῆς τῷ σεπτῷ, καὶ ὄντως ἱερῷ, Παναγίᾳ τε Πνεύματος, τὴν καρδίαν με δοχείον, ἐναγὲς χηματίζεσθαι, ἀκαθάρτων πνευμάτων ἀγιάσον.

ΣΒεσημένον μοι δὸς δάκρυον Παναγία, τῆς γενένης τῷ πυρὸς, καὶ λείψαν με νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ ἀξίωσον, κλίνωτε καὶ τὴν τραυλίαν με, κατανύξῃς ῥάμασιν, ἵνα μὴ ἀφυπνώσω εἰς θάνατον.

ΠΟικίλων ἡδονῶν, ἐκπαράττει με σμῖλως, καὶ συστέφει καταγίς, παθῶν πολυειδῶν, εἰς ὑπόγνωσιν κλάδισα, ἀλλὰ σὲ τῇ ζωφόρῃ, δεξιᾷ με κυβέρνησον, μετανοίας πρὸς ὅρμον Πανύμνιτε.

Ο Λόγος τῷ Πατρὶ, ὁ τὸ πᾶν ὑσιώσας, ἐκ μὴ ὄντων ὡς Θεός, ὁ πάσης ὁρατῆς ἀόρατος Κτίσεως, αἴτιος ὑπὲρ αἰτίαν, σὲ αἰτίαν σαρκέμενος, ὡς ἠθέλησεν ἔχῃκε Δέσποινα.

Ω, δὴ, γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Τιμιωτέρα, Σεραφίμ ἀσυγκρίτως ὑπάρχουσα, τὸν τιμῶντα σε αἰεὶ, ἐξ ἀτιμίας ἀτίμων παθῶν, ὑπὲρ με Δέσποινα, ῥύσαι καὶ σῶσόν με.

Σὲ ἐν ἡμέρᾳ, τῆς φεικτῆς ἐξουσίας εὐροίμι, προσάσαν ἀψιδῇ, καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου με, ὁρῶν ἀντίληψιν Θεοφρονήτεια.

ΝΩ τοῖς ἀχράντοις, Χερυβίμ ὁ ὀχέμενος Δέσποινα, φλογόφορον ἐπιγῆς, σὲ κατεσκεύασεν ὄχημα, ἐν ᾧ ἐποχέμενος ἡμῖν ὁμίλῃσιν.

ΑΓιωτέρα τῷ Ἀγίῳ ὡς ἔσα Δυνάμειον, Παναγία τὸν Θεόν, τὸν ἐν ἀγίαις Ἀγίῳ ψυχαῖς, ἐπαναπαυόμενον ἀγίως τέτοκας.

Ω, δὴ, δ'. Ο' καθήμενος ἐν δόξῃ.

Κλαίων ἅμα καὶ δακρύων, Θεοτόκε προσήκοι, βοηθὸς ἡμῶν μοι, ἐν τῷ τὴν ψυχὴν με χωρίζεται, ἐκ τῷ δυσλῶς σαρκίς, καὶ καταχύνον, τὸς ζῆταντάς με δαίμονας τότε χειράσασθαι.

Ἀνα

ΑΨάλλωμε τὰς χεῖρας, ὅπῃ σὲ καὶ τὰ ὄμματα, καὶ ῥυτῶν τὰ χεῖλη,
Δέσποινα κινῶ πρὸς τὴν δόξην, μὴ ἐκβεβήλημέ ὅτι, τὰς ἐλπί-
δας μου, ἐν σοὶ κέκχημαι καὶ Θεὸν ὁ οἰκέτισσα.

Μεγαλύνετε Παρθένε, Πανυμνήτε Δέσποινα, Παναγία Κόρη, πά-
χυσαι πᾶσας ἀχειρόπλοκε, ἄσπιλι, ἀφθορε Νύμφη, πανακήρατε,
ἀπειρόγαμε Μήτηρ Θεῶν σύμε οὐκτειρον.

ΙἮσαν τὸν ζωοδότῃ, ὃν ἐξηγήσας Δέσποινα, ἡδὺ νῦν καὶ λόγον, αἰ-
θραπον ἐκ σὲ χηματίσασα, δὲ παντὸς ἐκδυσάπει τῆς μερίδος με,
καὶ τῆς σάσεως ἡδὺ ἐκλεκτὸν δείξαι μέτοχον.

Ω, δὴ, ε. Νῦν ἀναστήσομαι.

Θρόνε πυεῖμορρε, Χερσεβικὸν ὄχημα Θεῶν, πάντιμι θάλαμε, Κλίμαξ
Οὐράνιε, κιβωτὲ θεμελιῶν κεχυσσάμενη, λογικὴ τοῦ σπέρματος, Πανα-
γία Παρθένε σῶσόν με.

ΟΜβρες δακρυῶν μοι, καθαρτικῶν ὀμβρισον Ἀγνή, πένθος χαρμό-
σμων, λυτῶν ἐσθρόσμων, κατανύξιος πηγὴν δακρυοφόρον, καὶ με-
ταίσιον θερμῶν, καὶ συγχώρησιν δόμοι Δέσποινα.

ΕΜψυχον Τέμενος, χωρητικὸν δόξης τῶ Θεῷ, ἅγιον σκηνώμα, θεῖον
Ἀνάκτορον, καθαρὸν καὶ ἱερὸν, Χεῖρε ταμεῖον, πορφύρεχυσσε πα-
σάς, Παναγία Παρθένε σῶσόν με.

ΣΤεράζον πόσθισον, λῶσον τὸ σὸν πρόσωπον, ψυχὴ δάκρυσι ρέουσι,
πλυνὼν τὰς χεῖρας σε, κατανύξιος ροαῖς, καὶ ὡς ἡ πόρνη, νεκρῶς
ἄφαι ποδῶν, τῆς Παναγίας καὶ λάβης ἄριστον.

Ω, δὴ, ε. Ἐβόησε.

ΣΤαλάξιν με, δακρυρρόος λιβάδας ἐνέχυσον, Θεοτόκε, ἐφ' ἡν δρό-
σος Οὐράνιος ἔσαξε, δροσοβόλος πόκος, τὸν σὸν τόκον γὰρ Κόρη
ἐδήλωσε.

Νῦν ἄνασον, σπασαγμῆ με Παρθένε καὶ τέχμων, ἐξελέσθαι, τὸν σὸν
δελὸν ἐκ σώματος λέοντος, ὅπως αὐμνῶ σε, τὴν Πανυμνήτην καὶ
παναμάμητον.

ΕΒόησα, πεπραγμένη πολλοῖς συναχόμενος, πλεονάεις, καὶ ἐκ πάντων
ἐρρύσω με ἄβυσσον, καὶ νῦν σοὶ κραυγάζω, τὴν ψυχὴν μου δέσσωσον
Δέσποινα.

ΦΙλῶδραπον, καὶ οὐκίρμονα Λόγον κηύσασα, καὶ ἐλέες θελητῶν, Θεο-
τόκε ἐλέησον, τὴν ψυχὴν μου ὅτι, ὅπῃ σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέδετο.

Κάθισμα. Ο. Ὑψιθέης.

ΦΙλαμαρτήμων πεφυκάς δισωπῶσε, τὸν ἀμαρτήτων Θεὸν τὴν τεκέ-
σαν, τὸν ἀμαρτίας αἶνοντα τὴν Κόσμος σεμνή, τὴν πολυαμαρτήτων

οὐκτειρῆσαι. ψυχὴν μου, καὶ τὰς αὐριῶν μου τὰς πολλὰς ἐξαλείψαι, ἁμαρτω-
λὼν αὐτὴ γὰρ ἴλασμός, καὶ σωτὴρ Πιστῶν καὶ ἀντίληψις.

Ω, δὴ, ζ. Ο. διασώσας ἐν πυρὶ.

ΡΑνίδα μίαν ἐχαιτῶν ὕδατος ἐμφύξαι τὴν γλῶσσαν, ὀδυρμῶν ἐν
φλογὶ, τῆς γενέτης ὁ πρὶν εἰς ὑπότασιν, καὶ θυρῶν πολλὰς πλέ-
σιος, ἐκ ἐπέτυχε ψυχὴν μου φοβῆ το δρᾶμα.

ΩΡαν τῆς Κεῖσεως εἰς νῦν, Δέσποινα βυλλόμενος θέλω, καὶ ἀγωνία
συχεθεῖς, ὅπῃ σὲ καταφύγω σὺν δάκρυσιν, ἡ ἐλπίς ἡ βεβαία
με, ἀποστάδόν με τότε μὴ καταλίπης.

ΟΤὴν ψυχὴν αὐαδητῶν, καὶ πεπαρωμῆος ὡς λίθος, σὲ Παναγία
δισωπῶ, τὴν δευραφον πλάνα, τὴν ἀφῶν, ἐν ἡ πάντων ὑπέρα-
ψεν ὁ Θεός, καὶ με τῇ Βίβλῳ ἡδὺ ζωντὸν κράζει.

ΗΝίκα μέλλω τῷ φελητῷ, Βήματι Χεῖρε ἀναστήτω, γεγυμναμένος
ὁ πολλὰς, ἁμαρτίας καπνιστὸς Δέσποινα, συμπαροῦσινδὲ τότε μοι,
ρυσμῶν με ἀνάγκης καὶ πάσης βλάβης.

Ω, δὴ, η. Παιδας θαλαῖς.

ΧΑῖρε θεοβάδισον χωρίον, Παράδεισε λογικὴ θεοβλαστήρις. χαῖρε
πόλις ἐμφυχε. χαῖρε θρόνε πύρινε. χαῖρε χαρὰς Ἀνάκτορον καὶ
ἐνδιαίτημα, λαβὶς ἀνδρακοφόρε λυχνία, πάχυσσε καὶ πλήρης ἀσβέστε
θεῖε φάος.

ΣΤάξον γλυκασμὸν ἐν τῇ ψυχῇ μου, πικρία συναχόμενη ἀδελφώ-
σιων, θείας ἀδελφώσεως, Κόρη ἀπειρόγαμε, ὁ γλυκασμός Ἀγ-
γέλων γὰρ, σὺ καὶ ἀνθρώπων Πιστῶν, καὶ δὸς τῶ Οὐρανίῳ με Δείπνε, καὶ
θυρῆς γλυκεῖας τυχεῖν τῶ Παραδείσῳ.

ΛΤχνία φωτὸς τῶ ἱστονίῳ, ὑπάρξασα πανυπέρλαμπος τῷ φέγγει
σιν, τὸν ζόφον ἀπέλασον, ἡδὺ πλημμελημάτων μου, Θεοκυῖτον λυ-
τῶσιν ἡδὺ θυχερῶν ὀδυμῶν, βραβεύσασα τῷ πίσει ὑμᾶντι, καὶ ὑψοφῶντι
τὸν ἄχραντὸν σε τόκον.

ΕΝ ὥρα Παρθένε πολλοῦς με, χερὸς ἡδὺ δαιμόνων με δέαρπασον, καὶ
τῆς κατακρίσεως, καὶ λογοθροῖς με, τῆς φοβερῆς ἐνάσεως, καὶ τε-
λανίων πικρῶν, καὶ ἀρχοντος δεινῶ Θεοκῖτον, καὶ τῶ αἰωνίῳ πυρὸς τῆς
καταδίκης.

Ω, δὴ, θ. Ἀπας γηινῆς.

ΙΔε τὴν ἐμὴν, ἰλέψα ὁμῶς ἐχάτῃ ἀνάσιν, ὡς μοι ἀποξενή-
σεν, ἡ ἀμετεία ἡδὺ ἐπτασμελῶν μοι, καὶ πρὸς τὸ πλῆθος Δέσποινα
ἡδὺ ὀδυμῶν μου αἰ σαί, ἀδελφῆσεις νῦν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τὴν ψυχὴν μου
ταχὺ ἐφρανάτωσαν.

Σ Τόματι πλατὺν, καὶ γλῶσση σωτόνω σε, καὶ νηδοσυνῶ ψυχῇ, ἔποτε πεπαύσομαι, γεραίρειν Δέσποινα πολυήμενι. ἐν γὰρ τῷ σὺ δνόματι ἀρῶ τὰς χεῖράς μου, καὶ ἐν πάσῃ χαίρων εὐλογῶ σε, τῇ ζωῇ μου ζωὴ τῷ ποδέντω σε.

Α Βυσσὸν Θεόν, ἐλέες κυήσασα, καὶ μέγα πέλαγος, ξήραν, ἀνάσειλον, πᾶς ἐπὶ ῥοῆς καὶ τῷ ἀνάβυσσιν, ἐν τῇ ῥῳ πανάμωμης τῆς συμπαθείας σε, τῷ κακῶν μου, ρείθρον καταλύξας, ὑποπλυνῶν με Κέρι διδῶσα μοι.

Σ Τέλεχος σαφὸν, καρπὸν ἔβλαστήσειν ὑγίῃ πάποτε, πηγὴ πικρογόνος δὲ, γλυκάζων ὕδωρ ἐκ ἀναβλύσειν, ὁρᾷς δὲ πῶς ποιῆσεται λόγος καρδίᾳ σκαμβή. διὸ ξέμεν, Δέσποινα γεραίρων σε, πλὴν εἰδὺα τὴν πίσιν μου σῶσόν με.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ως θνητὸν ἐν Μάρτυσι.

Θ Εὐτόκε βοήθει μοι, ὅταν μέλλω παρῆσθαι, γυμνὸς ἐπὶ Βήματος καὶ ἐπὶ ἑσθῆος, τὸ σὺ Τίς καὶ Θεὸς ἡμῶν, τότε με διάσωσον, ἐκ πυρός τε καὶ βρυγμῆς, καὶ ἐκ σκότης καὶ σκώλικος, μὴ παρίδῃς με, ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέμεν, ὅτι διώσασαι μεγάλως, μὴ Θεὸν βοηθῆσαι μοι.

Χ Αἰσμάτων τῷ Πνέματος, τὸ ἀγίον με πλήρωσον, καὶ ἀγάπῃ δώρησον τὴν σωτήριον, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἅπαντας, σαφῶς τὰς πλησίον μου, καὶ ἐρῶν ἐμαυτῇ, καὶ ἀγαπῶντα βράβυσσον, πίσιν ἁμῶν, καὶ τὴν πάντα τὰ Θεῖα σωτηρίας, καὶ πρὸς πάντα σωεργῶσαι, τὴν παροικίαν ἐγκράτειαν.

Ε Νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, δυσωπῶ παναμώμιτε, καὶ αἰτᾶμαι λύσιν τῷ ἐγκλημάτων μου, σὺ δέ μοι πρὸς ὅς ἐσθῆος ὑποπλάγχθης, καὶ πάχος ἐπάκουσον, πᾶς οἰκτῆρας τῷ δειλῆς, σὺ οἰκῆτε δειήσεως, ρυομένη με, τῷ ἀπείρων κακῶν μου ὡς ἐκ βρέφους, ἐργασάμην βορβορώσας, ψυχῇ καὶ σώματι ὁ ἄθλιος.

Μ Τεικέλις Πανάμωμης, ὑπεχόμην μετανοῶν, τῷ ἐμῶν ποιῆσθαι ἀναπαύσεων, ἀλλ' ἐκ ἐγὼ ἡ φαυλὴ με, τῷ κακῶν σωτήριαν, διὰ τὸ σοὶ βοῶ, καὶ ἀποπίπτω σου δάκρυσι, καὶ σὺ δέ μοι, ἐξελεῖς με τοιαύτης τυραννίδος, ὁδηγῶσα πρὸς τὰ κρείττω, καὶ σωτηρίας ἐχόμενα.

ΤΗ

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ, ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝΕΙΣ ΤΗΝ

Τ' ΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Κ Τείας καὶ ἀληθῶς γεννήσας, Θεὸν καὶ Κύριον, καὶ Θεοτόκον μόνην ἀληθῶς, καὶ κυρίως ἐκλήθης Ἀγνή. διὸ πιστῶς γεραίρομαι, καὶ καταχέω σε δόξαζομαι.

Ν Τρυφῶνα πᾶς τῷ Θεῷ σαρκώσεως, Ἀγνή πανάχατον, καὶ λογικὸν γινώσκων σε σαφῶς, ἱκετεύω ρυθύναι με, παθῶν σαρκὸς καὶ πνέματος, καὶ πειρασμῶν καὶ πειρασίων.

Ω Σκλίμαξ πᾶς πρὸς ἡμᾶς ἀφίξεως, τῷ Παντοκράτορι, δὲ ἡς Θεὸς κατήλθεν ἐπὶ γῆς, ἐκ γένων παθῶν πᾶς σαρκὸς, πρὸς Οὐρανὸν αὐφωσον, καὶ πρὸς Θεὸν με χειραγώγησον.

Φ Ωτί με τῷ ἀρεσβεῖν σε φώτισον, νυκτὶ καθάδοντα, ἡ θροῦν Μήτηρ τῷ φωτὶ καὶ πρὸς φῶς τὸ ἀέσπερον, καὶ πρὸς ζῶν αἰώνιον, σὴ ἀσπλαγχνίᾳ καθοδηγήσον.

Ω, δὴ, γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ν Ἄεσα κρήνη, θλιβομένης φθόγγου, διὸ Δέσποινα καί μοι, ἀρεσβεῖν σε ναμάτων ῥοῇ, βλύσον καὶ κατὰ βίον παθῶν τὴν κάμινον.

Τ Ραυματιστὴν, λογισμῶν ἐξ ἀτόπων θανάτῳ, ἡ πᾶς φύσεως ἡμῶν, ἰασαμένη πλὴν γὰρ χαλεπῶ, τὸν ταύτης γὰρ τέτοκος πλάτω καὶ Κύριον.

Ε Ν τῷ πελάγει τῷ πολλῶν μου πταίσματων Πανάμωμης, καὶ παθῶν καὶ πειρασμῶν, κλυδωνιζόμενον τάχει πολλῷ, λιμνὴ καθάρσιον σῆς ἀντιλήψεως.

Τ Ην πλατυτέραν Οὐρανὸν καὶ πᾶς γῆς ὑπερέραν σε, συμποθεῖς καὶ σπλαγχνεῖς, ταῖς τῷ ἐχθρῶν ἐπιθέσειν, ἐν θλίψει πλατύναι με, δέχομαι Δέσποινα.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, δ'. Ο' καθήμιος ἐν δέξῃ.

Γὰρ καὶ Σωτήρα, καὶ λυτῶρα τῆς ἐλπίσεως, ἡ τεκῆσα Κόρη, πάντων
 με δεινὴν ἐλπίθεωσαν, καὶ ἀφροσύνης ἀρήντα τὴν καρδίαν μου, Κό-
 ρη πλήρωσον, ὥπως αἰεὶ μακαρίζωσέ.

Αγαπῶν σὲ δένδρον, καὶ φυτὸν δυσκίφουλλον, οἱ Πιστοὶ καλεῖσθαι,
 ὡς ἀθανασίας ἐκφύσασαν, καρπὸν ὥραϊον τῆς χάριτος καὶ σωτήριον.
 ὃν ἐκείναι τῆς πίστεως τιμῶνται σέ.

Ω, καὶ καὶ ἀγαθὸς, μίξέως τε καὶ κράσεως, Παρθενία τόκον,
 ἡλώσῃ περὶ τὸ Θεῶνθρωπος, καὶ τὴν τεκῆσαν ἀφράσως καταλέ-
 λοιπε, πάλιν πᾶναιον ὡς πρὸ τῆς τόκῃ καὶ ἀφθορον.

Οταῖς αὐτῶν στρατηγίαις φοβερός καὶ ἀπόσιτος, ποσειτὸς ποῖς κάτω,
 ὥσθι ἐξ αὐτοῦ νεανίδος, ὡς ὡσεὶ Θεοτόκον ὀνομάζομεν, κα-
 ταλήλως τῆς τόκῃ τὴν κλῆσιν πλατύνσας.

Ω, δὴ, ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Παράδεισος ζωῆς, Θεοτόκε ὑπάχυσσα, θανάτου τῆς ἀμαρτίας, καὶ πα-
 θῶν πολυτρόπων, ἐκλύθῃσαι τὰς δάλεις σου.

Αλάβαστρον Ἀγνῆ, νοητὸν σὺ ὑπάρχυσσα, τὸ μύρος τῆς κραιφνῆς,
 ἐπὶ γῆς Οὐρανῶν καὶ νυκτὸς ἀσπίδος.

Ρεῦσαντα πρὸς φθορὰν, ἀνέκτισον τὸν ἀνθρώπον, διὰ τῆς θείας σου τό-
 κῃς, καὶ τῆς πρὶν ἀφθαρσίας, Παρθενίᾳ κατεξείωσας.

Ω, ἔσα Χερσβίμ, Σεραφίμ ὑπερτέρα τε, Πανάχαυτε Θεοτόκε, τὴν
 ψυχὴν μου φωτίσῃ, τῆς θείας καταλάμπουσαν.

Ω, δὴ, ς'. Θύσω σοι.

Οικτερον, ὡς συμπαθὲς ἐμὲ τὸν ἀκάθαρτον, καθαρωτέρα ὡς ἔ-
 σα, λαμπρόντων Ἀχχαυτε τῆς Ἡλίας, καὶ φωτός μου, τὴν καρδίαν
 ἐνθίσῃς πλήρωσον.

Εσπίας, τὴν φθορὰν νεομυθίῃ τῆς φύσεως, δι' ἀκραιφνῆς ἀφθορίας,
 ἀλλὰ εἴησον Ἀχχαυτε τῆς παθῶν μου, τὰς χειμάρρους, καὶ σαρκικῆς
 φροήματος ρύακας.

Υμῶσέ, τὴν Θεὸν ὑπερύμνητον τέξασαν, καὶ ἐκείνῳσέ πῶς, φο-
 βερᾶς με δίκης καὶ αἰώνις, Θεοτόκε, κατακρίσεις ῥύσαι καὶ σῶσόν με.

Μονῶσέ, τιμιωτέρα ἐγνωμὴ Πανάχαυτε, τῆς Χερσβίμ ὡς τεκῆσαν,
 τὸν αὐτὸς παῖσάτω ἐκ μὴ ὄντων, ὃν δυσώπει, οἰκτερῆσαι ἡμᾶς
 αὐμνῶντας σέ.

Κοντάκιον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Προσασία ἄμαχε, τῆς ἐλπιζομένης, καὶ πρεσβεία ἑτοιμος τῆς πεποιθό-
 των ἐπὶ σοί, ἐκ τῆς σκανδάλης μου λύθῃσαι, καὶ μὴ παρίδῃς δει-
 κῶς κινδυνεύοντα.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Η Θεία κρῖν, τῆς ἀσπαραγγίας καὶ ἀγαθότητος, βλύσον δαφνίαν
 μοι πλῆτον σὺν οἰκτιρμῶν, καὶ τὴν ῥύπον τῆς πταισμάτων μου, ἐνα-
 ποπλύνεσσα, τὴν τῆς σαρκὸς κατὰσβεσον πυρῶσιν.

Τὸν ἐν Θεῷ μοι χορηγησέτω πλῆτον πνευματικόν, πρᾶν ζῶν ἀσά-
 πως πάντα ταῖς ἡδοναῖς, κατενύλασσα τὴν σῶματος, ἀλλ' ὡς τὸν ἄσω-
 τον, ταῖς σαῖς λιταῖς Παρθενίᾳ δικαίωσον.

Χοροὶ Ἀγγέλων, χοροὶ Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων σὺ, Λόγε δυστα-
 πᾶσι πάντοτε τὴν πολλὴν ἀσπαραγγίαν σου φιλάδραπε, πάντα
 οἰκτερήσον, ἔξῃ τῆς Θεοτόκῃ ὡς ἑσπαραγγος.

Θεοκῆτορ, ἡ ἐλπίς μου καὶ μόνη καταφυγή, ῥύσαι πῆς ἐπικριτεῖς τῆς
 ἡδονῶν, καὶ παθῶν τῆς τυραννείων μου, παρεχομένη μοι ὀφλημάτων
 τὴν λύσιν πρεσβείαις σου.

Ω, δὴ, η'. Λυβῶν τὸ παῖς.

Εν γαστρί σου σκηνώσας ὁ Υἱός σου, Οὐρανῶν πλατυτέρῃ σὲ ἔδειξε,
 καὶ προσασίαν ἄμαχον, τῆς βοῶντων Παρθενίᾳ, πάντα τὰ ἔργα.

Υπαύφας ἀλόγως ποῖς πάθειν, εἰς βυθὸν ἀπώλειας κατέκρησα,
 καὶ τῆς φλογὸς ὑπέκκαυμα, ἐμαυτὸν ἐργασάμην Μήτηρ Κυρία,
 ἐπαβλέψασα οἰκτερον σῶσόν με.

Παροδῶν τὴν βίαν τὸ ἄσπετον, ληστειοῖς λογισμοῖς ἐπείπεσα, καὶ
 πληρωθεὶς προσάξισα, ἰατρὴ τῆς νοσήτων, δίδε μοι χεῖρα, τῆς
 ἀφθόρου Μητρός σου δείξεσσι.

Τὴν ψυχὴν μου νοσῆσαι θεράπευσον, καὶ τὸν νῦν σκοτιζομένην φάτι-
 σον, καὶ τὴν μέλλοντος, Θεοτόκε Παρθενίᾳ, καὶ αἰώνιων ἀφορήτων
 βασιλείων με λύθῃσαι.

Ω, δὴ, θ'. Εὐα μὲν τῆς ἀδελφῆς.

Ταλαίπωρε ἐσάξον ψυχὴν, σκυδράπασον. μετανόιας ῥόπας ἐνδείξον.
 νυκτὶ ἐπὶ θύραις ἡ ἡμέρα, ὁ κρῖνων λυτῶν κατερίζεται. ἐκείνῳ
 λυτῶν τὰ ἄξια, τῆς πεπαραμυθῶν, καθὼς γέγραπται.

Μαρία Κυρία τὸ παῖς, παντοίως με δαδάσθῃ ἀμαρτήματι, σὺ
 ἐλπίθεωσον Παρθενίᾳ, τὸν ἐλπίθεωσάν τῆς ψυχῶν ἡμῶν, αὐτὴ
 γὰρ ἐξ ἑσθ' λόγον ἐκύησας, τὴν ἐσθ' ἀγαθότητα.

Οκείνη μοι ἀράξεις ἀγαθὰς, ἐσθ' ἡλῶσα τὸν χιτῶνα ὄντιν ἐλπίδα,
 θείας Βαπτίσματος ἐνδύσει, ἐν σκοτεινῇ ἀγνοίας πορεύομαι, πρεσ-
 βείαις τῆς τεκῆσεως σου Κύριε, ἀπεγνωσμένην με διόρθωσον.

Φιλάγαδον τέξασα Θεὸν, φιλάγαδε Θεοτόκε, τῆς φιλίας με πρὸς
 τὴν σάρκα τῆς δολίας, ἐν πίχει ἐλπίθεωσον δέξαι, καὶ δάσασον
 τῆς θείας δαφνίαν, τὸν ἀμελεῖα λυτῶν.

Στι

Στιχηρά Προσόμοια. Ο ἔξ ὕψους κληθεῖς.

Χαῖρε φωτὸς καθαρώτατον δοχεῖον. χαῖρε θύλε πύρινε τὸν νοτὸν Ἰσραὴλ, αἶδον εἰς θεῖαν κατὰπαισιν, εἰσαγὰν μόνη. χαῖρε νεφέλῃ τὸν μέγαν Ἡλῖον, Κόσμῳ διαυγάσασα καὶ πρὸς τὸ αἶδον, φῶς τὸς ἐν σκότει καδὲ-
δοτας, τῆς ἀγνωσίας, μεταρρυθμίσασα παραμύνητε. χαῖρε Παρθένε, χαῖ-
ρε πάντεμε. χαῖρε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. ὃν ἐκέλευε σῶσαι, καὶ

Χαῖρε φαιδρὸν ἐνδιαίτημα Κυρίου. χαῖρε θρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνία χρυ-
σῇ. χαῖρε κογχύλῃ ἡ βάφασα, ἐν σὼν αἱμάτων, τῷ Βασιλεῖ πορ-
φύρῳ θεοτόκῳ. χαῖρε πόλις ἐμφυγε, τίμιε σέφανε, καὶ κραταῖον πολεμεί-
χισμα, Βασιλεύοντων, ἐν δουλείᾳ χαῖρε αἰώνιον. στρατοδούλων θάρσος
Πάνταγε. χαῖρε πύλη Θεοῦ ἀδοξάστε. ὃν ἐκέλευε σῶσαι.

Φύσας ὅρας καὶ νόμους ὑφῆσασα, τὸν Κτίστην τῆς φύσεως, ἀδιαφθόρως
Ἀγνή, ἐν τῇ γαστρί σου συνέλαβες, μὴ γνῶσα πείραν, ὅπως ἀνδρὸς
Παρθένε ἀμόλυπτε. καὶ τέκον ἐκύνσας, εἰς σωτηρίαν βροτῶν. καὶ μὴ τὸν
διέμεινας, ὡς ἀπὸ τοῦ τοῦ, τῆς παρθενίας σὴν τὰ σήμαντρα, διαπρῶσα,
ὄντως μέγιστον, σὲ τὸ θαῦμα καὶ ξένον καὶ ἀφραστον, καταπλήττον Ἀγγέλους,
καὶ βροτῶν πᾶσαν ἡγεμονίαν.

ΙΝα σε πᾶσι τὸ πλῆθος τῶ ἐλέος, καὶ τῆς ἀγαθότητος ἀνακαλύψῃς ἡμῖν,
τὸ ἀδόξαστον πέλαγος, τῆς ἀμαρτίας, ἣν οἰκεῖς σε πᾶσας ἐξάλειψον.
ἔχεις γὰρ Πανταγῶσα, ὡς Μήτηρ ἔσα Θεῶν, τὴν ἐξουσίαν τῆς Κτίσεως, καὶ
διεξάγεις, πάντα ὡς θέλεις τῇ δυναθείᾳ σου. καὶ ὃν ἡ χάρις ἡ τῆς Πνεύματος, τῷ
Ἁγίῳ σαφῶς ἐνοικῶσα ἐν σοὶ, σωτηρίᾳ σοὶ ἐν πᾶσιν, ἀνενάως παμμακάρισε.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ, ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

Τ' ΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ΑΠᾶσιν γυμνέμενοι, τῆς ἐκ τῆς ἔργων Πανάχαυτε, βοηθείας ἅπαν-
τες ἐν ἀετιάζουσιν, εἰς βοήθειαν τὴν ὄντως ἀσφαλῆσε, αἰὲ κατὰ-
φύζοντες διασωζόμεθα.

ΓΑλλῶν ἐν κλύδωνι, τῆς πειρασμῶν σε παρὰθετο, καὶ θεῖαν κυβέρνη-
σιν ἐν τεικυμίας πιδῶν, ὃ δοξάσας σε, διδὼς πρὸς ἀφροσύνης, λι-
μῶν τὰς δάλας σε, ἐγκαθορμίζεις Ἀγνή.

Ε' πλῆ-

ΕΠλήλῃ δὲ δέλιος, τῆς ἀμαρτίας τοῖς βέλεσιν, καὶ νυκτὶ κατακέκλι-
μαι ἐν κλίνῃ Δέσποινι ὑπογνώσεως, εἰς θαλάτταν φρεσίν, καὶ ἄδην
ψυχόλεθρον, ὡν με ἐξάρπασον.

ΕΚόμισε Πάναγνε, ὁ Γαβριήλ σοι ἀντίθετον, ἀρᾶς τῆς ἀνομήτορος
ἐξ Οὐρανοῦ ἀπασμῶν. σὺ γὰρ ἔτεκες, ἡμῖν τὴν διλογίαν, καὶ
πᾶσιν ἐπήγαγας χαρὰν αἰώνιον.

Ω, δὴ, γ'. Τὴς σὲς ὑμολόγηες.

ΣΠλαγχνίδιτι μόνη Θεομήτορ, ἐλέησον οἰκτερον ψυχῶν, ἐν σάλλε
κινδυνεύσαν, παθῶν σαρκὸς καὶ πνεύματος, καὶ ὡς φιλόποις ἀφ-
φθασον, ῥύσασα ταῦτῃ ἰαχῇ σου.

ΗΤῶν φαινομένων με ἀπάτη, τῆς ἡβῆς ἀφανῶν καὶ ἀπλανῶν, ἀγάπης
ὑπεξάγασα, εἰς λυπηρὰ συνέκλεισεν, ὡν τὴν ζωὴν με Πάναγνε,
ταῖς σαῖς ἀρεταῖς ἐξάρπασον.

Τῇ ᾠδῶν ἡβῆς ἐντολῶν σου, εἰς βάθῃ κατέπεσα δεινῶς, καὶ χα-
λεπαὶ συνέχεσιν ὀδυνοῖς με ἡβῆς ἐλπίσαν, ἐξ ὧν με ῥύσαι Κύριε,
ταῖς τῆς Μητρὸς σου δέησιν.

ΡἩμάτων Παρθένε μεμνημένοι, τῶ θεῷ Ἀγγέλε ἐν χαρᾷ· χαῖρε
σεμνῇ βοῶντες σοι. χαῖρε Ἀδὰμ ἀόρθωσις. χαῖρε τῆς Εὐαὶς λυ-
τῶσις· χαῖρε Πιστῶν τὸ διάσωμα.

Ω, δὴ, δ'. Τὴν ἀνέξιχνιάσον.

ΡΩμῶν ἀδονῶσιν ὁ δυνατὸς καὶ ἀπεγνωσμένων ποδὶ κλίσιν, τοῖς
ἀδυμῶσιν, ἀδυμῶν καὶ χαρὰν, τοῖς θλιβομένοις δέδωκε, καὶ πλῆ-
τον πτωχοῖς Θεοῦ μωροῖτε.

ΣΚεπὴ καὶ ἀντίληψις καὶ προσφυγὴ, ἡμεῖς μοι Παρθένε τῷ δάφ σου,
καὶ λυτῶσαι με τῆς ἀμέλειαν με κακῶν, ὅπως σου τὰ θαυμάσια,
κηρύξω πᾶσι τοῖς πέρασιν.

ΑΠορῶν δακρύων τε καὶ στεναγμῶν, ἐκ τῆς τῆς παθῶν με παρώσεως,
σὲ ἐκετεύω, τῶ ἐλέος τὴν πηγὴν, τῆς ὀδυνοῦ με λύτῶσαι, ἀγ-
σα πρὸς θεῖαν κατάνυξιν.

ΣΕ τὸ ἱλαστικὸν πάντων βροτῶν, πίσει ἐκετεύω καὶ δέομαι, εὐλογη-
μένη, ἱλαῶν μοι τὸν Κεῖτλῶν, ἐν ἡμέρᾳ τῆς Κεῖσεως, ποιήσων
ταῖς σαῖς ἀδικησέσιν.

Ω, δὴ, ε'. Εἴξεν τὰ σύμπαντα.

ΡΕἰθροῖς κατανύξεως, τῆς ῥύπης τῆς καρδίας μου, Ἀχραντε ὑπόπλυνον
Παρθένε, καὶ μετανοίας ῥόπης μοι δάρισαι, σαῖς πρὸς τὸν οἰκτίρ-
μονα Θεόν, ἱεραῖς δέησιν, ὃν ἀρρήτως ἐκύνσας.

Teotocaron.

F

Mh

ΜΗ' παύσῃ περιβέβησα, Θεὸν, ὃν ἐσωμάτωσας, Κόρη ὡς Σωτῆρα καὶ Δεσπότην, λύσιν δαρήσαι τῷ ἐπιταυμῶν μοι, καὶ πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀγαγῆν, αὐδὺς ἐφροσύνην με, ὡς ἀφρόνως ἀπώλεσα.

ΣΟφίαν ἐκύβησας, Θεὸς τὴν ἐνυπόστατον, σαρκὶ κατ' ἐπόσασιν Παρθένῃ, τὸν ἐν αὐτῇ Λόγον προαύαρχον, ἐπ' ἐχάτων τῶν ἡμερῶν, ὅς ἀγνῶν αἱμάτων σε, εἰς τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Γνωρίσαι τὴν ἀρετὴν, Ἀγνὴ αὐτῇ χρηστότητα, θέλων ὁ ἐκ σῆς σισαρκωμένος, σὲ μεσιτεύειν ἡμῖν παρέχον, αὐτὸ καταλλάττεσθαι αὐτῷ, ὅς τῆς περιβέβησας, τὰς αὐτὸν παροργίζοντας.

Ω, δὴ, ε'. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Γενέ μοι Πανάγνε Δέσπονα, γαλήνη καὶ λιμὴν παρηγορήσεως, διαβιβάζεσα πρὸς θεῖον ὅρμον ἀκύμαντον, τὴν ζάλλω τῷ παδῶν μου καταπραΰνεσα.

ΕΝ σοὶ Παρθένε καυχώμεθα, ἐν σοὶ τῷ δυσχερῶν ἐκλυζόμεθα, τῇ πεποιθήσει, ἐπιβοῆας καὶ πτοόμεθα, τῷ δυσμερῶν βαρβάρων οἱ ἀνυμνεῖς σε.

Τὴν σὴν παύσῃ βοήθειαν, καὶ ῥυσάμε κινδύνων καὶ θλίψεων, ἐκλυζέμεν με, τῷ ὁδωῶν καὶ πταισμάτων με, ἢ τὰ παντὸς τεκέσθαι τὴν ὑπολύψωσιν.

Ιδεῖν τὴν δόξαν τὴν τέκεσθαι, οἱ νῦν ἀξιοθρόνους Πανάγχαντε, ἀξιοθρόνους, ὑπολαυεῖν ἐκτυπώτερον, αὐτοῦ τῆς μετουσίης τὰς ἐκείνης σου.

Κάθισμα. Ταχὺ προκατάλαβε.

ΔΑκρύων μοι δάρησαι, τῆς μετανοίας πηγᾶς, δι' ὧν τὰς τὰ σώματος, καὶ τῆς ψυχῆς λογισμὰς, ἐκπλύνω Πανάμωμε. καὶ τῆς ἐπισθυμίας, τῆς ἀπόψε τὴν φλόγα, τέλειον ὑποσβέσω, καὶ φλογὸς τῆς γενένης, λυξωθῶ ὁ παντλήμων τὰς ἐκείνης σου.

Ω, δὴ, ζ'. Οὐκ ἐλάττωσαν.

Ρῶσιν ἄσπον, Παρθένε σὲ παρέχον, τοῖς ἀδυνάτοις ἡμῖν, ὁ ἰατρός τῷ ψυχῶν, καὶ σωμάτων Κύριος ὡς θεραπεύεσθαι, τὰς κραυγάζοντας, ἐλλογημένος Πανάγνε ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιτίας.

Μετακινεῖται, τοῖς ἔργοις τοῖς ἀποποιήσεως, καὶ τοῖς βελόμεσιν, ἢ τῆς παρέσης ζωῆς, χαρὰ εἰς κατήφειαν καὶ ταπεινότητα. ἀλλ' ἢ πρὸς ἐξουσίας, τῆς ἀληθείας χαρὰς Ἀγνὴ, τὴν σὴν δόξοι ἐφροσύνην.

Ενωθέοντες τὸ Θεὸν ἀπάτη ὀφείας, βροτῶν. Θεοτόκε, ἀνεκαλέσθαι Θεὸν, βροτωδέοντα τέκασα ἐκ τῆς αἱμάτων σε, ὃ ὡς μέιναντα, καὶ ὃ ἐκ τῷ γονύμενον, διὸ πάντες σε ὑμνεῖν.

Γαμά-

ΓΑμάπον σε πηγὴν οἱ ξηρανόμενοι, παδῶν νοσίστασι, γινώσκοντες ἀληθείας, ἀντλήμεν σωτηρίαν καὶ θεία νάματα, καὶ δόξαζον, τὸν Κύριον γενναίοντες, τὰ πολλὰ σε μεγαλεῖα.

Ω, δὴ, η'. Πάιδας διαγείς.

ΥΠὸ τῆς αὐτῆς φιλάνθρωπίας, καὶ μόνης ὑπεραπείρας ἀγαθότητος, ὁ Κτίστης καμπτόμενος, ὅς σε ἐπέφαν, τοῖς ἐπὶ γῆς Παράμυθε, σάρκα λαβόμενος, καὶ πάλιν διὰ σὲ οἰκεῖται, πάντας τὰς ὑμνώντας αὐτὸν σε Θεοτόκον.

ΧΕἶρας ἐκτενῶς ἐπανατείνω, καὶ ὅμματι τῆς ψυχῆς με πρὸς σὲ Δέσποινα, ὅλος σιωχόμενος, ταῖς ποικίλαις θλίψεσι, καὶ τὴν θερμὴν ἀντίληψιν σὲ προσκαλέμενος, διὸ ἐν ἀμνησίοις τὸν πλάτον, δείξον Θεοτόκε τῆς σῆς φιλάνθρωπίας.

ΝΟμεις διαγείς σε παρβαίνοντες, αὐτόμας τοῖς παλαιῖς παρδόνον, ψυχῇ καὶ σώματι, ἀλλ' ὡς ἀγαθότητος, καὶ ἰσχυρὸς κατέβαλε τὰς φιλάνθρωπας, περιβέβησας τῆς ἀφόρου Μιθόσε, καὶ τῷ Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῷ Ἀγίων.

ΑΓίαν εἰς Ἀγία φάεισα, Ἀγίαν τὴν ὑπεράγιον γενένησας, Ἀγία Θεοτόκε, ὅσον ἐν ἀγίαις σοι, φωναῖς πάντες κραυγάζοντες. χαῖρε Μιθόδε, Ἀγία Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε τῷ Ἀγίων Ἀγγέλων χαρμοσύνη.

Ω, δὴ, θ'. Ἀπας γνησῆς.

ΦΩτίσον Ἀγνὴ, ψυχῆς με τὰ ὅμματα καὶ τὰ νοήματα, μὴ καταλάβωμε, τῆς ἀμαρτίας σκότος βαθύτατον, μηδὲ βυθὸς καλύψῃ με τῆς ὑπογνώσεως. ἀλλ' αὐτὴ με σῶσον καὶ κυβένησον, προσασία πιστῶν ἀκαταίχμυτε.

ΟΛος γεγονώς, δι' ὅλου κατὰ σῆκος τὰς παρβαίνουσιν, ἐν ἀρρήτοις πράξεσι, καὶ βελούταις, σὲ τὴν βοήθειαν, ἐπικαλέσθαι Δέσποινα, καὶ τὴν ἀντίληψιν, ὡς παύσῃ, πάντων λυξωθῆναι με, τῷ δεινῶν περισσῶν καὶ τῷ θλίψεων.

Ρῶσάδαι Χεῖρε, ἡμῖς παρβαίνοντες δι' ἀγαθότητος, ἐκ δὲ ἔργων ἔχοντας, δικαιοσύνης τὴν παρρησίαν, πρὸς σὲ, ἀλλ' ἐκ τῆς μόνης Κύριε φιλάνθρωπίας σε. διὰ τὸτο, δαρεῖν αἰτέμεθα, ταῖς Λαταῖς τῆς Μιθόσε τὴν ἀφείν.

ΣΩσόν με Ἀγνὴ, τὸν ἀρχεῖον δαλόν σε πίσει σοι κράζοντα. χαῖρε οἰκηπέριον, τὸ Βασιλέως Χεῖρε Πανάμωμε. χαῖρε ἡ θεία Τράπεζα Ἀρτον βασάσασα, ζωῆς Κόρη. χαῖρε Βάτε ἀφλέκτε. χαῖρε πόλη Θεὸν ἀδιόδοτε.

Στιχηρά Προσόμοια. Ἐδνακας σημείωσιν.

Ο ἄριστος φαεινότατος, χαῖρε πιστοῖς τὸν ἀνέσπερον, ἀπατέλασα Ἡ΄λιον.
χαῖρε βάθος ἁμέρον, ὑπόρρητον ὕψος, φεικτὴ μυσηλεῖς· χαῖρε
Ἀγγέλων χαρμονίη. χαῖρε φλογμὸν ἀπάτης ἢ σβέσασα. τὴν ἄδῃ χαῖρε
νέκρωσις, τῷ ἀποπατέρων ἀόρθωσις, τὴν Ἀδὰμ ἢ ἀνάκλησις, καὶ τῆς
Εὐας ἢ ἀντίστασις.

Καίω καὶ ὀδύρομαι, τῷ πειρασμῶν ἀρχαίνωσαν, κατ' ἐμὲ δεινὰ
κάμινον, ὁρῶν δὲ πανάθλιος. ἀλλὰ σὺ Παρθένε, τῇ σῇ ὁσπτα-
χνίᾳ, μὴ με παρίδῃς ἀγαθὴ. μὴ ὑπορρίψῃς με τὸν ἀνάξιον. χαρὰς δὲ
τῷ καρδίᾳ μου, πλησὸν χαρὰν ἢ κηύσασα. μὴ βυθός με τῷ θλίψεων
καταπίῃ τὸν δέλαιον.

Πᾶσαν τὴν ἐλπίδα μου, ὁ δυσυχὴς καὶ πανάθλιος, ὅπῃ σὲ ἀντίθι-
μι, Πανάχαυτε Δέσποινα, ὀλοφύχῃ νόσει. μὴ με ὑπορρίψῃς,
ὅπῃ προσώπῃς Ἀγνή. μὴ δὲ βεβλύξῃς με τὸν ἀνάξιον. μὴ σπλάγχνα
σε φιλήθῃς κλέψῃς μοι Μήτηρ ἀπείρανδρε. ὅτι ἄλλω εἰ κέκμηται,
προσάσῃς δὲ δέλός σε.

Χαῖρε τιμαλφίστατον, τὴν Βασιλέως παλάτιον. χαῖρε Νύμφη ἀκίρα-
τε. χαῖρε βάτε ἀφλέκτε. χαῖρε θεία κλίνη. χαῖρε προσάστια, τῷ
πεποιθότων ἐπὶ σοί, χαῖρε Κυρία πάσης τῆς Κτίσεως· χρυσὸν θυμια-
τήριον, χαῖρε πανδαύμας Δέσποινα. χαῖρε θεῖα Παράδεισε, ζωὴς ξύ-
λον βασιλεύσασα.

ΤΗ

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

Τ ΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Η' ΧΟΣ, πλ. Α'.

Ω, δὴ, ἀ. Γ' ππον καὶ ἀναβάτω.

ΤΟΜΑΤΙ τε καὶ γλώσση, καὶ λογισμῷ καὶ ψυχῇ, καὶ ἐν ὅλῃ
καρδίᾳ, καὶ πάσῃ διανοίᾳ μου, Θεῶν λοχύτειαν καὶ Παρθενον
ἄμωρον, Παναγία ἀνακηρύττω σε.

ΣΩμα καθηγητισμῶν, καὶ Παναγία ψυχῶν, κεκπημένη Παρθένε,
ἀγίως τὸν Πανάγιον, Θεὸν ὑποδέχασθαι, Πρόδρομος ἐπιλόσει,
καὶ ὁδοῖα Πατρὸς ἡγήσασθαι.

Ο ἄλως κατηγνησμένης, τοῖς πταίσμασιν ὁ δεινός, καὶ τῇ κείσῃ ὑπάρχων
ὑπόδικος, σὲ δέομαι Παρθένε Πανάμωμε, θείας με ἀξίωσον σω-
τηρίας ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ο ἄλως γεγυμνωμένος, ὑπάρχων ἔργων χρηστῶν, ἐνεδύδην κακίας καὶ
ἀσωτίας ὀδυμα, ὅπερ με ὑποδύσον Θεοτόκε, τὴν εὐσπλαχνίαν
σε ἀμυρίσασα.
Ω, δὴ, γ'. Ο' πῆξας ἐπ' ἑδνός.

Μεγάλη ἡ σωβριβή, καὶ ἀσπασμύθητος, ἡ σεσοχαλεπία ἀνικτήρητος,
ἐλπίς καὶ ἀνάγκη φοβερὰ, ψυχῆς χειρὸς κηρύξης, τῆς σωτηρίας τῆς
τῆ σάματος, ἀνελειμμένης, βιαιώσῃς.

ΕΝ ἔομα παρειαμύων, αὐλῶν τάξεων, καθεζομένης Χειρὸς Κεφαλῆς φο-
βερῆς, θρόνον ἐπιηρυμένης καὶ φεικτῆς, χερμαρὸς δὲ πυρίνῃ, ροιζήδον κα-
ποδὺν ὑφέρποντος, τίς ἔκ ἐκπλαγείῃ καὶ πῆξεν;

ΣΤανάτω καὶ ὀδυρμοῖς καὶ θρήνοις συγκόπτομαι, καὶ ρομφαία λύτης κα-
πασαράσσομαι, κλαίω καὶ δακρύω καὶ πενθῶ, τὴν φλόγα τῆς γενέ-
νης, σκιαρχαγῶν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἥς τὴν πῆραν φύγομι Δέσποινα.

Teotocaron.

F 3

Ωραία

Ωραία ἦν ἀρετῶν, τῇ κάλλει γεγνήσθαι, καὶ ψυχῇ καὶ σῶμα Θεοφρονήσια. διὸ καὶ ἐγγίνοντας ὕδιν, ἀραίον παρὰ πάντας ὕδιν βροτῶν, τὸν τοῖς ἀνθρώποις, τὴν γὰρ θαυμαστῶς ἀραίωσαν.

Ω, δὴ, δ'. Τὴν θεῖαν ἐνοήσας σε κείωσιν.

Ελέγες ἡ πέλασα, πηγῇ ἐλεημοσύνης, καὶ θεῖας συμπαθείας τὴν ἄβυσσον.

Ιδέσθαι με ἰλέω σε ὁμματι, σπλαγχνίδι καὶ ἰλασμὸν, ἁμαρτημάτων μοι δάρησαι, τὸν ἰλασμὸν ἡδὺ ψυχῶν γὰρ, τὸν ἰλίων Δεσπότην ἐκύνσας.

Συνάφειαν ἀνδρὸς ἀγνοήσασα, ὡς καθαρὰ τὸν καθαρὸν Χεῖρὸν Παρθένου ἐκύνσας, ὥστε με σὴ παροσδέκτω, ἱεσίᾳ δαπνολύχνης κατέλλαξον.

Ασπίδων ψυχολέθρων καὶ ὄφρων, ὀδόντας σιύττειλον Ἀγνή, ἡκοιμήσθαι εἰς θάνατον, καὶ ἡδὺ λεόντων πᾶς μύλας, ζητάντων καταβρῶσθαι με σὺνθλασον.

Ω, δὴ, ε'. Οὐ ἀναβαλλόμενος.

Καίειν καὶ δακρύειν με, Δέσποινα δίδαξον, πενθεῖν καὶ στεῖν ὅσοι καρδίας, καὶ κλαυθμῶν με λύξασαι, ἡδὺ ἀναφελῶν καὶ ἀπαρκαλῶν τῶν ὕστερων.

ΟΠνευροφλέγων σε, σωφρονίζετω ψυχὴ, παφλάζων ρύαξ καὶ ἡδὺ ὀδόντων, ὁ βρυγμὸς φοβείτω σε, καὶ ὁ ἀφειγγὴς πυθμὲν ἄδω συσιλλέτω σε.

ΟΧεῖρὸς ὑπέχετο, ψυχὴ ἐλθεῖν σὺ Πατρὶ, ἐν σοὶ τὰ μέναι καὶ ἐνοικῆσαι, ποίνω διορδῶσθαι, ἐποιμέσαι τέτοις ἄξιον καταγύγιον.

Ηλθον εἰς ὑπόγνωσιν, εἰς ἀθυρίας πολλῆς, κατανοῶν μου τὰ τῶν πταισμάτων πλήθιν τὰ ἀμείβηται, Δέσποινα τὰ Κόσμη Σὺ μου ἡδὺ βοήθεια.

Ω, δὴ, ε'. Μαινομένη κλύδωνι.

Επὶ τῆς ἐπάσεως, τῆς φεικῆς καὶ ὀδυνηρῆς, μὴ ἐγκαταλίπης ἀποστάτῳ, ἀλλὰ με σᾶς δολχᾶς ἔχσωσον Δέσποινα.

Στεναγμοῖς καὶ δακρυσι, σοὶ προσπίπτω κλάζων ἐκτενῶς. Παναγία Δέσποινα βοήθει μοι, μὴ παντελὴς ἀπώλεια καταλάβῃ με.

ΑΘεμίτοις ἀράξεσι, κατεχράσθην σῶμα καὶ ψυχῇ, καὶ τοῖς πᾶσιν ὠφελῶ ὅσοι πάσι, Θεοτόκε σύ με ἰλέωσον τὸν πανάθλιον.

ΩΣ ἀκαταμάχητος, συμμαχία ἡδὺ Χειριῶν, καὶ ἐλπίς καὶ σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ προσφυγή, σὺ προσφυγόντα με σκέπασον.

Κοντάκιον. Τὸν συντάκτον Λόγον.

Εν πλάγῃ τῇ βίᾳ κλυδανίζομαι, καὶ μεῖναις γυναιξὶ πεινῶμαι ἐν ψυχῇ, ἐπιταχύνωσα λοιπὸν, κυβέρνησον καὶ πρὸς ὄρμον, εἰσαγάγε μετανόας, ἵνα ὑμῶς Παρθένε Ἀχράστε.

Ω, δὴ, ζ'. Οὐ ὑπερβύμενος.

ΕΤροίμισε Δέσποινα κραταῖα βοήθειαν, ἐν ὧρα τῆς Κεῖσεως, καὶ πρὸς βίᾳ παροσδέκτον, ἀντίληψιν ἐπιόντι, λυβερήσω με βασιάν.

ΡΕἶδρα μοι ἀφένσεως, ἡδὺ πταισμάτων ὁμβρησον, πηγῇ ζωῆς ὕδατος, νεφέλῃ Θεοδρόσε, κρήνῃ ἀθανασίας ἀκονάτως κρημνίσθαι.

ΟΑπειροδύναμος ἡδὺ ἀπάντων Κύριος, ἡμέραν ἐπάσεως, καὶ Κεῖσεως ἔστησον, ἐν ἧ καὶ τὰ πάντα, μετανοήσον ψυχὴ με.

Υψιστον στεγάζοντα, ὑπερῶα ὕδασι, γεννήσασα δίδα μοι, ἐκείνη Δέσποινα, νιφάδας ἐπέλκειν, σινιχῶν θερμῶν δακρύων.

Ω, δὴ, η'. Σοὶ τῇ πανταρχῇ.

ΩΡαν τὴν φεικῆν, καὶ φοβερὰν ἡμέραν, ἀναλογιζόμενος Ἀγνή τῆς Κεῖσεως, φεικῆς ἐμπίπλαμαι καὶ σκοποδίνιας, καὶ ἰληγῆ μου τὸ πνεῦμα παρὰ τῆς ὥρας.

Αἶρα τὴν φωνὴν, μὴ κλαυθμοῖς κλάζων, οἶνον κατανύξεως Ἀγνή με πότισον, ἄρτον δακρύων ἐνταῦθα ἐμπλησόν με, ἵνα μὴ ἐκείσε πεινάσω καὶ διψῶ.

ΔΑκρυάμοι δὲ, Παρθένε Θεοτόκε, ἵνα με τὸν βόρβορον καὶ τὰ μιάσματα, πάντα ἐκπλύνῃς ἡδὺ δεινῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἐξελίσσῃς τὸν ὑσπλαγχτὸν Δεσπότην.

ΩΧειριῶν, βεβαία προσασία, ὃ πάντων διάσωμα ἡδὺ προσρηχόντων σοὶ, σύ με καὶ ζῶντα φέρησον Θεοτόκε, καὶ μὴ τὸ τέλος ἀνάπαυσιν ὀδύγε.

Ω, δὴ, θ'. Ἡσαία χόρδι.

ΝΑὐτὸν τὸν τῆ σάματος, διαφθείρας ἄξιον φθορᾶς, κατέστη ὡς τὸν ναὸν φθείρας τῇ Θεῇ, καὶ τότε τὰ ἅγια, πειποικῶς μέλη καὶ σέπτα, πόρνης ὁ δαίλιος, ἀκολάστως μέλη βέβηλα.

ΔΙχοπομηθῆναι με, μὴ ἐάσης τὸν ὑποκείμενόν, ἡ πέλασα Κεῖτῳ πάσι καὶ Θεῶν, πάσης ὑποκείσεως, καὶ συστροφῆς ὑποκειτικῆς, ῥύσαι καὶ δεῖξον με ἐν τῇ Κεῖσει ἀκατάκειτον.

ΟΑἰκῶς ἀνέδηκον, σοὶ Παρθένε ὅλον ἑμαυτόν. ἐπὶ βλεφάρῳ ἐπ' ἐμὲ τὸν ἁμαρτανόν, ἐλέησον οἰκτερον, δελὸν τὸν σὸν, τὸν ὅσοι ψυχῆς, σε τὸ Πανάγιον ἀγαπῶντα θεῖον ὄνομα.

Νοεῖς ἀποσπῶσιν, παναμώμην δ' ἐλαγής, καὶ ῥόμωσιν τῷ Ἀ-
γνῶν ἀπτομαι ποδῶν, συγκάμπτον τὰ ῥόματα τὰ τῆς ψυχῆς, καὶ
ἀναβοῶν, Δέσποινα Δέσποινα, οἰκτερόν με τὸν κατὰ κείτον.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

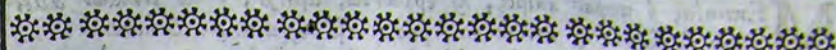
Ρᾶτον τῆς ἀπαθείας ἡδὺ, καὶ διειδές μοι θεῖον ὕδωρ Πανάχαυτε.
Ἐξ ἡ με πότισον νᾶμα, τῆς ἀφθαρσίας Ἀγνῆ, τὸν αὐχμῶ πα-
κῶτα θεῶν πράξεων. πρὸς σὲ τῆς ζωῆς μου γὰρ, ἀνέμελιν τὴν πρό-
νοιαν. καὶ τῆς μελλούσης σωτηρίας ἀνάρτησαι, τὰς ἐλπίδας μου, τῇ πανσέ-
πτωσιν χάριτι. πλυθὼν με κατανύξεις, τοῖς δάκρυσιν ὅπως μοι, τῷ ἐγ-
κλημάτων τὴν λύσιν, ὃ ἐλεημὼν δωρήσινται, καὶ τῆς ἀνεκφράστου, εὐφροσύ-
νης ἀξίωσιν τῇ μεσιτείᾳ σου.

Οὕτως Θεὸς τὰς χεῖρας σου γέν, εἰδὲς ἀνθρώπων ἐξιχύσει ὡς γέ-
ραπται, ἡ πόρος, ἡ βέβηλός τις, μοιχὸς ἡ κλέπτῃς ληψῆς, ἀ-
λαζὼν ἐκ ἄλλος τις παρὰ νόμος, ἡ μὴν ἀλλ' εἰδὲς τις, ἐν ἀμελείᾳ διέζη-
σεν, ἡ μῖσος ἔχει πρὸς τὸν ἐγγιστὰ ἀδικον, ἡ ἐλάλησε, καὶ ψυχῇ τινὸς
ἐπλήξε. τοῖσι πᾶσι τοῖς κείμασιν, ἐγὼ ὑποκείμενος, καὶ ἄλλοις πλεί-
στοις ὑπάρχων, ὃ ἐλαγής καὶ παμμίαρος, πρὸς σὲ καταφύγω, Θεοτόκε
σύ με σῶσον ἐξαπορέμω.

Λόγος ὅς περ προσφέρω σοι νῦν, οἷς τὴν ζωὴν μου πελαγίζω σου
δάκρυσι, τὴν πάσης ἀξίαν ἔσαν, καὶ θρήνησας Σωτῆρ, καὶ τῆς
αὐτῆς πύτων κατακρίσεως, ψυχῇ ὡς ποτήριον, εὐμνήσαντος προσδεξά-
σθαι τὰ τελέων, συναγμὸν τὸν βραχυτάτον, καὶ τὰ δάκρυα, τὰ τῆς πόρνης
ὡς εὐσπλαγχνός, ὡς περ ληστὴ τὴν δέσιν, καὶ τὴν ἐξαγρόδωσιν, τὴν Μα-
ριασὴν καὶ ἀσώτη, ἐπιστροφῇ τὴν σωτήριον, καλῶς ὁδηγῶν με, καὶ αἰεὶ δω-
ρεμὸς μοι τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ἡ κεκλεισμένη ἡμῖν, Παρθενότητι τὴν Εὐδὲμ διανοῖξα-
σα, Λυχνία ἡ φωτοφόρος καὶ Θεοφόρος Σκηνή, τῷ μητέρων χαίρει
τὸ κειμήλιον, Σεμνὴ καὶ Παρθένων, τὸ ἐξοχώτατον ἄκσμα. χαίρει Παρ-
θενί, δι' ἧς ἀδὴς νεκρῶται, καὶ ὁ θάνατος ἠφανίσθη καὶ σέσωσαι,
Εὐα τῆς κατακρίσεως, καὶ πάσης κακώσεως. χαίρει χαρὰς ἡ αἰτία,
χαίρει τὴν πόδες ἀνείρεσις, Θεὸς χαίρει Μήτηρ, τὴν παρέχοντος τῷ Κόσ-
μῳ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ, ΕΣΠΕΡΑΣ,
ΚΑΝΩΝΕΙΣ ΤΗΝ
Τ' ΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, πλ. α. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Ο Σωτήρ μου Χεῖρς, ὃ δι' ἐμὲ κατ' ἐμὲ, δι' ὁπλαγχχίαν ἀδύνη-
τον, καταδεξάμενος ἡρέδαι ἐκ Παρθένου Μητρός, αὐτῆς ταῖς ἀρισ-
τείαις ἐλέησον καὶ σῶσον με.

Γεῖρας ἐκπεσῶν, διαγωγῆς καὶ ζωῆς, καὶ μακαρίας ὑποταύσεως, καὶ Πα-
ραδείσου τῆς ἑυφῆς, ῥίφεις κατωπύσσα, ζωὴν πρὸς ἐπώδωτον καὶ πο-
λυεύατον.

Κεκοφῶτα πρὸς γλῶ, τῇ δυσαχθεῖ καὶ βαρεῖ, τῷ ἐγκλημάτων μου
κλειῶ Δέσποτα, καὶ τῷ ζυγῷ τῆς ἀμαρτίας κεκμηκῶταί, λιταῖς
τῆς Μητρός σου κέρισον καὶ σῶσον με.

Ρεπαρῶς λογισμοῖς, καὶ ἐμπαθείσιν ὁρμαῖς, μεμολυσμένη τὴν καρ-
δίαν μου, ἡ καθαρὰ καὶ ἱερὰ καὶ Παναμόλυτος, ἁγίασον, ἁγνισον,
καθαροὺς Δέσποινα.

Ω, δὴ, γ. Δυναμίς τῷ Σταυρῶσιν Χεῖρ.

Απράξεις ἀς εἰργάσω ψυχῇ, καταβοῶν σε πικρῶς μέλλουσιν, ὥστε
κατήγοροι ἀσπονδοὶ, διδὸν σπεῦτον μετανόησον.

Δακρύων τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, πηγὰς πόντου Πανάχαυτε, ἵνα
θρήνησω ὃ δέλαιος, τὴν πληθύν τῷ ἐγκλημάτων μου.

Ελέησον ἀθλίαν ψυχῇ, ὑπορρυθμῶν καὶ προσφύγεσθαι, ἐν τῇ ἐλπί-
σει Δέσποτα, ἱκεσίαις τῆς τεκνύουσι.

ΗΝίκα τῷ δεσμῷ τῆς σαρκός, ἡ ψυχῇ βιαίως χωρίζεται, νύσει Θεῷ
τῷ σωτήριον, βοηθός μου Κόρη πάρεσο.

Ω, δὴ, δ. Εἰσακήκοα τὴν ἀκούω.

Ποῖαν εὖρω ὃ τάλας ὑπολογίαν ἐν ὧρ τῆς ἐπάσεως, λύϊκα τῷ Κει-
τῇ παρῆλθε, τότε σῶσον με σῶσαι πεινῶν.

Ωσὺ ὁμβρῖσας τῷ οἰκτιρῶν τὴν ἀδελφότητον πηγῇ, τὴν αὐχμῶσαν
μου καρδίαν, καὶ ξηρὰν ὑπερέμωμε, δάκρυσιν ὡς ὕδατι ἀρδύσον.

Με

Μετανοίας ὁ παρὰν καιρὸς, καὶ ἐργασίας ἀρετῆς, ὁ δὲ μέλλων ἀμειβῶν καὶ δωρεῶν καὶ κολάσεων, ρύσαι ἑδ' ἐχάτων με Δέσπονα.
ΣΤριβίσματα με ὡς κεραμέως Ἀγνὴ σκευὸς χοικὸν, πλαστουργὸν καὶ κεραμέα ἑδ' βροτῶν ὡς ἡμνήσασα, καίνισον, ἀνάπλασον σῶσον με.

Ω, δὴ, ε. Ὁρθεύζοντες βοῶμυρ σοὶ Κύριε.

Ρῥήματα δόξα μοι δάκρυον, ὁιοτόκε γυνήης σβεσθήριον, καὶ ἑδ' ἡρώων μου λυπώριον.

Υγὴ πολυαμάρτια θρῆνησον, ἀπὸ τῶ τέλεος σιαυτῶ καὶ πένθησον, ἵνα δρήσης πᾶσι κλησιν.

Οφύσει ἀγαθὸς καὶ φιλεῖ δρώπων, ὁ Σατήρ μου σῶσον με τὸν ἄσωτον, τῆς ὁιοτόκε δειήσεσιν.

Υπέκκαυμα πυρὸς γεγρονῆναι με, μὴ ἐάσης, τὸ Πῦρ τῆς ὁιοτόκος, ἀκαταφλέκτως ἢ πῆσάσῃ.

Ω, δὴ, ς. Εὐκλυσέ με ἄβυσσος.

Εν ὥρῃ τῆς ἐπίσεως, τῆς φεικῆς καὶ ἀνταποδόσεως, ἐν ἣ μέλλω κείνηται, ὁ αὐτοκατακείμενος, σωτηρίαν με Παρθένε ἀκατάκειτον.

ΡΑνίδα τὴ ἐλπίσιν, σαρόνα τῆς φιλεῖ δρώπων, καὶ τῆς διαπλαγῆς σου, φιλὰδα προσίζουσα, ἐπίσχεσον μοι, καὶ σῶσον με Πανύμνητε.

Ιλάσθι φιλεῖ δρώπων, πιστοβείας τῆς ἀγνῶς τεκνίσσεσιν, καὶ ρύσαι τὸν δαλόν σου, ὑπὸ πάσης θλίψεως, καὶ αἰωνίᾳ με δόξης κατεξίσασον.

Εὐκλυσέ με ἄβυσσος, πταισμάτων εἰς βυθὸν κατέλκυσσά, ἀγνὴ ἀπογνώσεως, δέομαι ἀνάγαγε, ἐκ κατωτάτης ἀδῆς τὸν σὲ δοξάζοντα.

Κάδισμα. Τὸν συναναρχὸν Λόγον.

ΙΝα τί ραθυμέσῃς ψυχὴ παλαίμαρι, ἐπιλάθῃ Δεσπότης τὴ ἐλπίσιν σου, καὶ ἑδ' προσέξῃς αὐτὴν καταφρονήσασα, ἐν ἀσωτίᾳ τῶ ζώῳ, διαπλέεις φρένοβλαβῶς, ὑπόσῃ τῆς κακίας, τῇ ὁιοτόκῃ βοῶσα. ἀπεγνωσμένῳ ψυχῇ ἐλέησον.

Ω, δὴ, ζ. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρὸς.

Θρῆνῃ καὶ κλαίῳ πικρῶς, ὅτι ἐν φανίᾳ σωτηρίας, ἐκάντε καὶ ἄκων ἀμαρτήσω ὁ δέσποτις.

ΝΑμφοτέρῃ πηγῇ, τῆς νεκταρώδους ἀμβροσίας, τῶ ἑδ' παθῶν με πολλῶ πικρῶν γλύκανον.

Υπὸ πολλῶν οἰκτιρμῶν, ἐπικαμφοθεὶς ὁ πλαστουργός μου, λιταῖς τῆς Μητρός σου, συγχάρησιν μοι δάρισαι.

Τὸν ψυχικὸν με παθῶν, τῶς ἀληθινῆς ὁιοτόκε, σῶν πρεσβειῶν τῶ φαρμάκῳ σου θεράπευσον.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, η. Τὸν ἐν Πατρὶ ἀπὸ αἰῶνων.

ΤΟ φοβερόν καὶ φεικῶδες, ἐνοῶν ἀγνὴ Κεῖται, τὴ σὲ γυνή, καὶ τὸ Βῆμα τὸ ἀπαρτίστον καὶ ἀσέκτον, ἐν κλαυθμῷ καὶ πόθῳ, ἀπὸς σὲ πῦρ τῆς Κεῖται μου Μητέρα καταφύγω.

Ω Πῶς ὑπόσεις ψυχῆς μου, τὸν πικρότατον Χεῖρ καὶ χαλεπὸν, τῆς ὁιοτόκε, καὶ πᾶσι τῶ Ἀγίων τῶ διαζύγι, πῶς δὲ τὴ συμπαῖτος ριζοθή θρῆνησάσῃ ὡς αἱ μαρὰ παρθένου.

ΟΠατερὴν μελαδία, καὶ φωνὴ ἀγαλλιάσεως, ὅπου γλυκύτατος ἦχος, καὶ χαρὰ ἐορταζόντων παιδῶν, Ἀβραὰμ ἐν κόλποις, πιστοβείας τῆς Μητρός σου, Χεῖρ πᾶσι σὲ δέλης.

ΧΑρὰς αἰτία Παρθένε, καὶ ἀνείρεσις ἀρχαίας ἀρᾶς, δός μοι χαρμῶν σου πένθος, καὶ καταύξειν δροσίσμων, δι' ὧν ἐπιτύχω, τῆς ἐν τῇ Παραδείσῳ χαρὰς καὶ δροσυνῆς.

Ω, δὴ, θ. Σὲ τῶ ἑδ' ἡν.

ΝΙΨον σε ψυχῇ, τὸ πρόσωπον δάκρυσι, καὶ ῥοαῖς καταύξεις, ὅπως φανῇς τῇ θυμῷ Χεῖρ, ὡραιότητα καὶ ἐπὶ χεῖρας.

ΑΣπορος ἀνέροτος, ἀγέφυρος γῆ, σιτοφόρος ὡς ἄρουρα, καὶ χώρα πολυφόρος, θεῶν ἔφουσε εὐχὴ Χεῖρ ἡ Πανάμνητος.

ΟΛῶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς τῶ δόγῳ σου, εἰς τὸ ἀπειρον πέλαγος, τῆς σῆς ἀγαθότητος ἐπὶ ῥύπον, Χεῖρ μου διὸ σῶσον με.

ΥΜνον τῇ σῇ δόξῃ κατάλληλον Δέσπονα, καὶ δὲ εἶμα πυρίπνοον, ἡ γλῶσσα πυρίφθογγος, πυρμόρφων Ἀγγέλων πλέκει δύναιται.

Προσόμοια, Χαίροις ἀσκητῶν.

ΥΜνος σοὶ καὶ ἐγκάμιον πᾶν, πᾶσι τῆς κτίσεως ἀγνὴ ἐποφείλεται. ἀξίως καὶ ἡδ' ἀπάντων, τὸν σωχέα φεικῶς, ἀπορρήτῳ λόγῳ ἐσωμάτωσας.

διὸ ὡς προσέξῃς, σὲ μακαρίζου ἀπανταί, αἱ ἡρώες καὶ φυλαὶ πάσης Κτίσεως, καὶ δοξάζου, τῶ δοξάσας ἀπανταί. ὅθεν καὶ τῶ δέσπον, ἐν ὕμνοις Πανύμνητε, προσεγομῆναι σοὶ εἶξαι, μεμολυσμένα ἐκ εἰματος, καὶ μὴ με βδέλυξῃ, ἀλλ' ἀντίδοξαι μοι τῶ χάρι, καὶ μέγα ἔλεος.

ΧΑίροις πρεσβείᾳ ἐλεεινῇ, κεχυσταμένη διανοίας ταῖς πτέρυξι, θυγῶν ἡ ὡραιότητα, καὶ χελιδὼν νοστή, ἡ τὸ ὄντως ἑαρ ἀντέλκυσσά, ἀμνάς ἡ

κυήσασα, τὸν ἀμνὸν τῶ Θεοῦ ἡμῶν, δάμαλις θεῖα, ἡ τὸν μόχον βασάσασα, τὸν βασάζοντα τὰ ἡμῶν ἀμαρτήματα, ἀμπελος ἡ κατακαρπὸς, τὸν βόσκον

βλαστήσασα, τῆς σωτηρίας τὸν οἶνον, καὶ διαπλαγῆς πηγάζοντα, αὐτὸν ἐκδυσάπει, τοῖς οἰκέταις σου δαρήσαι τὸ μέγα ἔλεος.

Οἶμαι τῇ παροργίσαντι σὲ, τὸν ἐλεῖν ὁ Θεός μου καὶ Κύριον, ποσάκις ἐπηγγειλάμην, μετανοῆσαι Χεῖρ, καὶ ἰδοὺ δὲ ἀνέστης ὁ αἰὼντος. τὸ

ἀπὸ

πρὶν τὸ Βαπτίσματος, κατερύπτωσα σῶμα, τῷ σωθῆκαί τε, τῷ πρὸς σέ
 με ἠλόγησα, καὶ τὸ δεινὸν πάλιν τὸ ἐπάγγελμα, ὅσοι κατωμολόγησα,
 Ἀγγέλων ἐνώπιον, καὶ τῷ αὐθράπων τὸ χῆμα, τὸ περὶ θρόνον ἐνδυθῆναι, ἡθέ-
 πια Σάτερ, ἀλλ' ἔχαις πρὸς σέ Τεκνίης μὴ ὑπολέσῃς με.

Χεῖρας ἐπανατίνα πρὸς σέ. ἀνοίγω χεῖλη ῥυπαρὴν πρὸς δέξιν. καὶ
 κάμπω καρδίας γόνυ, καὶ νοητῶς τῷ ποδῶν, σὲ τῷ παναρχαίων νυν
 ἐφάπτομαι, ἀγνή καὶ προσπίπτωσι, ταῖς ὁδύνας μὴ ἴασαι, τὰ χροιά μου, τὰ
 ποῖα καὶ ἀνίατα, ἀγαθότητι, σὲ θεράπευσον βλάβη, ῥύσαι ἐξ ὀδυμνίων
 με, ἐχθρῶν ἀοράτων τε, κέφισον Κόρη τὸ βάρος, πρὸς βλαθυμίας μου ὅπως σε,
 ὑμῶ καὶ δοξάζω, δι' ἧς εὐρατο ὁ Κόσμος τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ ΤΡΙΤῃ, ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΟΝ Εἰς τὴν

ΠΑΝΑΜΟΜΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, πλ. α. Ἰππον καὶ ἀναβάτω.

Πνεῦμα συνεξιμῆθον πρὸς μοι ἀγαθῇ, ταπεινῶτε καρδίαν, νόος
 τε καθαρότητι, καὶ βίβη διόρθωσιν, πταισμάτων συγχώρησιν, καὶ
 δακρύων πηγὰς ἀμύλα.

Εμαυτὸν ὑποκλῖται πρὸς τῆς ἐξόδου, ἐνοῶν τῷ κακῶν μου τὴν ἄ-
 βυσσον Πανάμωμε, διὸ ἐκτεύω σε, τὸν Τρόνον αἰτῶσαι, λυβωθῶμαι
 με τῆς κολάσεως.

Εχέσα μετανοίας καιρὸν ὑπόσκηδι ὑπὸ πάσης κακίας ψυχῆς, καὶ
 τῷ πλάσῃ σου, ἐν δάκρυσι βόησον. ὁ Θεός μου σῶσον με, ἐκείναις
 τῆς κυσάσεως.

Αβυσσός με ἐχάτη ἀπεκύνλωσε, τῷ ἀμέτῳ πταισμάτων, καὶ εἰς
 βυθὸν κατέλκει με, δεινῆς ὑπογνώσεως, ἡ τεκῆσα ἄβυσσον, ἀ-
 σπαραγχνίας ἀπύσων καὶ σῶσον με.

Ω, δὴ, γ. Ὁ πῆξας ἐπ' ἕδρῳ.

ΤΑράσσει ἀμαρτίαν δεινόν με κλυδώνιον, εἰς βυθὸν πταισμάτων κατέλ-
 κων ἄχραντε, ἕλη ἐνωπίων λογισμῶν, χερμαρίζει τὴν ψυχῆν μου,
 τὸν κυβερνήτην ἡ κυσάσα, ἀπύσων ἐξελέδαι τὸν δαλόν σου.

ΔΟλίως ὁ ἐχθρός με θηρεῦσαι ἐπείγεται, τῆς αἰωνίσεως φλογὸς ὁ-
 πέκκαυμα, δείξαι με βελόμυρος Ἀγνή, ταῖς τάτα μεθοδείας, καὶ τὰ
 βελόματα δαλυσον, ἵνα σε δοξάζω γηθόμυρος.

ΝΟσάντες καὶ πειρασμοὶς δεινοῖς συνεχόμενοι, πανταγὲ οἰκτιρῶν καὶ
 πολυδάσπαλχνῃ, τὴν ἑσθράν σου σπλύνῃ, προσφερομένη σοι παῖ-
 τες, εἰς ἐκείναις καὶ βοῶντες, λῦσον ἀξιώσεις τῷ δάλῳ σου.

Ετέχθη ἐκ σὲ Θεός, ἀγνή σωματέμυρος, καὶ σαρκὶ ἀράθη ὁ πρὶν
 ἀόρατος, τὸν ἐν δυσώπει ἐκτενῶς, ἐξ ὁρατῶν ἐχθρῶν με, καὶ ἀορά-
 των Κόρη ῥύεσθαι, τὸν ἐλκεῖν ὡς σε δοξάζοντα.

Ω, δὴ, δ. Τὴν θέαν ἐνοήσας σε κῶσιν.

Ασώτως διεσκόρπισα Πανάμωμε, τὸν πλῆτον ὄνπερ μοι Χειρὸς, ὡς
 ἀγαθὸς ἐδωρήσατο, μὴ ἐν παρίδῃς με Κόρη, λιμῶ τῷ ἀρετῇ
 ὑποκλῖμαι.

Οβίός μου πταισμάτων πεπλήρωται, ὁ λογισμὸς δὲ ἐμπαθῆς, καὶ
 ἡ ψυχὴ μου κατὰ κείπος. διὸ τῇ σῇ δασπαλχνίᾳ, ἐλέησον καὶ σῶ-
 σόν με Δάποινα.

Ελέησον, συμπάθεισον οἰκτεῖρον, τὴν παναθλίαν μου ψυχῇ, ὡς ἐλεῇ-
 μων καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ δός μοι Κύριε δάκρυα, ὅπως θρηνησάω με
 τὰ ἐγκλήματά.

Ψυχὴ μου ταπεινὴ καὶ παλαίπαρε, τί τῆς σαρκὸς ταῖς ἡδοναῖς, καδυ-
 ποκύντεις λυπῶσα Θεόν; ἀπόστεισον τῇ Θεοτόκῃ. αἰτῶ σε σωτηρίαν
 καὶ λύτῳσιν.

Ω, δὴ, ε. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

ΗΛίος νεκίηται, τῇ σῇ λαμπρότητι, Ἰαεὶ σὺ γὰρ τὸν τοῖς φαι-
 σῆρσιν, Οὐρανὸν κοσμήσαντα, χερσὶ ἀξίεχες, καὶ ἐν μαζῶν ἐθή-
 λασας.

ΧΑίροις ἡ γηρνήσασα, Θεὸν ἐν σώματι, τὸν πρὸ αἰώνων γεγερμηθῆναι, ἐκ
 Πατρὸς ἀσώματος, καὶ τὴν προπατόρων, ἀρὰν ἐξαφανίσασα.

ΜΗ καταδικάσῃς με, εἰς πῦρ τὸ ἀσβεστον. Χεῖρ Σατήρ με ταῖς
 ἐκείναις, τῆς ἀγνῆς Τεκνίης σε, καὶ τῷ Ἀποστόλων καὶ πάντων
 τῷ Ἀγίῳ σου.

ΙΔασμόν μοι δώρησαι, ταῖς σαῖς δειήσεσιν, ἀμαρτημάτων ἀγνή Παρ-
 θεῖ, ἡ τὸ ἰλασθῆναι, τὸ Θεὸν τεκῆσα, Χειρὸν τὸν μόνον εὐ-
 σπλαγχνον.

Ω, δὴ, ς. Μαινομένη κλύδωνι.

Εἰς βυθὸν ἀπέρριμαι, ἐγκλημάτων καταποντιδεῖς, ἐκτενον τὴν χεῖ-
 ρα σε Πανάμωμε, καὶ ἐξ ἁδὲ ἀνάγαγε ὑπογνώσεως.

ΕΝ ἡμέρᾳ θλίψεως, ὅταν μέλλω τῷ σωματικῶν, δεσμῶν ὑπολύεσθαι
 πλάσσει, ἐπιβρομῆς πῆς τῷ δαιμόνι μὲν ῥύσασα.

ΦΕἶσαι μὲν τὸ δέλωσθαι, ἐκείναις Δέσποτα Χεῖρ, πῆς ἀγνῶς τεκνύσῃς
 σε, ὅταν μέλλῃς κεῖναι τὸν Κόσμον ἐν ἐπλάσας.

ΩΣ ἀκαπαμάχης συμμαχία, τῷ Χεῖριανῶν, καὶ ἐλπίς καὶ σκέπη καὶ
 ἀντίληψις, καὶ προσφυγὴ σοὶ προσφυγόντα με σκέπασον.

Κάθισμα. Τὸν σωματάρχον Λόγον.

ΟΚαὶρὸς μετανοίας ψυχῇ ἀνάσσει, ἐκ πῆς νυνὶ βαθυμίας πῆς κατε-
 χέσῃς σε, καὶ τῷ νυμφίῳ σε Χεῖρ, μὲν λαμπάδος φωτεινῆς, καὶ
 συμπαθείας δαφνῆς, σὺν ταῖς φρονίμοις παρθοῖσι, ὑπάντησον ἵν' εἰσέλ-
 θῃς, εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν Οὐρανῶν.

Ὡδὴ, ζ'. Ο'. Ἰαρυφύμβρος.

ΦΡίττει καὶ φέρει, τὴν σὺν κλῆσιν Δέσποινα, δαιμόνων αἱ φάλαγ-
 γες. ἐξ ὧν λυβερνῆ με, θάσσωζέ καὶ φέρει κατ' ἀμφοῖν ἐκ πάσης
 βλάβης.

ΑΡήτορ ἡ δόξα σε, τὸν γὰρ δόξης Κύριον, Παρθένε γεγεννηκας,
 δίδέ με ὀξιώσον, πῆς Οὐρανίᾳ δόξης, τὸν πιστῶς σε ἀνυμνεῖται.

ΣΚότῃς ὀξωτέρᾳ με, καὶ φεικτῇς κολάσεως, τὸν δέλων σε λυβερνῆ. λι-
 ταῖς πῆς τεκνύσῃς σε, βοῶντα σοὶ Χεῖρ ἐμὲ ὁ Θεὸς διλογητὸς εἰ.

ΣΑῖκα μὲν ἐμώλωκα, ταῖς βεβήλοις παράξῃς, τὸν νυνὶ δὲ ἡγείω-
 σα αἰχραῖς ἐνδυμήσεις. ἀλλ' οὔτερον καὶ σῶσον τὸν ἀχρεῖόν σε
 οἰκέτῳ.

Ὡδὴ, η'. Σοὶ τῷ πανταρχῷ.

ΗΤὸν θελήτῳ, τεκνύσῃς τὸ ἐλέως, ἐλέησον ἀπαντας τὰς πίσει. ἴαλ-
 λοντας, πάντα τὰ ἔργα.

ΡΥτταί τὰ πικρὰ, καὶ ὀξωτέρᾳ σκότῃς, καὶ τὸ ἀκοιμήτα με Παρθένε
 σκάλικος. ὡς γὰρ τεκνύσῃς τὸν ποιητῶν τὸν Κόσμον. πάντα ὅσα θέ-
 λεις ποιῇς ταῖς σαῖς ἀρεταῖς.

ΙΛέως ἄρ' αἱ, τοῖς σοῖς οἰκέταις. Λόγε, διχαῖς πῆς Τεκνύσῃς σε, καὶ σῶ-
 σον ἴαλλοντας, πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖται.

ΔΕχὺ τὴν ὥδῳ, ἐξ ὀξωτέρᾳ σωματῶν, Παρθένε πανύμνητε τῷ ἐκ-
 βοῶντων σοὶ. χαίροις νοσούντων σωματῶν ἱαφείον, καὶ ἀπεγνωσμένων
 ψυχῶν ἡ σωτῆρα.

Ὡδὴ, θ'. Ἡσαία χόρδῃ.

ΧΟἰκῶν συγγενείαν, μὴ παλίδης Δέσποινα ἀγνῆ, ἀλλ' ἐσο μοι βοηθός
 ἐν ταῖς συμφοραῖς, ῥωνύσῃς σκέπῃς, ῥυομένη πάντων τῷ δεινῶν,
 ἐν σοὶ γὰρ πέποιθα, τῇ ἐπιμῇ πρὸς τὸ σῶζέν με.

Εἰπὶ

ΕΠὶ σοὶ ἐκχέομαι, τὴν ἐκ πόνα δέησιν ἀγνῆ, ἐλέησον ἡμᾶς τὰς ἀ-
 μαρτωλὰς. μὴ κατακυρωθῆναι, ἐν ἡμέρᾳ τῇ τῷ ἀναγνώ, σὲ τὴν
 πανδωπλαγχρον Θεοτόκον προσκαλέμεται.

ΟΘεὸς εἰσάκουσον, τὸ λαῶν νυνὶ πῆς προσδοχῆς, καὶ λυβερνῆ ἡμᾶς,
 βλάβης τὸ ἐχθρῶ, ἰδέσθαι προσάγομαι, εἰλικρινῶς εἰς ἐξίλασιν,
 σὲ τὴν κηρύσσῃς ἡμᾶς ἐκ πόνα μακαρίζομαι.

ΙΛασμὸν καὶ ἀφισιν, τῷ πταισμάτων ὑπὸ ἡμῖν, καὶ παπῶν τῷ δυ-
 χειρῶν τὴν ἀπαλλαγῇ, καὶ βίᾳ διόρθωσιν, νυνὶ καθαρὸν καὶ φωτισθῇ,
 ἵνα δοξάζωμαι, τὴν πολλῶν σε ἀγαθότητι.

Στιχηρά. Χαίροις ἀσκητικῶν.

ΧΑἱροῖς ὁ λογικὸς Οὐρανός, ἐμφυχωμένην τὴν Δεσπότη παλάτιον. ἡ κλί-
 μαξ δι' ἧς κατέβη, ὁ τὸ πᾶν ποιητῇς, τὸς βροτῆς ἀάγων πρὸς
 ἐρασίαν, ζῶντι παναμώμητε, καὶ ἀκίρατον εὐκλείαν. χαίρει ἡμέραν, μυστικῶν
 ἡ αὐγάσασα καὶ φωτίσασα τὰς ἐν σκότει καθύδοντες. χαίρει ἡ τὰ ἐρασία,
 τοῖς κατὰ συνάλασα, τῷ ἀγαθῶν σε τὴν. χαίρει χαρὰς ἡ ἀβάβυσσις,
 Θεὸς χαίρει Μήτηρ, τὸ παρέχοντος τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

ΧΑἱροῖς ἡ νοτιῇ κιβωτός, δι' ἧς βροτοὶ κατακλυσθῆ διασώθηται καὶ
 ζάλῃς πῆς ἀμαρτίας, ἀπληπισμῶν λιμῶν, τὸ θερμὸν τὸ Κόσμῳ
 ἱλασθῆναι, δι' ἧς ἀφίσσεως, οἱ Πιστοὶ ἡγιασθῇ. χαίρει λυχνία φω-
 ταυγῆς καὶ ἱαφλαμπερος, ἡ τὸ ἀσεκτον ἐν ἀχρεῖαν νηδύϊ σου, φῶς τὸ πανυ-
 πέριον, ἀφθόρως βασιλεύσασα. χαίρει κατὰρας ἡ λύσις, καὶ διλογίας
 ἀντίδοσις. Χεῖρ χαίρει Μήτηρ, τὸ παρέχοντος τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα
 ἔλεος.

ΒΙβλῶν ἀνοιγομένην Χεῖρ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ πῆς φεικτῇς παρουσίας σου,
 καὶ πάντων παρειαμένων τῷ Κεῖνῳ τῷ σῶ, καὶ ἀποβλεπόντων
 τὴν ὀφθαλμῶν, πυρὸς πρὸς τὸ Βήματος, ἐλκομένη καὶ σάλπιγγος. σφο-
 δρῶς ἡ χάρις, τί ποιήσω ὁ ἄθλιος, ἐλεγχόμενος ὑπὸ πῆς σωματικῆς,
 καὶ καταδικαζόμενος, εἰς φλόγα τὴν ἄσβισον. δέομαι ἐν πρὸς τὸ τέλος,
 λύσιν πταισμάτων παράχῃς μοι, Χεῖρ πῆς Μητρός σου, ἐκείναις ὡς οἰκ-
 τήμων, καὶ πολυέλεος.

ΧΑἱροῖς ἡ μαργαρίτῳ Χεῖρ, ἐξ ἀσραπῆς πῆς Θεοτόκης κηρύσσῃς,
 τὰς σκότει πῆς ἀγνωσίας, καὶ τὰς ἐν βάθει δεινῶς, συχεθόντας
 Κόρη ἀδραπώσεων, πρὸς φῶς τὸ πῆς γνώσεως, ἐδηγήσασα Δέσποινα.
 χαίρει νεφέλῃ πλουτῆς καὶ ἱαφωτῇ. χαίρει καύχημα, Ἀποστόλων καὶ κή-
 ρυγμα, θάμα φεβόντων, ἐχάιστον ἄκρομα, χαίρει δοχῶν τὸ Κτί-
 σε, καὶ καθαρὸν ἐνδιαίτημα. Χεῖρ ὅν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δο-
 τίῃς τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ, ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, πλ. α. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Φωφόρε σκληρὴ, τῷ Βασιλέως Χειρῶ, καταύγασόν με τὴν δάμονιαν, ἐσκοτισμένῳ ἀπ᾿ αὐτῆς τῷ πολέμητορος, καὶ ζόφῳ τυφλώτισαν τῇ παρὰ πτώσειν.

ΛΟγισμῶν ποτηρῶν, τὴν ταπεινὴν με ψυχὴν, Θεοκνήτορ ἐλδοθέρων, καὶ οἰκτιρῶν Θεῶ ταύτῃ ἀπέρχασαι, ἵνα καταχέως σε δοξάζω πάντοτε.

ΙΝΑ τί ὦ ψυχὴ, ἐν ραθυμίᾳ πολλῇ τὸν βίον ὅλον ἐδαπαύησας, ἀπεῖσον, καὶ βόησον Χειρῶ, Κύριε σῶσόν με, ταῖς ἐκείναις τῆς ἀσπάρως τεκνύσεως.

ΤΗΝ ἐν μητρῴῳ ἀγνῷ, καὶ ἐν παρθείοις σπινθῶ, τὴν κυοφόρον καὶ ἀπειρανδρον, τὴν παιδοτόκον καὶ Παρθένον καὶ θηλάζουσαν, Μαρίαν τὴν ἄχραντον ἀνδοφημήσωμεν.

Ω, δὴ, γ. Δυναμίει τῷ Σπαιρῶσε Χειρῶ.

ΣΤαχόνα μοι δακρύων ἀγνῇ, παράχῃ ὅπως ἐξαλείψω με, τῇ ἐγκλημάτων τὴν ἄβυσσον, καὶ γνησίως ἀνυμνήσω σε.

ΗΓλῶσσαι ἡ φύσις ἡμῶν, τῇ σῇ θνητῇ ἀπειρόγαμε, τὴν ἄλλοτρίαν γὰρ τέχασα, τὴν κατὰρ ἐξηφάνισας.

ΔΑκρῶν ὡς ἐν κατακλυσμῷ, πολλῶν ὑδάτων ρείθροις Δέσποινα, τὰς ἀμαρτίας με βύθισον, ἐκείναις τῆς τεκνύσεως.

ΕΛέησον ἀθλίαν ψυχὴν, ὑποκαταβῶν καὶ προσφύγουσαν, ἐν τῇ ἐλπίσει σε Δέσποινα, ἐλεῖμον καὶ φιλάγαθε.

Ω, δὴ, δ. Εἰσακήκοα τὴν ἀκού.

ΕΜαυτὸν ὑποκλαίω ὅταν εἰς εὐνοίαν, ἔλθω τῇ πολλῶν με πταισμάτων, καὶ τῇ πυρὶ τῷ ἀσβέσει, καὶ δυσωπῶ σε τέτι ρῦσαι με Αἰπαρθεῖ.

ΠΟΙΑ γλῶσσα ἐξείποι, τῇ πεπραγμένων με δεινῶν, τὰς ἀπείρας θαλάσας, καὶ τὸν βυθὸν τῇ πταισμάτων; ἀπεγνωσμένον σῶσόν με Παρθένε πανάμωμε.

Γλα-

ΙΛασήριον ἀμαρτωλῶν καὶ καταφυγὴ Πιστῶν, ἐν περ ἡμῶν, καὶ μοι τῷ ἱλασμόν προσφυγόντι σοι, δάρισαι πανάμωμε Δέσποινα.

ΩΣ δμβρησασα τῇ οἰκτιρῶν, τὴν ἀδαπαύητον πηγὴν, τὴν αὐχμῶσαν με καρδίαν, καὶ ξηρὰν ἐσθάρωμε, δάκρυσιν ὡς ὑδάτιν ἀρδύσον.

Ω, δὴ, ε. Ὁρθεύζοντες βοᾶμεν σοι Κύριε.

ΕΝ ὥρα τῆς ἐξόδου με Δέσποινα, ὡδύνηται, τὸς ἀεμεῖστας με, δεινὰς διάκρυσα δαίμονας.

ΕΠὶ βλεφόν, εἰσακήκον Δέσποινα, τῆς φωνῆς με, καὶ ρῦσαι με δέομαι, τῆς αἰωνίης κολάσεως.

ΕΛέησον με μόνε φιλάνθρωπε, καὶ οἰκτιρῶν, δὲ χαῖς τῆς τεκνύσεως, σὺ γὰρ Θεός με καὶ Κύριος.

ΜΑΡΙΑ πολυμήνιτε Δέσποινα μνήμητί με, ὅτε ἐπὶ Βήματος, τὰ σὲ Τίς ὡδύνησται.

Ω, δὴ, ς. Εὐκλῶστέ με ἄβυσσος.

ΔΕΔΩΞΑΙ τῇ τῶν σε, ἀνθρώπων ἡ φύσις ἡ ἄδοξος, ἐνδόξως γὰρ ἔπεσε, Θεὸν ὑπερέδοξον, Μαρίαν ἐνδόξε, ὅθεν σε δοξάζομεν.

ΟΒίος με πεπλήρωται, ἀμελείας καὶ ὡδυνῶν, διὸ πρὸς μετανοίαν, Δέσποινα ἐπὶ σπῆν, πρὶν λάβῃ πέρας τῆ βίης ἡ πανήγυρις.

ΕΚέκραξα ἐν ὅλῳ με, καρδίᾳ ἐλέησον Δέσποινα, ψυχὴν ἀδιδόχων, εἰς σὲ μόνον βλέψασαν, καὶ εἰς τὸ μέγα σε ἔλπιον ἐλπίζουσαν.

ΡΑΓΙΩΝ προσπαθείας με, γνήως προσύλατε χείρας, ἐν ὕλῃ τὸν αὐλον, σαρκὸς ἡ κύνεσσα, Μαρίαν Πανάγιε δέομαι ὡδύνη μοι.

Κάθισμα. Τὸν σωματάρχον Λόγον.

ΤΟΝ ἐκ σὲ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον, δι' ἡμᾶς τὰς φθαρτάς πρὸς ἀμαρτήμασι. τῶν ἐκείνῳ θερμῶς, τῷ οἰκτιρῶν ἡμᾶς, καὶ ὑποσφῆσαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ὀργὴν αὐτῇ σπινθῇ, διὰ τῇ πίσει τιμῶντων, καὶ ὑψηλῶν ἀπαύτως, τὴν δυνατείαν καὶ τὸ κράτος σε.

Ω, δὴ, ζ. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

ΤΩΝ ψυχικῶν με παθῶν τὰς ἀλγυδῶνας Θεοτόκε, σὺν ἀρεταῖς τῇ φαρμάκῳ νῦν θεράπιδον.

ΣΥΝΤΕΡΙΜΕΝΩΝ ψυχῇ, καὶ λογισμῶν συνεσταλμένον, ὡδύνη μοι ἀγαθὴ ὅπως δοξάζω σε.

ΤΩΝ ἀκασίων παθῶν, καὶ ἐκασίων τὴν συγγνώμην, τῇ σῇ χριστέ τι Δέσποινα ὡδύνη μοι.

ΤΙς κατ' ἀξίαν τὸν σὸν, Θεοφάνητορ ἐξέστη τὸν, ὑμολογήσει βροτῶν, ἡ ἐρμηνεύσει Νόων;

Teotocarion.

G

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, ἦ. Τὸν ἐκ Πατρὸς ἀπὸ αἰώνων.

ΕΝ ἀμείλῃ τὸν βίον ἐκπέλας ὁ παλαίπαρος, καὶ προσεγγίσας τὸ πέλει πῆς ζωῆς με, σοὶ κραυγάζω Ἀγνή, πῆς τῇ ὀναστίῳν ὀξάρ-
πασον παρίδος, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν με.

Σωματικαῖς ἀρρώσiais, καὶ παθῶν ἐπαναστάσει, καὶ ψυχικαῖς ἀλη-
δόσι, χαλεπῶς ἐταζομένη μοι, τῇ σῇ μισοτείᾳ, ὡδὲ καὶ τὴν ὕγιαν
Παρθένε Θεοτόκε.

ΜΗ' τῷ θυμῷ σε ἐλέγξῃς, τὰς οἰκέτας σε Χεῖρ' ὁ Θεός, μὴ τῇ
ὀργῇ σε παιδέσῃς τὸν λαόν σε ἀμαρτήτε, τὴν γὰρ σὲ πεκῶσαν
προσφέρου μοι ἀνέσβιν Δέσποτα ἐλεῆμον.

Σεραφικῶς λαβίδα, καὶ πυράρεαν Ἡσαΐας ὄρα, ἀνδρακα θείας
εἰσίας, ἐν τῇς κόλποις σε βασιλεύσαν, ἐν ᾧ τὰς ἀνάθας, κατὰ-
φλέξον Παρθένε τῇ ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ω, δὴ, θ'. Σὲ τὴν ἡμῶν.

Νέκρωσον τὸ σῶμα, καὶ ζώωσον τὴν ψυχὴν, τὴν ἐμὴν ἀπειρόγαμ-
ζῶν ἐνυπόστατον ἢ πεκῶσα, ζώωσον καὶ ψυχῶσον ἡμᾶς.

Οὐ τῇ ψυχῇ με μέλλῃ χωρίζεσθαι, τὴν ἀθλίω με σώματος, πῆς τῇ
ἀοράτῳ ἐχθρῶν, τυραννίδος με ῥῦσαι Θεοτόκε.

Οὐ τῇ ἐπὶ θρόνῳ δόξης καθίσσης Χεῖρ', κεῖναι Κόσμον, ὃν ἐπλα-
σας, καὶ τὸν οἰκέτην με, μὴ τῇ ἐκλεκτῇ σε σιωπῇ ἡμῶν.

Στρέφον εἰς χαρὰν, τὸν θρῦλόν με Δέσποινα, καὶ δευλαῖς ἀπάλλαξον,
τῇ νῦν πολυμέτῳ με, καὶ φωτὸς ἀνέσπερε κατεξίσωσον.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Πᾶσαι ἐπὶ πῆς γῆς αἱ φυλαὶ, μακαριζομένης Ἀγνὴς ὡς προσέφισας,
καὶ χαῖρε σοὶ προσφωνομένη, μετ' εὐφροσύνης πιστῶς. χαῖρε θεία
εἰμένη Μαῖνα φέρεσα, πηγὴ τὸ ἀείζων, καὶ ἡδύτατον βρύση, νῆμα καὶ
πόμα, ἐξ ἧς πάντες οἱ πίνοτες, ἐμπιπλώμεθα εὐφροσύνης καὶ τέρψεως,
χαῖρε τῇ ἀφαιμένην σε, ἐπίμνη ἀντίληψις, τῇ ἐν ἀνάγκαις προσάτις,
κινδυνολόντων βοήθεια, Θεῶ χαῖρε Μήτηρ, τὴν παρέχοντος τῷ Κόσμῳ,
τὸ μέγα ἔλεος.

Στρέφον τὸν κοπετὸν εἰς χαρὰν, εἰς εὐθυμίαν δὲ τὸ πένθος μετὰ-
βαλλε, τὸν θρῦλόν εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἀγαλλίασιν νῦν, Θεοτόκε
μόνη παντὸς λόγητε. καὶ γὰρ ἐπληθυύθησαν, οἱ μισῶντες τὸν δέλον σου,
καὶ ἐκζητῶσι, τὴν ψυχὴν ὑπολέσαι με, οἱ αἰμοβόροι, καὶ παντὴ ἀναι-
δέστατοι, μάτῳ κατεπαυρόμενοι, δεινῶς ἀρούμενοι, σκύμνοι καθάπερ λυσ-
σῶντες, ὧν πῆς κακίας με λῦθῶσαι, ζῶν δαρμελῆν, εὐφροσύνην θυμη-
δῶν, καὶ μέγα ἔλεος.

Παύ-

Πᾶσον τὰς τῇ δαιμόνων ὁρμὰς, τὰς κατ' ἐμὴ ἐπιρροῦρας φιλανδρα-
πῆ, ζητῶντων τὴν θανάτωσαι, τὴν ταπεινὴν με ψυχὴν, καὶ καταγα-
γεῖν με εἰς ἀπώλειαν, αὐτῇ τὰς βελὰς τε, καὶ τὰς ἐνέδρας ματαίωσον, τὰς
πῆς Μητρὸς σε, ἱκεσίαις ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ ἐκλύθῃσαι, ὑπὸ πέντων με
Δέσποτα, παῦσον τὸ πολυπύραχον, τὴν βίαν κλυδώνιον, ῥῦσαι γένους καὶ
σκότους, τὴν αἰωνίζοντος δέομαι, Χεῖρ' ὅταν ἔλθῃς, κεῖναι Κόσμον μὴ
δόξης, ὡς ὑδράγαθος.

Κλαίω καὶ σκυθρωπάω πικρῶς, κατωσῶν τὸ φοβερόν λογοθέσιον, ἐξ
ἔργων, μὴ κεκτημένος ὑπολογίας μικρᾶς, ἀφορμὴν ὁ πάλας, διὸ
δέομαι, πέν ἢ ὀπθῶσά με, τέλος βίαν τὸ ἀθλόν, ἀπὸ πῆς δρεπάνης,
ἀπὸ θανάτου ἀπὸ Κεῖρας, ἀπὸ τῆς μέλλειν με, τὰς εὐθυίας ἐσπαρτέσθαι,
ὡς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, τὸ σκότος ἐξώτερον, ὅπερ ὁ σκόληξ ἐκείνος, ὁ
κατεδίαν τὰς πταίνοντας, Ἀγνή τῇ πταισμάτων, ὑπολύθῃ μοι δίδε,
καὶ μέγα ἔλεος.

ΤΗ' ΠΕΜΠΤΗ, Ε' ΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩ' ΝΕΙΣ ΤΗ'Ν

Τ' ΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α'. ἦχος, πλ. α'. Γ' πον καὶ ἀναβάτῳ.

Πᾶσαι σε τῇ ἀνθρώπων γεραίρεσι ῥυαὶ, καθὰς πάσαι Παρθένε,
προσηπτικῶς προσέρινκας, καὶ με τοίνυν προσδέξαι, μαλωδόν σε Δέσποι-
να, καὶ σιωπῆσόν με καὶ φωτίσον.

Αλὸν Παράδεισόν σε γινώσκοντι νοητὸν, ἀσυγκρίτως νικῶντα τὸν ἐν
ἐδὲμ Παράδεισον, ὑψίστην Μαρίαν Θεοτόκε, σὺ γὰρ τὴν ἀφθα-
λείαν βροτῶν ἐβλάστησας.

Πᾶτον καὶ θεῖον δόξαν, ἐκπύσαντο μὴ πολλὰ θυγατέρες ἀφειδίως,
ἀλλ' ἀσυγκρίτως Δέσποινα, σὺ πάσας ὑψοῦσαι, διὸ με πλεπ-
σασα, Οὐραίων χαρίτων ἐμπλησον.

Τῇ σοὶ ἀνταποδώσω; τί δὲ προσοίσω σοι, ὡς ἂν μοι Παρθένε, παλ-
λαίς ἀνταπέδωκας; καὶ ἂν εὐργέτης. φιλανδρώτης, ὅμων δὲ χα-
ριστίας αἰετὸς προσάξω σοι.

G 2

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, γ'. Ο' πῆξας ἐπ' ἑδνός.

ΝΑμάτω τὸ Πανάγιον Πνύματος ἐμπλυσον, τὴν ἐκπορεύουσαν ψυχὴν
με πνύματι, καύσωνος ἐμπύρων λογισμῶν, καὶ πότισον τῇ δέψει
τὴν φλεγμονήν σου πνύματος, ὕδωρ συγχωρήσεως Δέσποιναν.

ΡΑντί τῆς ἀσπλαγχνίας σου με ὑποσηξον, καὶ τῇ οἰκτιρμῶν σου πε-
ριρατίσασα, θεῶν ἐν ὑσώπῳ νοητῶς, καθάρισον καὶ δείξον, πολ-
λῶ χιόνος με λευκότερον, καὶ δακρύων ὀμβροῖς με ἐκπλυσον.

ΟΣπῆσας φρικτῆς ἐπέσεως ὦραν Δέσποιναν, καὶ σοφῶς ἀείσας ἡμέραν
Κρίσεως, ἐν ᾗ φανερώς τὰ ἐν κρυφῇ, πᾶσι πλημμεληθέντα, δημο-
σιδύσεις ἀκατάκειτον, ἡμεῖς τῆς Τεκνέου σου δείξον με.

ΥΠάρχεις τῇ γνηθῶν ἐλπίς καὶ βοήθεια, καὶ χαρὰ καὶ σκέπη καὶ κα-
ταφύγιον, Δέσποιναν ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς, ὅθεν σε δυσωπῶμεν, τὴν
σὺν βοήθειαν κατέπεμψον, ποῖς μὲ πᾶσι ἀνυμνεῖς σε.

Ω, δὴ, δ'. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σε κενώσιν.

ΩΡαίαν σε ψυχὴ καὶ σῶματι, ὡραίων καὶ τῇ λογισμῶν, τῇ ἀρετῶν
ἀραιότησιν, ὁ ἀραιότατος Λόγος, ὁρῶν σε Θεοτόκε κατῶκησε.

ΣΤενάζω καὶ κλαῶν ἐκ ἀφίσταμαι, κλαίω καὶ πάλιν τοῖς αὐτοῖς,
συμπεφυρόμαι πάθει, καὶ ἡδονῶν τῇ βορβόρῳ, ὁ τίμιος ἀτί-
μως μολύνωμαι.

ΟΔιὰ τὸ Σπαυρὲ δαρυσάμενος, ζωὴν ἀθάνατον βροτῶς, ἐν τῷ δα-
τέρῃ θανάτῳ με, Λόγε Θεὸ ἀφαρπάσας, ζωῆς ἀπελδοπῆς ἀξίωσον.

ΑΝήροτος σὺ πέφηνας ἄρρα, τὸν μὴ σπάρωντα θεῖον, ἀναβλαστήσασα
ἄσυχον. διὸ πεινῶντά με θρέψον, ταῖς θεαῖς δωρεαῖς σου ἐχάρισαι.

Ω, δὴ, ε'. Ο' ἀναβαλλόμενος.

ΟΡυήκον ἀθλία με ψυχὴ σαυτὴν ἀπὸ θανάτου, πικρῶς καὶ κλαῦσον ἀπὸ καρ-
δίας, ὅτιν ἡ καταλάβῃ σε, ὁ κλαυθμὸς τῷ ἄδῃ ὁ λίαν ἀποδύκλιτος.

ΙΔομίσι Δέσποιναν περιεμνήσω μοι, καὶ ἐν ἰλέῳ τῇ ὀμματί σου, ὁ-
μῶν ἐράσασα με, ὅτι ἡ ψυχὴ με τῷ σώματος χωρίζεται.

ΡΤοῖς πάσις ἐλπίδας Χεῖρ τὸν δειλόν σου, ἡμεῖς Μιτρός σου τῆς δει-
σιως, πάσης κατακλείσεως, καὶ τῇ αἰωνίῳ κηλῶσιν ὡς εὐσπλαγχνος.

ΧΑἶρε χρυσαυγέστατον τὸ Λόγε σκλῶμα, διλογημένη Θεοκυῖον, ἀδι-
κῶν ἐπίσκεψις, καὶ τῇ ἐν ἀνάγκαις προσάτις ἐτοιμότητος.

Ω, δὴ, ς'. Μαινομένη κλύδωνι.

ΥΠερ νῦν τὸν ἄχρονον, ὑπὲρ λόγον τὸν δημιουργόν, Πανάγια τέτοκας
λυβέμενον, πάσης φθορᾶς, τῆς Θεοτόκου ὑμνῶντάς σε.

ΑΓαθὸν κηρύσσει, ἀεργέτην καὶ δημιουργόν, Πανάγια Δέσποιναν φι-
λάγαθε, τὴν ψυχὴν με κηκαυμένην ἀγάθων.

Τὴν

ΤΗΝ πληθύνω ὀπίσασαί με, καὶ παθῶν με Δέσποιναν Χεῖρ, τῇ ἐκτα-
ρατῶντων καὶ θλιβόντων με, διὸ βοῶ, πρόσθεσον καὶ τέπον με λύ-
τρωσαι.

ΝΕκρωθέντας πάθει, ἀμαρτίας Δέσποιναν ἡμᾶς, αἰετῶτα ζώωσον
πρεσβείαις σου, ἡ τῆς φθορᾶς τὸν καθαιρέτην κηρύσσει.

Κάθισμα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

ΕΜαυτὸν ἀπὸ τῆς δίκης νῦν ὑποκλίσσεται, ἐννοῶν με τὰ ἔργα τὰ πο-
νηρότατα, καὶ ἐγκλημάτων τὸν θυτῶν, τῇ προσφυσῶν μοι, ἀπὸ νε-
πτος Ἀγνῇ, καὶ συμπληγόντων με τὸν νῦν, ἀλλὰ τῇ σῇ προσασίᾳ, τὴν
ἀφιστῶ μοι ὁδῶν, καὶ σωτηρίας τυχεῖν ἀξίωσον.

Ω, δὴ, ζ'. Ο' ἱερουργέμενος.

ΕΧωρὸν σε βοήθειαν, καὶ ἐλπίδα Πανάγιαν, ἐχθρῶν με ρυθίσσεται, καὶ ὁ
φοβηθήσομαι ἀπὸ τῇ μυριάδων, τῇ ἐμὲ ἀεμυκλάντων.

ΕΠὶ σὲ ἐπέβλεψε τὴν Ἀγνὴν ὁ Ὑψιστος, πολλὰ μεγαλῆσαι, ποιή-
σας ὡς ἔφησας, διὸ αἱ ἡμεῖς, πᾶσαι νῦν μακαριζέμεν.

ΑΧωρὸν εἰς πέλαγος, ἀπερρίψω ἀράξιν, τῇ φαύλων ὁ δύσλως,
ἀλλ' οἰκτερον Δέσποιναν, καὶ σῶσόν με πρεσβείαις, τῆς Μιτρός σου ὡς
οἰκτιρῶν.

ΛΥπὸς ἡ ἀνείρεσις, ὁφροσύνης ἀπόψεως, χαρμύσεων πένθος μοι, καὶ
λύπην ὁφροσύνων, διδῶσα λύτρωσάί με, τῇ πυρὸς τῷ αἰωνίῳ.

Ω, δὴ, η'. Σοὶ τῇ παντογῶ.

ΟΤαν τῇ ἐμῶν, ἀμαρτιῶν τὸ πλῆθος, Παρθεῖς τὸ ἄπειρον ἀναλο-
γίσταται, κλαίω σενάξων, ἐκ βάθους τῆς καρδίας, καὶ τῇ οἰκτιρ-
μῶν σου προστρέχω τῇ ἀβύσσῳ.

ΝΕὐὸν ἐπὶ γῆς, Παρθενονήτωρ βρέφος, Πατρὸς τὸν συνάναρχον Υἱόν
ἐκύνσας, οἰκτῶ ἀφάτῳ ἡμῖν ὁμοιωθέντα, τοῖς διαφθαρείσιν ὑπὸ
τῆς ἀμαρτίας.

ΕΝα εἴς ἐός, Θεὸς Θεὸν τεχθεῖται, ἀρρύτως ἀμήτορα, τίκεις ἀ-
πάτορα, φέρονται μίαν ὑπόστασιν καὶ δύο, φύσεις ὡμῶντας Παρ-
θενὲς ἀσυγχύτως.

ΝΕφός με Ἀγνῇ, πταισμάτων ἀμείνων, συνέχει τὸν δέλαιον ὁμοι-
τὶς γινώμαι; σὲ προσκαλέμαι βοήθησόν μοι Κόρη, τῇ ἀπηλπισ-
μένων λιμῶν καὶ προσασίᾳ.

Ω, δὴ, θ'. Ἡσαῖα χόροισι.

ΣΟὐ προσπίπτω Δέσποιναν, καὶ προσφέρω δέησιν οἰκτῶν, ὁδῶν μοι
δωρεῶν ἔλεος τὸ σόν. καὶ γὰρ ἐχ' ὑπάρχει μοι, ἐργασία ὅλης θεῖ-
κῇ, ὅθεν σε δέομαι, δωρεῶν με κατοικτεῖρησον.

Teotocarion.

G 3

Nis

ΝΟεροις ἐν ὁμμασι, διανοίας βλέπειν σε δοκῶ, τὸ φῶς τῆς ἐμῆς ψυχῆς
καὶ τὸν γλυκασμόν, τὴν μόνον παράκλησιν, καὶ χαρμονίαν καὶ ἀναψυ-
χὴν, τὸ τῆς καρδίας μου Θεοῦ ἐκ ἀγαλλίαμα.

ΕΜαυτὸν ὀδύρομαι, ἐνοῶν μου τῇ ἁμαρτιῶν, τὰ πλήθη καὶ τῇ πα-
θῶν τὰς ἐπαγωγὰς, ψυχῆς μου τὴν πᾶρωσιν, καὶ τὴν νοῦν μου τὰς ἐκ-
βοπὰς, ἀπεινωσμένην με, Χεῖρ ἐσῶσον τῇ ἐλπίσει.

ΣΥγχαίρει ἀπὸς ἐσῶσιν, τῇ ἐπαίνων σε ὁ πλατυσμός, τὸν νῦν μου τὸν
ἀδελφὴν καὶ συνοχωρεῖ, τὸ πλήθος συμπνίγον με, καὶ ὁπορεῖν ἐκ τῆ
ὁπορεῖν, ἐπισυμβαίνει μοι, Θεοῦ ἐκ πολυύμνητε.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Χαίροις ἀσκητικῶν.

ΧΑίροις Ἀνατολὴ νοτιῇ, ἡ ἐκ λαγόνων τὸν Χεῖρὸν ἀνατείλασα. πλη-
ρύνει τὴν Οἰκουμένην, φωτὸς ἀρρήτης ἀγνῆς. τὸ τῇ Ἀσμάτων ἀγαλ-
λίσματα. Ἀμὸν Θεὸς αἰροῦνται, ἁμαρτίας ἡ τέσσα. παντὸς τῆ Κόσμου, τὸν
βοφεία καὶ ἀρῶνται ἡ θηλάσασα, καὶ ἀγκάλας κατέχευσα. μόνῃ ἡ ἀσφα-
ρος, ἀγνῆ καὶ ἀμόλυτος. χαίρει Ἀγία Ἀγίων, τὸν ὑπεράγιον Κύριον, αἰ-
δυσωπῶσα, μὴ ἐλπίης τῆ ἀρεσβόλῃ, ὡς τῇ δέλων σε.

ΧΑίροις τῇ γνησίῳ ἡ ἐλπίς, γῆ ἐκλεκτῇ καὶ καθαρᾷ καὶ ἀμόλυτος,
πηγὴ ἐσφαγισμένη τῇ Παρακλήτῃ σιμνῇ, αὐτὴ ὑπάρχεις μόνῃ Ἀει-
πάρθεν, ὡς ἡς οἱ ὑμνῶντες σε, σωτηρίαν ἐκείνοισιν, γένεας βροτείς, ἡ τε-
λεῖα ἀνάκλησις, γῆ κατὰ καρπὸν, ἡ τὸν σάχυν βλαστήσασα, γέφυρα ἡ με-
πάσασα, γαλιῶν ἀπὸς εὐδίων, ἡ κυβερνήτις ἡ θεῖα, χεῖμαζομένων ἡ ἀγ-
κυρα, λιμὴν σωτηρίας, τῇ ἐκ πόδεσσι ζιγνῶντων, ὁ ὁδωτάς.

ΧΕῖλῃ μεμολυσμένη κινῶ, καὶ ῥυπαρὰς χεῖρας ἀπὸς σε ὑδαγάθε, καρ-
δίαν συγκεχωσμένην, τοῖς πονηροῖς λογισμοῖς, ὁφθαλμὸς τυφλω-
τῶν ὁ πανάθλιος, ψυχὴν ὁφθαλμῶν, ἐσκοτισμένην τοῖς πᾶσι. καὶ ταῖς
ἀπόποις, ἡδοναῖς ὁ παμβέβηλος, συγκαλύπτωμαι, καὶ ἐκ ἔχω ἀνάβωσιν.
ἐκτείνον τὰς ἀχάντες σε, παλάμας φιλανθρώπων, σῶσον με Σῶτερ βοῶσοι,
καὶ μολυσμὸν ἀποκάθαρσον, ποτῶν ἐγκλημάτων, σῆς Μητρὸς ταῖς ἱεσῖαις,
ὡς πολυδάσλαγχος.

ΣΤῶσον τὰς ποταμὸς τῇ παθῶν, τῆς ἁμαρτίας μου τὸ πέλαγος ξήρα-
νον. τῇ ρείθρῳ τῆς σῆς ἀρεσβείας, καὶ ἀπὸς λιμὴν Θεῶν, θεῶν θε-
λημάτων ἐγκαθόρμισον, ἐχθρὸς κατ' ἐκείνῳ, τὰς τὴν ψυχὴν μου ἐκδλί-
βοντας, καὶ ταῖς ἀπόποις ἡδοναῖς ἐκπαράττοντας, καταπόντισον, ἀπωλείας εἰς
βάραν. πληρῶσον τὴν καρδίαν μου, χαρὰς καὶ ἡδύτης, λύσον τὸ νένος
βοῶσοι, τῆς ἀδυσίας μου πᾶν, Χεῖρὸν δυσωπῶσα, τὴν συγχώρησιν
πτισμάτων, ἡμῖν δαρήσασθαι.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝΕΙΣ ΤΗΝ

ΠΑΝΤ' ΜΗΝΗΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Η' ΧΟΣ, πλ. Β'.

Ω, δὴ, α. Ως ἐν ἡμέρᾳ πεζύσας.

Ως με θρηνήσω τὸν βίον τὸν ῥυπαρόν; καὶ τὰ πλήθη Δείποι-
να τῇ ἀμείβῳ μου κακῶν; τί δὲ ἐξαγγέλω σοι Ἀγνῇ, ὁπο-
ρῶ καὶ δειλῶ, ἀλλὰ βοῦμαι μοι.

ΠΟ' δὲν ἀπάξωμαι λῆγειν τὰ πονηρὰ, καὶ δεινὰ μου πταίσματα ὁ τα-
λαίπαρος ἐγώ. οἱ μοι τί θρήνησομαι λοιπὸν, ἀλλὰ Δείποινα καμῖ
ἀπὸ τέλους οἴκτειρον.

ΠΑ' σὰν ὁδὸν παροδύσας ἁμαρτιῶν, σωτηρίας Ἀχάντε, εἴβον ὑπο-
δαμῶς, ἀλλὰ σοὶ ἀποστέχω ἀγαθὴν, μὴ παρίδης ἐκ ψυχῆς με-
τανοῶντα με.

Ο Διὰ σπλάγχνα ἐλπίς σαρματωδὴς, καὶ βροτὸς θρόνῳ δόξα Πα-
τρὶ καὶ, Μιτρεαῖς δεινῶσι καμφοῖς, τῇ πταίσματων μοι Σωτὴρ ἀ-
φίσιν δάρισαι.

ΤΟῦ μὲν θανάτου τὴν ὥραν δίνω καὶ, ἐνοῶ Πανάχαυτε, καὶ τὸ Βῆμα
τὸ φρενὸν, σκυνηδεία ὅπως δὲ κακῶν, δειλάζομαι δεινῶς, ἀλλὰ
βοῦμαι μοι.

ΨΥΧὴν ἐμὴν αἰχρῶς, Δείποινα Παναγία, ὡς ἀμείβῳ πταίσμα-
των, ὁ ταλαίπαρος ἐγώ, καὶ πᾶς λοιπὸν πορεύσθαι; ὁπορῶντας ὅπως
συνεχόμενος.

Ο Γ' ἐστὶν ἄλλος ἐν βροτοῖς, ὅς τὰ ἀδυσμα ἀράξας, καὶ ἀσάτως βιά-
σας, ὡς περ ἐγὼ ἀγαθὴν, ἐκ ἀσέλγείας δεινῶν, τὸ γὰρ θεῖον Βα-
πτισμα ἐμὸν.

ΟΤι έχω πράξεις αγαθὰς, ἡ κατάνυξιν ὅλως, ἡ δὲ δάκρυα Σῶτερ, ἀλλ' ἐσκοτίδω τὸν νῦν, διὸ βοᾶ σοι λιταῖς, σῆς Τεκνύσης, σῶσόν με ὡς εὐσπλαγχνός.

Εἰς πέρας ἔφθασα κακῶν, Παναγία Παρθένε, σὺ βοήθησον τάχει. Οὐρανὸς γὰρ καὶ ἡ γῆ, καταβοῶσι πικρῶς, τῷ ἀμέτῳ πρᾶξιν τὰ ἄποπα.

Ω, δὴ, δ'. Χειρὸς μου δυνάμεις.

Εξέστη ἅπαντα, ἡ γῆ καὶ ἔφριξε, καθορῶσα δεινῶς με καὶ πονηρῶς, πρᾶττοντα τὰ ἄποπα, καὶ τὸ Τίς σε τλῶ πολλῶ, ἀσπλαγχνίαν κατεπλήτιστο.

ΝΑὐτὸν ἐμόλυνα, κακῶς τὸ σῶματός, καὶ ναὸν τὸ Κυρίον, ὅνπερ βροτοὶ, βέροντες εἰσέρχονται, ἐγὼ δὲ οἶμοι ἀναιδῶς, ἐσπορεύομαι ὁ ἄσωτος.

Χρῖστέ μου εὐσπλαγχνε, Χρῖστέ φιλάνθρωπε, ἀνέξικα καὶ μόνος ὁ δι' ἐμέ, ἄνθρωπος ἡρόδωτος, ἐξαμαρτύνεται με δεινῶς, ὑπὸ ἄνθρωπον ἐλέησον.

Μὴ δέξῃς Δέσποινα, μὴ δέξῃς ξέρον με, ξενωθέντα πῆς σκέπης τῆς σε Τίς, ὅλως τὸν ἀνάξιον, ἀλλὰ ὑποπλυνὼν καὶ με, ἐκ τῆς ῥύτης τῆς πταισμάτων μου.

Ω, δὴ, ε'. Τῷ θεῷ φέγγεις.

Αδάμ παρέβη μὴ ἐντολῶν, μίαν τὴν Τίς σε Παρθένε, καὶ ἐξορία ὑπέπεσε· πῶς δέ με θρηνήσω πταισμάτων ἄβυσσον, ἐγὼ ὁ ὑποστάτης καὶ μυριόπτερος.

Ησαὺ ἐξήλωσα τὸν δεινόν, ἐν γαστριμαργίᾳ, καὶ βρυχῇ ψυχῶν καὶ σῶμα ἐμόλυνα· μέγα καὶ λαγνεία ῥυπαρὰς βίον με, καὶ τίς λοιπὸν μὴ κλαύσῃ ἐμὲ τὸν ἄθλιον.

Θρωπὸν τῶν ἔργων τῶν πονηρῶν, πάσας τὰς διθυῶν ἐνοῶν, Χρῖστέ μου εὐσπλαγχνε Κύριε, καὶ ἀπὸ τῶν ποδῶν σε πρηνῆς κατέκειμαι, προσβίαις πῆς Μητρός σου, δός μοι τλῶ ἄφισιν.

Τῷ θεῷ φέγγεις ἀγαθὴν, πύλην πῆς ζωῆς ἡμῶν Ἀγνή, ἐσκοτίσμεν ὑπάρχοντα, φώτισον ἐν τάχει καὶ καθοδήγησον, πρὸς τὴν βίαν σωτηρίας ὡς πολυμήντε.

Ω, δὴ, ε'. Τὴ βίαν τλῶ θάλασσαν.

Οβίος μου ἄσωτος, ἡ ψυχὴ μου ῥυπαρὰ, καὶ ἡ ζωὴ πανάθλιος, τὸ δὲ σῶμα μου ὅλον ἐν τοῖς κακοῖς, δεινῶς κατεπίλωται, διὸ σπεῦσον Παρθένε καὶ βοήθει μοι.

Σεἰδέσθαι παρὰ χεῖρας, καὶ κλονήσθαι ψυχὴν, καὶ φεῖξον καὶ συσάληθι, ἐν θυμῷ ὅπως τὸν φοβερὸν, Κεῖτλῶ παροργίζουσα, κατακλινέσθαι μέλλεις ἀδιόρθωτε.

Εἰς χάραν ὁ ἄθλιος, ἐμακρυώθην ὑπὸ σὲ, τοῖς δαίμοσι δαλέμενος, καὶ γυμνωθεὶς παντοῖαν ἐξ ἀγαθῶν, ὦ Πάτερ πανάγαθε, ἀλλὰ σῶσόν με πάλαι ὡς τὸν ἄσωτον.

Ντὴν βόμφ σινέχομαι, καὶ πτοῦμαι ἀγαθὴν, τὰ ποτιρὰ τὰ ἐνεδρά· ἀπὸ τῆς τέλους γὰρ τρέχει μοι ὁ φοβερὸς, δόντις κατέχευε, ὡς γυμνὸν ἀρετῶν, ἀλλὰ βοήθει μοι.

Κάτισμα. Πολλὰ τὰ πλήθη.

Τῆς ἀθροῦσής με ψυχῆς τὰς πολλὰς ἀρρώστιας, καὶ τὰ τὸ σῶμα· τὸς Ἀγνή χαλεπώτατα πᾶσιν ἐπίσκεψαι, καὶ θεραπείας ταχίως ἀξίωσον, καὶ τὰς ἀγίας ἐντολὰς ποιῶν με κατὰ δόξαν, Θεὲ τὴν ἀγαθὴν, ἵνα σε μεγαλύνω.

Ω, δὴ, ζ'. Δροσοβόλον μὴ τλῶ κάμνον.

Επιπλάσιον τὴν φλόγα μοι ἐξέκαυσε, τὴν τῶν παθῶν ὁ δόλιος, ταῖς μοιχείαις δὲ πῆς καρδίας ὅλως θανατοῖ· ἀλλ' ἀρδύσον βέδρῳ τῶν ἐμῶν, δακρύων Μητὲρ τὴν Θεῶν, καὶ μὴ ἀπόσῃ με.

Φοβερὸν μὴ τὸ Κεῖτλῳ παλαίτωρ, ψυχὴν καὶ ἀναιδῆτε, καὶ ἡ κόλασις ἀτελεύτητος καὶ φεικτὴ· ἀλλ' ὅμως νῦν ἀπόσπεσον Μντεῖ, τῇ τὴν Κεῖτλῳ καὶ Θεῶν, καὶ μὴ σαυτὴν ὑπογνῶς.

Δεῦρο πάλαινα ψυχὴν μετασῶσον, ἡ Κεῖσις ἐπὶ θύραις ἐστὶ· τί προσήλωσαι τοῖς ματαίῳις, καὶ ἀρχαῖς ἀγαθοῖς, ἀνάστηθι πρᾶττον πικρῶς, βοᾶσα ἐν πίσει τῇ Χειρῶν, Κύριε σῶσόν με.

Εσκοτίδω ὁ παλαίτωρ πανάχατε, τῇ πλήθει τῶν ἀμέτῳ κακῶν, καὶ ἡλδοῖμαι πῆς ψυχῆς τὸ ὅμμα καὶ τὸν νῦν· διὸ με φώτισε ταῖς αὐγαῖς, πρὸς ἀπαθείας γλυκασμὸν θάττον εἰσάγαγε.

Ω, δὴ, η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς δόλοις.

Παρυσίαν θανάτου φεῖτω ὁ δέλιος, καὶ τλῶ Κεῖσιν ἐκένω τλῶ ἀποφάσιον, πρᾶττειν δὲ δεινὰ, καὶ αἰχρὰ ἐν ἀφίσταμαι, οἰκτειρόν με Κόρη, καὶ σῶσον ἀπὸ τῆς τέλους.

Στρεναγμὸς ἀσιγήτης Δέσποινα δάρησαι, καὶ δακρύων πηνύμοι, ἵνα ἐκπλύνω με, πταίσματα πολλὰ, καὶ ἀνίατα βλάβματα, ὅπως ἐπύχω ζωῆς πῆς αἰωνίας.

Τῷ μὴ σῶματι κράζω συχνῶς τὸ ἥμαρτον, λογισμῶν δὲ ἐμῶν πρᾶττων τὰ ἄποπα, ποίους ἐν Χειρῶν ὀφθαλμοῖς σε θεάσομαι, ὁ ἀπειγνωσμένος καὶ κατακεκρυμμένος.

Τῶν κακῶν μου, τὰ πλήθη σοὶ ἐξηγόρῃσα, ὡς εἰδὲς ἐν τῇ Κόσμῳ ἄλλος παράργισε, Δέσποινα Θεὸν τὸν Τίόν σε καὶ Κύριον, τίς με ἐν τάχει κατὰ λαζὸν Παρθένε.

Ω, δὴ, δ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

ΙΔε προσέρχομαι σοὶ πανάχαυτε, φόβῳ πολλῷ, καὶ πόθῳ τῷ ἰχθὺν ἐπιστάμηνος, πῆς πολλῆς σε προσβείας ὁ δῆλος σε. μέγιστα γὰρ ἰχθύει δέησις Δέσποινα, Μηδὸς πρὸς Τὶν παναληθῆ· σπλάγχνοις δὲ κάμπτεται.

Χορὰς παράλαβε Ἀρχαγγέλων τε, καὶ τῷ πληθύνῳ τῷ αὐτῷ στρατομαμάτων καὶ Πρόδρομον, Ἀποστόλων δῆμις τε καὶ τῷ Προφητῶν, Μάρτυρας καὶ Ὅσιους Ἱερομάρτυρας, καὶ ὑπὲρ ἐμῆ πρὸς σὸν Τὶν προσβείαν ποιήσον.

Ω Πῶς θείασμαι τὸν ἀδιάτον· πῶς τῷ φεικτῇ ἐκείνῳ ὑποστήσομαι ὅρασι· πῶς ἀνῶμαι πολήσω τὰ ὄμματα· πῶς τὸν ἐμὸν Δεσπότην ἰδεῖν θαρρήσομαι· ὃν ἐκ ἐπαυσάμην ἐκ παιδὸς λυπεῖν ἐκάστοτε.

Κριτῷ οἰκτίρμονα καὶ φιλανθρώπον, τὸν σὸν Τὶν ἐκδέχομαι ἀγνὴ μὴ παρίδης με. ἀλλ' αὐτὸν μοι ποιήσον δούλον, εἴσαι ἐκ δεξιῶν με τὸν ἀποστάτον, τὸ ἀχάντε Βήματος αὐτοῦ, εἰς σὲ γὰρ ἤλπισα.

Στίχηρά προσόμοια. Ὁ λῶν ὑποδέμενοι.

ΕΧεὶ πᾶς ὁ Κόσμος σε, πρὸς τὸν Θεόν, ὃν ἀρρήτως, καὶ φεικτῶς ἐκύνσας, σάρκα προσλαβόμενος ἐξ αἱμάτων σε, ἀγαθὴ Δέσποινα, ἀσφαλῆ γέφυραν, καὶ προσάτιν ἀκαταύχνητον, πρέσβιν δούκον, συμπαθεῖ μεστίτην καὶ σωτήμον. διότι καὶ ὡς ἀνθρώποι (φύσις ἀδυνάτης) ἀμαρτανόντες, ἐδέσποντο τῆς, ἀπέστημεν πῆς δόξης ἐπὶ σοὶ πῆς σωτηρίας Πανάχαυτε τὰς ἐλπίδας δέμενοι.

ΟΤαυμὰ εἰς ἐνοίαν, τὸ φοβερόν ἔλθῃ Βῆμα, τὸ Τίς σε Πάναγνε, καὶ τὸ Δικαστήριο τὸ παγκόσμιον, ὑπορῶ δέδοικα· δειλιῶν καὶ βέμων, τὴν τῷ ἔργῳ με ἐξέτασιν. φαῦλα γὰρ ἅπαντα, καὶ αἰχμῶν πάσης ἀνάπλευ, καὶ σκότους καὶ κολάσεως, καὶ ὑποστροφῆς ὅπως ἄξια. Ἴδε με τὴν θλίψιν. Ἴδε με πῆς ψυχῆς τῷ σωξίβλῳ, καὶ πῆς ἀνάγκης ἐκείνης με, ῥῦσαι καὶ κολάσεως.

Μόνος ὑπὲρ ἁπανταί, Τίς ἀνθρώπων ὁ πάλας, μόνος ἐπλημμέλῃσιν, τὰ καὶ λόγῳ ἀσθενεῖ καὶ ἀκύνματι, μηδαμῶς Δέσποτα, φορητὰ πέλοντα. δὲ τέπο σε καὶ δέομαι, σύγγνωδι εὐσπλαγχνε, καὶ πρὸ πῆς ἐξόδε μετάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν. δός μοι σεσαγμῆς τε καὶ δάκρυα, ἵνα δὲ τέπον σωξίβων τῷ καρδίαν με αἰεὶ, καὶ κράζων ἡμαρτον τυχῶ συγχωρήσεως.

Μήνησον παλαίτωρε, πάντα τὰ βίᾳ ψυχῆς, ὃ Θεὸς βδελύσσεται, καὶ μισεῖ καὶ τέλειον ὑποσφύεται. καὶ σπυδῇ ἀποστείλε, καὶ πιστῶς δειδήντι, τῇ Μηδὶ Θεὸς κραυγάζεσθαι· ῥῦσαι με Δέσποινα, πάσης ἀκηδίας, οἰήσεως, κραυγῆς θυμῷ καὶ εἰσδος, ζήλῃς καὶ φρόνης καὶ μελώδους, δειγῆς βλασφημίας, παντοίας ὑποκρίσεως Ἀγνὴ, καὶ πῆς τῷ ἔργῳ Κεῖσεως, καὶ ὡς οὐδας σῶσόν με.

ΤΗ,

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

Τ' ΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, πλ. β'. Βοηθὸς καὶ σκεπαστής.

ΠΩς προσέλω σοὶ Ἀγνὴ, κατεγνωσμένος ἐγὼ ὁ πάλας, ὅλος ἐμπαθῆς, ἐναγῆς γεροντός· ἀλλ' οἴκτειρον σῶσον, τῷ ἀθλίῳ μου ψυχῷ, Θεοκυῖτον Πάναγνε.

ΑΝασάσα ταπεινὴ, ψυχὴ τοῦ βάθους πῆς ἀτιμίας, βόησον θερμῶς, πρὸς τῷ μόνῳ ἀγνῷ, ἐλέησον Κόρη, παλαμῶν τε σερμῇ, καὶ τῷ παθῶν με λύξωσαι.

ΕΞισᾶμε καὶ φοβεῖ, τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον πῆς γερόνης, σκάλῃς ὁ πικρός, τῷ ὀδόντων βρυγμός. ἀλλ' αἶες μοι ἀφες, καὶ τῇ εἴσει με Χεῖρ, τῷ ἐκλεκτῶν σε συμπαῖσον.

ΝΑναγίῳ πειρασμῶν, κατεπόντιδῳ ταῖς ἀμαρτίαις, ἔκτενόν μοι νῦν, βοηθείας Ἀγνὴ, τῷ χεῖρα καὶ ῥῦσαι, ἀτιμίας τῷ παθῶν, ὅπως αἰεὶ δοξάζω σε.

Ω, δὴ, δ'. Σπερέωσον Κύριε, ἐπὶ τῷ πέτρῳ.

ΓΗράσαντε πάθεισιν, ἀτιμωπάταις πῆς ἀμαρτίας, νιοποιήσον Πανάμωμε, τῷ κλοιῶν με, καὶ δεσμῶν βαρέαν κερτίζεσθαι.

ΑΝήψον πάλαινα, ψυχὴ τῇ ὑπὲρ πῆς ραθυμίας, ὀφθαλμῶν τε ἀπατάσον, πρὸς τῷ μόνῳ, σῶξέ με Κόρη Θεοτόκον.

ΗΜάρτυκα Κύριε, καὶ ἀπὸ ἄλλος ἐδὲς ἀνθρώπων, πλημμελήσας ὁ ἀσωτῆς, πρὸ πῆς δίκης, ἴλας ὅπως μοι φιλανθρώπε.

ΠΡοσέρχομαι Δέσποινα, ἀπεγνωσμένος σωτηριεμῆς, τῇ προσβείᾳ σε θερμότητι, καταφύγων σῶσόν με ἀγνὴ τὸν οἰκίτην σε.

Ω, δὴ, δ'. Ἀκήκοον ὁ Προφήτης.

ΡΗμάτων τε καὶ πραγμάτων, δίδως μέλλω κειθῶναι Θεοκυῖτη, πρὸς τῇ σε Τίς Κόρη ὁ ἀθλῖος, εὐροίμινε τότε καταφύγων, ἀτίληψιν κραταιοτάτῳ κολαστηρίῳ, παντοίῳ ῥυομῆλῳ με.

Ο' Βίος

Ο Βίος μου βορβορώδης, ἀκάθαρτός τε ἡ γνώμη ταῖς ἀμαρτίαις, ὅλος ἐμπαθῆς ἀγνῇ γεγόνημαι, καθάρων τὴν ῥύπην τῆς πταισμάτων μου, καὶ λούκατον Θεοτόκε σὴ μεσιτείᾳ, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν εὐσπλαγχνον.

ΜΗ' ἔλθω εἰς γλῶ κλαυθμώνος, μὴ ἴδω τόπον τῆς σκότης Χειρὸς μου Λόγι, μὴ δεθῶ χεῖρας καὶ πόδας μου, ἔξω τῆς νυμφώνος σου ῥιπτόμυρος, τὸ ὄδυμα τῆς ἀφθαρσίας, ῥεμπωμύρον ἔχων ὁ πανάθλιος.

ΔΕῖνων με κολασθεῖων, καὶ σκότης τῆς ὀξυτέρης καὶ τῆς γερόνης, ταῖς σαῖς ἱεσίοις ἐλευθέρωσον· ἔχεις γὰρ τὸ θάλειν καὶ τὸ διώσθαι, τὸν Κύριον ὡς πεποικῆα Παρθενομήτορ, τὸν μόνον ὑψάγαγον.

Ω, δὴ, ἐ. Ἐκ νυκτὸς ὀρθεῖζοντα φιλαύθρως.

ΞΕρωθέντα Δέσποινα τῆς σκέπης σου, ὃ ἐχθρὸς βλέπων με, κατεκρήμνισε βυθῷ, πταισμάτων τλὴ ψυχῷ μου, καὶ καθορῶν με γελᾷ, ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

ΑΝανῆσαι ποίησον τλὴ τάλαιναν, ἄχραντε Δέσποινα, καὶ παμβέβηλον ψυχῷ, ἐμὴ ἐκδυσωπῶσε, καὶ ῥύσαι βάρος αὐτῷ, πολλῶν ἀμαρτημάτων.

ΑΝες ἄφες Κύριε καὶ σύγγνωθι, ὅσα σοι ἡμαρτον, καὶ μὴ δείξης με ἐκεί, ἐνώπιον Ἀγγέλων, ὑπόδικον τῇ πυρὶ, πρὸς βίαις τῆς Μητρὸς σου.

ΕΝ ἡμέρᾳ Δέσποινα τῆς Κεῖσεως, πρόσθῃ φάνηθι, τῇ βασιάνων καὶ πυρὸς, ἐμὲ ἐλδοθεῖσα, ἵνα σωθῆς ἀνυμῶ, τλὴ ἀμαχόν σε χάριν.

Ω, δὴ, ε'. Ε'βόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

ΟΣκοτεινὸς τῆς ἁδῆ σιωπῆς μου, φόβος πανάχραντε ἀγνῇ, καὶ ἡ τῇ εἰρήνῃ μείλις με σωπαράττει, ἥς με λύθωσαι, Θεοτόκε δυσωπῶσε.

ΝΕκρώσασα Παναγία Δέσποινα, τὸ τῆς σαρκὸς μου ἐμπαθές, ζωοποίησόν μου, ψυχῷ τλὴ παναθλίαν, καὶ ὁδήγησον ἐν ὁδῷ τῆς μετάνοίας.

ΤΟὐν ἄσωπον ἐμὲ καὶ πανάθλιον, πρόσδεξαι Δέσποτα Χειρὸς, καὶ βασιάνων ῥύσαι, λιταῖς τῆς σὲ Τεκνίης, καὶ ἀξιώσόν με ἱσοφῆς τῆς Παρθένου.

ΙΚέσιον προσφέρω σοι δέησιν, ὃ ἀσωμείδης ἐγὼ, καὶ τῇ σὴ προσρέχω, εὐσπλαγχνῶ συμπαθείᾳ, μὴ με ὑποσρέψης, Ἀγνῇ κατηχυμύρον.

Κάθισμα. Πολλὰ τὰ πλήθη.

ΤΗν μολυνθεῖσαν με ψυχῷ, τῇ πταισμάτων τῇ πλήθει, τοῖς τῶν δακρύων δακτύοις, Θεοτόκε καθάρισον, καὶ ποίησον τῶν χειρισμάτων, δεκτικῷ, τῇ Πνύματος τῆς Ἀγίας, ἐν σοὶ γὰρ τὰς ἐλπίδας μου ἀνέθηκα, διὸ σῶσόν με τὸν ἐσλόν σου.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, ζ'. Ἡμάρτομαι, ἠνομήσασθαι.

ΩΣ συμπαθῇ, ὡς φιλόφυλον, ὡς φιλεύσπλαγχνον Παρθενομήτορ, ὅλῳ ὡς καθάρῳ σε γινώσκων, καταφύγω σοὶ ἐγὼ ὁ πανάθλιος· ἀλλὰ μὴ ὑποσρέψης με τὸν δέλαιον, κατηχυμύρον ἐν σῇ.

ΑΝανῆσον ὡς ταλαίπωρε, καὶ ἀνάστηθι ψυχῇ ἀθλίᾳ, τύπον τὸ σῆθος πικρῶς σφάζον, καὶ καταγαγε δακρύων πηγὰς, ἵνα σε ἐλεήσει τλὴ τάλαιναν ἡ εὐσπλαγχνος Μήτηρ Χειρὸς τῆς Θεᾶς.

ΠΡΟΣπίπτω σοι καὶ προσάγω σοι, ὡς περ δάκρυα τὰ ῥήματά μου, ἡμαρτον, ὡς ἐχ' ἡμαρτε πόρνη, καὶ ἠνόμισα ὡς ἄλλος ἀδὲς ἐπὶ γῆς, αἰὲ οἰκτείρησον Δέσποτα καὶ σῶσον με, τῆς σὲ Τεκνίης λιταῖς.

ΝΑδὲς Θεᾶ ὁ θρόνός σου, ἐν Βαπτίσματος τῆς Θεᾶς πάλαι, ὅλος κατεμολυνθῆναι ὁ πάλας, καὶ κατέκειμαι ἐξάσιον πτώμα δεινῶς, ἀλλὰ σύ με ἀνάστησον πανάμωμε, ἀπεγνωσμένον ἐλπίς.

Ω, δὴ, η'. Ὁν σρατιαὶ Οὐρανῶν.

ΟΠοτιμὸς τῆς πυρὸς παράττει με, ὃ γνώφος ὁ ἀφεγγής ὅλον με δονεῖ, σκώληξ με καταπλήττει, ὃ τῆ βρυγμῆς Παρθένου, εὐρομίσσε τότε, αὐτίληφιν κραταιοτάτῳ.

ΘΕῖας φωνῆς ἀκέσαι με ποίησον, καὶ σάσεως ἐκλεκτῶν δέξον κοινῶν, πᾶσαν Θεοτόκε, καὶ τῆς αἰωνιζέσεως, ζωῆς ὅπως ὀμῶσαι, Ἀγνῇ ἀκαταπαύσως.

ΥΛη πυρὸς μὴ γινώμαι Κύριε, μηδὲ ἀκέσαι φωνῆς σῇ τῆς ἀπδουκτῆς, ἔχων σὲ λιπαρῆσαν, τὴν σὴν ἀγνῇ Μητέρα, ἥς ταῖς ἱεσίοις ἐλέησόν με πανοικτίρμων.

ΡΕῖδρα μοι νῦν δακρύων κατέπεμψον, καὶ στυγαμὸν ἐκ ψυχῆς μου σωτειβῆς, ὅπως τὴν φλόγα σβέσω, τὴν ἄσικτον ἐκένω, καὶ τῇ Παραδείσῳ τῆς δόξης ἐπιτύχω.

Ω, δὴ, θ'. Ἀσπὸς συλλήψας.

ΗΜέρα τῆς Κεῖσεως, ἡ φοβερὰ παράττει με, βρυγμὸς ὀδόντων, πικρὴ τὴν καρδίᾳ μου, ἡ σάσις πανάμωμε, ἐκπλήττει τῇ εἰρήνῃ· ἀλλὰ βοήθειαν ἐν δεινοῖς, εὐρομίσσε Θεοτόκε, ὅταν μέλλω κατακτείνεσθαι.

ΝΤὸν φόβος σιωπῆς μου, καὶ φόβος σωπαράττει με, ὃ τῆς γερόνης, καὶ τί διαπράξασθαι, ἐκ οἶδα ὁ ἀθλιός, καὶ κατακτενιμύρος· διὸ σέρχομαι σοὶ θερμῇ, κατανύζει ἐκβοῶν σοι, μὴ παρίδης με πανάχραντε.

ΟΡῶ τὸ Κεῖσιον, καὶ ἐνοῶ τὸ Βῆμα σου, Χειρὸς μου τότε, ἐν ᾧ μέλλω κτείνεσθαι, ὁδυμῶς τῇ ἀσικτῇ, ὃ κατακτενιμύρος· ἀλλὰ ἔχω πρόσβιν πρὸς οἰκτιρμὰς, τὰς πολλὰς σου δυσωπῆσαν, τὴν Θεοτόκον.

Μητέρα σου.

Non.

ΝΟητός ἐφάπτομαι, ἢ σὺν ἰχνῶν Παύλωμε, ἐκδυσωπῶν σε, πρὸς δεξιὰ τὸν θρόνον μου, τὸν ὕμνον ἐράτιστα, καὶ ἢ πταισμάτων λύσιν, ὡς τὸ πάντων δημιουργῶ, καὶ Τίσε αἰψόν μοι, ἵνα πόθῳ μεγαλύνω σε.

Στιχηρὰ Περσόμοια. Ὅλως ὑποδόμενοι.

Ο Γάμος ὑβρίεσται, τὸ Οὐρανίον Νυμφίον. οἱ κήρυκες κράζουσι, τί ψυχὴ βραδυνοῦ σου τὴν διόρθωσιν; ῥυθμὶ πάντας σου, ἀληθῶς ὑπάρχει, ἀσελγείας τὰ ἱμάτια, καὶ πᾶς παλαίπωρε; μέλλεις εἰσελθεῖν δεῦρο ἀποαιεῖν, ἀπὸ τέλους ἐκ καρδίας σου, τῇ Αἰπαρθῶν κραυγάζουσα, ὑπὸ πῶς ἀποβείας, ῥαντίσασα καθάρισον ἀγνὴν, καὶ τὴν νυμφῶνος ἀξίωσον, ὅπως μεγαλύνω σε.

ΣΤῆσον με Πανάχαυτε, τὰς ἢ παθῶν διαχύσεις, καὶ ῥοὰς ἀνάσειλον, τὰς τῆς ἀμαρτίας μου, καὶ χερμαρῖς μου, ἢ παθῶν ξήρανον. ἱκετεύω γάρ σε, καὶ ἀποαιεῖν καὶ κραυγάζω σοι· ἴασαι Δείποινα, τὴν πεπωρωμένην καρδίαν μου, πηγὰς μοι καταυξέας, καὶ δακρύων ὀμβρὸς παρέχεσθαι, ἵνα τὰς χεῖρας, καὶ ὅλον με τὸ σῶμα ῥυπαρῶν, τέτοις ἐκπλύνων τὸ ἔλκος, Θεὲ ἐπισπάσσωμαι.

Καίω καὶ ὀδύρομαι, ὅταν εἰς αἰδοῖν ἔλθω, τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, σκότος τὸ ἐξώτερον καὶ τὸν τάρταρον, τὸν δεινὸν σκώληκα, τὸν βρυγμὸν αὐδίζετε, ἢ ὀδόντων καὶ τὴν ἀπαυσον, ὀδυῖν μέλλωσαν, ἔσονται τοῖς ἀμείβῃ πταίσασιν, καὶ σὲ τὸν ὑπεράγαθον, γνώμῃ πονηρᾷ παροργίσασιν, ὡς εἰς τε καὶ πρῶτος, ὑπάρχων ὁ παλαίπαρος ἐγὼ, ἀλλὰ λιταῖς τῆς Τεκνύσεως, σῶσον με εὐσπλαγχνος.

ΔΕξαί με τὴν δέησιν, Θεοκυῖτον Παρθένε, καὶ μὴ ὑποβρίψῃς με, ὑπὸ τῇ ἀποσώπῃ σου τὸν ἀνάξιον· ὡς εἰδὲς ἄλλος γὰρ, ὅπῃ γῆς ἄγνωστα, ἐν ἀνθρώποις ἐπλημμέλῃσα· διὸ τὴν θείαν σε, χάριν ἐξαίτω ὁ πανάθλιος, ἀποφθάσασα οἰκτεῖρσον, τὸν ὀδυνηρῶς σινεχόμενον· καὶ μή με εἰς τέλος, ἐάσης κινδυνεύειν, πλύνε γὰρ, ἐκ ἔχου ἄλλω βοήθειαν, μὲ τὸν Σωτῆρα μου.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ἙΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν

ΥΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, πλ. β'. Ως ἐν ἡπείρῳ πεζόσας.

ΦΩτὸς δοχεῖον Παρθένε τὸ ἐκ φωτός, ἀποαιεῖν λαμπάνοντος φωτός· ὅτε ἦσεν, τῇ ζοφῶδει πέμψον με ψυχῇ, μετανοίας ἀληθῆς, φαιδρὸν ἀμαρτυρία.

ΣΤῆς ἀθλίης ψυχῆς μου ἀναψυχὴ, σὺ καὶ ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας μου Ἀγνὴ, ῥυομένη πάντων με δεινῶν, καὶ φρενὸς καὶ βοηθὸς καὶ σωτῆριά μου.

ΣΩμα ψυχῶν καὶ πνεῦμα λίαν δεινῶς ὁ δεινὸς ἐμολύνα, ὡς ὁ ἄσωτος τὸ πρῖν, ἀσωτείας παράξουσιν αἰχραῖς, ἀλλὰ δέξαι με Χεῖρ μετανοούντα σοι.

ΝΤ' ἐμαυτὸν ὑποκλίνω ὅτε εἶδόν, ἢ δακρύων ὄφιλος· τὴν θανάτου γὰρ τομὴν, ὅπῃ θύραις ἐσηκον ἰδέ· σὺ δὲ μόνῃ μοι ἐλπίς, Ἀγνὴ καὶ σῶσον με.

Ω, δὴ, γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

ΠΗλὴ δακρύων τοῖς ἐμοῖς, ὀφθαλμοῖς Θεοτόκε, ὕδωρ τῇ κεφαλῇ μου, ὀμβρὸς τε καὶ ὀχετὸς, ὡς ἔχεις τὴν πειρατὴν, τῆς ψυχῆς μου τέτοις ὑποπνίγναι.

ΗΦλόξ ἐκείνη τῇ πυρὸς, θορυβεῖ τὴν ψυχῶν μου, καὶ θροεῖ με τὸ Βῆμα, τὸ φεικῶδες τῇ Κεῖτῃ, ἀλλ' ὅμως πρᾶττο κακῶς, ὡς περ εἴτις ἄνθρωπος καὶ φρενολήπτης.

ΟΤ' ἐν ἄνθρωπος ἐν γῇ, ὡς ἐγὼ πλημμέλῃσας, καὶ ψυχῶν ἀμαρῶν, καὶ τὸν μόνον ἀγαθόν, σὲ παροργίσας Χεῖρ, ἀλλ' ὡς μόνος σῶσον με φιλάνθρωπος.

ΔΑκρύων δός μοι δακρυῶς, ἀποχολὴ Θεοτόκε, καὶ ἀξίωσον βρέχειον, ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ, τὴν κλινῶν μου καὶ σπαινῶν, ὅπως τυχῶ διασῶ ἀφείσεως.

Ω, δὴ, δ'. Χειρὸς μου δυνάμεις.

Σ Τολμῶ ἐνδεδυμαι, τὴν θεοφάνειον, καὶ λαμπρὰν ἀφ' αὐτοῦ ἀποφασίαν πει-
βολῶν, τῇ θείᾳ Βαπτίσματι, τοῖς μολυσμοῖς δὲ τῆς παθῶν,
ἐγγυμνώθην τῷ χαρίσματι.

Α Νόμοις ἀρᾶς, ἐκ ἑστῶτος ἀνθρώπου, ἐπὶ γῆς παναθλίως βεβιωκώς,
ὃν ἐχ' ὑπερβέβηκα, σὺ δὲ πανάγαθε ἀνὴρ, σωτηρίας με ἀξίωσον.

Ρ Ἀνάτω δάκρυα, πάντα τὰ πέρατι, ἐπ' ἐμοὶ τῇ ἀθλίᾳ, βροτῶν
ἐγώ, μόνος γὰρ ὑποκλῖμαι, ταῖς ἀσωτίαις μολυνθείς, ἀλλ' ὡς
οἶδας Σῶτερ σῶσον με.

Α Γία Δέσποινα, ἡμᾶς ἀγίασον, ἐν ἀγίᾳ ναῶν σου τὸν σὸν Υἱόν, πίσει
ἀγιάζοντας, τὸν ἀγιάσαντα ἡμᾶς, τῇ θρηνησῇ τῇ ἀγίᾳ σου.

Ω, δὴ, ε'. Τῷ θείῳ φέγγει.

Δ Ὅμαι φόβῳ καὶ δειλίᾳ, ὅταν τῷ θανάτῳ τὴν φεικτὴν, ὥραν ἐκεί-
νην λογίσσασθαι, καὶ τὴν τῷ Τίῳ σου Κόρῃ θείᾳ ὑπαύψῃ, φη-
ροντε τὴν δικαίαν καὶ τὴν ἀπόφασιν.

Ο Ὅσον ἐκτός σου τῷ ἀγαθῷ, οὐ λόγος οὐ ἀρᾶς, οὐ βελή, τοῖς
κατορθοῖσι προσγίνεται, διό μοι πᾶσι τὴν συνεργίαν τὴν σὴν,
Θεὲ πρὸς ἀνάστησιν ὑπερέβηκα.

Λ Ὅσον τῷ θείῳ σου τιμηθεὶς, ὡφθῇ τῷ ἀλόγων ὁ τάλας καὶ πολὺ
ἀλογώτερος· ὅσον γὰρ τῆς φύσεως ὑπερβέβηκα, μολυνθείς τὴν ψυ-
χὴν με τοῖς ἀσπαράγμασι.

Α Πρὸ καρδίας ὀδυνηρᾶς, καὶ συνεπιμυκτῆς ἐκ ψυχῆς, προσφερομέ-
νην σοὶ δέξαι, δέξαι φιλοσπλάγγχνως Μητὲρ ἀσπλάγγχνως Θεὲ, καὶ
σῶσον δωρεὰν με τὸν ὄντως ἀσπλάγγχνον.

Ω, δὴ, ε'. Τῷ βίῳ τὴν θάλασσαν.

Κ Ριτὴν δικαιοσύνην, ἡ θρηνησάσα σεμνὴ, δικαιοσύνης δέομαι, τὴν
ἐμὴν κρίσιν κρῖνον ὡς ἀγαθὴν, ἀπ' ὧν νῦν ἐβλέπω σε, μετὰ
τέλος ὄραν σε πᾶσι χάρσασαι.

Φ Ἰλάσασθαι Δέσποινα, τὸν φιλάγαθον Θεόν, ὑπερφυῶς κηρύσσας, τὴν
ταπεινὴν ψυχὴν μου ἐν ἀγαθαῖς, ἀγάθων ἀρᾶς, καὶ κακίας
με ῥῦσαι τῷ ἀλάστορος.

Κ Ρίπτεον μέλει με, διαδέχεται φεικτὸν, καὶ φοβερὰ ἐξέτασις, οἷμοι
Χεῖρὲ τί ἀρᾶς ὁ δυσμενής; τί ὑπολογίσομαι; ἰκεσίαις Μητρὸς
σε δῶρον σῶσον με.

Ν Ὅσον μοι Πάναγνε, κατελείφθης σὺ ἐλπίς, τῆς ὅλης σωτηρίας
μου, μὴ ἐν κοινῷ ἀπέλθω τῆς ἐπὶ σοὶ, προσδοκίας Δέσποινα,
ἀλλὰ τύχω, ἐλέως ἀσπλάγγχνί σου.

Κά-

Κάθισμα. Αὐτόμελον.

Ε Ἀπὸ τῶ Κόσμου ἀγαθῇ, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν καὶ μόνην φο-
βεράν, προσάσιν αὐτῇ, σπλαγχνίδι εἰς ἀποφασίαν λαόν, δι-
σώπῃσιν τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ῥυθλῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπει-
λῆς, μόνῃ διλογημένη.

Ω, δὴ, ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ο Τὴν πολὺ διαπαιτάσαι μολυνθείσας, τὰς χεῖρας εἰς τὸ ὕψος Ἀγνῆ,
ἀτιμίας γὰρ, καὶ αἰσχυνῆς γέμει πολλῆς, ἐξ ἔργων ἀτίμων, ἀλλ' εἰς
γλῶ, ὀπκαλῆμαι κεκυφῶς τὴν σὴν βοήθειαν.

Ρ Ἀντιζόμενον με δάκρυσι Πανάμωμε, καὶ θρηνοῖς συγκοπήσας, οἰκ-
τερήσασα, τῷ δακρύῳ ῥῦσαι τῇ πικρῇ, τῇ ἐν τῇ γαστρί, καὶ
χαρᾷ, τῆς ἐν Παραδείσῳ καὶ ἑυφῆς ποίησον μέτοχον.

Μ Ἡμεῖς ἐν τῇ ᾠρᾷ τῇ τῆς Κεῖρας, σὺ τοῖς ἐξέροις Δέσπο-
τα Χεῖρ, τῆς Τεκνότητος ἰκεσίαις τὸν ἐλεεινόν, προβάτοισι δὲ τοῖς
ἐκ δεξιῶν, συναειδημένης τῆς αὐτῆς χαρᾷ ἀξίωσον.

Ε Ἀεὶ τὸν Θεόν καὶ ὑπεράγαθον, τεκῶσα μόνῃ Δέσποινα, καὶ μιμημένη
εἰς αἰὲν τὸν ἔλεον αὐτῆς, τὸν μόνον ἀνάξιον ἐμὲ, παντὸς ἐλέως τῆς ἐν
σοὶ ἐλέως πλήρωσον.

Ω, δὴ, η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς.

Ο Ὅσον τῇ εἰκόμῃ σου παρυσάμενος, ἀοράτως δοκῶσι ζῶσιν παρῆ-
σαι, Μητὲρ τῆς ζωῆς μὲν δέος δέομαι, ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὄρα-
τῶν με ῥῦσαι.

Σ Ὅσον τῇ ἀβυσσῷ ἡ ἀπέραντος, ἀσπλάγγχνος ἡ θάλασσα ἡ
ἀμέτρητος, τῷ ἀμαρτωλῶν ἡ ἐτόιμῃ βοήθειᾳ, σῶσον με Παρθένε,
τὸν σὸν ἀχρεῖον δέλον.

Ω Ὅσον τῇ πόρῃ προχέῳ θερμῶς τὰ δάκρυα, τὸ ἰλάσθαι κράζω ὡς ὁ
Τελώνης σοι, ἡμαρτον βοῶ, ὡς Τίος σου ὁ ἄσωτος, σῶσον με οἰκ-
τίμων, ἐλέως σε πελάγει.

Π Ὅσον τῇ ἐργᾷ καὶ τῇ νοήματι. τὸ δὲ ἔλεος μέγα τῆς ἀσπλάγ-
χνίας σου, Ἀχραντε σεμνὴ, ὅσον καδικητέλωσε, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις
κολάσεώς με ῥῦσαι.

Ω, δὴ, θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Ι Δὲ ἐξέβη πικρὰ ὑπόφασιν, ἰδὲ συκὴ ἡ ἀκαρπὸς ὡς ἀχρὸς τέμνεται,
ἰδὲ κλημὰ βάλλεται εἰς πῦρ τὸ ξηρὸν, νῦν ὁ ἀχρεὺς δέλος εἰς π
ἐξώτερον, σκότος ὑποπέμπεται οἰκτῶς, Δέσποινα πρόσδεσον.

Υ Ὅσον τῇ ἀθλίᾳ καὶ ἀδιόρθωτῇ, τί ἀμελεῖς; τί μάττω τοῖς προσκαίροις προ-
σῆλωσαι; τί ραθύμως τὸν βίον ἀνύεις; ἡγάγε τῷ θανάτῳ νῦν ἡ
ὑπόφασιν, κλαῦσον πρὸς τὴν Πάναγνον θερμῶς τῷ οἰκτερῆσαι.

Teotocaron.

Η

Λα-

ΔΑβὼν τὸν πλῆτον ἐκ σὺ τῆς χάριτος, τῆς σῆς Χειρὲ ἀσώπως μὴ αὐτὸν διεσκόρπισα, καλῆθεις δὲ πολῖταις ἐπὶ πώχιστα, φαύλαις φιληδονίαις, λόγοις καὶ παρὰ ξισιν, ἀλλὰ ταῖς λιταῖς τῆς σῆς Μιῆδος οἰκτιρῶν σῶσον με.

ΓΔὲ Παρθένε Οιοκρεῖωπε, οἱ δὲ τελεῖς ἀρχεῖοι καὶ ἀνάξιοι δέλοισι, μακαρίζομαι καὶ μεγαλυνώμαι, σὲ τὴν δόλονημῶν ἐπὶ τῆς Κτίσεως, ὡς καὶ Ἀρχαγγέλων καὶ βροτῶν Κόρη διασώζουσιν.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Τειμήμερος ἀνέστης Χειρὲ.

ΧΑῖρε Βασιλεύοντων Ἀγνὴ, τὸ κράτος τὸ ἀνίκητον. χαῖρε κλέος τῶν πιστῶν σὲ τὴν σεπτῶν, Εἰκόνα προσκυνούντων· χαῖρε δαυμόνων πτωσίς, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπαυρόσας.

ΧΑῖρε τῆς Ἐκκλησίας σεμνὴ, τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα. χαῖρε μόνη προσασία τῶν πιστῶν, ἀγλάισμα Ἀγγέλων, ἐσθλογομήνη, καὶ τῶν βροτῶν τὸ καταφύγιον.

ΔΟξάζομαι Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ὁμοούσιον, ἀνυμνῶντες τὴν ἡμῶν ἡσάσαν Χειρὸν, ἀσώπως ἐσθλὴ φύσιν, καὶ μείναςαν Παρθένον, ξενοπαρεπῶς καὶ τὴν κύνησιν.

ΚΙνδύοις σιωχόμενον, καὶ θλίψει τὸν δέλον σι, Οιοτόκε μὴ παρίδης ἀγαθὴ, ἀλλ' οἰκτιρον καὶ σῶσον, ἐλπίς ἀπηλπισμένων, καὶ τῶν δεινῶν με ἐλσὺ θέρωσον,

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ, ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν

ΥΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, πλ. β'. Ως ἐν ἡπείρῳ πεζύδσας.

ΔΕῖξαι τὴν δέησιν ταύτῃ ἐκ ρυπαρῶν, χελέων καὶ σόματος, ἀνάξια πολυμῶς, δειμνὴν ὀρήσαντος καὶ φῶς, μετανοίας Ἀγαθὴ θεῶν μοι δώρησαι.

ΟΜβρες δακρύων μοι δίδα σαῖς προσόχαῖς, Θεομήτορ ἄχραντε, ὅπως κλαύσωμαι θερμῶς, ἅπῃ ἐπλημμέλιστα ἐν γῇ, καὶ ρυτῶ ἀναμῶσής με χολάσεως.

ΣΤεράζον κλαῦσον ψυχὴ με καὶ σιαυτῶν, ἀπ' ἐντεύθεν πένθησον, ἐκβοῶσα τῇ Χειρὶ, σῆς Μιῆδος Οἰκτιρῶν ταῖς λιταῖς, τὴν ὑπόδουλον φεικτὴς ῥύσαι γενένης με.

ΜΗ' με τὸν θρῶνον ἀπάσῃ ἢ τὴν πηγῶν, τὰ ἐλέες πέτατα, ἀλλ' ὁσπλάγχυνος ἀγαθὴ, σὴν ἐλέφ ὁμῆματι ψυχῆς, Οιοτόκε τῆς ἐμῆς, πάθῃ θανάπτουσον.

Ω, δὴ, γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

ΣΤεράζω νῦν ὀδυνηρῶς, καὶ πικρῶς ὀλοῦν, καὶ θρῶν σκυθρῶν πύξων, καὶ πενθῶν περπατῶν, ἐκ ἔχω γάρ σε ὄραν, Οιοτόκε, τὴν ἐμὴν παρὰ κλησιν.

ΚΤεῖας Κύριοι σαρκί, καὶ Θεὸν παναλήθως, συλλαβέσα Παρθένε, Οιοτόκος ἀληθὴς, Κυριοτόκος Ἀγνὴ, ἀνεδείχθης, καὶ μακαριζομένη σε.

ΟΥκ ἔχω παρὰ ξεις ἀγαθὰς, καὶ κατένυξιν ὅλως, ἐδὲ δάκρυα Λόγε, ἀλλ' ἐσκοτίδω τὸν νῦν. ἀλλὰ λιταῖς σῆς Μιῆδος, μή με κείνης τὸν αὐτοκατάκειτον.

ΑΓία Δέσποινα ἐμέ, τὸν ὑπόδουλον πάσης, ἐξελεῖς κατὰ δίκης, παρρησίαν πρὸς Θεὸν, ὡς ἔχουσα μητρικῶν, καὶ νυμφῶν, τέταρτε κατὰ τάξιν. Ω, δὴ, δ'. Χειρὸς με δυνάμεις.

Ροιῶ μοι δάρησαι, δακρύων Δέσποινα, ὅπως πλυῶ τὸν ῥυπον τῆς ψυχῆς, καὶ εὐρῶ ὁ ἄθλιος, ὅπερ ἀπώλεσα κάλλος, συμβεβλήκα τῇ τῇ ὀφείας.

ΕΜὲ τὸν ἄσωτον, ἐμέ τὸν δέλαιον, τὸν πολλὰ σοὶ ἀφρόνως καὶ αὐαῖδως, πταίσαντα Πανάμωμε, κατοικτερήσασα σῶσον, καὶ γενένης ἐλσὺ θέρωσον.

ΘΕὖ με εὐσπλαγχνε, Χειρὲ φιλάνθρωπε, θελήτῃ τὰ ἐλέες, νῦν ἐπ' ἐμοί, ῥαῦνον σε τὸ ἔλεος, ἐκδυσωπῆσαι ἢ ἐλπίς, καὶ προσάτις με καὶ Μήτηρ σε.

ΣΤαγόνας προσδέξαι, τὰς καὶ δακρύων με, καὶ μικραῖ μοι σταγόνας σῶν οἰκτιρῶν, Δέσποινα ἐπίσταζον, ὅπως ἐκεῖ μὴ δειθῶ, ἐν πυρὶ στασόνος ὕδατος.

Ω, δὴ, ε'. Τῷ θεῷ φέγγεις σε.

Πενθῶντας πένθος θεοφιλές, καὶ τὸς ἐν τῇ Πνέματι πτωχὰς, Θεὸς ὁ μόνος μακάριος, μακαρίζει ὅθεν ψυχὴ με πένθησον, ὡς αὐτὴν παρὰ κληθῆσθαι ἐκεῖ αἰώνια.

ΑΓνὴ καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, Πάναγνε φανεῖσα, τὴν ἐμὴν ψυχὴν λαγνόςαν καθαρόν, ποίησον ἀγνόειν καὶ καθοδηγήσον, τελειώ με τὰ Κύρις τὸ θεῖον δέλημα.

Στήλη τις ἄφυχος καὶ νεκρά, τῆς Χειριανῶν ἀναστροφῆς, μόνω τῷ
ἐξωθεν πλάσματι, πέφυκα ὁ πάλας ἐν σπινθηροῦς. σὺ ἂν με-
ταβαλὼν με, Σῶτερ μου ζῶσον.

Σὲ μόνῳ ἔχω καταφυγὴν, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν καταπαύω, ὁ ἐν
πολλοῖς πλημμελίμασιν, ἅπαν τὸ τῷ βίῃ αὐτοῦ εὐδοκίαν. διό με
Θεοποιεῖς σὺ κατοικητήριον.

Ὡς δὲ, ζ'. Τῷ βίῃ τῷ θάλασσαν.

Κατάβυσσον Δέσπονα, τὸν πικρὸν μου σπινθηρὸν, καὶ τῷ χειρῶν τῷ
ἐπαρσιν, ὡς περ θυσιᾶν εὐσμον, καὶ τῷ σίῳ, ἀξίωσον μόρφω-
σιν, καθαρῶ συνειδὸς ἐνοπτερίζεται.

Αδάμας καὶ σίδηρος, καὶ ἡ φύσις τῷ περὶ, καὶ ἡ σκληρὰ καὶ ἄσπε-
τος, ὅμως κοινῶς ὑπεκόντες θαλασμοῖς, βανίσιν κοιταίνονται, ἡ
σκληρὰ δὲ ψυχὴ με ἐμαλίσσεται.

Ροῦ τῷ δακρύων μου, τῷ μικρῷ καὶ πενιχῷ, προσδεξάμενος Δέ-
σποτα, ὡς ἐκλεκτὸν δῶδες καὶ καθαρὸν, μύρον καὶ θυμίαμα, τῆς
δυσώδους με ῥῦσαι παθῶν χεῖρας.

Υπέκυφα πάθεισι, μακρυθίς ὑπὸ Θεῷ, ἀσώτως ὁ πανάθλιος, ὃν
δυσώπτησον σῶσαι με Ἀγαθὴ, πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγα, καὶ σοταῖς
με ταῖς πρῶτον καταλάμπων.

Ὡς δὲ, ζ'. Δροσοβόλον μὴ τῷ κάμινον.

Ανομίας ἐργασίῃον γεγῆμαι, καὶ πάσης ἐργασίας ἀχρεῖς κατηγώ-
γιον, καὶ δοχεῖον φαύλων ἐνοιῶν. ἀλλ' ὡς πολυύμνητε Ἀγνή, δο-
χεῖον Ἀγνὸν Θεῷ σὺ με ἀγιάσον.

Οδυρόμενος καὶ θρήνοις συγκοπήμενος, καὶ δάκρυσι βανιόμενος, ἱκετεύω
σε Παναγία ὅταν ἐν πυρὶ, καὶ δόξῃ φεικῶδες τῷ Πατρὶ, ἔλθῃ ὁ
σὸς Τίος ἐν γῇ μὴ ἐπιδάσμε.

Εμαυτὸν ὑποκινῶν ὁ κατὰ κεῖνος. ἐκζητῶ κατηγόρων Χειρὲς, τῷ
αἰχμῶντι ἀφ' ἐφ' ἔλγχοι πικρὸν, καὶ βάνει ἐνδεδυμῶν δεινῶς, τῷ
τῆς κακίας φροναῖς ὁ ἀδιόρθωτος.

Ητὸ φῶς τὸ ἐκ φωτός ὑποκινῶν, Νεφέλη πανυπέρφωτε, φωτα-
γάγησον, σκοτιδεῖσαν πάθεισι πολλοῖς, ψυχῇ, καὶ ταῖς σαῖς μαρ-
μαρυγαῖς, καὶ τῷ ἐκλάμψαντος ἐκ σὲ φωτός με φαίδρων.

Ὡς δὲ, η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς δοκίμοις.

Νομοθέτῳ περὶ Κόρη φιλάγαθον, ἔχ' ἀπλάγχνα ἐλέως νομοθε-
τήσαντα, τῷ ἀνομίῳ τοῖς ἀνόμοις τῷ ἄφρονι, τὸν ἀφρονεῖν
αὐτὸν ἐλεήσόν με.

Αλοχότως τὸν Λόγον ἡ σωματώσασα, ὑπὲρ λόγον Παρθένε καὶ ὑ-
πὲρ ὄνομα, λόγον ἡγαθὸν ἐν ἡμέρᾳ δὲς Κείσεως, ὑπὲρ ὧν ἐσ-
φάλλω ἐν ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ.

Τῆς συκῆς τῆς ἀκαρπῆς εἰκόνα φέρεσα, παναθλία ψυχὴ με ἀκαρπῆς
ἔμεινας, σπύσσον ἐν καρπὸν ἐνεργεῖν ἐπηγνώσεως, ὅπως μὴ κοπεί-
σα, εἰς πῦρ ὑποπεμφθῇ.

Φοβερὸν σε τὸ Βῆμα Λόγε προαίμαρ, φοβερὰ ἡ ὀργή σου καὶ ἀνυπό-
στατος, τοῖς ἀμαρτωλοῖς καὶ ἀχρεῖς βοτῶσασιν, ὧν τῆς μοῖρας τὸ
π, ῥῦσαι με πανοικτιρῶν.

Νοπτόν τῆς γενέσεως πῦρ ἀπεκδέχεται, αἰδουτὴ τῆς σαρκὸς με φλόγα
καὶ πύρσιν, ὕλης τῇ πυρὶ, τῷ αὐτῷ τὸ ἐνυλον, ὧν περ ἀμφοτέ-
ρων Παρθένε λύσασαί με.

Ὡς δὲ, θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Παράσησόν με ἀγνὸν ὑπέραν, τῷ ἔξ ἀγνῶν λαγόνων σε ἀγνῶς ἀνα-
τείλαντι, ἀγνιθεῖται καὶ σῶμα νῦν καὶ ψυχὴ, δάκρυσι μετανοίας, καὶ
χηματίσαντα, Πνέματος Τίε καὶ Πατρὸς Ναὸν ἀμόλυντον.

Νυμφὸν τῷ Λόγῳ Κόρη δόξατε, χρυσοφαῖς λυχνία πορφυρόμορφε
θάλαμῳ, λογικῇ ἀχειρόπλοκε ζῶσα σκηνῇ, ἐμφυχε Θεῷ Θρόνε,
πύρινον ὄχημα, πᾶν χρυσεῖον καὶ χρυσοῦς, Δέσπονα σῶσον με.

Φρικτὴ κολάσει ἐμὴ ὑπόβρυχος, ζῶν ἀμειλῶς καὶ βίον αὐτῶν παμβέ-
βηλον. ἀλλ' ὁ αἶρων τῷ Κόσμῳ τὰ πταίσματα, δέξαι με τῷ ταχί-
στῳ ἐξομολόγησιν, καὶ ταῖς ἱκεσίαις σῆς Μητρὸς πυρόσ με λύσασαι.

Ιδέ προσιππίσωσι Παναμώμητε, πίσει θερμῇ τῷ ἄκραν τῆς ψυχῆς
μου ὑπόγνωσιν, εἰς τὸ μέγα καὶ ἀπειρον πέλαγος, τῆς σῆς ἀγα-
θωσύνης καὶ τῆς χρηστότητος, ῥίψας καὶ βοᾶσαι ἐν κλαυθμῷ σῶσον με
Δέσπονα.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Η' ἀπειγνωσμένη.

Τὶς ἐμὴ μὴ κλαύσῃ τὸν πᾶν βαλάντι, ἐν πολλῷ Δεσπότη δι' ἀκρασίαν.
τὸν ἄδῳ οἰκίσαντα ἀντὶ τῷ Παραδείσῳ, βρώσις γλυκεῖα μοι φα-
νεῖσα εἰς χολῇ μετεβόλη. ξένος τῆς δόξης σου Οἰκτιρῶν, καὶ Ἀγγέ-
λων ἐδείχθην. ἀλλὰ δέξαι με μετανοῶντα, ταῖς ἱκεσίαις τῆς Τεικῆς σου
Κύριε, διὰ τὸ μέγα σε ἔλεος.

Ανοξὸν μοι θύραν τῆς μετανοίας, δός μοι Παναγία πηγὴν δακρύων.
πλάγῃ καταυξῇ καὶ σάφρονι καρδίᾳ. σὶ δὲ βεβαίαν προσάσαν,
ἐπιχεράφομαι μόνῳ, πᾶσαν ἐπὶ σὲ τῷ προσδοκίᾳ καὶ ἐλπίδα με φέρω, μὴ
ἀπώσῃ με κατηχυμῶν, ἀλλὰ προσδέχῃ καὶ διάσω. Δέσπονα, διὰ τὸ
μέγα σε ἔλεος.

Ρῦσαι με γιόννης ὑποκειμένης, ἔξελε πυρός με τῷ αἰωνίῳ, Κεῖται δὲ καίπατε τὸν κατακεκριμένον, δείξον ἐκ ζάλης ἐναντίας, ἀλλωτὼν με Λόγε, ξέμω δὲ πόλας ἐνοῶν μου, τὸ τῷ πταισμάτων πλήθος, καὶ προσπίπτωσι μὲ δακρύων, καὶ σωτηριῆς τῆς καρδίας μου, τὸ σὸν αἰτήματος ἔλεος.

Τὸν κατηγνώσμενον ταῖς ἀμαρτίαις, καὶ ἐσπλωμένον ταῖς αἰσίοις, τὸν καταφρονήσαντα Θεῷ τῷ προσσηματόν, ἴδε καὶ μή με ὑπορρίψης, ὅτι τὸ σὸν προσώπου. σὺ γὰρ ὑπάρχεις Θεοτόκε, ἐλπίς μου καὶ προστατίς. διὰ τὸν ὅτις με ταῖς ἰκσίαις, καὶ ὅτι πάσης με κηλίδος καθάρσει, καὶ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν

Τ' ΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, πλ. β'. Ως ἐν ἡμέρῳ πεζύσσας ὁ Ἰσραὴλ.

Σὲ Παναγία Παρθένε πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, σαρκαθεύτα Κύριον, μεσιτεύαν δμῶν, καὶ προσβέβαν ἄμαχον κινῶ, τὸν ἐλπίδα τῷ Π. τῶν ἀκαταίχων.

Τὸν ἀναλοῖατον Λόγον δίχα ἔσπης, ὑπὲρ λόγον τέσσασα, πεπονθότα με δεινῷ, ἐκ παθῶν ἀλλοίωσιν Ἀγνὴ, σὺ ἀλλοίωσον καὶ σωσόν με ὡς εὐσπλαγχνος.

Ο Δικαιώσας τελώνων καὶ τὸν ληστῶν, καὶ τὸν πόρνον Κύριε, προσεληθῶσαν ἐν κλαυθμῷ, ὡς περ μύρον προσδέξαι καὶ μὲ, τῷ δακρύων τὸν ῥοτὸν ὡς πολυέλεος.

Υπὸ πολλῆς διασπλαγχνίας καὶ τῆς ἐν σοὶ, ἀπείρου χρηστότητος, καμπωμένη φυσικῶς, δμῶές μοι βλέπον ἀγαθὴ, καὶ παθῶν με τῆς πικρᾶς δολείας λύθρῳ.

Μακάριος σῶμα καὶ ψυχὴ, καὶ ῥυπώσας τὸ πνεῦμα, ἡδοναῖς ἀκαθάρτοις, τὸν ἀμύαντον σκηνῶν, τῷ Βασιλείῳ Χριστῷ, δυσωπῶσε, καθάρων με Δέσποινα.

Στενάζω μὴ δδωκῶς, καὶ πικρῶς ὁλολύζω, καὶ δακρύω πολλάκις ὅμως μέντοι τοῖς αὐτοῖς, προσεπιμῶν κακοῖς, Θεοτόκε, δαργαῖ με οἰκτερον.

Μακάριος πάθειν ἐκὼν, ὑπεργήσας ἐν βρέφει, καὶ τὸν σῶμα μακάριος, ἡγρέσας τὸν ψυχῶν, ἀλλ' ἰλιάς μοι γονεῖ, ἰκσίαις Σῶτερ τῆς Τεκνότητος σε.

Λιμὴν ἡμεῖς καὶ φρενός, ταῖς δειναῖς ἑκταμίαις, καὶ παθῶν ἀσύνδοτος, χερμαζομένη αἰεὶ, ἐν τῇ θαλάσῃ οἰκῶν, τῇ τῷ βίου, μόνῃ Δείπάρθον.

Ω, δὴ, δ'. Χειρὸς με δυνάμεις.

Τὴν μόνω ἄχραντον, τὸν μόνω Ἀσπιλον, ἰκετεύετε Κόρη τῷ ἡδονῶν, σπλωθεύτα πάθει, καὶ μολυθεύτα τὸν ψυχῶν, σῶς ἀρετῆς ὑποκάθαρτον.

Μαρία Παναγία, παθῶν τὸν σύγχυσιν, τῆς ἐμῆς διανοίας, καὶ πειρασμῶν, ζάλλω διασκέδατον, τῆς ἀπαθείας τὸν πηλῶν, ἀναιφράσας ἡ κηρύσας.

Ψυχὴ με σείαζον, ψυχὴ με δάκρυον, πεπενή μου καρδία τῷ ἀγαθῷ, ἀσύνδοτος βόησον, ἰλάσθητί μοι ὁ Θεὸς καὶ εἰς πῦρ μὴ κατακείνης με.

Πλάσσεις δάρισαι, τὸς οἰκτιρῶντας ἐμοὶ, τῷ ἐν πίσει καὶ πότῳ τῷ σῶν, ἄχραντε προσρέχοντι, καὶ ἐκ παντοίων πειρασμῶν, καὶ τῷ θλίψων με λύθρῳ.

Ω, δὴ, ε'. Τῷ θεῷ φέγγεισε.

Ψυχὴ με ἴσαι ἀγαθὴ, τὸν ὁμιλιέσας τοῖς λησταῖς, τῆς συμπαθείας μοι ἔλαιον, εἰς τὸν καὶ οἶνον τῆς διασπλαγχνίας τῆς σῆς, γνωρίσματα ἀφθόνης παρεχομένη μοι.

Ρᾶνίδα μίαν ἐκ τῶν πηγῶν, τῷ ἀδαπανήτων Παρθένε, τῷ σῷ ἔλεος ἐπίσας, τῇ πιπρωμένη ψυχῇ με δέομαι, καὶ δάκρυα πηγάζειν αὐτῷ ἀξίωσον.

Οἱ μοι ψυχὴ με τί ἀμειλὴς; ἔχουσα καιρὸν ἐπιστροφῆς. τί ἐν καθάρσει ταλαίπωρε; ἐγεραι καὶ κλαῦσον πικρῶς βοῶσα Θεῷ. ἰλάσθητί μοι Σῶτερ τῇ διασπλαγχνίᾳ σε.

Η Νύξ ἀσέληνος ἡ δὲ ναῦς, μέσον τῷ πλάγῃ τῷ παθῶν. ἡ καταιγὶς ἀρχεινῶσα, νῆς ὁ κυβερνήτης καμῶν ἡτόνησε, πρὶν ἡ βουθὸς καλύψῃ, Δέσποινα σωσον με.

Ω, δὴ, ε'. Τῷ βίῳ τὸν θαλάσσαν.

Μὴ κῦμα καλύψῃ με, μὴ ποτίσῃ καταγίς, μὴ ἀρανίσῃ πέλαγος. μὴ κατεδίῃ θαλάσσα καὶ βουθὸς, πικρᾶς ὑπογνώσεως, ἀλμυρᾶς ἀπωλείας Κόρη Παναγία.

Γλύος με λύσσαι, ἢ βορβόρε καὶ πηλῷ, τῷ σαρκικῶν ὀρέξαν, καὶ ἡδονῶν Παρθένῃ τῷ ἔμπαθῶν, μακρὰν ἐξελίξασα, τὰς αἰχρὰς λογισμῶς τῆς διανοίας μου.

Υγλῶ κατηρῦπωσα, καὶ ἀλόχοις ἡδοναῖς, σπυλόμενος δ' ἄθλιος, καὶ μολύνας τὸ σῶμα ἔργοις αἰχροῖς, ἀλλ' ὡς πολυδάσπαλγος, μὴ παρίδης με ὅλον κινδυνώοντα.

Ο Πᾶσιν ἀχάριτος, ὁ ἀράτος Θεὸς ὁ ἀναφῆς ὁ ἀναρχος, ἀρχὴν ἐκ σὲ ὑπέστη, καὶ ἀρατὸς, ἡμῖν Κόρη γέγονε, σὲ κοσμήσας ἀπειροῖς ἀξιώμασιν.

Ω, δὴ, ζ'. Δροσοβόλον μὴ τὴν κάμινον.

Γλασθήριον κεκτημεθά σε πάντοτε, πρὸς Κύριον ἐν πᾶσι δεινοῖς· διὸ αἰτῆσαι, τὸ ρυθλῶναι πάντων τῷ ἐκεί. κολάσιαν Ἀρχαντε φεικτῶν, τὰς Θεοτόκον ἀληθῆ δημολογῶντας σε.

Γκετόεσσα μὴ παύσῃ τὸν φιλεῦθραπον, Θεὸν ἡμῶν πανάμωμε, ὅπως λάβωμεν παντελῆ συγχώρησιν αἰεὶ, καὶ τύχωμεν τῷ ἐν Οὐρανοῖς, ἡτοιμασμένων ἀγαθῶν, δι' ἁσπλαγχνίαν αὐτῆς.

Η Εὐκταία σε φωνὴ ἡ τὰς Δικαίους σε, καλῶσα καταλάβοι με, τῇ ἀποφάσει μὴ ὑποβληθείην τῷ ἁμαρτωλῶν· καὶ γὰρ εἰ καὶ ἡμάρτον εἰς σὲ, ἀλλ' ἐκ ἀπέστειλ ὑπὸ σὲ ὑσπλαγχνῇ Κύριε.

ΜΗ' ἀφίλης ἀπ' ἐμῆς Θεογεννήσια, τὴν σκέπην καὶ ἀντίληψιν σὲ, ἀλλὰ γυνόιο ἐν γῇ ζῶντι μοι χειραγωγός, ἐκλείποντι δέ μοι βοηθός μετισταμένῳ ποδηγός, καὶ κεινομνῶν φρενός.

Ω, δὴ, ἡ. Ἐκ φλογὸς τοῖς.

Η Πηγὴ τῆς ἐλέως ἡ ἀδαπανήτος, τῆς χρηστότης κρήνη ἡ ἀνέξαντλητος, τὸ τῷ οἰκτιρμῶν ἀδίδεισον πέλαγος, σῶσόν με Παρθένε ἀγία Θεοτοκε, ὁ Κρατὴρ ὁ προχέων οἶνον σωτηρίου, ὁ λατὴρ ὁ ἐκπλυνὼν ῥυπον ἐξ καρδίου, ὁ τῆς Θεϊκῆς χορηγὸς ἀγαθότητος, σῶσόν με Παρθένε.

τὸν πόθῳ σε ὑμνῶντα.

Τῆς συκῆς τῆς ἀκάρπης εἰκόνα φέρεσα, παναθλία ψυχίμω, ἀκαρπὸς ἔμεινας, σπύσσον ἐν καρπὸν ἐνεγκεῖν ἐπ' ἡγνώσιας, ὅπως μὴ κοπῆσα, εἰς ἥν ὑποπιμψήσῃ.

ΤΑ' βαρεῖα φορτία τῷ ἐγκληματῶν μου, ἐπαυχενίος φέρων κράζω τὸ ἡμάρτον, καὶ ἀναιδηντῶν ἐπιμνῶ τοῖς χείροσιν, ἴδε με τὴν θλίψιν Χειρὲ καὶ λύσσαι με.

ΝΑὐὸς Ἄγιος ὦσα καὶ καθαρῶτατος, τὴν Ἀγίαν Ἀγία Δέσποινα Πνύματος, καθάρων καμῶ τὸν ναὸν ἀγιάζουσα, τὸν βεβηλωθεῖντα, ἐννοίας ἐναγέσιν.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Η Γῆ πρὸς γλῶσσοι, ὁ χῆς εἰς βορβόρον, συγκαταπαῖς ὁ ῥῆς τῷ ἡδονῶν ὠδυσύρει με, ὁ τὰ βίβ' σκοτεινὸς χειμάζει με πλῆς, ὁ νῆς ἰλιγγιάσας ἡδὴ βυθίζεται, κλῖνον μοι Παρθένε τὸ σὸν ἄς, τάχιστα σῶσόν με.

ΝΟἱ καὶ πνύματι, καὶ καρδίᾳ σε, καὶ τῇ ψυχῇ καὶ σῶματι, καὶ γλώσσῃ καὶ χεῖλεσι, λογισμῷ καὶ ἐννοίας κινήμασι, Λόγε Θεῶ Μπτέρα ἀνανδρον ἀφθονον, καδομολογῶ σε Μαριὰμ καὶ μεγαλυνῶ σε.

ΧΕἰσεσε πλάσας με τὸν Παράδεισον, ὥς τι περὶν ἐπέταξάς με Λόγε ἀνέκτορον. ἀλλ' ἐκείθεν ἀθλίως ἐκπέπτωκα, ὠδυσβάς σε τὸν λόγον, νυνὶ δὲ τὸν λόγον μου, δέξαι καὶ πρὸς τῶν με Σωτὴρ πάλιν εἰσάγαγε.

Α Γνῶμεν πάντες καὶ διλογώμεν σε, οἱ Βασιλεῖς ἀρχόμυροι Κεῖται καὶ οἱ Ἀρχοντες, νεανίσκοι παρθένου ἀρισβύτεροι, μὴ τῷ νεωτέρων, γῇ καὶ Οὐρανοῖς, Ἀγγελοι καὶ ἄνθρωποι κοινῶς Μαρία Δέσποινα.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Η' ἀπεγνωσμένη.

ΟΙ ἀπεγνωσμένοι τῇ ἁμαρτίᾳ, καὶ συμπεφυρμένοι τῇ διανοίᾳ, ἀποσιππομεν Δέσποινα, τῇ σῇ φιλεῦθραπείᾳ, πρὸς τὸν θρήνον τῆς καρδίας, καὶ κλαυθμὸν τῷ ὀμμάτων, δέξαι τὰς κλίσεις τῷ γονάτων, καὶ χειρῶν τὰς ἐκτάσεις, ἐλέησον σῇ ἁσπλαγχνίᾳ ὡς ἐλεήμονα τέξασα Θεὸν, Θεοκυῖτον Πανάμωμε.

ΥΜνος τῷ χειλέων μου μὴ βδελύξῃ, στυγμῶς καρδίας μὴ ἀπειθήσης, μηδὲ ὑπορέψῃς με ὑπὸ τὴν σὴν προσώπῃ. πᾶ γὰρ πορεύσομαι ἐκτός σε, σωτηρίαν ἀνέδειξαι; τίς δὲ πυρὸς τὴν αἰωνίαν ἀφάρπασί με πλῆσσε; εἰς τὸ πέλαγος τῷ οἰκτιρμῶν σε, ἀποσιππομεν μὴ παρόψῃ με Δέσποινα, Θεοκυῖτον ἀμόλιωτε.

ΘΡῶνσον ψυχίμω ἀπὸ τῆς ἐξόδου, ἀπάσῃς τὴν Κτίσιν ἐν μετανοίᾳ. δάκρυα προσάγεσσα, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, κράζον Χειρὲ ἐν κατανώξει, ἁσπλαγχνίδητι οἰκτιρμῶν, δέξαι με πολλὰ ἡμαρτηκότα, μὴ με ἀποβδελύξῃ, μὴ παρόψῃ με δικαιοκείτα, μηδὲ εἰς πυρὸς ὑποπέμψῃς μακρόθυμε, ὅσα τὸ μέγα σε ἔλεος.

Τῆς φιλεῦθραπείας σε τὰ πέλαγος, καὶ τῆς ἁσπλαγχνίας σε τὰς ἀβύσσους, καὶ τῆς ἀγαθότητος οἰκτιρμῶν τὰς ἀπείρους, δέξον Πανάμωμε Παρθένε, ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀθλίῳ. εἴσον ὀμνῶ τῆς ἁμαρτίας, σωφροσύνην διδῶσα, καὶ σωτηρίαν κεικαθαμένον, σὺ τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι, Θεοκυῖτον Πανάμωμε.

ΤΗ'

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΕΣ ΠΕΡΑΣ,

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ.

Ω, δὴ, α. Νόσεις σε πρὸς γαῖαν.

ΒΥΣΣΟΝ ἀσπλαγχνίας, καὶ χορηγὸν συμπαθείας, καὶ πέλαιος ἄπειρον, Φιλανθρωπίας πέλασα, Κόρη Φιλάγαθε ψύλλον, τῷ ἀνομιῶν με πελάγη τὰ ἀπλεται.

Ῥῆμασιν ἀρημεῖν σε, καὶ ἐγκωμίοις γιγαίνειν, ὅ νῦν ὁ ἡμέτερος, ἀδυνατεῖ Πανύμνιτε, ὅθεν ἀντὶ τῶν ῥημάτων, πείσιν σοι προσφέρων, αὐτὸ τὴν συγχώρησιν.

Ἐχων τὴν ἀσπλαγχνίαν, ὡς ἐσιώδες καὶ πρῶτον, καὶ κύριον γνώρισμα, καὶ φυσικὸν ἰδίωμα, μόνε Θεέ τῷ πατέρων, Κύριε ἐλέες ἐλέησον σῶσόν με.

Δεῦρο ψυχὴ ἀθλία, τῇ Θεοτόκῃ πρὸ τέλους, θερμῶς προσκυνησάμενη, καὶ ἐκτενῶς προσέσωμην, ὅπως ταύτης μεσιτείας, τύχωμεν ἐλέες ἐν ᾧ πᾶς Κεῖσεως.

Ω, δὴ, γ. Ο' κατ' ἀρχὰς τὰς Οὐρανός.

Ως ὁ ληψὴς διὰ ψυχῆς, τὸ Μνήστητί με σοὶ κράζω, ὡς ἡ πόρνη κλαῖν καὶ θρηνῶ, ὡς ὁ Μανασθῆς βοᾷ τὸ ἥμαρτον, ὡς ὁ τελώνης σιωπῶς διὰ καρδίας στεναίω, Κύριε Θεέ με σύ με οἴκτειρον.

Δόξα τῇ Οἰκονομῇ, διδοξασμένη Παρθένε, Θεὸν ὑπερδόξον ἐνδόξως ἡ ἀννήσασα, δόξης ἀξίωσον θείας, τὰς ὡς Θεοτόκον σὲ δοξάζοντας.

Μετὰ πυρίων λευτεργῶν καὶ φλογερῶν δορυφόρων, ὀφειλόμενα ἤξεις Γησὲ, Κεφαλῆς Βασιλέως Θεὸς αἰώνιος, τὸ κτείνει ζῶντας καὶ νεκρούς, καὶ ὑποδύναται ἐκάστω, ἀξία τῷ ἔργῳ αὐτοῦ, σῶσόν με.

Μεμε-

Μεμολυσμένος ἡδοναῖς, σὲ τὴν ἀμόλυντον Κόρην, ἱκετὶς ῥυσάί με παντός, σαρκὸς μολυσμῶ καὶ καθάρτησιν, πρῶτος μοι δὸς διηλεκτός, καὶ τῆς φλογὸς τῆς γενένης δάκρυον σβεσθήσιν ὡς ἔχω μοι.

Ω, δὴ, δ. Ο' Πατρὶς κόλπος.

Ἐν τῇ φεικτῇ καὶ δικαστικῇ, σὲ παρυσία Γησὲ ὁ Θεός, τῷ Ἀγγέλῳ παρεσώπων σοι, καὶ πάσης τῆς Κτίσεως, δυσωπῶσε μὴ κατακυριεύς με.

Ἐν πειρασμοῖς σὲ καταφυγῶ, ἐν τοῖς κινδύοις ταχινὸν βοήθειαν, ἐν παντοίαις ἀξιώσεσιν, ἐπιμένῃ ἀντίληψιν, καὶ ὅξιν Δέσπονα κέκτημαι.

Σταγερτοὺς βρόχοις ἡδονῶν, συμποδιστὴς πᾶμα δεινὸν κατέπεσα. σὺ τὰς ἐπανσταμῆς μοι, πάντας Χεῖρὶ σωθήσομαι, ὅς τὴν Μήτηρά σε δέομαι.

Πολυαδὴς πέφνας λειμῶν. κῆπος δάδης, δὲ θαλὴς ὡς ἀειδαίς, ἡδυνήσοις καταπνέουσα, ὁδμαῖς τῷ χαρίτων σε, τὸ δυσώδες Κόσμη Πανύμνιτε.

Ω, δὴ, ε. Κύριε ὁ Θεός με.

Ἐργοῖς σε παραργίσας, καὶ ἐν λόγοις Δόξῃ ὡς ἀπικράντας, προσπίπτω καὶ κράζω σοι, λόγῳ σε ὅς ἔργῳ με τῷ ἀτίμῳ ῥῦσαι, πρὸς ἔργα τὰ τῆς μετάνοίας ἰδυίας με.

Ὁ Μβρησόν μοι ρανίδα, συμπαθείας Θεοκυῖτον, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου τὰς πολλὰς ἐξάλειψον, τῷ πληγῶν ἐλάττω καὶ τύπῳ, ἵα ὅτι τεκέσα ἀφάνισον.

Στείω καὶ σκυθρωπάω, τὰς πολυσενάκτες μου ἀμαρτίας ἀναλογίζομενος, διὸ προσπίπτω σοι μόνε ἀμαρτήτε Σωτῆρ, τὸν πολυαμαρτητὸν σῶσόν με.

Δέσπονα Θεοτόκε, τὴν ἐμὴν ἐλπίδα καὶ προσδοκίαν, τὴν τῆς σωτηρίας με εἰς σὲ ἀνατέθηκα, σὺ ᾗ μοι σκέπη ἐπαύθῃ, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ μέλλοντι.

Ω, δὴ, ς. Ναυτιῶντα σάλα.

Ὁ Τελώνην σώσας, μόνον στεναγμὸν ἐκ καρδίας Χεῖρὶ σοὶ παραστήσαντα, καὶ τὴν πόρνην δακρυρροῦσαν καθάρας ὁ εὐσπλαγχνός, τὰς μικρὰς ρανίδας τῷ δακρύῳ, ἐμῶν δεξάμενος, καὶ με καθάρων.

Ὡς καλὴν αἰτία, ὡς τῷ ἀγαθῷ χορηγία, ὡς Λόγον πακαίτιον ὑπὲρ λόγον, τῇ ἀλοχότῃ λοχεύῃ ἀννήσασα, Ἀχρεῖ καλὴν με αἰδίαν, καὶ ἐπερανίαν ἀγαθῶν ἀξίωσον.

Νο-

ΝΟεράς δρᾷσε, ἐπὶ φοβερῇ καὶ ἀσέκῃ, καθήμιον Κύριε, θρόνῳ δόξης καὶ παρεσῶτα, κυκλόθεν τὰ τέγμεντα, πάντων τῶν Ἀγγίων καὶ Ἀγγέλων, δεδοικα, καὶ ἔξωθεν ἐνοῶν τὰ ἔργα μου.

ΑΚαμάτι θείας, φύσεως δοχείον δειχθεῖσα, πολλάκι καμύονται ταῖς ἀμαρτίαις, τῶν τῆς φορτίῃ αὐτῶν κεκμηκότα με κῆφισον ἀνάπαυσον, καὶ ῥῦσαι πυρὸς ἀκαμάτι τῆς γενένης Δέσποινα.

Κάθισμα. Ο' δὲ ἐμὲ ἀναχρόμῃς.

Τὶς διηγήσεται Ἀρχαντε, τὴν τῶν πταισμάτων μου ἄβυσσον, πέλαγος ἐν ἐσπλαγχγίας ὑπάρχουσα. ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσέν με.

Ω, δὴ, ζ'. Κάμινον παῖδες.

ΑΧρηστον δούδρον, κατὰ ξηρον κλῆμα, καὶ καταργῶσα τὸν τόπον συκῆς, φύλλοις κομᾶσα, καρπὸν δὲ ἐν ἔχουσα ἐγώ εἰμι Κύριε. ἀλλὰ τῆς ἐλείψεως εὐκαρπὸν δείξον με.

ΟΤε μοι θλίψις ἐγγὺς ἡ μεγάλη, ὁ βοηθῶν δὲ ἐπάρξει, χρεία μοι δὲ λυτρεμένη καὶ σώζοντος, ἐν τῇ τῆς ἐξόδου μου, Θεοτόκε καὶ ῥῦσαι σῶσέν με.

ΜΕγας ὁ πόνος, μεγάλη ἡ βία, καὶ ὁ ἀγὼν ὅπως μείγισος, ὅτε ψυχὴ διαζώνεται σώματος, τότε με φιλιάνθρωπε, σὺ τῇ Μητρὶ σου, δότε μοι βοήθειαν.

ΑΝω τὸ ὄμμα πρὸς σέ τῆς καρδίας, Θεοκυῖτον ἀνέτεινα, μή με παρῇς, ἀλλὰ μοι συγχώρησιν, τῶν ἁμαρτιῶν μου ἀφαιρέσον, Σὲ γὰρ μόνῳ μισίτιν ἐπιτρέφομαι.

Ω, δὴ, η'. Ἀφλεκτος πυεῖ.

ΝΕύματι τῇ σῶ, τῆς ζωῆς καὶ τῆς θανάτου ὡς κεκμηλός, τὴν ἐξουσίαν ζώντων καὶ τῶν νεκρῶν, ὡς μέγας Κεῖς ἐπὶ τῷ γλῶσσῳ, ὅς Οὐρανὸν φεικτῶς κατέρχεσθαι τότε οἰκτιρῶν, λιταῖς τῆς παναρχαντῆς Μητρός σου λήθῃ τῶν κακῶν μου ποίησον ἐκκρίσιν.

ΣΕ' τὸ καθαρὸν, καὶ λαμπρὸν καὶ φωτοφόρον, τὸ Ἰησοῦ παλάτιον, καὶ λογικὸν τὸ Λόγον σκλῶμα, τὴν ἐμψυχον Κιβωτὸν τῷ πλατυτέρῳ τῶν Οὐρανῶν, καὶ ἀνωτέρῳ τῆς γῆς, πάντῃ Κόρη ὑπέραρνε Μαρία, ἱκετεύω σῶσον τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.

ΧΕῖρας τῆς ψυχῆς, καὶ τὰς πόδας δεδεμμένος σιραῖς τῶν ἐγκλημάτων μου, καὶ τοῖς χοινοῖς τῶν πολλῶν μου κακῶν, ἐκδέχομαι τὴν φωτὶ τῷ ὁσιπύμπρασιν εἰς τὸ πῦρ πρὸς ἕως ἔχοντος, Σῶτερ αὐτὸς με οἰκτείρας, εἰπέ τοῖς σοῖς Ἀγγέλοις, λύσατε αὐτὸν, καὶ εἰσάγατε ἐν πάγειν.

ΝΕὸς Οὐρανὸς ἀνδείχθης Θεοτόκε, καὶ λογικὸς Παράδεισος, ἐμψυχον τέμενος, σιπτόν ἱερὸν καὶ παλάτιον καθαρὸν τῇ Βασιλείᾳ Ἰησοῦ, ναὸς τοῦ εἰδός, τῶν Γαστρίων χαρήσασα ἀστυνοχάρτης, δρυχωρότερα τῶν Οὐρανῶν Παρθένε.

Ω, δὴ, θ'. Μὴ τῆς φθορᾶς.

ΩΣ τὸν λησὴν ἐξέ μίαν φωνὴν ἀνώνυμον, τῇ Παραδείσῳ ἡξίωσας ἱεράγαθι, ὡς ἐδικαίωσας ἐσθάζοντα τετάνη, ὡς ἄκτερας τὴν πόρῳ διακρύψασαν, ὡσαύτως δωρεὰ καὶ οἰκτερον.

ΣΕ' Παναγία Παρθένε, φρέιον ἄστυλον, τῆς θαλάττης ψυχῆς μου, καὶ τείχος ἀρρήκτον, καὶ καταφύγιον ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μου, πληθύνεις μὲν πόνος καρδίας δεινότης, ἀδυσλῶται καὶ ἐκδημηντικοί.

ΙΝα παθῶν ὑπολύσης Χεῖρὲς τὸν ἀνθρώπον, ἐξέ πολλῶν ἐσπλαγχγίαν ἀνθρώπου γέγονας, καὶ προσωμίλησας πάθει παθοκτοῖς, δίδου φιλιάνθρωπος φιλιάνθρωπε τὰ πάθη, σοῖς ἀχρηστοῖς ἴσαι πάθει.

ΩΣ ἀληθῶς μεγαλεῖα πολλὰ ἐποίησεν, ὁ Δυνατὸς σοὶ Παρθένε Θεοφύλακτα, ὡς ἀποφύλακτα, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἰδὲ γὰρ ἡμεῖς σε, πάσαι φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, μακαρίζουσι παμμακάριστι.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Σήμερον χηγορεῖ ὁ Γέδας.

ΑΡονσα ὡ ψυχὴ μου τὸ ὄμμα, καὶ Θεὸς ἐκτενίσον, τῇ οἰκονομίᾳ καὶ τῇ ἐσπλαγχγίᾳ, πῶς Οὐρανὸς κλίνας ἐπὶ τῆς γῆς κατῆλθεν, ἵνα ἀνυψώσῃ ἐκ τῆς ταλαιπωρίας μου τῶν παθῶν, καὶ γένηται ἐν πέτρᾳ τῆς Πίστεως, βαβαὶ φεικτῆς θαύματος, δόξα τῇ κενώσει σου φιλιάνθρωπε.

ΥΜνον σοὶ καταχρῆας Παρθένε, προσκομίζοντες κράζοντες, σὺ τῆς πρὸς ἀνθρώπου Θεὸς ἐσθλότης, γέγονας αἰτία, ἐξέ σὲ δὲ πάλιν δίδεται ἡμῖν, τῇ Παραδείσῳ ἡ ὑπόλαυσις, μετοχὴ δὲ κρείττους ζωῆς καὶ ἁγίας, Βασιλείας Δέσποινα, ἀποδίδου τῷ ὄντι ἡ ἀσύγκλειτος.

ΕΧοντες ἐπὶ σοὶ πᾶς ἐλπίδας, Παντοδύναμι Κύριε, σὲ ἐκδυσωπῶμεν παντοῖαν κινδύνων, παθῶν τε τῆς ζωῆς ἡμᾶς ἐκλυθῆναι, ὅπως τὴν ζωὴν ἡμῶν, εἰρηνικῶς ἐξέλθωμεν, καὶ ἐν καθαρότητι βιώσαντες ἔξωμεν, ἐν ἡμέρᾳ Κεῖσεως, ἀμνηστῆς Δέσποινα καὶ ἰλεον.

ΥΨισον Θεὸν Λόγον τεκῶσα Θεοτόκε Παράρχαντε, τῶν τῆς γῆς παθῶν με ὑψωσον ἐν τάχει, καὶ πρὸς ἀπαθείας ὁρμίσον λιμῆα, δέξαι τὰς δεινότητάς μου, καὶ λόγων μοι καταύξιν, ὑπὲρ πάντα χάρις, τῇ Κόσμῳ τὰ τίμια, γνώσεώς τε ῥήματα, ἵνα δι' αὐτῶν σωθῶς δοξάζω σε.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

Τ' ΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, Βαρύς. Νύσσει σε πρὸς γεώδη.

ΕΨα πῆς σοφίας, τὸν χορηγὸν πενταρχῶντα, ταῖς σαῖς ἀδακλή-
σεσιν, ὑπερεπῶς ἐπίστατον, θείαν ὑπόθεσιν φανίδα, γνώσεως κἀμοὶ
Θεοτοκε ὑμνῶντι σε.

ΝΕκρωσον πῆς σαρκὸς μετὰς ἐνιδόντες ὀρέξεις, καὶ κοίμισον Πάναγνε
τὰς ἐμπαθεῖς κινήσεις με, καὶ τὴν ὑπονεκρωθεῖσαν ζωῶσον ψυχῶ
με, ζωῶ ὡς κινήσασα.

ΝΥξ ἡ πῆς ἀμαρτίας, μελαβῶσα τὸν νῦν με, ζοφώδη καὶ μέλαινα
καὶ σκοτεινὸν ἐργάσατο, Λόγε πῆς δικαιοσύνης, Ἡ' λὶε φωτὶ μετα-
νοίας με φωτίσον.

ΔΥναμις τῶ Τ' ψισα, σοὶ ἐπεσκίασε Κόρη, καὶ Πνεῦμα ἐπ' ἤλθε σοι,
ἐπισκλιώσαν ἅγιον, ὅθεν ἀφράσως τὸν εὐα, τέτοκας σαρκὶ πῆς
Τειάδος Πανύμνητε.

Ω, δὴ, γ. Ο' σφειώσας κατ' ἀρχάς.

ΣΕ τὴν καλὴν ἐν γυναιξί, σὲ τὴν ὡραίαν Παρθένον, καὶ νεαίαν πῆν
ὀλολαμπῇ, τὴν μεμαλλῇ Κόρην καὶ ἄμωμον, ἐκδυσωπῶ ἡ' ἀρε-
τῶν ταῖς ἀρεταῖς με καλλυῖναι, καὶ καθαραῖσαι καὶ λαμπρῶναι με.

ΣΤραπτική καινοσφρεπῶς, ἡ' φυσικῶς διεσῶτων, καὶ ἀμίκτων μίξις
ἑσίων, Θεὸς καὶ ἀνθρώπων, Θεὸν ἀνθρώπων, τὸτο κακεῖνο φυσικῶς
ὅντα καὶ τέλειον ἄμφω, ὥφθης ὡς φηνήσασα Πανύμνητε.

ΑΜαρτωλὸς ὁ ἐλεῶν, καὶ ἀγαπῶν τὰς δικαίας, ὁ χρησίμως καὶ πολυ-
τελῶς τὰ πάντα ποιῶν καὶ ἐργαζόμενος, ὁ τὴν μετανοίαν ἡμῶν,
παραματόμενος πάντων, δάρισαι κἀμοὶ Χεῖρὲς μετάνοιαν.

ΕΝ ἀμαρτίας τὴν ζωῶν, καὶ ἀσωτείαις τελέσας, κατεδίκης πάσης καὶ
ποινῆς ὑπόδικος γέγονα Πανάχαυτε, καὶ τιμαγίας χαλεπῆς. ἀλλὰ
τῇ σῇ μισοτικῇ ρύσαι κατακείσεως ἐν κείσσει με.

Ω, δὴ,

ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, Η' χ. Βαρύς.

127

Ω, δὴ, δ. Ο' Πατρικὸς κόλπος.

ΑΜαρτωλὸν πάντων ἡ ἐλπίς, ἀπηλπισμένων ἡ θερμὴ ἀντίληψις,
λυπημένων ἀδαμύθιον, τὴν ὀδυνώδη μετὰ τῆς δεινῆς ψυχῆς
ἀδαμύθισαι.

ΤΑπεινωθεῖς ὕψι περιχῆς, κρονοδόξιας διπλῆς οἰήσεως, ἐπὶ σὲ
τὴν ἀνυψώσασα, τὴν φύσιν Πανάχαυτε, τὴν ταπεινωθεῖσαν
προσέφυγον.

ΤΟ φοβερόν Βῆμα σε Χεῖρὲς, καὶ τὴν φεικτὴν κατανοῶν ὑπόφασιν,
καταπλήττομαι τῇ δέει πηγνύμενος, ἐκ ἔχω γάρ, τί ὑπολογίσω-
μαι εὐλογον.

ΜΟ' νη ἐν σοὶ νόμοι φυσικοὶ καινοσφρεπῶς ἀδαμύθως Δέσποινα, μὴ
νὴ τίκεις βρέφος ἄσπορον, καὶ θηλάξεις γάλακτι, ἡ Παρθένος
Μήτηρ καὶ ἄσπορος.

Ω, δὴ, ε. Κύριε ὁ Θεός μου.

ΩΡα πῆς σωτελείας, καὶ καιρῶ τῇ θέρει τῇ τελευταίᾳ, εἰς πῦρ μὴ
ἐμβάλλης με ὥσπερ τί ζιζάνιον, χερσὶ θεισῶν ἡ' Ἀγγέλων, Χε-
ρὲς πῆς Μητρός σε δεισέτω.

ΔΑκρυά μοι ἀδαμύθως, ὡς τῇ πόρῃ Δέσποινα ὁ Τίός σε, ὁμβρὸς κα-
τανύξεως, πηγάζειν ἀξέσασα με, ὡς ἐκ ποροχῆς ἀνύσας, ἐκ τῇ ὀφ-
θαλμῶν με καταρρέοντες.

ΛΑμψυμον τὴν σολύμεν, μεμελανωμένῳ τε καὶ ρυπαρῶν, καὶ ἀρδού-
σον Κύριε ἐλαῖω ἐλέησας, τὴν ἀπεσβεσμένην λαμπάδα, τῆς
ἐμῆς ψυχῆς ὡς ἀνέλαιον.

ΗΛιὸν ἡ τεκέσας, πῆς δικαιοσύνης κέφι νεφέλη, τὰ νέφι ἄχλυσον,
τὰ πῆς ραθυμίας με, καὶ πρὸς μετανοίας αἰδεῖσαι, ἡ' ποροθυμίας
με ἱδρῶν.

Ω, δὴ, ς. Ναυτιῶντα σάλπ.

ΡΑθυμίας ὕπνω, καὶ πῆς ἀμελείας τῇ κάρῳ, κρατέμενος Δέσποινα ἐκ
ἰσχῶν, τὰ πῆς καρδίας ἄρραι με ὅμματα, καὶ ἐνατενίσαι τῇ Ἡλίῳ,
τῇ ἐκ σὲ ἀνίχοντι δίδομε φάτισον.

ΝΟητῶν Λησῶν τε, καὶ ὀδοσῶν ἀλασῶν, πικρῶν φορολόγων Κόσ-
μοκρατόρων, λογοθετῶν ἀείων διωάμεων ρύσαι Θεοτοκε τὴν ψυ-
χῶν με, ὅτε πρὸς συναντήσιν αὐτῆς ἐξέλθωσι.

ΠΡοσελθῶσαν πόρῳ, ἐν σωτηριμνήῃ καρδίᾳ, καὶ ζέσσει δάκρυον
ἐκ ἀπάσῳ. ἀλλ' ὡς Θεὸς ἐλέησας, ἠλέησας, ἐμὲ δὲ τὸν ἄσπορον
δακρύων, οἰκτερον καὶ σῶσον δωρεὰν φιλαΐδρατε.

Εἰμβο-

Εμβολαῖς πνιδμάτων, καὶ ταῖς προσβολαῖς τῆς κυμάτων, τῆ βίῃ χειμαῖ με καὶ σροβεί με, ἀλλεπαλλήλων, ἀνέμων ἀντίπνοια, ῥῦσαι κυβερνήτης Θεῷ Μήτηρ, ἐκ θανατηφόρου τὴν ψυχλήν μου κλύδωνος.

Κάθισμα. Ὁ δὲ ἐμὲ ἀναγόμενος.

Υπὲρ τῆ Κόσμου ἐκείνου τὸν σὸν Τῖον Μητροφάρδοι, ὅπως ἡμᾶς λυβώσονται, δεινὰν πειρασμῶν ὡς φιλανθρώπου.

Ω, δὴ, ζ'. Κάμινον παῖδες.

Ενθόμος ὅλος, καὶ ἔμφοβος λίαν, καὶ ὄχνοισιν γίνομαι, αὐαυτῶν ἑμαυτῇ τὸ Κεῖθιον, τὸ ἀπαλόλογισον, σὲ Χειρὲς μου καὶ Βῆμα τὸ ἀδέκασον.

Ρεῖθρα δακρύων, ἀδύχην Παρθεῖ, καὶ ποταμὸς ἀναβλύζοντας, δι' ὧν ὀποκλύσασμαι, τῆς παθῶν τὸν βόρβορον, καὶ ἰλυὸς τῆς ψυχῆς ὀποκαθάραμε.

Θρόνῳ πυρίνῳ, φλογίζοντι κύκλω, πῶς ἀτενίσαι διωθήσομαι; πῶς ἀδείως ἐν αὐτῇ τὸν καθήκον, ἰδεῖν ἀναιδέλυσσαι, τὸ παντέφορον ὄμμα καὶ ἀλάθητον.

Νύκτα καθάπερ παρῆλθον τὸν βίον, ἔργα νυκτὸς ἐργαζόμενος, ὁ σκοτεινὸς τὴν ψυχῇ, ἀλλὰ φώτισον, φωτὶ με περισβείας σου, ἡ τεκῆσα τὸ θεῖον φῶς Πανύμνητε.

Ω, δὴ, η'. Ἀφλεκτος πυεῖ.

Τὶ ἐκ ἐνδυμῆς τῆς ἐξόδου σου τὴν ἄραν; τί ἐ δακρύεις πάντοτε; τί ἐκ ὀδύρης καὶ στενάξεως αἰεὶ; δακρύων καὶ στεναγμῶν, καὶ θρήνων ἄξια πολλῶν, καὶ κλαυθμῶν πρᾶττα, ἔργα ψυχῆς μου, ὑπόδικα γέννης, οἷς συγκατακαύσει, αὐτὴ μὴ μετανοήσης.

Οταν καὶ ἐγὼ, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἄραν, τὴν φοβεράν λογίσωμαι, τῆς ἀδυναστείας δίκης Δέσποινα, τὸν πύρινον ποταμὸν, καὶ τῆς ὀδύνης τὸν βρυγμὸν, σκότος καὶ τάρταρον, σμύλως σκολήκων, καὶ πᾶσαν ἐτέραν τιμωρίαν, ἔσθω πεπλησμένος, τῇ σῇ ἀποσρέχῃ σκέπῃ.

Μίαν τῇ βίᾳ, ὑποσάσειν τῆς μόνης, καὶ ἀμερὲς Θεόπτης, ἀδαιρέτως Τελαδὸς ἀπλῆς, ἐγγύνοντας τὸν Χειρὸν, ἐκ σὲ παχύπτε σαρκό, συμπτεμενὸν Ἀγνῇ, ἥπερ λυώθῃ, καὶ ἐνὸσιν ἄρρητον ἐχ ἦπτον, μείνας ἀπλῆς φύσει, καὶ ὁ Θεὸς ὁ πρῶτος.

Σὲ τὸ καθαρὸν ἐνδιαίτημα τῆς Λόγῃ, τὸ λογικὸν παλάτιον, τῆ Βασιλείᾳ Βασιλείας Χειρῶν, τὸν ἐμψυχον Οὐρανὸν, τὴν Θεοδόχον κιβατὴν καὶ Θεοφόρον σκηνὴν, ἅπας ὁ Κόσμος Παρθεῖ, καὶ τῆς ἐγκωμίων, καὶ ὑπεροσμίων, ὑμῶσι παγκοσμίως.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, θ'. Μὴ τῆς φθορᾶς ἐξέπειραν.

Η Γεγονῶτα Θεόπτης Κόρη σκλήρως, τὸν γεγονότα ληθῶν ψυχροδρόων ἀπῆλαιον, καὶ ἐργασίῃσιν ἀπάσης ἀνομίας, λατρεῖ με δακρύων, ἐκπλώσασα τῆς θείας, κατὰ γῶνιον δειξὼν Πνιδματος.

ΙΑβικῆς ἐπιστήμης, σῆτεχος μέθοδος, πολυειδῶν καταδύσμων ἰσχύς δραστήσιος, ἐπ' ἐμὲ ἤρρησαν, ἐκ ἐστὶ γάρμοι τόπος, μάλαγμα ἐπιθῶναι, καὶ οἶνον ἐπιχέαι, ὀλοσάματος πληγῇ ἔχοντι.

Νεφελοδρόμον πτλύνω με, ἀεροπόροντε, ὡς αὐτὸν ὑψηπείτω ἀνδροβύμονα, προσυπαντήσαι σοι, φαιδρὰς μὲν λαμπάδας, ἀξίωσον λύϊνα, νυμφίος ὁ ὥραιος, Χειρὲς ἐλδύση μισοτύκτης.

Σὲ τὴν Σιών τὴν ἁγίαν, ἣν ἐξελέξατο, εἰς ἑαυτὴ κατοικίᾳς τε ἡρετίσαστο, ὁ σωαῖδιον ἔχων τὸ βασιλεύειν, Θεὸς Τίς καὶ Λόγος, Θεῷ Πατρὶ ἀνάρχῃ, ἐκείνῳ Δέσποινα σώσον με.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Σήμερον ζηγορεῖ.

Βλέψον σε τὰ ὀδύνημα ἔργα, ὃ ψυχῆς καὶ θαύματος, πῶς σε γῆ βασάζει, πῶς ἐ κεραινώσται, πῶς ἀγειοὶ θῆρες, ἐκ ἐδίωξί σε. πῶς δὲ καὶ ὁ Ἡλιος, ὁ ἄδύτος ἐκλάμπων σοι, αἰεὶ ἐκ ἐπαύσαστο, ἀνάστα μετανοήσον, βόησον πρὸς Κύριον, ἡμαρτὸν ἐλέησέν με.

Μερίμνας τῆς μελλέσης Παρθεῖ, ἐξεπίσεως δάρισαι, τῇ πεπρωμένῃ, εἰς τέλος ψυχῆς μου, καὶ βιβυθιστῇ, μερίμνας τῆς βίᾳ, σύ με τὸ φεικτὸν Βῆμα τῆς μέλλοντος, αἰῶνος φαντάζεσθαι, Πανάχωντε ποίησον, ὅπως ἐν χαρᾷ ὑπανήσω τῇ Κεῖτῃ καὶ Δεσποτῇ μου.

Γεγονῶτα τῆς δαιμόνων μὲν γέλωτος, τῆς ἀνθρώπων δὲ ὀνείδος, τῆς Δικαίων θρήνων, τῆς Ἀγγέλων πένθος, μολυσμὸς αἶρες, καὶ γῆς καὶ ὑδάτων, σῶμα γὰρ ἐμίαντα, ψυχὴ καὶ νῦν ἐσπίλωσα, ἀδολογίᾳ πρᾶξεσι, Θεῷ ἐχθρὸς πέφυκα, οἱμοὶ Κύριε ἡμαρτὸν σοι, ἡμαρτὸν συγχώρησον.

Πλήρωσον τὴν καρδίαν μου Κόρη κατανύξεως δόμοι, ὅς καὶ τῇ ψυχῇ μου σωτήριο πένθος, τὸν θυμὸν μου ἔειπον, καὶ τῆς δαιμόνων. πᾶσαν μου τὴν ἐφισιν, μετὰ δὲ ἐπὶ Κύριον, προσδύχαις χολάζειν με, ἐνίχυσον πάντοτε, ὅπως ἐξέ σὲ ζωῆς τύχῳ, καὶ τῆς θείας λαμπρότητος.

Teotocarion.

Ι

ΤΗ

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

ΥΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, βαρύς. Τῷ ἐκτινάξαντι Θεῷ.

Τὸ πῆλός μου προσορῶν, ἐφεικνὸς τέλος Δέσποινα βοῶ, σύ μοι δίδε ἱλασμόν τῷ πταισμάτων Θεοτόκε.

Επὶ τὸ πέλαγος πῆς σῆς, ἀγαθωσύνης προσέδραμον βοῶν, Θεοτόκε ἀγαθὴ, ρῦσά με πάσης κολάσεως.

Μετ' ἀφροσύνης τὴν ψδὴν, τῇ Γαβριὴλ ἀναμέλπασσι Ἀγγέ, Χαίρε πάντων ἡ ἐλπίς, Ἀχωντε χαίρε Θεοτόκε.

Δέσποινα πρόσδεξαι ἡμᾶς, πῆς καταφύγοντας πίσει ἐπὶ σέ, καὶ παράχρη πειρασμῶν, καὶ συμφορῶν ὑπολύψωσιν.

Ω, δὴ, γ. Ἐπερώδι τῇ πίσει.

Ητὸν Οὐράνιον ἄρτον, τεκῆσα Θεοτόκε, τὸν διαβέβοντα πάντων, πιστῶν τὰς καρδίας, κόρεσον λιμώττας, ψυχῶν μου τὴν παιδείαν.

Νεγκερωμῆτος Παρθένε, ψυχῆς τὰς ἐνεργείας καὶ ἀνεργήτους μὲν, νεκρὸς ὡς περ ἄπικας, ζώωσόν με τέχασα ζωὴν τὴν ἐνυπόστατον.

Μεμουσμηλὴν καρδίαν, καὶ νῦν ἐσπίλωμῆρον, σὺ ὡς ἀμέλειτος Νύμφη, καὶ ἄσπιλος Κόρη, κάθαρόν με Δέσποινα, ὡς Μήτηρ τῷ Παντάκτορι.

Ρερωπαμῆρον χιτῶνα, καὶ μεμελανωμῆρον, φορῶν τῷ Θεῷ νυμφῶνος, ριψήσεται μέλω, λάμπρυνόν με Δέσποινα, τὸ ἔνδυμα καὶ σάσόν με.

Ω, δὴ, δ. Κατανοῶν ὁ Προφήτης.

Ιδιγγιῶ τῷ κακῶν με κατανοῶν τὸ ἀχανές, πέλαγος καὶ φεικῶδες, καὶ βέμω μὴ κῦμα καλύψῃ με ἀπωλείας, κυβερνήτης γῆραι μοι Θεοτόκε καὶ σῶσόν με.

Αμάρτιων ἀμετρήτων ἐπισυρόμενος, πληθύνῃ ἀμετῶν καὶ βαρέα φορτία, κακῶν περικέμελος, Θεοτόκε δυσωπάσε, ἐν τέτων ἐλαφρύναι καὶ σῶσόν με.

ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ. Η' χ. Βαρύς.

Πῶς τῷ φεικῶδες σου Θρόνῳ, ἀδυσσεύσομαι Χειρὶ; ποίαν ὑπολογίαν ποιήσω, ἐφ' οἷς ἐπλημμέλησα ἐκείνῳ; καὶ πῆς Θεοτόκε δαυρῶν με ἐλέησον.

Αναμνηστὴς ὅς ἄκρας, καὶ ἐν παρώσῳ πολλῆς, ἔνοιμα ἐν ἰσχύϊ λαβεῖν πῆς ἡμέρας πῆς Κείσεως, καὶ περὶ ἡμῶν ἐμαυτῶν ἀπὸ τοῦ τέλους, Θεοτόκε βοηθεῖ μοι.

Ω, δὴ, ε. Τὸ καὶ τὸν ῥόβον σου ληφέν.

Ρῥῆμα τῷ πατὴρ κατασυρεῖς Δέσποινα, εἰς βυθὸν ἀμαρτιῶν καὶ εἰς πυθμῶνα κακῶν, κάποιον ἐκτείνω, ἀπὸς τὸν Οὐρανὸν πῆς χείρας κρᾶζων ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν στεναγμοῖς καὶ θρήνοις καὶ δάκρυσι, ρῦσαι ἐν βαθέων ὁδῶν Ἀγγέ τὸν δαλόν σου.

Θανάτω τὸν θάνατον ἐλὼν Δέσποινα, ὁ Υἱός σου καὶ Θεός, ἀθανασίας πηγὴν, ἐδείξε σε Κόσμῳ, τεθανωπομήρον ἐν με ζώωσόν τὸν νῦν, καὶ τῇ ψυχικῇ θανάτω με λύτρωσαι, σὺ γὰρ τὴν τῷ ζῶντων αἰτίας ζωὴν ἐγείνησας.

Επὶ τῷ φεικῶδες σου Χειρὶ Βήματος, χιλιᾶδων ἀληθῶς, καὶ μυριάδων πολλῶν σοὶ παρισταμένων, μὴ συστολῆς καὶ φείκης κείνουσι τὴν γλῶσσαν, τὸν καταχυμῶν μὴ κατακινῶς με, ὅπως καὶ πῆς Θεοτόκε σωθεῖς δοξάζω σε.

Εμφοβὸς καὶ εὐφορὸς Ἀγγέ γίνομαι, ἐπὶ τῷ καὶ πῆς παρουσίας Χειρὶ, λάβω τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν Οὐρανὸν ἔξει κείνουσι τὰς βροτῆς, καταπεκερμηλὸς ὢν καὶ ἀπὸ Κείσεως, ὅθεν εἰς τὴν σὴν καταφύγω θερμῶν ἀντίληψιν.

Ω, δὴ, ς. Ὁ Γοναὶς ἐκ κοιλίας ἄδω.

Υψοβλαβῶν ἡδονῶν με ρῦσαι Παρθένε, ὀρέξω ἐν πατὴρ λύτρωσαι με, ὀρέγεσθαι ἀπλῆως, τῷ μόνον τῷ ἀγαθῷ ἐνιούσῃ.

Χαροποιὸν χάρισμά μοι πέμδος Παρθένε, κατάνυσιν ἀδελφείας θύραν, χαρᾶς μητέρα λύπῃ, ἀφροσύνης χορηγὸν θλίψιν σύμμετρον.

Ο Γοναὶ θάλασσις σόσας ἐκ κήτους, ἔχσωσον τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, ἐκ κήτης ψυχοφόρου, ταῖς προσβείαις πῆς ἀγνῶς Κυνισσῆς σε.

Υπομονὴν τῷ Λαζάρῳ Δέσποινα δός μοι, τὸν ἐμψυρον στεναγμὸν τῷ πλάτῃ, δάκρυα πῆς πόρνῃς, τὴν θερμῶν τῷ Μωυσῇ ἐξαγορεύσιν.

Κάθισμα Ὁ δὲ ἐμὲ ἀναχόμενος.

Ρῥῆμα πυρὸς αἰωνίζοντος, πῆς προσκυνῶντας τὸν τόκον σου, σὶ γὰρ Χειρὸς ἀνέδειξε, προσάτιν ἡμῶν τῷ ὑμνῶντων σε.

Ω, δὴ, ζ'. Οἱ ἐν καμίνῳ πυρός.

Ὁ Ἐν γεννῇ πυρὸς βεβλημένος πλάσιος ἄφρων, καὶ τοῦ δακτύλου δρο-
σίζοντας, λατορῶν καὶ σαγόνος ὑδατορρύτα, ψυχὴ σωφρονιστάσῃ, ὡς
μὴ πάσης τὰ ὅμοια.

Νεκρῶν καὶ ζώντων τὸν Κεῖτῶ, ἡ Ἀρρήσασα Θεοτόκε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ
τῆς Κελευσῆς, ἀναπαύειτόν με δείξον καὶ εἴσον, ἐκ δεξιῶν τῆ κε-
ρυοντος, ἵνα δείξῃς ἀλλοτρίαν φωνήν.

Τῆς σῆς ἀμέλει ἀρχῆς, καὶ ἀπείρου μακροθυμίας, τὸ πλῆτε της
χρηστότης, ὁ ἀσωκίτος Λόγε καταφρονήσας, ταῖς ἰκεσίαις κράζω
σοι, τῆς Τεκνέουσε σῶσόν με.

ΝΟ'μοις Μητρῷοις πρὸς Θεόν, παρρησίαν ἄπειρον ὅπως Θεογονήτεια, ἔχουσα τὸς ἐν σοὶ πεποιθότας, σῶζε κινδυνῶν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ Κελεύσεως πάσης ῥύσκει χολάσεως.

Ω, δὲ, ἡ. Τὸν μόνον ἀρχον.

ΝΟός τοῖς ὀμμασι θεωρῶν ἐπὶ Θρόνῳ, φοβερῶτα, ὑψηλῶς ἐπ' ἡμέ-
ραι, καθήμενον ὡς Κεῖτῳ ὕψον, σκιάζω καὶ θρυλῶ, καὶ σὲ
ἐγκαλεῖμαι, βοήθειαν Παρθεῖν.

Ως κείνον ἅπαντα ἐξανθείω καρδία, ἡ Θεομήτορ γὰρ, παρέσι καὶ Παρθένος, τοῖς δάλλουσιν ἐν Ναῶ αὐτῆς θείῳ, καὶ δίδωσιν ἡμῖν, λύσιν ἀρρώσθημάτων, καὶ ἀφίσιν πταισμάτων.

ΠΟλλοὶ μοναὶ εἰσὶ, καὶ σκηναὶ σαζομήρων, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀρχαίου.
 Παῖδες σου, ὡς ἔφησας ὑπεράγαθι Σάτερ, διὸ μιᾶς αὐτῶν, δεῖ-
 ξον με κληρονόμον, διχαῖς τῆς Θεοτόκου.

Ν Ἀὐτὸς ὁ λόφος, τὸ Θεῶν γεγονῶτα, ἀθραιζομένης ἐν ἀγίῳ Ναοῦ σου, τὸ Πνεύματος οἰκηθῆναι δείξον, τὰς δέλεις σου Ἀγνή, τὰς σὲ δοξολογῆντας εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ω, δὴ, εἰ. Πανύμνητε τῷ Οὐρανῶν ὑψηλότερα.

ΡἨρώων μὴ ἀδολογία σιγησάτω, Ἀποστόλων δὲ θείων ἡ σάλπιγξ
βοησάτω, σὲ διαπυρσίοις φωαῖς Παρθένε ἀφημῦσα, καὶ Θεοτόκον
ἡμῶν καταγγέλλεσα.

Νυμφῶς με τῷ μουσικῷ καὶ Οὐρανίῳ, καταξίωσον Κόρη, νυμφὼν Θεῶν
τῷ ζῶντι, τῷ Νυμφίῳ Χρυσῷ θεάσασθαι τὸ κάλλος, ὅπως καὶ
ἀπαύσῃς μεγαλύνῃ σε.

Ο Δούλης με τῆς ἐν τῇ ἁγίᾳ ῥύσει Σῶτερ, ἧς τὸ σέ τεκέσαν, καὶ
 σκότους ὁλώτερη, καὶ πικρᾶ περτάρη, καὶ πάσης ἄλλης τιμωρίας, ἵνα
 σοὶ πῶς Ἀσώματοις δοξάζω σε.

ΝΕκρώσεις τὰς δερματίνες με χιτῶνας, ἃς ἐνέδωκε φθόρος, ὑπόδυσαν Παρθένε, καὶ ἀθανασίας φαιδρὸν, περὶ βάλαντι χιτῶνα, ἢ ἀεὶ μετὰ πόδε μεγαλυνῶσι.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Οὐκέτι κωλυόμεθα.

Χ Αἶρε χαρὰ τῷ Κόσμῳ Θεοκλήτορ, χαῖρε Δείσσινα ὑπερέδωξε Θεο-
τόκε, χαῖρε Πανύμνητε.

ΥΠὸ τῶν δεινῶν σκέπῳ νυκτὶ προσέχων, μὴ παρίδῃς με Θεοτόκε,
τὸν σὸν οἰκέτην, ἀλλὰ βοήθει μοι.

Τριάς ἁγία Πάτερ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, τὸς εἰς σὲ πιστεύοντας, τῆς σῆς
Βασιλείας ἀξίωσον.

Χ Αἶρε Παῖδες ἀνάρχα νόμφη Παρθένε· χαῖρε Πάσχαρι, σιωπῶν
κα Μήτηρ Ὑῖν Πανύμνητη.

ΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ, ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

Υ ΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, ἄ. ἦχος, Βαρύς. Νύσσεισα πρὸς γιάδη.

Τίμιον τῷ Δεωπότῃ, Θεοχαρίτωπὲ σκλιῶς, ἰδέχθης τιμίσασα τῷ
φύσιν τῷ Προπάτορος, ὅθεν Ἀγνή δυσωπῶσε, πάσης τῆς παθῶ
ἀτιμίας με λύτῶσαι.

ΥΔις ὑπεραρδύναι, βιωτικῆς καὶ γνῶσεως, τὸν νῦν μὲς τὸν ἄχρηστον καὶ ῥυπαρὸν ἀξίωσον, βίον βιῶντε Παρθεῖνε, αὐτῶν Ἀγγέλων ἐπίχυσον

Εἴμφουτον κίχημῆρος, τὸ ἐλεῖν καὶ τὸ σώζειν, ἐλέησον Κύριε καὶ σώσον
σόν με τὸν ἄσωτον, ὅπως ἅπασι κηρύξω, τὸ πρὸς ἐμῇσιν αὐτὴν
βλητὸν ἔλεος.

Πῦλιν ἐσφραγισμένον, καὶ κεκλεισμένον σε κῆπον, ὅρος τε κατὰ κίον
ἀσύλητον Παράδεισον, ξύλον ζωῆς αἰδίδι, φέρουσαν Χερσὶν, Θεο
τόκε γινώσκειν.

Ω, δὴ, γ'. Ο' κατ' ἀρχαίς τῆς Οὐρανός.

Δ Ἰδοὺ τοῖς δούλοις σου Ἀγγή, τὰς σωπείας αἰτίσεις, ἐν τῇ θεῷ τῷ
σου Ναὼ, ἐν ᾧ τὴν πηγὴν θαυμάτων ἑδείξας, ἀπαγγέλλουσιν αἱ
ἐπιφρονήσεις σου θεῷ, καὶ τῇ αἰωνίᾳ ῥύσαι Κελεύσεις.

Ελεις ἄβυσσον Χειρὸν, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ λόγον, τὸν δοῖρα πάντων
τῶν καλῶν, πεῖσα Ἀγνὴ, τὸν θεὸν οἰκόνου, πῶτον δεικνύεις ἀ-
ληθῶς ἐπισκιάσεις θεία, τῶν παντοδυνάμων παδῶν καθάρσιον.

Ολοχερῶς μετανοῶν, καὶ ἐκ καρδίας στεναίνει, ὁλοφύχως πάντοτε θρη-
νεῖν, καὶ ἐνδεχέτως μεταμελῆσαι, ἀξιώσόν με ὁ Θεός, ἐφ' οἷς ἀγνοίῃ
καὶ γνώσει, ἡμάρτον λυπήσας σὲ τὸν εὐσπλαγχνον.

ΗΚιβωτὸς ἡ νοτιή, ἡ τὸ ἀκράτον Μάννα πεποικῶ Κόσμῳ ἀληθῶς, ἐν
μέσῳ ἡμῶν Παρθένε πάρεσο, ἐμπλησον Ἀρτε μουσικῶς, ἡμᾶς
τὰς πόθῳ καὶ πίσει, καὶ εὐκλειῶς σε μακαρίζοντας.

Ω, δὴ, δ'. Ο' Πατρικῆς.

Σωματικοῖς πάθεισιν αἰσχροῖς, καὶ ψυχικοῖς ἀδελπεσὶν πολλοῖς μο-
λυσμοῖς, ὀδυῶμαι διπλοῖς βέλεισιν, ὅθεν ἰκετόωσθε, ἰασαίμε
Κόρη ὡς παντοδύναμος.

ΑΜαρτυρῶν πάντων ἡ ἐλπίς, ἀπηλπισμένων ἡ θερμὴ ἀντίληψις,
λυπημένων ἀδελφῶν, τὴν ὀδυρωμένην με τοῖς δεινοῖς ψυχῶν
ἀδελφῶν.

ΛΟιμαντικῆς καὶ φθοροποιῆς, βρώσεως πάλαι μεταχῶν, Ἀδὰμ ἐν
Εἰδῇ, πικρῶς πάντες τῆς ζυφῆς πανοικτιρμῶν ἐξερίσθημι, εἰς
τὴν ἡμᾶς ἐξ τῆς Μιῆς σε εἰσήγαγες.

ΤΑπεινάσεις ὑφεί πενήτας, κενοδοξίας ὀψέως οἰήσεως, ἐπὶ σὲ πῃ
αὐτῶσάν σου, τὴν φύσιν Πανάχαυτε, τὴν ταπεινωθεῖσαν κατέφυγον.

Ω, δὴ, ε'. Νύξ ἀφελγής.

ΔΙὰ παντὸς ἁμαρτάνων Ἀγνὴ, καὶ βεβυθισμένην ἐμὴν προσφέρων
τὴν σωείδην, ἐγὼ ὁ τάλας ἐναπεγνώδην, σὺ δέ με οἰκτερον
Πανάμωμε.

ΒΕβαρυμένης τῇ ὑπνῷ τῆς ἁμαρτίας Ἀγνὴ, ἐπαρυπνῆντας ὁμῶς δέ,
ἐν τῇ Πανσέπτῳ οἴκῳ σε, τῇ σὴ ἀρετῇ θεία πισβεῖα, ἡμᾶς
οἰκτερήσον Θεῖνυμε.

ΥΠερφερέσεις τὸ κλέος, τῶν πισβεῖων πανταχῶ, Παρθενομήτηρ Ἀ-
χαυτε, δι' ὧν καὶ νῦν με παντοίας ῥύσαι, τῆς ἐν τῇ βίῳ πε-
σάσεως.

ΝΟσφιδόμυθος σφόδρα, καὶ κατ' ἀμφοῖν χαλεπῶς κεκακωμένος Πανάχαυτε,
ψυχῆς τὴν ῥῶσιν ἐκ σὲ δεξαίμεν, ταῖς σαῖς πισβεῖαις, καὶ τῇ σῶ-
ματος.

Ω, δὴ, ε'. Ναυτιῶντα σάλα.

Θεὶ θαλαττίῳ, κῆτι νοτιῶς ἐναλίῳ ὡς ἐξ ἀφροσύνης με ναυαγί-
σας καταποθεῖς, εἰς βυθὸν κατακύνει, ἀλλ' ἐκ τῶ βυθῶ καὶ τῇ
θεῖᾳ με ῥύσαι, Παντοδύναμον Θεὸν ἡ τέσσα.

Μετὰ

ΜΕπὶ τόκον ἄφθης, ὡς ἀπὸ τῆς ὑπὲρ χάριτος, Παρθένος ἀνέπαρος
Θεομήτορ, ἀδελφῶν μισθὸς τῆς ἀγνείας, καὶ γὰρ καὶ ὁ πᾶς
ὅς ἐστιν ὑπὲρ φύσιν, ἀλλ' ἡ παρθενία καὶ φύσιν ἐμμεν.

ΟΚνηρὸς ὢν δάλος, τὸ πρὸς ἐργασίαν δοδὲ μοι, κατέχουσα πάλαι-
τον καὶ ποῦμαι, τὴν φοβερὰν σε Σῶτερ με ἔλδουσιν, τί γὰρ ποθα-
σίσαται ἐκ ἐχθῶν, ὅταν ἀπαιτῇ με τὴν αὐτὴ ἐμπόρουν.

ΡΗτορῶν νόμα, λόγοις ἐρμηνεύειν ἐ δόκει, τὸ θαῦμα τῆς πίστεως
Θεοτόκε, τὸν γὰρ ταῖς αἰῶν Δυνάμεισιν ἀληπτον, μόνῃ ὑποφύσας
συλλαβῶσα, τέτοκας ἐκ Πνύματος Ἀγίου Πάναχαυτε. Κτίσιμα.

ΩΣ ἔχουσα τὸ συμπαθὲς, εἰς τὴν ταπείνωσιν ἡμῶν, καὶ βλέπασα
τὰς ἐπὶ γῆς, ὡς ἐπερίεσαν Λαόν, σπλαγχνίσθητι διλογημένη
Θεοτόκε, ἐπὶ μείνον ἀριστῶσα, μὴ ἀποκλῶμεθα δεινῶς, ἰκέτοί ὡς ἐν-
σπλαγχνος τὸν ἐλπίσμενον Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν Παναγία
Παρθένε.

Ω, δὴ, ζ'. Κάμινον παῖδες.

ΩΜυστήριον φεικῶδες καὶ ἐξόν· ὡ καυοτάτη ἀνάστατος· ὅτι Θεὸς γυ-
ναϊκὸς Τίς γέγονε· σπράγματι ἐ χήματι, ἵνα δέσει ὅν Θεὸν
ποίησιν με.

ΣΤῇ πιπτόντων ἀόρθωσις μόνῃ, καὶ τῇ πταιόντων διόρθωσις, σὺ
τῇ τυφλῶν χειραγωγία πέφηνας, τῇ πενήτων ἔλεος, δεικνύων
χαρὶ, νοσούντων ἰατρίαν.

ΟΜβροῖς δακρύων, κατάρδυσον Κόρη, τὴν χειρωθεῖσαν καρδίαν με,
καὶ τῆς ψυχῆς με τὰς αὐλακὰς μέθυσον ἐξ κατανύξεως, ἀρετῶν τῇ
γεννήματι πληθύνουσα.

ΤΙς ἐξιχύσει τὰ σὰ μεγαλεῖα, Θεοπεπῶς ἐξηγήσασθαι; τὰς δυνα-
τεῖας τὰς σὰς τίς λαλήσει δέ; ἀκυστὸς ποιήσεται τὰς ἀνέσεις σε;
Μήτηρ ἀπειρόγαμε.

Ω, δὴ, η'. Τὸν μόνον ἀναρχον.

ΑΦθάρως ἀφθορῶν, τὸν Θεὸν συλλαβῶσα, τῆς ἀφθαρσίας τὴν πᾶν-
τῶν, ἐφθαρμένων ἀφθάρτισον, ἁμαρτίας τὸν νῦν με, καὶ τὰς φθορο-
ποιὰς ἐνοίας καὶ βεβήλας ἀπέλασον ἐκ τῆς.

ΝΑὐτὸν τὸν ἐμφυχον, καὶ πανάγιον Οἶκον, ὃν ἀποδόμισε τῷ Θεῷ
σοφία, καὶ ὡκισεν ὑπὲρ νῦν με καὶ λόγον, Ἀγνήσε δυσωπῶ, Πνύ-
ματος τῇ Ἀγίᾳ τὸν νῦν με δέξον οἶκον.

ΟΜόνος ἀναρχος, καὶ Πατὴρ ἐξ ἀνάρχου, γεννημένος Θεὸς Λόγος
ἀχρόνως, γεννῶνται σαρκικῶς ὑπὸ χρόνον, ἐκ σὲ τῆς καθαρῆς,
μὲν διλογημένη καὶ Κεχαλειτομένη.

I 4

Κατα

ΚΑποκομίσμερον ἀρεταῖς σε ποικίλεις, καὶ φαιδρυνόμερον Ναὸν τῆς Τ-
φίσεως, γινώσκοντες Παναγία Παρθένε, ὑμνεῖν δύσεβας, καὶ σὲ
ὑπερυψώμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ω, δὴ, θ'. Μήτηρ Θεῶν καὶ Παρθένος.

Υμνολογεῖν ἐν ᾧδεῖς τὸν τόκον σου, καὶ ἐρμυνεύειν τὸν νότον, καὶ αὐτοῖς
τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις ἐστὶν ἀμήχανον, ἀφ' ὅρου Μήτηρ, ἀ-
νύμφου Νύμφης, Κεχαλειπώμην γυναικῶν Αἰπαρθεῖ.

Οἶλιν ἐν σοὶ, τὴν ἐλπίδα τίθῃμι, τῆς ἐμαυτῆς σωτηρίας, ἀδισάκ-
τω τῇ πίσει, καὶ πόθῳ διαπύρω, Παναγνε σῶσόν με μόνη, ἐλπίς
μὲ ἡ βεβαία, καὶ ἀρραγέσθι προσφυγὴ προσφυγόντα σοι.

Αῖρος νυκτὸς καὶ ἡμέρας γαίοντο, καὶ μοὶ τὰ δάκρυα Σῶτερ, ἵνα
κλαύσω καὶ πλυνῶ, τὸν προσειβέντα τῇ καρδίᾳ μου, ἐξ ἀφροσύνης,
δυσέκλειπτον ῥυπον, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθῶ μεγαλύνων σε.

Ως ἀληθῶς καὶ κυρίως Δέσποινα, Θεὸν ἡγήσασα μόνη, ἀληθῶς
καὶ κυρίως, καὶ Θεοτόκος ἀνηγόρευται, κλησὶν τῷ θεῷ, κατάλληλον
τόκῳ, τὴν Θεοτοκίαν προσκλόντας, πλατύνσας.

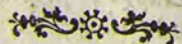
Στιχηρὰ Προσόμοια. Σήμερον ρηγορεῖ.

ΔΕῶμαι ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀκάρῳ, μακροθύμησον Δέσποτα, καὶ μή με
ἐκκρόβῃς, ὡς ἀχέσον δαΐδρον, τομῇ τῇ θανάτῳ, εἰς πῦρ ὑποπέμ-
πων, ἀλλὰ καρποφόρον με ποιῆσαι ὡς ἀκλήθῃτι, δολαφί τῆς Τεκνίσεως σε,
δός μοι Χειρὶς δάκρυα, ὅπως ὑποτίθωμαι ἀμαρτιῶν τὸ πέλαος.

Ονομα δολαβείας Παρθένε, ἐμαυτῇ ἔξω θέμνος, παίγνιον πορνείας,
ἐν τῷ χηματίζω, καὶ ἀλαζονείας γέλωτος καθορώμαι, θηλείας γὰρ δυ-
σὶν ὡς ἀντιμάχοις, ὡς ἀδεδόμαι ἐξ ἀποσεξίας μου. διδὲ τέκνον ῥυσάμεν,
σὺ γὰρ ἀγαθίαμα πέφυκας ψυχῆς μου καὶ πεποίθησις.

Ο φίλος ἐδάμωσεν ἐκ τῆς ὕλης, ὡς ψυχὴ μου κηρύσσεται, περὶ τὸν αὐτοῦ
δάξεις, εἰς μάτῳ τῷ βίῳ, περὶ τὸν ἐκπύκεις, στυγνῶ τὰς φροντί-
σι, πᾶσαι ἐν τῷ μέμηναν, ἐπὶ ῥήφον πρὸς Κύριον, τὸν κλίνειν σε μέλ-
λοντα, καὶ δάκρυσι βόησον, Δέσποτα φιλανθρώπε, σῶσόν με πρεσβεΐας
τῆς Τεκνίσεως σε.

Απαντες ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρα, προσάσιν σε ἐχόμεν, καὶ προσρέχοντες
σοὶ πίσει ἀδισάκτω, κλίνοντες τὸ γόνυ καὶ δακρυρρόοντες, σῶσον
ἐν Πανάμωμῃ τὸς πόθῳ σε δοξάζοντας, καὶ ὁμολογούντας σε Θεῶν Μήτηρ
Παύσιν, ὅπως καταχρίως αἰεὶ σε δοξάζωμεν.

ΤΗ

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝΕΙΣ ΤΗΝ

ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α'. ἦχος, Βαρύς. Νόσει σε πρὸς γάδιν.

Ο ἄλως ἐπιθυμία, καὶ γλυκασμός σωτηρίας, ὁ τόκος σου πέφυκε Θεοκυ-
τορ Δέσποινα, πᾶσαι πικρίας διώκων, τὴν ἐκ τῆς παθῶν καὶ
πταισμάτων τοῖς δόλοισιν.

Στήσον τὰς καταγίδας τῆς ἡδονῆς καὶ παθῶν μου, τῇ αὐρῇ τῆς θείας
σου πρεσβεΐας Παναμώμῃ, ὅπως γαλήνη καρδίας, σὲ δοξολογῶ
τὴν ἀνέκασον διώματι.

Ελεον ἐθυσίαν, ὡς ἐλέημων ὁ θείων, καὶ πάντα τὰ ἔργα
σου συνέχων τῇ ἐλείεσιν, Σῶτερ μόνε ἐλέημων, ἐλέησόν με τὸν
ἀνελήμονα.

Κόπτομαι καὶ σενάζω, κατανοῶν με τὰ ἔργα, τὰ πάσης κολάσεως καὶ
τιμωρίας ἄξια, πλὴν θαρρῶν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, εἰς πρεσβεΐαν σου
προσάγω τὴν τεκέσασαί σε.

Ω, δὴ, γ'. Ο' κατ' ἀρχὰς τῆς Οὐρανός.

Ο Κατ' ἀρχὰς τῆς Οὐρανός, ἐπ' ἐδνός ἀσεὶ δέριν, διατίνας Λόγος
τῆς Θεῆς, ἐν γῇ λογικὸν Ἀγνὴ καὶ ἐμψυχον, σὲ Οὐρανὸν θεμελιῶ,
καὶ ὡς ἀράϊος ἀνίσχων Ἡλῖος, ἐκ σὲ φωτίζει τὰς τιμῶνάς σε.

Εν ἀμείλῃ τῆς ζωῆς, ἐκδαπανήσας τὸν βίον, καὶ εἰς τέλος φθάσας
καὶ Δυσμᾶς, ἐν πίσει σεμνὴ πρὸς σὲ κατέρυγον, τὴν νεκτῶ
Ἀνατολῇ, τῇ ἀνιπέρῃ Ἡλίῳ, ἵνα μὴ σκοτία καταλάβῃ με.

Δικαιοσύνης Ἰησῆ, Ἡλὶ ἀδύπε Λόγε, δικαιοσύνης χάριτι τῇ σῇ, ἐν
δικαιοσύνῃ δὲς ἐφθλῶν μοι τῷ σῷ προσώπῳ, καὶ τὴν σὴν ἐν τῇ
ἐφθλῶν μοι δόξαν, χόρτασον πρεσβεΐας τῆς Τεκνίσεως σε.

Η ἀνιδύνας τὸν Θεόν, καὶ ἀπαθῶς πεποικῆ, τὰς δαΐδας τῆς πολυ-
παθῆς, καρδίας μου δέομαι ἐπίσκεψαι, τῇ θείᾳ σε ἐπισκοπῇ, σὺ
γὰρ ἐπίσκεψις Κόσμου Δέσποινα, καὶ σκέπη καὶ ἀντίληψις.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, δ'. Ο' Πατριεὺς.

Ο Μορὴν Λόγον τῷ Πατρὶ, ἀνερμυλίστως ὑπὸ χρόνον τέτοικας, τὸν φι-
λαυθράπον καὶ ἀχρονον, ἡρόμυρον αὐθράπον, ἵνα σώσῃ Κέρη τὸν
αὐθράπον.

ΤΟ' συμπαθεὶς σε καὶ ἀμύνης, ἐπὶ τῆς δόξης σε Ἀγνὴ ἐφάπλωσον,
τῆς αἰετῆς ἀδικαλιότητος, τῆς φεικτῆς κολάσεως λυξυμῆν ταῖς ἐκ-
στῆσιν.

ΕΝ πειρασμοῖς σε καταφυγὴν, ἐν τοῖς κινδύοις ταχεινὴν βοήθειαν,
ἐν παντοῖς φεικτέον, ἐπιμύνην ἀντίληψιν καὶ ὀξείαν Δέσποινα
κέκτημαι.

ΕΓλικεμὶ πίσει καὶ θερμῇ, πρὸς σὲ προσφύγω καὶ βοῶ Πανάμω-
με, σὺ ἡμεῖς ἱλασθήσῃ, τῇ πολλῶν πταισμάτων με, λυξυμέ-
νη καὶ διασώζουσα.

Ω, δὴ, ε'. Κύριε ὁ Θεός μου.

ΜΗ' τῷ φιλαυθράπῳ, καὶ Θεῷ Πανύμνητε Θεοτόκε, τοῖς πίσει καὶ
πρόσφω σε ἐν ὕμνοις γεραίρωσι, ἱλασμὸν ταῖς σῆς ἐκστῆσιν, τῇ
ἀδικαλιότητος κατέπεμψον.

ΔΕσποινα Θεομήτορ, τῇ ἐμῶν πταισμάτων λύσον ὡς ἔχου, καὶ τῷ
νεκρωθεῖσά με δεινῶς ψυχῇ ἀνάστησον, ἡ ζωὴν πεντα τῷ Κόσ-
μῳ τῷ ἀθάνατον καὶ ἐνυπόστατον.

ΜΟύνο σε παροργίσας ὑπὸ πάντα αὐθράπον ἑλεῖμαι, τῷ σὺν ἀ-
γαθότητι πρὸς ὀργὴν ἐκίνησα. ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀφθόρου Μιζόσεως,
σώσον με ἀγίαις δέησιν.

ΕΝ βρομῷ καθορῶμαι, ὅταν ἐπὶ ὀργῇ σὲ θεωρήσω, φεικτῶς κατὰ
ζόμυρον τῆς δόξης τὸν Κύριον, ἀναθεωρῶντα τὰς πράξεις, καὶ ὅπο-
διότα τὰ ἔργα.

Ω, δὴ, ε'. Ναυτιῶντα σάλλω.

ΤΟῦ τελέου Λόγε, τῷ σωτηριμυλῇ καρδίᾳ, τῆς πόρνης τῆς δα-
κρυα, Μανασῇ δὲ τῷ ἐξαγόρευσιν καὶ τῷ μετάνοιαν, τῷ ἐπιστρο-
φῇ τῷ θερμότητι, τῇ Νινδλίτῳ, ὡς ἀγαθὸς ὡς ἔχου μοι.

ΙΛασμὸν πεῖσα, καὶ ἀμαρτωλῶν διεργέτω, Παρθένε Πανάχαυτε δυ-
σωπῷ, τῆς ἐνοχίας τῇ ἀμείβῳ πταισμάτων με, λύσον τῇ Μιζόσε-
σι πρεσβείᾳ, ἔχεις γὰρ ὡς Μήτηρ πρὸς Τιδὸν τὸ διῶναι.

ΑΠωμύνης πάλαι, τῇ δικαιοσύνῃ σε Κεῖσει, Χεῖσε σε προσώπῳ
ἀνεκαλῶ, θεωρεῖται παρσία ὡς εὐπαιλαχχός, καὶ νῦν ἀγαθὴ
ἡμαρτηκότης, προσδέξει ἡμᾶς, καὶ τῇ κακῶν ἀπάλλαξον.

Ως

ΩΣ καλῶ σε μόνῳ, ἐν ταῖς γυναιξὶ καὶ ὡραίᾳ, ὡς ὅλῳ ἀμόλῳ-
τον καὶ ἀγίῳ, ὡς ἱερῷ, ὡς τιμίῳ καὶ ἀσπίδι, ὡς καθαρωτέρῳ
ὡς πᾶσης Κτίσεως, ὁ Κτίσης σοὶ ἐκλύωσι.

Κάτισμα. Ο' δὲ ἐμὲ ἀναχόμῃς.

ΥΠὸ τῷ σκέπῳ σε ἅπαντες, οἱ γνηρεῖς καταβόρῃ, ῥῦσαι τὸ
αἰώνιον πυρὸς ἀγαθὴ τῆς ψυχῆς ἡμῶν.

Ω, δὴ, ζ'. Κάμινον παῖδες.

ΕΝ ὅποιᾳ καὶ θλίψει ὑπάρχων, καὶ ἐν κινδύοις Πανάχαυτε, σὲ
προσκαλέμῃ θερμῆς ἐκ καρδίας με, ἀφθόρασον καὶ ῥῦσαι με, καὶ
ὡς ἔχου Παρθένε θυμηδία μοι.

ΝΕνεκρωμὴν ψυχῇ κεκμηλῇ, ταῖς χαλεπαῖς ἀδικαλιότησιν, σὲ τῷ
νεκρωσάσαι ἄδῳ τῷ τόκῳ σε, ἐκτελῶ Δέσποινα, μετανοίας ἔργοις
με ζώωσον.

ΤΗ'ν σὺν Μιτῆρα προσφύγω σοι Σαῖτερ, εἰς ἐκστῆσιν Φιλαυθράπῳ, τῷ
προσδεχάμῃς ῥῦσαι πταισμάτων με, καὶ μελλέσης Κεῖσεως, καὶ
αἰωνίζουσης κολάσεως.

ΥΠὸς καὶ βάθος, καὶ μήκος καὶ πλάτος, τῆς ὁρατῆς ὅλης Κτίσεως, τὸ
μεγαλεῖον τῷ Τόκῳ σε Δέσποινα, ὑπερβαίνει ταύτης γὰρ, ὑπὸ λόγον
τὸν Κτίσιν ἐσωμάτωσας.

Ω, δὴ, ε'. Τὸν ὅπως ὄντα Θεόν.

ΔΙάσωσον ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων, καὶ παθῶν με πάντα, πρὸς σὲ
γὰρ καταφύγω, τῷ ἐμῷ ἐλπίδα καὶ θεῖαν σωτηρίαν.

ΕΝ ὥρᾳ τῆς τελευτῆς τῇ κατηγορῶν τῇ δεινῶν ἐξαίρετα, πρὸς θεῖαν
κατοικίαν, Δέσποινα Παρθένε, αὐτὴ δέγησόν με.

ΤΗ'ν μόνῳ ἐν γυναιξὶν ἀλογημυλῇ, Παρθένον ὑμνήσωμεν, Χεῖσιν
ὑπερβαίνοντες, καὶ δοξολογῶντες εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

ΑΝάμῃν ὁ ψυχῇ, τῇ Θεοτόκῳ προσεῖσθα βόησον, ἐλπίς καὶ σω-
τηρία πάντων, τὸ πυρὸς με τὸ αἰώνιον ῥῦσαι.

Ω, δὴ, δ'. Σοσάρκαμῃν τὸν Λόγον.

ΤΟ'ν ποιητῇ με καὶ Κτίσιν ἐκτελεῖ, τῆς φοβερᾶς ῥύσαδά με Κεῖ-
σεως, Παρθένε καὶ ζαλῷ μοι χαρίζεσθαι.

Η Παναμύμητος Μήτηρ Παρθένε Ἀγνὴ, τῇ ψυχικῶν λύσσει,
σὺν ποιμνῷ μολυσμάτων, τῷ σὲ μεγαλύνουσα.

Η Θεοτόκος προσφέρει σοι δέησιν, ὑπὸ ἐμῇ Δέσποινᾳ Χεῖσιν, τῇ
δεσμῷ, ῥῦσαί με πᾶσης κολάσεως.

ΔΙΑ πάντος ἐκτελῶ σε Δέσποινα, τῷ ταπεινῷ λύσσει ψυχῇ με,
τῆς μελλέσης καταδίκης καὶ κολάσεως.

Προ-

Στιχηρά Προσόμοια. Σήμερον γεγορεῖ.

Γέγονα καταγώνιον οἱμοι, τῷ ἡδονῶν ὁ πανάθλιος, γέλας οὐδὲν ὀρώμαι, αἶτις ἐχθροῖς μου, ὅθεν οἱ προσπίπτω, Ἀγία Παρθένε, ἴδε με τὴν θλίψιν, καὶ βοήθειά μοι ὄρεξον, καὶ δακρύοις κάθαρτον, καὶ ῥῦσαι με δέομαι, καὶ κατακλιθεῖν οἱ χαίροντες ἐν τῇ ἀπωλείᾳ μου.

Κλῖνον μοι τὸ φιλάγαθον ἕσσω, διελύω Πανάμωμε, καὶ μὴ ἀπορίτης, τὸ σὺ με προσώπη, μηδὲ πόρρω πέμψης τῆς σῆς βοηθείας, δέλω γὰρ ὁ δέλιος σπιδάξει ὑπολείδαι με, καὶ ἀλόγοις πάθεισι κινῶν τὴν καρδίαν μου, σὺ δέ με σωτήρησον ὅλον τῆς αὐτῆς βλάβης ἀμέτοχον.

Αῖνον σὺ ὦ ψυχὴ μου τὸ ὄμμα, καὶ Θεὸν ἐναγείνον, τῇ οἰκονομίᾳ, καὶ τῇ ἀσπλαγχνίᾳ, πῶς Οὐρανὸς κλίνας, ἦλθεν ἐπὶ γῆς, ἵνα ὑψώσῃ σε, ἐκ τῆς ταλαιπωρίας σου τῷ πατρὶ, καὶ δώσῃ σοι δόξαν αἰωνίζουσαν, βαβαὶ φεικτῆ θαύματος, φῦ τῆς ἀσπλαγχνίας σου φιλεῖθραπε.

Τάγματα ὑψίστης Ἀγγέλων, ὡς Θεὸν σωματώσασα, ἐγὼ δὲ τὰς πάντας νικήσας ἁμαρτίαις, οἱμοι, δέδοικα καὶ ῥέω. ὅθεν ὑδαμῶς ὑποτολμῶ, καὶ καλέσαι σε Θεοτόκε Δέσποινα, σὺ ἔν μὴ παρίδῃς, ἀλλὰ πειῖσαι σῶσόν με, ὅθεν εἰς δόξαν ὁδηγῶσα με.

ΤΗ

Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ,

Κ Α Ν Ω Ν Ε Ξ Τ Η Ν

Π Ο Λ Υ Τ Μ Ν Η Τ Ο Ν Θ Ε Ο Τ Ο Κ Ο Ν .

Η Χ Ο Σ , π λ . Δ ' .

Ω , δ ῆ , α . Ἀ ρ μ α τ λ ά τ λ ω Φ α ρ α ῶ .

Αἶρε κατάρας παλαιᾶς ἡ λύτρωσις, καὶ εὐλογίας πηγὴ· χαῖρε ζωῆς Μήτηρ, ἥδε ἡ καθαίρεισις, θανάτου ἡ ἀνείρεισις· χαῖρε λύσις τῆς λύπης, χαρᾶς χωρίον ἐν ῥύχρον, χαῖρε Θεοτόκε Πανύμνητε.

Αῖρε τὸ Λόγος λογικὸν καὶ ἐμφυχον, Χαῖρε Πανάμωμε. Δαβιτικὸν χαῖρε, ἄρμα πολυώνυμον, ἄρμα μυριοπλάσιον· χαῖρε ἡ ἀστυκρίτως, τῷ Χερεβίμ ὑψέχασα, καὶ τῷ Σεραφίμ ὑψοφύσασα.

Ιερωτέρα τοιῶν Δυνάμεων, χαῖρε Θεόνυμφε· χαῖρε κτιστῆς πάσης, ἀνώτερα φύσεως· χαῖρε Θεὸς παλάτιον, χαῖρε πύρινε Θρόνε· χαῖρε λυχνία πολύφωτε, χαῖρε μυριάνυμφε Δέσποινα.

Ράβδος ἐκ ρίζης Γεσθαὶ βλαστήσασα, χαῖρε ἀμόλυπτε, χαῖρε βλαστῶν ῥάβδω, τῆς Ἀαρωνίτιδος, διαγραφεῖσα ὑπὸ πύρινον, μυρικῶς καὶ βαθείως, ὡς γὰρ ἐκένη τὰ κάρυα, ἔπο τὸν Χερσὸν σὺ ἐξέκλυσθας.

Ω, δ ῆ , γ ' . Ο Ὑ ρ α ν ί α ς ἀ φ ῖ δ ο ς .

Ισχυρώτατον ὄπλον, χαῖρε πιστῶν Δέσποινα· χαῖρε κραταιὰ προστασία· χαῖρε ἀντίληψις· χαῖρε βοήθεια, ἁμαρτωλῶν· χαῖρε Τεῖχος, τῷ προσκαλυμμένῳ σε, χαῖρε τὸ Κόσμος χαρά.

Σωτηρίας ἀνθρώπων, χαῖρε σπέρρον ἔρεισμα· χαῖρε τὸ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐας ἡ ἐπανακλήσις, δι' ἧς ἀπέλαβον, τὴν παλαιὰν δικαιοσύνην· χαῖρε ἡ ἀνείχασα πάλιν Παράδεισον.

Χαῖρε ἀφλεκτὲ βάτε, χαῖρε φωτὸς ὄχημα, χαῖρε τὸ Ἡλίου νεφέλη, χαῖρε πεδίοδοξε, καὶ περικλάυτε, τὸ Βασιλείας καθεῖρα, χαῖρε πόλις ἐμφυχε Χριστῷ τῷ ζώντος Θεοῦ.

Αἶρε

Α Παιρόμε Μῆτερ, χαῖρε Ἀγνή Δέσποινα, χαῖρε ἡ αἰνήτος χαῖρα
καὶ ἀγαργήτος, ἡ γεωργήσασα τὸν γεωργὸν τῷ ἀπαύτων, χαῖρε γῆ
ἀλνῆσαι ἡ ἀντεῖλσασα.

Ω, δὴ, δ'. Σύμῃ ἰχθὺς Κύριε.

Α Νατολή, τῇ Πατρὶς ἀπαντάσματος, καὶ Ἡλίας τῇ ξανατεῖλαντος.
πρὸ Ἐωσφόρος ἐκ τῇ Πατρὸς, χαῖρε Θεοτόκε, νεφέλη κρήνη καὶ ἔμ-
φυχε, Παρθένε χαῖρε Μῆτερ, χαῖρε δολογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη Πα-
νάμωμε.

Σ Γ' τὸ χρυσὸν, θυμιατῆριον Δέσποινα, τῇ ἀσέκτῃ, καὶ αὐτὴ ἀνδρα-
πος, ἐν ᾧ ἐκαύθη διαβόλη, τῇς Ἀδαμιάας παλακοῦς τὸ χει-
ρόραρον, διό σοι χαῖρε κράζω, δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ καὶ ἔσφυη
καὶ ὑπόλαυσις.

Σ Γ' τῷ βροτῶν, δόξα καὶ κλέος καὶ καύχημα, καὶ Ἀγγέλων, σέφος καὶ
δόξα, διό ἡ γῆ καὶ ὁ Οὐρανός, μίαν Ἐκκλησίαν, σισάμωτοι
παναρμόνιον, τὸ χαῖρε σοὶ βεῖωμι, χαῖρε Δέσποινα Κόσμος, χαῖρε πᾶν-
των ἀνθρώπων βοήθεια.

Κ Δινη σιπη, τῇ Σολομὼν ἀποδιέξαψε, κοκκαμμένη, δυνατὴς ἐξή-
κοιτα, χαῖρε Παρθένε ἡ κιβωτός, ἡ κεχρυσωμένη, τῇ κοίτῃ ἀ-
γιάσματος, λαβὴς ἡ δεῖα χαῖρε χαῖρε βᾶτε πυρφόρε, χαῖρε πύλη καὶ
κλίμαξ καὶ γέφυρα.

Ω, δὴ, ε'. Ἰ'να τί με ἀπάσσω.

Ν Οἰκὸν σαφάπειαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγγα, παρελθεῖν ἀ-
λύτως, ἐν καιρῷ τῇς ἐξάδεμν πάραχε, ἵνα σοι τὸ χαῖρε, χαρμο-
νικῶς Δέσποινα κράζω, χαῖρε πάντων ἐλπίς ἀκαταίχμητε.

Ω Σ χαρὰν συλλαβῶσα, χαῖρε ὑδάμωμε, χαῖρε ὑδάργνε, χαῖρε τῇς
ἀγνείας, πορφυρόχρον αἶθος ἡδύπνοον, χαῖρε Παρθένεας, κοκκα-
βαφὲς ἐρυθρὸν ῥόδον, καὶ Θεῶ τὸ δῶδες δοφράδιον.

Μ Ὑσική μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μύρον ἡ βρύουσα, χαῖρε θεῖα
κρήνη, ἡ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα, χαῖρε ἡ τὸν βόθρυν, τὸν
τῇς ζωῆς καρποφορῶσα, ἀγαργήτος ἀμπέλος Δέσποινα.

Α Διδόδετε πύλη, χαῖρε τῇ διὰ δόδε Χειρὸς ὁ Κύριος, Παραδείσος
πύλας, ἡ ἀοιζήσασα χαῖρε τῇ τὸ κωσιν, χαῖρε δι' ἧς χαίρει, ὁ Οὐ-
ρανός καὶ γῆ χορδαί, ἡ τὰ ἄνω τοῖς κάτω σινάφασα.

Ω, δὴ, ε'. Τῷ δέουσιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Η Ἐμφυχος χαῖρε Δέσποινα νόχλος, ἡ κογχύλη σῶν ἀχναίων αἱμά-
των, πορφυραυγὴ, ἐρυθρὰν ἀλεργίδα, τῇ τῇ παντὸς Βασιλεῖ πορφυ-
ρώσασα, τῇ γύμνωσιν τῷ τῇ Ἀδάμ, ἡ σκεπάσασα χαῖρε Πανύμνητε.

Σ Τειρίζει μὴ τὴς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς ὁ αἰετὸς ἄρτος Κό-
ρη, χριστιανῶν, τὰς ψυχὰς δὲ κρατεῖ, τὸ σὺν ἡδύμωτον ἄγιον ὄνα-
μα. ἐντεῦθεν καὶ χαρμονικῶς, πᾶσα γλῶσσα τὸ Χαῖρε κραυγάζει σοι.

Λ Τηρία ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, κιβωτός ἡ θεοχάρητος χαῖρε, χαῖρε
σκηνή, χαῖρε ἄγιον ὄρος, χαῖρε τῇ ζώντος Θεῷ πόλις ἡμῶν
παλάτιον χαῖρε Χειρὸς, χαῖρε Τέμενος Θεῶν πολυφών.

Υ Πέρανε ὑδάμωμε χαῖρε, τὸ τῇς φύσεως ἐξαίρετον αἶθος, χαῖρε
κοιτὴ, τῇ ἀνθρώπων τῇ γένει, φιλοτιμία καὶ χάρις Θεοδότος,
πῶ ἀτιμὸν φύσιν τῷ βροτῷ, ἡ τιμησασα Χαῖρε τῇ τὸ κωσιν.

Κάθισμα. Τῷ σοφίαν καὶ Λόγον.

Χ Αἶρε θρόνε πνεύματι τῇ Θεῷ, χαῖρε Κόρη καθέδρα Βασιλική, κλί-
νη πορφυρόσρωτε, χρυσοπόφυρε θάλαμη, χλαμὶς ἀπεργόχως, τι-
μαλφίστατον Τέμενος, ἀστραπηφόρον ἄρμα, λυχνία πολυφών. χαῖρε Θεο-
τόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ πασῶν ἀγλαόμορφε,
ἀγλαόχρυσε φάπτιζα, θεοκόσμητον σκηνώματα, χαῖρε οὐδοῖς Νύμφη ἡλο-
βάλαυτε, χαῖρε μόνι ψυχῆς με ἀπρέπει.

Ω, δὴ, ζ'. Θεῷ συγκατάβασιν.

Η Μόνι ἀπείρανδρος, ἡ μόνι ἀφθαρτος χαῖρε Δέσποινα, ἡ Παρθένος
καὶ Μήτηρ, ἡ παιδοτόκος καὶ ἀπειρόγαμος. τὸ ξόρον χαῖρε καὶ φεικτὴν
μυστήριον, χαῖρε Ἀγγέλων ἔσφυη, χαῖρε ἀνθρώπων χαρὰ.

Σ Ἰὼν πόλις ἔμφυχε, τῇ Βασιλείας τῷ Βασιλείων Χειρὸς, Θεῷ ἡς
ἐλαλήθη δεδοξασμένη χαῖρε Θεόνυμφε, χαῖρε ἡ κλίμαξ δι' ἧς μι-
ταβαίνωμι, πρὸς Οὐρανὸν ὑπὸ τῇς, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζωὴν.

Λ Εὐμὼν θεοφύτης, δῶδε κήπος θεοβλαστάρητος, ἀνδείχτης Παρ-
θένε, ἀθανασίας αἶθος ἀνθήσασα, διό συμφάνως τὸ χαῖρε σοι κρᾶ-
ζωμι, χαῖρε χαρὰς χαρηγὴ, χαῖρε πηγὴ γλυκασιμῶ.

Υ Πέρτις Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθῶν με λύτρωσαι, ἵνα σοι χαρ-
μοσιώσῃς τὸ Χαῖρε κράζω, χαῖρε ἀγνείας πηγὴ, χαῖρε ταμιεῖον
πάσης καθαρότητος, χαῖρε δοχεῖον Θεῷ, χαῖρε χωρίον Χειρὸς.

Ω, δὴ, η'. Εὐλογεῖτε πᾶντες.

Ι Ἐσταὶ ἐκ ρίζης, χαῖρε ράβδος βλαστήσασα, χαῖρε ὑποτίσας ἀνθηφορᾶ-
σα, αἶθος τὸν Χειρὸν ὥραιον, χαῖρε πῖον ὄρος, χαῖρε καπνίσκον, χαῖ-
ρε Θεῷ ὄρος, ἐκ ᾧ κατοικεῖν ὁ Λόγος, πάντων ἐδόκησε πρὸ τῷ αἰῶνι.

Σ Ἰδρὰ σου ράβδον, κραταιὰς ἀντιλήψεις, ὡς ὕλακτῆτες κινῶς,
ὡς ἀρουμῶδες θήρας, τὰ θεοκινῶντα τῷ παπενώ με ψυχῇ,
ὑποσέβει πάθῃ, δεινῶς με πολιορκῶντα, ἵνα τὸ Χαῖρε σοι Παρθένε
κράζω.

Ω Ραΐδος ὅλη, τὸν ὥραϊον ἐν καλῆσιν, ὑπὸ ὑἱὸς ἀνθρώπων Χεῖρον περῶσα, ἡ ἐν γυναιξὶν ὥραία, διόσοι τὸ Χαῖρε κράζοντι χαίροντες, χαῖρε Θεοτόκε Ἀγνή Κεχαρισμένη. χαῖρε τῆς Κτίσεως ἐνδοξοτέρα.

Δ Ανήλ ὁ εἶδεν, ὅρος πρὶν ἀλατόμυτον, Θεοφρονήτορ χαῖρε ὃς ἔβλεψεν, ἀκρογωνιαίος λίθος, χαῖρε θεοδόχε, ἀνδρακοφὸς λαβίς. χαῖρε τῷ αὐλῶν Ἀγγέλων ἀγιοτέρα, χαῖρε τῆς Κτίσεως τιμιωτέρα.

Ω, δὴ, δ'. Εἴξε πάσα ἀκοή.

Γ Δέσε πάσαι θνηταί, μακαρίζεσι τὴν ἀεμακαίρετον, ὡς προεφύλασας, Θεοφρονήτορ ἐν θεῷ Πνύματος, καὶ ὡς περῶσα τὴν χαρὰν τὸ Χαῖρε βοῶσι σοι, χαῖρε ζωῆς θησαυρὶ, χαῖρε κρήνῃ ψυχικὴν μέλι βρύεσα.

Ω Ρῥάσας Δέσποινα Ἀγνή, τὸ προπάτωρ Ἀδάμ τὸ ὀλίθημα, καὶ τῆς προμήτορος Εὐας τὴν λύπην εἰς χαρὰν ἔτρεψας, ὡς ἐν αἰτία τῆς χαρᾶς, τὸ Χαῖρε βοῶμεν σοι. χαῖρε χαρὰ τῷ Πιστῶν, χαῖρε τῷ Χεισιμῶν ἀγαλλίαμα.

Α Ξεῖν χαῖρε σοι βοᾶν, ἐν σοὶ γὰρ ἐσιωδῶς ἡ αἰδώς, χαρὰ ἐσκήνωσε Παρθένε Κόρη Θεοφρονήτρια, χαῖρε Παράδεισε βουφῆς, χαῖρε ἡ χρυσόρρεθρος ἀθανασίας πηγὴ, χαῖρε νύκταρ ἀληθὲς ἡ προχέουσα.

Ν Τάει με βέλει γλυκερῷ, τὴν καρδίαν ὁ πὸς πόθος Πανύμνητε, καὶ ἐκβιάζει με, χαῖρε σοι κράζειν ὃς παντὸς καὶ βοᾶν, χαῖρε γαλλίῃ λιμῶν, χαῖρε ἡ ποντίσσα, τὴν νοτιὴν Φαραῶ, γλυκυτάτη ἀδελφάτος θάλασσα.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ω, τὸ θεοδόχε θάνατος.

Χ Αἶρε Παρθένε Θεόνυμφε, χαῖρε πιστῶν ἡ ἐλπίς, χαῖρε Κόσμη κατάρτισον, χαῖρε πάσης θλίψεως, ἡ τῆς δόξης σαύεσσα, ἡ τῆς θανάτου χαῖρε κατέλυσις, ὁ ζωηφόρος χαῖρε Παράδεισος, χαῖρε ἀντίληψις, τῷ προσκαλεμῶν σε, χαῖρε Θεῷ, θεῖον ἐσδιαίτημα καὶ Ὁρος Ἄγιον.

Χ Αἶρε Θεοτόκε Πάναγε, χαῖρε πηγὴ τῆς ζωῆς, χαῖρε κλίμαξ Οὐράνιη. χαῖρε πάσης Δέσποινα, καὶ Κυρία τῆς Κτίσεως, εὐλογημένη χαῖρε πανάμωμη, δεδοξασμένη χαῖρε ἀμόλυπτε, χαῖρε πανύμνητε, χαῖρε θεῖον σκηνώμα, χαῖρε σεμνὴ, χαῖρε Μητροπαρθένε, νύμφη αὐμόλυπτε.

Δ Εἶποτα Κύριε εὐσπλαγχνε, τὸν σὸν οἰκέτην ἐμὲ, τὸν πολλὰ παροργίζοντα, τὴν σὴν ἀγαθότητα, ταῖς ἀδελφότητάς μου παράξισι, μὴ ἀπορρίψῃς τὸ σε προσώπῳ Χεῖρ, ταῖς ἐκείναις τῆς κηρύξεώς σε, ἡμαρτον, ἡμαρτον, ὡς εἰς σοὶ ἕτερος ὁμολογῶ, ἀλλ' οἰκτερον σῶσόν με ὡς πολυέλεος.

Χ Αἶρε Μητρόθε Δέσποινα, χαῖρε ἡ μόνῃ ἐλπίς, τῷ βροτῷ καὶ ἀντίληψις, χαῖρε καταφύγιον, χαῖρε λυχνία φωτός. ἡλατῖσμένον χαῖρε παλάτιον, τὸ φωτίζον χαῖρε λαμπάδιον, χαῖρε ἀμόλυπτον, παρθενίας καθύμνημα, χαῖρε πηγὴ, βρύεσα ἰάματα τοῖς προσκυνοῦσίν σοι.

ΤΗ,

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ, ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

Τ' ΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, πλ. δ'. Τῇ δὲ διωδύσσας.

Α Τία Παρθένε Μήτηρ Θεῷ, ἄκουσον φωνῆς μου, ἐν τῇ δέξασαί με πρὸς σέ, καὶ ἐν τῇ τὰς χεῖρας μου ἐπαίρειν, πρὸς τὴν εἰκόνα τὴν σὴν παντὶ λόγητε.

Γ Εἰς μοι Παρθένε καταρυγὴ, καὶ πρὸς ἐργασίαν συνεργεῖα τῷ ἀγαθῶν καὶ βίε παντὸς χειραγωγία, καὶ ὁδηγία πρὸς θεῖαν κατάστασιν.

Ρ Ύψαι με γερόνης, τὴν ἐμαυτῇ, δι' ἔργων ἀτόπων, προεξέστης Λοβωτὰ, καὶ ταῖς ἐκείναις τῆς Μητροσύνης, τῆς αἰωνίᾳ βουφῆς με ἀξίωσον.

Σ Τῆς ἀδοκείας μου ἡ ἰχὺς, τῆς ἀπλητισμῶνς διανοίας μου ἡ ἐλπίς, τῆς ἐσκοτισμῶνς μου καρδίας, σὺ εἶ τὸ φῶς ἡ ζωὴ ἡ ἀδελφότης.

Ω, δὴ, γ'. Οὐράνιης αἰδώς.

Ν Οερῶς καθορᾶν σε ὃς παντὸς δίδε μοι, καὶ τῇ γλυκυτάτῳ φωτί σου ἀεργαυγάζεσθαι, εἰς ἀνεκλάλητον τῆς ταπεινότητος μου καρδίας, ἀφροσύνην Δέσποινα καὶ ἀγαλλίασιν.

Α Νεξάλειπτον πένθος, δεινικὴς δάκρυον, θεῖον ἐνδεδέτονον φόβον, θερμὴν κατάνυξιν, ἀγνὴν ταπείνωσιν, καὶ σωτηριεβίῳ τῆς καρδίας, Θεοτόκε Δέσποινα δός μοι καὶ σῶσόν με.

Ε Πὶ γῆς ἀμαρτάνων, τὸν Οὐρανὸν δέδοκα· ἔπος γάρ μοι ἔσαι τῆς δικῆς τέτων κατήγορος, ἀλλὰ ἐπαύθαι με, κόλασον Σάτερ οἰκτιρῶν, καὶ τότε συγχώρησον τὰ ἐπταισμῶν μοι.

Ν Οερῶν προθυμίαν, πόθον αἰετίζοντα, ἔρωτα θερμὸν μετανόας, σπῆν δὴν ἀκμάζουσαν, δός μοι Πανύμνητε, ὡς αὐτὴν πενήθεις ἐνθάδε, τυχὼ ἀδελφότητος αἰωνίζεσθαι ἐκεῖ.

Ω, δὴ, δ'. Σύ με ἰχὺς Κύριε.

Η Καθαρὰ, καὶ χρυσανθὸς καὶ ὀλόφωτος, τὴν ἡλὶα τὴν ἐξανατέλλαντος, πρὸ Εὐσφῶρος ἐκ τῆς Πατρὸς, νεφέλῃ Παρθένε, πρὸ σκοτῆς μου.

Teotocariōn.

Κ

φωτα-

φωταγήσονται, τὸν πόνον τῆς ψυχῆς μου, τῆς καρδίας τῷ θλίψιν, τῷ γλυκί σε φωτὶ ἀπαμύθισαι.

Δὶα παντὸς μὴ θαλίπης με σκέπασα. δὲ γὰρ ἔχω μόνῳ καταφύγιον, ἐν πειρασμοῖς ὑψοοῦμαι, ῥύσιν ἐν κινδύοις, ἐν συμφοραῖς παρὰ μύθους, προσάτω ἐν ἀνάγκαις, ἀθυμίαν ἐν λύπαις, καὶ χαρὰν ἐν ταῖς θλίψεσι Δέσποινά.

Τὸν Μανασὶν εὐσπλαγχνε πρὶν κατηλέσας, καὶ τῷ βίῳ τέθεικας ἀσπείρισμα, τῆς ἀσυχρείας ἀνοχῆς, καὶ μακροθυμίας, καὶ τῆς πολλῆς ἀγαθότητος, ἐμὲ δὲ νῦν ἀσπλάγχνως, εἰπὶ σωσεις οἰκτιρῶν, ὑψοοῦμαι τὸ πρῶτον ἀσπείρισμα.

Ρεῖθρον ζωῆς, πηγὴν ἀθάνατον βλύσασα, κενυμένην κούωσιν ἀνέγνωτον, ἐκκενυμένην δὲ μηδαμῶς, ἀλλ' ἐν τῷ κενεῖσθαι, ὑψοοῦμαι καὶ ἀκούωτον, καὶ πλήρη δεδειγμένην, ἀπειρόγαμε Κόρη, ἀθανάτη ζωῆς με ἀξίωσον.

Ω, δὴ, εἰ. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Υδατόρρυτα νέφη, δείξον μου τὰ ἔμματα Θεοφρονήσια, θαλερῶν δακρύων, καὶ ὑδάτων θερμῶν ὑψίζοντε, θαμινὰς λιβάδας, τῷ πνεύμῳ καὶ τῇ ἐκθλίψει, ἀοιγμένης Ἀγνῆς τῆς καρδίας μου.

Ως πολυδακρυῶν βίον, καὶ ὡς πολυσεύακτον αὐτὸν δίαυλον, δυσωπῶσε Κόρη, εἰς ἀσπείρισιν καὶ εἰς ἀνάψυξιν, τῆς πολυπαθείας, πολυδωλῆς καρδίας, ἐαργῇ τῷ σὺν μνήμῳ ἀσπείρισμα.

Εκ καρδίας σεβάσω, καὶ ἐκ ἔχῃ Δέσποινά τὸν ἐλεῦντα με, καὶ πικρῶς δακρύω, καὶ εὐδὲς συμπαθεῖ μοι φιλάγαθε, σῶσον δὴ με μόνος, ὡς ἀγαθὸς καὶ ἐλεῦντα, καὶ διωάμενος πάντα τὰ κράτεσιν.

Νοητὴς ἐφορευμένης, καὶ ἀγαλλιάσεως καὶ σωτηρίας, φωτεινὸν χιτῶνα, καθαρὸν ἱμάτιον ἐνδύσον, ὅπως τὸ νυμφῶνος, μὴ ἐκβληθῶ μὴ ἔχων γάμον, Θεοτόκε ἐπάξιον ἐνδύμα.

Ω, δὴ, εἰ. Τὴν δέσπον ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Οδύρομαι καὶ σεβάσω καὶ κλαίω, καὶ θρήνω ὀλοφύρομενος ὅταν, τὰ σε Τίς, τὴν φεικτὴν παρυσίαν, ἐνθυμηθῶ καὶ κατίδω τὰ ἔργα μου, καὶ δέδοικα καὶ δειλιῶ, τὴν ἀλάστον Κεῖσιν Θεόνυμφε.

Αμύλωτε ἀπειρόγαμε Κόρη, μολυνθεῖσαν ἡδοναῖς τῷ ψυχῶν μου, καὶ λυγρῇ, κατανύξας δέας, καθαρτικῶν δακρύων ὑπόλασον. καὶ ῥύσαι με τῆς φοβεράς, τῆς πυρὸς τῆς ἀσβέστου κολάσεως.

Οκείνημαι παρρησίαν εὐσπλαγχνε, ἀτενίσαι καὶ ἰδεῖν ἀμαρτίας, εἰς Οὐρανόν, τὸ ἀμέτητον ὕψος, εὐδὲ κληθῆναι ὑψὸς σε ὁ ἀσώτος. ἀλλ' οἰκτιρόμε δαρεῖν, ὁ ἀμέτητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Αγόνων σε ἐξ ἀγῶν ἐν ἔτεσις, Θεὸν Λόγον Θεοτόκε δυσώπει, ἀμαρτιῶν, ἀπυρταῖς μοι λύσιν, καὶ τῆς αὐτῆς γλυκυτάτης μεθέξεως, καὶ εὐσεύς τῷ ἐκλεκτῷ, ἀξιώσαι ἐν ὧν τῆς Κεῖσεως.

Κάθισμα. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν φλογμὸν τῆς γενέσεως καὶ ἐμφορῆς, τὸν βρυγμὸν τῷ ὀδόντων, καὶ τὸν κλαυθμὸν, τὸν ἐλεεινότητων, χωρεῖσθαι καὶ πικρότατον, τὸ τῷ Ἀγῶνι κλήρη καὶ τῆς ὁμηγύρεως, ἐνθυμηθῶν φείξον, ψυχὴν καὶ σεβάξον, καὶ τὰ γραμματεῖα, τῷ μυρίαν χρεῶν σε, ἐξαλείψαι ἐπείχεσθαι, κατανύξας δακρυσι, σιωερῶν ἀκαταίχων, ἔχουσα τὴν Ἀγνὴν Θεομήτορα, δι' αὐτῆς γὰρ ἡ ἀρετὴς δίδεται, τοῖς αὐτῷ ὁδοδότης Θεοτόκον δόξασιν.

Ω, δὴ, ζ'. Παῖδες Ἐβραίων ἐν καμίνῳ.

Υμνον χειλῶν ἐξ ἀγῶν, τῇ Πανάγνωστοι ἀποσφείρας Θεοτόκε, ἐναγῶν λογισμῶν, ῥυθίῃ δυσωπῶν σε, καὶ μολυσμῶν τῶ σώματος, ὡ ἀμύλωτε Κυρία.

Ηνοῖσας πύλας Παραδείσου, ἃς ἀπέκλεισεν ἀνθρώποις ἡ προμήτορ Θεομήτορ διδ, καὶ μοι τῆς μετανοίας, ἀνοίξον πύλας, πύλῳ μοι, ἀνοίγεις Παραδείσου.

Πάντων Ἐθνῶν τε καὶ δαιμόνων, τὸν ἀκάθαρτον ἐμὲ ὑψοοῦμαι, ἐλεῦντα Χεῖρ, δεξιὰς τῆς πλήθεις, τὰ σε ἐλεῖς ἀκάθαρτον, καὶ γενέσεως λυγρῶσάι με.

Δεῖξον τῷ σὺν φιλανθρωπίαν, ἡ ἀγνήσασα φιλανθρωπον Δεσπότην, ἐπ' ἐμοὶ τῇ πτωχῇ, καὶ ὄντως ἀπανθρώπῳ, καὶ φιλανθρώπως οἰκτιρον τὴν ἐμὴν μισανθρωπίαν.

Ω, δὴ, η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Αμαρτωλῶν προσφύγιον, ταπεινῶν ἱλαστήριον, τὴν ὀδυνημένην μου, καὶ ἐλεεινότητα Κόρη ψυχῇ, καὶ διωκεῖ πικρομένην σκοτία, φωτίζει γλυκυτάτῳ, νοεῖ ἀσπείρισει, ἰλαρίων καὶ δέξον γαλλωῶντα ὅλον.

Νεκεραμύθον ζώωσον, τεταμύθον ἐξείγειρον, καταβεβλημένην μου τὸν νῦν ἀνάστησον, νεκρὸς ἡ ζωώσασα, τῇ ζωηφόρῳ τόκῳ σε, ὡς αὐτοζωὴ ἐν ἀληθείᾳ τεκῶσα, Μαρία Θεοτόκε ὑψοοῦμαι, ὑψοοῦμαι καὶ Κεχαριτωμένη.

Τῆς ἀμύτης Δέσποινά, καὶ πολλῆς ἀσπλάγχνίας σε, οἰδαὶς τὸν πλῆτον οἱ εἰς σε πισθόντες, διό σοι ἀποσιπτοῦμαι, σὺν τῇ ἀσώτῳ πατρὶς θερμῶς, δέξαι ἀμαρτήσαντας καὶ σοὶ ἀποσφύγοντας, ἐκ ἐστὶ γὰρ ἐκ ἐστὶ, ἀμαρτία οἰκτιρῶν, τῷ σὺν φιλανθρωπίαν νικῶσαι διωκτῶν.

Τοὺς ἐν πελάγει Δέσποινά, χαλεπῶς κινδυνεύοντας, ὅρμοι καὶ λιμῆνες, σωστικοὶ ἀποσφείονται, καὶ με κινδυνεύοντας, τοῖς τοῖς κύμα-

σι, προσδεῖται καὶ σωσον, ὁ λιμὸν τῆς ἐν ζάλῃ, τῆς καταπονεμένης, προσβο-
λαῖς τῆς δαιμόνων, ἀντίληψις καὶ σκέπη, καὶ ἔσται προστασία.

Ω, δὴ, γ'. Ἐξέστη ἐπὶ τῷ ὁ Οὐρανός.

Ο Λόφωτε λυχρία χρυσοφανής, ἡλιόμορφε Κόρη γλυκύτατε, ὡς φωταυ-
γής, φάτισον ἀγίασον συμπαθῶς, καὶ καταλύσει καθάρον, πλυῖα-
σα τὸ ῥύπτεται τῆς παθῶν, ὡς αὐτὸς καθαυμένος, ὁρῶσα τὴν Εἰκόνα, καὶ
προσκυνῶ καὶ καταπαύζωμαι.

Ν Εφέλη χρυσαυγής τε καὶ φεραυγής, ἡ τῆς δόξης Πατρὸς τὸ ἀπαύγασ-
μα, ἡ τὸ γλυκὺ, φῶς τὸ ἐκ φωτός τὸ ζωαρχικόν, τὸν πατρὸς Ἡλίου
Ἡλίου, ἡ ἔξανατέλασα σαρκικῶς, τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, τὸ σκότος
τῶν νοός μου, γλυκεῖ φωτίσει καταλάμπωμι.

Θ Αὐμάσσειν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, ἐπὶ γῆς τε οἱ ἄνθρωποι Κύριε, εἰ
συμπαθῶς, σώσεις τὴν ψυχὴν μου ὡς ἀγαθός, καὶ ὑπογνώσκει πάν-
τοθεν, τῆς σῶν ἀξιώσεις με οἰκτιρῶν, καὶ γὰρ μεγαλοφάνους, ἐν ἅπαντι
τῷ Κόσμῳ, ἀνακηρύξω τὰ ἔλεός σου.

Π Αράδοξον ἐργάσω πᾶν μα σιμνή, τὸν σὸν πλάσιον τεκέστα καὶ Κύ-
ριον, παῖδον καὶ νυῖν, ἔπερον τεράσιον ἐν ἐμοί, ἀμαρτωλὸν κατέκα-
τον, οἰκτερον ἔλεησον διμῶς, καὶ σωσον φιλανθρώπως, ὡς Μήτηρ φι-
λανθρώπε, φιλανθρωπίας τὸν ξανάειον.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ω, τὸ πᾶν δόξα θαύματος.

Δ Ενδρὼ ἀκάρπῳ ὁμοίωμαι, ἡμῖα ὡς φύλλα κενά, περικείμενος ἄγιον,
καὶ πτοῦμαι Δέσποτα, μὴ ἐκκόψας ἐκπέμψης με, εἰς πῦρ τὸ ἄσβεστον
καὶ αἰώνιον, ἀλλὰ πᾶν ἔσται ἐπιστροφῆς μοι καιρὸν, ὅπως ἐνέγκω σοι, ἐναρέτων
πράξεων καρπὸν καλόν, καὶ ἀξιώθῃσωμαι τῆς Βασιλείας σου.

Ε Σκοτισμὸς τοῖς πάθεσι, καὶ ἀμαρτίαις δεινῶς, εἰς κριμὸν ὑπογνώ-
σεως, σπείδω ὁ ταλαίπαρος, ἐμπροσθεν ἀλλὰ πρόφθασον, ἀλογημέ-
νῳ Θεοχαρίτε, λάμψον μοι φέγγος τῆς ἀσπλαγχχνίας σου, καὶ ἐποδήγησον,
εἰς ὁδὸς δίδάσκει με πᾶν καλῶ, προσκυνῶ καὶ δοῦμαι, μὴ ὑπερίδης με.

Ο Δὸν τὸν βίον ἀνήλωσα, καὶ τὴν ζωὴν μου αἰχρῶς, καὶ ὁσάτως φιλα-
νθρώπε, μὴ προχῶν τὸ σπύλον, ταῖς ἐκείθεν κολάσεις, ἀλλὰ θερ-
μῶς με, νυῖν ἐπιστρέφοντα, δέξαι Σωτήρ μου ὡς τὸν ἄσωτον, τῆς Ἀποσά-
λων σου, καὶ πάντων Ἀγίων σου σεπτὰς λιταῖς, καὶ τῆς Κυνισάσης σε Χει-
ρὸς καὶ σωσον με.

Χ Αἶρε Θεοτόκε Δέσποινα, χαῖρε Θεὸς καθάρον, οἰκτιρῶν Ἀρχαυτε.
χαῖρε Θεὸν ὄχημα, τὸ Λόγος Θεοχώρητε. τὸ Θεόδουλον χαῖρε πα-
λάτιον. χαῖρε ἡσυχασμα Θεοπάροχον, θαλάμος ἐμφυχός, Θεὸς θεῖα
ἐσπερα καὶ λιβατὴ, καὶ κατοικητήριον τῷ θεῷ Πνέματος.

ΤΗ

ΤΗ ΤΡΙΤΗ, ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

ΠΑΝΥΜΝΗΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ω, δὴ, α. ἦχος, πλ. δ'. Ἀρμαπλάτῳ Φαραῶ.

Υ Μνολογίαις ἱεραῖς ὑμνήσωμι, τὴν πολυύμνητον, τὴν τὸν Θεὸν Λόγον
ὑπὲρ λόγον τέχασαν, τὸν μόνον ὑπερύμνητον, ὃν ὑμνεῖ πάντα φύσις,
ὃν Οὐρανὸν τὰ στρατόματα, θείαις ὑμνοδίαῖς γιραίρῃσι.

Τ Ο καθάρων τῆς παρθενίας Τείφρος, τὸν τῆς ἀγνείας ναόν, τὸν ἱερὸν
δόμον, τὸν δῶδὸν θαλάμον, τὸ φωταυγὲς ἀνάκτορον, τῆς χαρίτων τὸν
οἶκον, τὸ ἱερόν τὸ παλάτιον, τὴν δόξα καὶ ὑμνήσωμι.

Ο Τῆς δικαίης ἀγαπῶν φιλανθρώπε, καὶ συμπαθῶς ἐλεῶν, ἀμαρτωλῶς
πάντας, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον, ἀμαρτωλὸν ὑπάρχοντα, καὶ ἐν ἔργῳ
καὶ λόγῳ, πολλὰ σε πᾶν ἀπικραίνοντα, οἰκτερον ἔλεησον σωσον με.

Ο Κατοικῶν ἐν Οὐρανοῖς Θεὸς ἡμῶν, σὲ λογικὸν Οὐρανόν, ἐπὶ τῆς γῆς
ἄλλον, Κόρη κατεσκόλασε, τῆς Οὐρανῶν ἀνέτην, καὶ λατῶν Οὐρα-
νίας, Δυνάμεις ἐν σοὶ κατώκτισον, ὃ ἐν Οὐρανοῖς μὴ χωρέατος.

Ω, δὴ, γ'. Ὁ σεριώσας κατ' ἀρχάς.

Ο Πρό νεκρώσεως νεκρός, ὁ παρὰ ταῖς τεθαρμύσις, ὁ παρὰ μνήματος
ἐν μνήματι μένων, τῆς λιθάδας καὶ σκληρῆς, ἀναληστίας Δέσποι-
να, τὴν τῆς ζωῆς Μητέρα, σὲ ἱκετεύω ζωῶσαι με.

Η Καλλονὴ τῆς Γαλαβ, ἡ ἐκλεκτὴ παρὰ κίωναν, ἡ καλὴ ἐν γυναιξὶ καὶ
ἀράα ἡ Παρθένος ἐν ταύτῃ, καὶ Μήτηρ ἀπειρόγαμος, Θεοχρη-
στερ Κόρη, ἡ σωτὴρία μου σωσον με.

Η Ἀνεξάντλητος πηγὴ, ἡ ἀδαπανήτος κρήνη, ἡ ἀκένωτος καὶ ἀφθονος
βρύσις, τὸ ἐλεῖν ὁ κρατὴρ, τῆς οἰκτιρῶν ἡ ἄβυσσος, τὸ τῆς φιλα-
νθρωπίας, πέλαγος Κύριε σωσον με.

Τ Ον πονηρὸν ἡ ἀγαθὴ, τὸν ἐν πολλῇ ἀσπλαγχχνίᾳ, ὁ ἀκένωτος πηγὴ
τῶν ἐλεῖν, τὸν αἰχρὸν τὸν ῥυπαρὸν, ἡ καθάρᾳ καὶ ἁμῶς, ἐμὲ
Παρθένε σωσον, καὶ πάντων τέτων ἀπάλλαξον.

Teotocaron.

Κ 3

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, δ'. Σύ με ἰχὺς Κύριε.

Ισχυσέ με, φθόνος, Θεὸς ἐξορίσαι με, καὶ σερῆσαι ἑοφῆς Παραδείσου, καὶ καθιδέσθαι με τῇ φθορᾷ. ἀλλὰ σὺ Παρθένε, ἐκτὸς φθορᾶς ὠδινήσασα, Χεῖρὸν τὸν ποιητὴν μου, ἀφθαρτίσασα πάλιν, Παραδείσου πολίτην με ἔδειξας.

Νέκταρ ἡμῖν, τῆς δαπλαγχνίας ἐπήγασας, οἷα κλύη ρεῖθρον γλυκὺ βλύζουσα, καὶ καθαρὰ νάσσα πηγὴν, νᾶμα ζωηφόρον, καὶ ὕδωρ πότιμον βρύουσα, διό με Θεοτόκε, τὸν φλεγόμενον δίδει, τῷ ἐμπύρῳ παθῶν καταδρόσιον.

Ηθεικῶς, τὰ πατρικά σε ἐντάλματα, καὶ τὸν πλῆτον, ὅν μοι ἐνεχείρισας, ἐν ἡδοναῖς διδαπανηκῶς, γέγονα τῷ Θεῷ, χαρίτων πένης ὁ ἄθλιος, διὸ μετανοῶντα, σὺ ἐξομολογήσει, μὴ βδελύξῃ με εὐσπλαγχνε Κύριε.

Επὶ τῆς γῆς, εἰδὲς Παρθένε ἀμόλυπτε, ἐμολυῖσθαι, ὡς ἐγὼ ὁ βέλβηλος καὶ κατεχρῆσθαι ταῖς ἡδοναῖς, Ἀχραντε δόσοι προσιπτοῦ δέξαι καὶ σῶσον με, πρεσβείαις σε πανάγιοις, ὡς Θεῷ Λόγε Μήτηρ, ὡς τὰ πάντα ῥαδίως αὐτίκα.

Ω, δὴ, ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Απορία καλύπτει, τὸν ἀφρονόητον τόκον σε Δέσποινα, πῶς καὶ τίκεις βρέφος, καὶ ἀγνῶεις Παρθένος ὑπάρχουσα, ἀληθῶς καὶ φύσις, ἐν σοὶ καινῶς καινοποιεῖται, καὶ οἱ νόμοι αὐτῆς καταλύονται.

Παρθένισίαν μεγίστην, πρὸς τὸν ἐκ λαγόνων σε τεχθέντα Κύριον, κεκπημένη Κόρη, ὅσα δέλεις αὐτοὺς ἐκάστοτε, καὶ ἰχὺς πάντα, Παντοδυνάμει Θεῷ Μήτηρ, διὸ δέλησον μόνον καὶ σώσεις με.

Μη' βραδυῆς ψυχῆς, ἐπὶ τῷ μακρῷ ξενιτεῖαν ἐμυλῶσα, ἀλλὰ δράμει τάχος, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ ἐξαγγέλλουσα, ἵνα λάβῃς κύσιν, ὧν περ κακῶς ἐπολιτὶδῶ, ἀσωτία τὸν βίον αὐτίκα.

Ως ἐν κλύδωνι σκάφος, ἐγαγε βυθίζομαι, παθῶν τοῖς κύμασιν, ἀπαθείας ὄρμε, τὴν χειμῶνος μοι λύσον τὸν κίνδυνον, τῷ ἐπίσκεψιν σε, ὡς ἱερὰν ἀγκυραν δέσσει, κυβερνήτῃ Θεῷ Μήτηρ Ἀχραντε.

Ω, δὴ, ε'. Τὴν δέσιν ἐκχαῶ.

Ετρυχωρον τὴν Δεσπότη σκλήρωμα, καὶ παλάτιον δάδες τὴν Λόγε, καὶ λογικόν, τὴν τῷ λόγῳ τὰ πάντα, πεποιηκότος Χεῖρ ἐνδιαίτημα, Πανύμνητε Μήτηρ Θεῷ, τῷ ἀθλίῳ ψυχῷ με ἐλέησον.

Συνέχει με ἐκκλημάτων θάλασσα, καὶ χειμᾶσι ἑκυμῖα πταιγμάτων, καὶ πρὸς βυθὸν, ἀπωλείας κατέλκει, ἀλλεπαλλήλων παθῶν ἡ ἀντίπνοια, τῷ ἄβυσσον τῷ οἰκτρῶν, ἡ πεῖσσα τὸν κλύδωνα κόπασον.

Νεώτερος ὑπάρχων φιλόφρατε, ὡς ἴδῃσι δαπανήσας τὸν πλῆτον, ἐν ῥυπαρίαις, ἀράξῃσι ἀσωτίας, καὶ ἀγαθῶν σιμώτων ὁ ἄθλιος, προσέρχομαί σοι νυνὶ οἰκτρῶς, ὡς δαπλάγγῃ αὐτῇ τῷ συγχώρῃσιν.

Ρεῦπνεται ἡ σολήμει πᾶναγνε, καὶ ἐσβέσθῃ ἡ λαμπράς τῆς ψυχῆς με, καὶ ταῖς σιρραῖς, τῷ πολλῶν με πταιγμάτων, χείρας καὶ πόδας δεθείς ἐξω ἐρρίμαι, ὁ ἐμψυχος Θεὸς νυμφῶν, εἰς νυμφῶνά με θεῖον εἰσαγάγε.

Κάθισμα. Τῷ Σοφίῳ καὶ Λόγῳ.

Αθανάτως λειμῶνας περνοσείν, Οὐρανίας θαλάμους περπολεῖν, Δέσποινα πᾶσι μοι, ὁ Θεὸς θεῖος θαλάμος, ἐπιτυχεῖντε θεῖα νυμφῶνος ἀξίωσον, καὶ μεταχρεῖν τῆς δόξης Χεῖρ καὶ πληθύναι με, τῆς δόξης, γλυκυτάτης ἀκτίως, καὶ θεῖας ἐκλάμψεως, τῆς αὐτῆς ἀραιόπτης, ὅπως φάλλω γηθόμυρος, σὺν Ἀγγέλοις αἰώνια, δοξάζων Πατέρα, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ὁμοῦσιον, Τριάδα ἀμέριστον, τῷ ἐκ μὴ ὄντος πανσόφως τὸ πᾶν ἐσιώσασαν.

Ω, δὴ, ζ'. Θεῷ συγκατάβατιν.

Υμνεῖν σε Πανύμνητε, καὶ δλογοῖν σε δλογοητῇ Ἀγνῇ, καὶ βροτῇ καὶ Ἀγγέλῳ, ἐπίσης φύσις ἀδυνατεῖ ὡς ἐκός· δημιουργὸν τῷ ἀμοτέρῳ τέτοκας, καὶ ποιητὴν τῷ παντός Παρθένος μέναισα.

Οκείνημαι δάκρυα, ἐκ ἔχου πένθος, εἰς μετανοῖαν, Παναγία Παρθένε, ἡ ἐκ προσώπου ἀφελομένη τῆς γῆς, δάκρυον ἅπαν δίδε μοι καταύξιν, ἵνα δακρύσας πικρῶς ἐκπλυῶμαι τῷ ψυχῷ.

Τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον, ἐγὼ ὑπάρχω κατέρως ἄξιον, καταυξίως ὅλως, καρπὸν μὴ φέρων, τομῆς καὶ καύσεως, ὑπὸ δεινῶν καὶ κλήμα καταξήρον· ἀλλ' ἐν ἀσβέσῳ πυρὶ μή με ἐκπέμψῃς Χεῖρ.

Μεγάλῳ ἀντίληψιν, καὶ προσασίαν σε ἀκαταίχνητον, κεκπημένος Παρθένε, πρὸς ῥυθείλῳ διαιωνίζοντος, καὶ τῆς μελέτης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, τὴν τῷ ὀδόντων βρυγμῷ, καὶ σκότις τῷ λυπηρῷ.

Ω, δὴ, η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Χαῖρε πηγὴ βλυζάνουσα, ψυχικῷ ἀγαλλίασιν. χαῖρε χορηγὴ τῆς θεῖας χρηστότητας. Χαράς χαῖρε σκλήρωμα. χαῖρε χωρίον ἅγιον, ὄχημα σιπτόν τῷ ἀνίσταρῃ Ἡλίῳ Μαρία Θεοτόκε, ὑπερδλογοητῇ, ὑπερδεδεξαμένη καὶ Κεχαλειτομῇ.

Ξενα καὶ πέρα πίστεως, τὴν φρικτὴν διγνήματα, τὴν ἐκνοσφῆς καὶ ἀδελφῆς δόξης τόκος σε, Μαρία Πανύμνητε. τὸν γὰρ τῆς δόξης Κύριον, τὸν τοῖς Χερσὶν καὶ Στεφάνῳ ἐφείστω, τὸν εἶνα τῆς Τριάδος, ἀσπλάγγως ἀφείπτης, ἐγκύνησας ἀσώφως, ἐκ σὲ σεσαρκωμένην.

Λογοθεσία λύθραι, φοβερέ με φιλονεικώ. λόγον γὰρ ἐδ' ὅλως, ἢ κακῶν ὧν ἐργασμαι, πιποίηκα Δέσποτα, τὰ ἢδ' ἀλόγων ἔργα δὲ, πέπραχα ἀλόγως, ἀλογία συζήσας. ἀλλὰ με Θεῷ Λόγε σῆς Μῆδος ἰκυσίαις, οἰκτείρησον ἀσπλάγχχνως τὸν σὸν ἀχρεῖον δούλον.

Σοῦ τὴν θερμὴν βοήθειαν, καὶ ὀρέω ἀντίληψιν, τὴν γενησὺν εἰς ἐμὲ Πανάμμε, ἐκπλήττομαι Δέσποινα, καὶ γενηθῶς κραυγάζω σοι. χαίρε σωτηρία τῆς ψυχῆς μου καὶ σκέπη, χαρὰ τῆς Κόσμου χαίρε, καὶ ἐλπίς μου βεβαία, ζωὴς τῆς αἰωνίης ἢ ἀποδόξός μοι χαίρε.

Ὡδὴ, δ'. Εἰς τὴν ἐπὶ τῷ Οὐρανῷ.

Γὰρ δὸς τὰ θαύματα τῆς ἐμῆς, παλαιπάρη καρδίας καὶ ἴασαι, τὰ τῆς ψυχῆς, ἔλκη τὰ δυσίατα καὶ πολλὰ, καὶ τῆς σαρκὸς μου Δέσποινα, θεία ἐπισκέψαι τὰς δεινὰς, θεράπευσον ὁδύναις, καὶ λύσον με τὰς νόσους, τὰς ψυχικὰς καὶ τὰ σωματικὰς.

Οὕτως κέκμηται μεσίτιν πρὸς τὸν Θεόν, ἢ προσάτιν, ἐδὲ ἀντίληπτορα, καὶ Θεὸν, ἔπερον ἐκτός σε ἐπὶ τῆς γῆς, Ὑπεραγία Δέσποινα, ὅθεν σοι προσπίπτω καὶ θερμῶν, δακρύων καὶ πόνης, καρδίας δυσωπῶν σε, ἀντιλαβὴ τῆς ἀδονείας μου.

Ψυχὰ μεμακρυσμένη ἀπὸ Θεοῦ, καὶ ἢδ' εὐχὴν χαλῶν στερέμηναι, δεῦτε θερμῶς, καὶ τὴν τὴν ἀσώτῃ ἐπιστροφῇ, ἀναλαβεῖσαι κραδῶν μου. Πάτερ ἀγαθέ, ὁ ἐν Οὐρανοῖς, ἡμάρτομέ σοι πάντες, ἰλάσθητι καὶ σῶσον, τὰς ἀποσφύγγοντας τῇ ἐλπίσει.

Τὶς γινώσκω; τί πράξω ὁ ταπεινός; τίνα ἔξω ἐκείσε σιωπήσομαι, ἀμαρτιῶν πλήθι θελκείμηνος χαλεπὰ; καὶ ραθυμίας πέλαγος, καὶ ἀναιδυσίας ὑπερβολῇ; ἀγία Θεοτόκε, ἐλπίς ἀπηλπισμένων μὴ καταχνήσῃς με τὸν δούλον σου.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὡς τὸ ἀδωδὲξ θαύματος.

Οἱ μοι τί πράξω ὁ ἄθλιος; ποίαν ἀρχὴν τῆς ἐμῆς, σωτηρίας ποιήσομαι, ὁ ἀσώτως ἅπαντα, διανύων τὸν βίον μου; οἰκτείρησόν με, καὶ μὴ παρίδῃς με, πεπλανημένον καὶ ὑποκλύμενον, καὶ μετανοίας μοι, ἔσπευ καὶ πείθεισόν Μήτηρ Θεῶν, ὅπως ἐν αἰνέσει σε, δοξάζω πάντοτε.

Οὗτος αἰχρὸς, ὅλος ἐμπλεως, πορνείας πάσης Ἀγνή, καὶ μοιχείας γεννημένη, ἀσελγῆς ἀκάθαρτος, βδελυρὸς καὶ ἀπόλαστος, φθόρος φδοκίως καὶ ὑποβόπαιος, ἀσυμπαθὴς τε, σκληρὸς καὶ ἀσπονδός, φεῖμοι τῆς ὑβρείας, φειδωλὸς φιλαργυρὸς, ἀμαρτωλῶν, πρῶτος ἀλλὰ Δέσποινα, ἰλάσθαι σῶσόν με.

Οἱ μοι ψυχὴ μου παλαιπάρη, πόσα θρήνησεις ἐκεῖ, τὴν δεινὴν ραθυμίαν σου, ὅταν εἰς αἰώνιον Βασιλείαν οἱ δίκαιοι, καλῶνται. σὺ

δὲ εἰς πῦρ τὸ ἄσβεστον, κατακεκλιθήσῃ διὰ τὰς πράξεις σου; σὺ δὲ δάκρυον δάκρυον, ἀπ' ἐντεῦθεν ἀποσφάμει τῇ λυθρατῇ, Χειρὶ καὶ ὑποκρίνον, τὰς ἀμαρτίας σου.

Τὶνι θαρρήσω τὰ ἔλκη μου; τίνι ψυχῆς τὰς πληγὰς, ἐκκαλύψω καὶ μάλαπας; τίνι τῆς καρδίας μου, τὰ αἰατὰ θαύματα, ποιήσω δῖλα; τίνι Πανάμμε, ἐξαγορεύσω τὰς ἀμαρτίας μου; εἰμὶ σοὶ Πανάμμε, τῇ Μιτρὶ τῆς πλάσεως μου, ὅπως τῇ σῇ, μεσιτείᾳ σώσῃς με, τὸν ἀποστάτην.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ, Ε' ΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν

ΥΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὡδὴ, α'. ἦχος, πλ. δ'. Ἀρμαπλάτῃ Φαραῶ.

Δὶς μοι λόγον τῇ Πατρὶ σιναίᾳρχε, Λόγε καὶ Σιναίᾳρχε, λόγοις ἀεὶ μέλπειν, τὴν τὸν ἐνυπόστατον Λόγον σε καὶ αἰδίδον, διὰ λόγου πενήσαν, Παρθένον Κόριν ἀπείρανδρον, ὑπὸ νύκτε καὶ λόγον καὶ ἔνοιαν.

Χαλῶν καλῶν τῇ ψυχῇ μου χαλῶν, χαροποιὸν καὶ παθῶν, καθαριστικὸν πένθος· εἰς χαρὰν μοι στέφουσα, τὸν κατεπὸν καὶ ρήξόν μοι, τὸν θαλῶντον σάκκον, τῆς ἀμαρτίας καὶ θείας μου, καὶ ὑπερσυνῶν ὀδύνας.

Ως ἀμαρτήσας ὑπὸ πᾶσαν βρότειον, φύσιν Χειρὶ Βασιλεῦ, ἐν λογισμοῖς οἱμοι, λόγοις ἐνθυμήσιν, καὶ πράξεσιν ὁ δέλαιος, σοὶ προσέρχομαι Σῶτερ, καὶ ἐκβοῶ σοι τὸ ἥμαρτον, σῶσόν με λιταῖς τῆς πενίας σου.

Δεῦρο ψυχὴ μου ταπεινὴ καὶ βόσκον, τῇ Θεομήτορι, Χειρὶανὸν σκέπη, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ἀντιλαβὴ καὶ σῶσόν με, καὶ τῆς αἰωνιζέσεως, κολάσεως ἐλδοθέρως, ἢ τῇ ἀνελπίσαν ἀντίληψιν.

Ὡδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀφίδος.

Υπὲρ μέλι γλυκάζον τὸν ἀπὸ τὸν φάρυγγα, καὶ ὑπὸ πνεῦμα ὑδάτων γλῶσσαν καὶ λάρυγγα, καὶ ἀμβροσίας αὐτῆς, ὅπως γλυκύτῃ Κόρι, σὲ τὸ θεῖον ὄνομα ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Αμὲν καὶ ραθυμίας ἐκδανῶν Δέσποινα, τὸν τῆς παροικίας μου ἔσπονον, φέλλω καὶ δέδοικα, ἀνατυπῶν ἐμαυτῷ, τὸ φερόν καὶ φεικῶς, καὶ ἀποσωπὸληπτον Βῆμα τῆς Τόκῃς σου.

Α Κατάπαυσον θρήνον, καὶ στεναγμὸν ἄλγικτον, καὶ σωπτεριμυθίαν καρδίας ἀποσείσαι Κύριε, καὶ ὡς φιλανθρώπος, σὺ ἀμείψῃ τῷ ἔλεει, δίδε μοι τὴν ἄρεσιν ὣν ἐπλημέλιστα.

Ο Μυροτόκους νεφέλας, τὰς ὀφθαλμοὺς δειξόντες, ἐμφυχε νεφέλη τῷ ζῶντος ὕδατος Δέσποτα, καὶ καταξίωσον, θερμὰς δακρύων λιβάδας, ὑψίστειν πάντοτε καὶ καταρδύνει με.

Ω, δὴ, δ'. Σύ με Χεῖρὲ Κύριε.

Κ Λαίαν πικρὰς, καὶ καταρδύνει δάκρυσι, καὶ στενάζειν, ἐκ βάθους καρδίας μου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν νυκτί, λυγρὸν με τὴν κλινῇ, καὶ διαβρέχειν ἀξίωσον, ἡ ὀμβρήσασα Κόσμου, τὸ ἀλλόθιμον ὕδωρ, τὸ ποτίζον τακνύει τὸ καύσωνι.

Α Γ' πονηρὰ, ἀράξεις ὡς δῆμοι ἴσονται, ἐπιμόνως νυκτὶ κατηγορεῖσαι με, καὶ καταπλήττεισαι ἀπεινῶς, τὴν νεκρωμένην, ψυχῇ μου τοῖς ἀπαπώμασι, λοιπὸν ἀπεγνωσμένος, σοὶ προσπίπτω Παρθένε, δαρῶν οἰκτερόν με τὸν δέσποτα.

Σ Τ' με Χεῖρὲ, ἐκ γῆς μορφώσας ἐξώσας, σύ με λόγῳ φείσῃ κατεκτμήσας, σύ μοι ψυχῇ, δέδωκας καὶ νῦν, μὴ ἐν ὃ ἐχθρὸς με, κερδήσῃ τὸ σὸν πλαστέριον, μὴ ἄδης μὴ τὸ σκότος, μὴ τὸ πῦρ τῆς γενέσεως, ἀλλ' ὡς φύσει φιλανθρώπος σῶσόν με.

Π Δώσε Ἀγνή, ἄλλω ἐκ ἔχω βοήθειαν, καὶ ἐκτός σου, σκέπῃ ἐκ ὀπίσθια, σύ με ἐλπίς, σὺ καταφυγή, σύ με ἐργετής, σύ με ἱστορία ἀντίληψις, καὶ σὲ ὑπεκαλεῖμαι, διὰ πάσης ἀνάγκης, ὅξελθε με καὶ σῶσον τὸν δέσποτα.

Ω, δὴ, ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Ε Μαυρὸν κατακτείνω, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπάσεως Θεοχαρίτω, τῆς ἀρχαίας ἔργα, ἀφαιρέων ὁ μόνος κατὰ κείτος. ἀλλὰ ἀπόσπῃ μοι, ὡς προσασία ἔσα πάντων, καὶ δεινῆς κατακείσεως ῥύσαι με.

Ε Π' σοὶ τὰς ἐλπίδας, πάσας ἀνατίθωμι τῆς σωτηρίας μου, Θεομήτορ Κόρη, μὴ παύσης δεινῶς με ποντέμενον, συμφορῶν πελάγει, ἀλλὰ πᾶσι δίδε μοι χεῖρα, ὡς ὁ Χεῖρὸς τῷ Πέτρῳ καὶ σῶσόν με.

Κ Αἱ τὸ σκότος καλύπτει, καὶ τὸ πῦρ φλογίζει με Σῶτερ τῷ ἔργῳ μου, ὁ βρυγμὸς ὀδόντων, καὶ τὸ φύχος ταρτάρου ταραττει με, τῷ δαιμόνων πλέον, αἱ σκυθρωπαὶ φοβῶσιν ὄψεις, ὧν με ῥύσαι λιταῖς τῆς τεκνύσεως.

Τ οῦ θανάτου ἡ πύλη, κλείει μοι Πανάμωμε τὴν ἐξαγοράς σου, οἱ μοχλοὶ τῶ ἄδ' ὡς κατὰ κείτον ἦδη λαμβάνουσιν. ἀλλὰ σύ μοι πύλη, πρὸς τὴν ζωὴν, ἔχει Παρθένε, καὶ τὰ κλείδρα τῶ ἄδ' ἀνὰ δειρήξον.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, ε'. Ἰλάσθι μοι Σωτήρ.

Ν Ενεκρωμένη πολλὰς, Παρθένε, ἀφαιρέσεις, ἡ τὴν ζωὴν τοῖς βροτοῖς, ἀρρήτως κνήσασα, Θεοτόκε ζωῶσον, καὶ ποιῶν Κυρία, τὰ θελήματα ἐνέχουσιν.

Σ Ε' προσασίαν πισοί, καὶ τείχος πάντες κενήμεθα, οἱ ἐν βυθῷ τῷ κακῶν, καὶ σάλῳ τῷ θλίψεων, αἱ κινδυνεύοντες, Θεοτοκε μόνη, τῷ πισῶν τὸ καταφύγιον.

Ο Μανασθὴς ἐν τῇ γῇ, σῆλη τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἐγὼ δὲ μέγας Χεῖρὲ, τῆς φιλανθρωπίας σου, ἔσομαι διήγημα, ὅτι θαῦμα μέγα, νεκρωθέντα με ἐξώσας.

Α Μήτωρ ἀπὸ τῆς σαρκὸς, ἀπάτωρ μὲν τὴν σάρκα σου, Τίς Πατὴρ καὶ Μητὴρ, ὁ ταῦτα καλέμενος, ὡς νῦν ἀμφοτέρω, τῷ Θεῷ γὰρ ἀρέπει, τῷ θαυμάτῳ τὰ ἀξιώματα.

Κάθισμα. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τ οῦ πυρὸς τῆ ἀσβέως τὸν ποταμὸν, ἐνοῶσα ψυχῇ μου τὸν φοβερὸν, φείξον καὶ συσάληθι, τῆς κακίας λήσθηθι, καὶ ἐν κλαυθμῷ καὶ πένθει, πικρὰς ὀλοούσας, ἐν σωπτεριῇ καρδίας, μὴ ταπεινώσεως, ἀποσείσαι ἀπὸ τέλους, τὴν Μητὲρ τῆς Κυρίας, καὶ ταύτης δεινότητι, ἐξ αὐτῆς λυτῶσασθαι, Θεοτόκε κραυγάζουσα, ἀπὸσείσαι τὰ σὰ Τίω καὶ Θεῷ, τῷ πταισμάτων ἀρεσιν δοθῶναι μοι, σὲ δὲ ἔχω ἐλπίδα ὁ δειλός.

Ω, δὴ, ζ'. Παιδὲς Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Ο Ἰκτερον σῶσόν με Παρθένε, τὸν οἰκτιρμόνα τεκῶσα Θεὸν Λόγον, καὶ φωτὶ τῷ ἐν σοὶ, καταύγασον ψυχῇ μου, καὶ τῷ δαιμόνων ῥύσαι με, τῆς δεινῆς μηχανουργίας.

Ρ Τ' σάί με Μητὲρ τῆς Σωτῆρος, συνεχόμενον δεινῇ αἰχμαλωσίᾳ, λογισμῶν πονηρῶν, παθῶν τε ψυχοφθόρων, ὅπως αἰὶν σῶζόμενος, καταχέως σε δοξάζω.

Π Αὔσον τὸν πόνον τῆς ψυχῆς μου, καὶ τὴν ἀρρίκτον ὀδυρῶν καὶ τὸ πένθος, εἰς χαρὰν ἀληθινὴν μεταβάλλε οἰκτιρῶν, πρεσβείας τῆς τεκνύσεως, ὡς Σωτὴρ καὶ ἐλεήμων.

Σ Ωσόν με σῶσον Θεοτόκε, ἡ τὸν εὐσπλαγχνον Θεὸν ὑποτεκῶσα, καὶ δεινῶν συμφορῶν, καὶ βλάβης καὶ κινδύνων, τῇ κραταῇ δυνάμει σου, ὅξελθε Οἰοκνήτορ.

Ω, δὴ, η'. Ὁ στενάζων ἐν ὕδασι.

Ο Ποίησας τὴν θάλαυσαν, τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὁ ἀμείβων φύσεις, ἔβησαν σοιχεῖα, μεταπλάττων τὸ πᾶν, ὅξελθε Κύριε, ὁ θανάτου κρατῶν, ὁ πάντα φέρων, λόγῳ μόνῳ Λόγος, ἐν Παρθένῳ Κόρη ἀποήλθες σαρκωφόρος.

Σωτήρ.

Ν Εκρωθείς ἀπὸ νεκρώσεως, καὶ ἀπὸ τῆς παφῆς παφείς ὁ νεκρόζωος, δυσωδίας εἰμὶ ἐμπλεως, καὶ τῆς ἐν τῷ τάρῳ διαλύσεως.

Το φρικτὸν λογοθέσιον, καὶ τὸ φοβερόν τε Κεῖτῃ Κεῖττειον, καὶ τὴν λαμβανῶν δέδοικα, καὶ πικρῶς δακρύω ὡς κατέκλειτος.

Υπερβαίνει τὸ θαῦμα σε, ἀπασαν διανοίαν τὸν γὰρ Κύριον, τὸν ἀόρατον καὶ ἀχρονον, ὁρατὸν ἐν χρόνῳ ἀπεκύνθης.

Ω, δὴ, ε'. Φάτισον ἡμᾶς.

Θρήνησον ψυχὴ ἐαυτῷ ἀπὸ τῆς ἐξόδου σε, πένθος ἀνάλαβε καὶ κλαύσον πικρῶς, πρὶν καταλάβῃ κλαυθμός σε ὁ ἀπαδέκλειτος.

Υδάτι σεμνῇ, κατανύξαις με ράντισον, καὶ ταῖς λιβάσι τὰ ἐλεύσεα, σαθράς δίδε τῷ δακρύῳ ἐκίττειν με.

Οταν σε Χειρὲ, τῷ φεικᾶδες μνηστῶ Βήματος, τῆς φοβερᾶς τε τῆς θανάτου τῆς, φόβῳ καὶ φόβῳ τῷ καρδίαν πικρῶς βάλλομαι.

Τόμον σε Ἀγνή, ὁ Προφήτης ἐδεάσατο, ἐν ᾧ Παῖός ἐρεάφῃ Λόγος ἡμᾶς, Θεογενήτορ, ἀλογίας ὁ ρυσάμελρος.

Ω, δὴ, ε'. Ἀβυσσος ἀμαρτιῶν.

ΗΜερὸν μοι τὸν Κεῖτῷ, καὶ δίλτατον γενέσθαι ἐν Κεῖσει, Μήτρ Θεῷ δυσώπει, καὶ διαπλάγχθῃ τῷ ὅμματι, ἐπιβλέψαι ἐπ' ἐμέ, ὅτε κατέσθην ἐρδνησάι, λόγος καὶ ἀράξεις καὶ νοήματα.

ΗΜαρτον ὡς ὁ ληστής, ἀλλὰ κλαῖω ὡς ἡ πόρνη καὶ κράζω, ὡς Χαναναία νεα, τῷ ψυχῷ ὡς θυγάτριον, δαιμονῶσαν τῷ ἐμῷ, πάθειν ἵασαι Θεοτόκε, τὸν ἰατῆρα ψυχῶν ἡ τέσσα.

Φρίττω σε Παμβασιλεῦ, τῷ δειτέρῳ ἐπὶ γῆς παρσίαν, καὶ τῷ φρικτῷ σε Κεῖσιν, καὶ ἀδέκασον δέδοικα, σὺ τὰ θεῖα καὶ σεπτὰ Λόγε προσάγματε μὴ φυλάξας, καὶ τῷ δεινῶν μὴ ἀφισάμελρος.

ΝΕφισιν ἀμαρτιῶν, καὶ οὐκ ἔστιν συχεθεὶς ἐγκλημάτων, καὶ τῷ παθῶν τῷ γνόφῳ, καλυφθεὶς τῷ ὄφθαι, ἐν νυκτὶ τὰ τῆς νυκτός, ἔργα ἐπέλεσα καὶ τὸ σκότος, σὺ δὲ Παρθένε με ὁρῶσον.

Κάθισμα. Τῷ Σοφίαν καὶ Λόγον.

Το πικρὸν τῷ βασιλῶν, καὶ ἀλγεινὸν, τὸ δεινὸν τῷ μασίγων καὶ αὐστηρὸν, σκότος τὸ ἀφώτισον, τὸν ἀδέκαστον τάρταρον, τὸν ἰοβόλον ὅπως οὐ πύεινον σκώληκα, τὸ πολυφάργον σόμα, τὸν ἀπληστον φάρυγα, καὶ τὰς ἀνώμους καὶ ἀγνώστους κολάσεις, ψυχῇ μου προβλέψα, σεναρμοῖς τε καὶ δάκρυσι, τῷ Μιτῆρα δυσώπησον, τῷ Κεῖτῃ σε κραυγάζουσα, Θεοτόκε πρὸς ἡμᾶς συγχάρησιν τῷ κακῶν με, τῷ προσρέχοντι πίσει τῇ σκέπῃ σου.

Ω, δὴ,

Ω, δὴ, ζ'. Θεῷ συγκατάβασι.
ΕΛεύς τῷ ἄβυσσον ἡ πεποιῶ, τὸν ἀσυμπάθητον, καὶ πανάστων σῶσον, ὡς συμπαθὴς ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ λύσασαί με γεννήης τὸν δέιλαιον, ὅπως ὑμῶσε αἰ τῷ Πολυμήνιτον.

ΙΣχύεις γεννήσασα, τὸν ἐν ἰσχύϊ δυνατὸν Κύριον, ὅσα βέβαια Παρθένε, καὶ ἱαμάτων πελάγι κέκτισαι, διὸ προσρέχῃ τῇ σκέπῃ σου κράζων σοι, τῷ ταπεινῷ με ψυχῷ νοσῶσαν ἴασαι.

ΣΤανάζοντα δέξαι με, ὡς τὸν τελώνῃ καὶ μὴ ἀπάσῃ με, ταῖς λιταῖς τῆς ἀφθόρου Μητρός σου Λόγε ὡς πολυέλεος, ἀλλὰ ἀποθύμῃς οἰκτερίησον φάλλοντα, ἐλογητὸς ὁ Θεός.

ΡΑνίσαι κατάρδωσον, σῆς διαπλάγχθῃς τῆς διανοίας μου, γλῶ τῷ κεχερωμαθῇ, καὶ μετανοίας ἀρόφῳ νέωσον, τῷ ἀνασθῶν καὶ ὑλωμανήσασαν, ἐνδεία θείας βροχῆς, καὶ ἐπομβρία παθῶν.

Ω, δὴ, η'. Οὐρανὸς ἐν ὕδασι.

ΗΠασὰς ἡ Οὐράνιος, ἡ τῷ Δικαίῳ χαρὰ, ὁ νυμφὼν τῆς δόξης, ἐν τῷ νυμφῶνι τῷ Υἱῷ σου καμὲ, σῶμα ἄγιον, ἀμείψασα γάμου εἰσαγάγεις, μήπως ὡς ἀχρεῖον, χεῖρας με διδόντα, καὶ πόδας τὸ πῦρ λάβῃ.

ΣΥμβιβῶ τῆς καρδίας με, καὶ σεναγμὸς ἐκ ψυχῆς, σαλαγμὸς δακρύων τῷ θαλαμῶν με δεξαμένη Σεμνῇ, λύσασαί με ρύσαι με, καλοῖς δάκρυσι, δακρύων ἀγνότητων, τῷ ἐν τῇ γεννῇ, δάκρυον γὰρ ἅπαν, ἥρας ἐκ γῆς προσώπῃ.

ΝΟερῶς ἀπὸ τῶ Βήματος, τῷ σὺ ἐσάναι δοκῶ, Κεῖτῃ καὶ Θεῷ με, γεγυμνωμένος ὡς κατέδικος ἔμφοβος ὄψομος, ἀεισηκωνισμῆς, περὶ ἀχιλιδιμῆς, σῶσόν με ἐν κράζῳ, μόνε ἐλεήμων, τὸν κατακεκριμένον.

ΩΚαινότατον ἄνεσμα, καὶ θεῖα φοβερόν, καὶ φρικτὸν καὶ ἐξόν ἐν σοὶ Παρθένε τὸ τελέμελρον, ὁ Θεός τίττεται, ἐξ ἀφθόρου γαστρός σου, καὶ κρατεῖται ἐν ταῖς σαῖς ἀγκάλας, ὁ διακρατῶν τὰ πάντα θεῖα δυνάμει.

Ω, δὴ, θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

ΙΔεῖν Χειρὲ τὸ κάλῃς, ὅπως τὸ ὥραιον, καὶ τῆς γλυκείας ἀκτίνος καὶ αἰγλῆς αὐτῆς, καταβυθισαί με Δέσποινα καταξίωσον.

ΝΗχώμελρος πελάγει, τῷ τῆς ἀμαρτίας, καὶ βικυμίας παθῶν χειμαζόμελρος, τῷ γαλιωῶσαι λιμῇ προσφύγω Δέσποινα.

ΛΙταῖς τῆς σὲ πενέσης, σῶσον ἐλεήμων, καὶ ἀσυμπάθητε μόνε τὸν ἐμπαθέσαντα, καὶ ἐν κακοῖς τὸν σὸν πλῆτον καταναλῶσαντα.

ΥΜνον σοι τελοῦταῖν, πρῶτον τε καὶ μέσον, τῷ Ἀρχαγγέλῳ τὸ Χαῖρε προσάγω σεμνῇ. σοὶ γὰρ κατέκλειτον ἄλλον εἶναι εὐχόμεναι.

Στι-

Στιχηρά Προσόμοια. Ω' τὸ πᾶν δόξα θαύματος.

Εἶχοντα βίε προσάτιν σε, σκέπλω καὶ τεῖχος Ἀγνὴ, καὶ λιμένα ἀ-
χείμασον, προσασίας ἄμαχον, καὶ ὀφείαν ἀντίληψιν, θερμώτε
πρόσβιν, ταχεῖαν πρόμαχον, προφθάναςάν με καὶ ἀπὸ τῆς κλήσεως, δείξόν
με Δέσποινα, πλήρη τῆς ἐλπίδων με, καὶ τὴν αἰὲ, μάττω πολεμῦντας με,
πάντας πολέμους.

ΣΩμα φυλὴν καὶ τὸ πνεῦμα με, πάσαις δειραῖς ὁ δεινός, ἐργασίας
ἐμόλυντα, τὸ μὲν σῶμα πάθεισι, πᾶσι δὲ τῆς αἰχρότητας, φυλὴν
δὲ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασι, πονηροτάτοις, οἷς περ σιωῇζισα, αὐτὴς τὸ πνεῦ-
μα δὲ, ἐπ' ἡμετέροις ἡδέσι καὶ σχολίοις, Δέσποινα φρονήμασιν, εἰς ὧν με
λύβωσαι.

Ω Πῶς ἔγω ἀμέριμος, τὸν τῆς ζωῆς με καιρὸν, μετεώρως παρέρ-
χομαι, μὴ εἰς νέαν βαλιδόμους, τὰς πολλὰς ἀμαρτίας με, μὴ τὴν
θανάτου τὸ ἀποδείπνον, καὶ τῆς ἐπίσεως τὸ ἀδέκασον. ὦ τίς με ῥύσεται,
πυρὸς αἰωνίζοντος; εἰμὴ Θεὲ, μόνε Ὑπεράγαθε, σὺ οἰκτερήσεις με.

ΣΩσον τὸν Κόσμον σε Δέσποινα, καὶ τῆς δικαίας ὁργῆς, τὴν Τίξ σε
ἐκλύβωσαι, τὴν πιστῶς ὑμνῶνταί σε, καὶ δεινὰ προσδοκώμενα,
πάντα ὑπόβλεπον ταῖς προσβείαις σε, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς Δίκης πρόσηθι,
πάντων τῶν δελών σε, σὺ αὐτοῖς με σώξαι, καὶ Οὐρανῶν, νέμεισα
Παντάσας τῶν Βασιλείαν μοι.

Ο' Α'ΚΑ'

Ο' Α'ΚΑ'ΘΙΣΤΟΣ Υ'ΜΝΟΣ

ΤΗ'Σ Τ'ΠΕΡΕΤΛΟΓΗΜΕΝΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ
Η'ΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Κ Α Γ

Α'ΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΟΣ ΤΗ' ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ'
ΚΑΤΑ' ΠΑΣΑΝ ΤΗ'Σ ΠΑΡΑΣΚΕΤΗ'Σ ΕΣΠΕΡΑΝ.

Teotocaron.

L

ΤΗ'

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΕΣ ΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΗΨΟΣ, Δ.

Ω, δὴ, α. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ΡΙΣΤΟΥ Βίβλον ἐμψυχον, ἐσφραγισμένον σε Πρόμα-
τι, ὁ Μέγας Ἀρχάγγελος, Ἀγνή Θεώμνος, ἐπεφάνει
σοι, χαῖρε χαρὰς δοχέιον, δι' ἧς τῆς Προμητορος, ἀρὰ λυ-
θίσεται.

Α' Δάμ' ἐπανόρθωσις, χαῖρε Παρθένε Θεόνημνε, τῇ ἁδῇ ἡ νέκρωσις,
χαῖρε Πανάμωμνε, τὸ παλάτιον τῇ μόνῃ Βασιλείῃς, χαῖρε Θρόνε
πύρινε τῇ Παντοκράτορος.

Ρ' Ὅδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε ἡ μόνη βλασήσασα, τὸ μῦλον τὸ εὐσ-
μον, χαῖρε ἡ τέχασε, τὸ ἐσφράδιον τῇ πάντων Βασιλείῃς, χαῖρε
ἀπειρόγαμνε, Κόσμε διάσωμα.

Α' Γνείας Θεσαύρισμα, χαῖρε δι' ἧς ἐκ τῷ πτώματος, ἡμῶν ὤσαν-
σημν, χαῖρε ἡ δύπνουν, κλῖνον Δέσποινα, πιστὴς δαδάζον, θυμία-
μα εὖσμον, μύρον πολύτιμον.

Ω, δὴ, γ. Τὰς σὲς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Σ' Τάχυν ἡ βλασήσασα τὸν θεῖον, ὡς χάρα ἀνέρωτος σαφῆς, χαῖρε
ἐμψυχε βράβεα, ἄρτον ζωῆς χαρησάσα, χαῖρε τῇ ζώντις ὕδατος,
πηγῇ ἀκένωτος Δέσποινα.

Δ Αμαλὶς τὸν μόχον ἢ τεκῆσα, τὸν ἁμῶμον χαῖρε τοῖς πιστοῖς· χαῖρε ἀμνὰς κηύσασα, Θεὸς ἀμνὸν τὸν αἰρόντα, Κόσμος πάντος τὰ πταίσματα· χαῖρε θερμὸν ἱλασθέντα.

Ο Ρῥος φαεινὸς χαῖρε ἢ μόνη, τὸν Ἡλίου φέρονσα Χειρὸν, φωτὸς καποικητήριον· χαῖρε τὸ σκότος λύσασα, καὶ τὰς ζοφώδεις δαίμονας, ὁλοτελῶς ἐκμηδίσασα.

Χ Αἶρε πύλη μόνη καὶ ὁ Λόγος, διώδδσε μόνος ἢ μοχλὲς, καὶ πύλας ἅδ' Δέσποινα, τῷ τόκῳ σε σωξίψασα, χαῖρε ἢ θεία ἔσσοδος, ἣν σωξομένων Πανύμνητε,

Ω, δὴ, δ'. Ο' καθήμιος ἐν δόξῃ.

Ε Ν φωναὶς ἀσμάτων πίσει, σοὶ βοῶντι Πανύμνητε· χαῖρε πῖον ἕρος, καὶ τετυρωμένην ἐν Πνύματι· χαῖρε λυχνία καὶ εἰς ἀμνη, μάννα φέρονσα, τὸ γλυκαῖνον, τὰ ἣν δισσεβῶν αἰδηθήρια.

Ι Λασήριον τὸ Κόσμος, χαῖρε Ἀγχατε Δέσποινα· χαῖρε κλίμαξ γῆθεν, πάντας ἀνυψώσασα χάριτι· χαῖρε ἢ γέφυρα ὄντως ἢ μετὰ γασα, ἐκ θανάτου πάντας, πρὸς ζωὴν τὰς ὑμνῶντάς σε.

Ο Τρανὼν ὑψηλοτέρα, χαῖρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σῇ νηδύϊ, Ἀγχατε ἀκόπως βασύσασα· χαῖρε κογχήλι πορφύραν θείαν βάψασα, ἐξ αἱμάτων σε, τῷ Βασιλεῖ ἣν δυνάμειαν.

Ν Ομοθέτιον ἢ τεκῆσα, ἀληθῶς χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνομιῶν, πάντων δωρεῶν ἐξαλείφοντα· ἀκατανόητον βάθος, ὕψος ἀρρήτων, Ἀπειρόγαμιν, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεωθήμεθα.

Σ Ε τὴν πλίξασαν τῷ Κόσμῳ, ἀχειρέπλακον σέφανον, ἀνυμολογῆμεν· χαῖρε σοὶ Παρθένε κραυγάζοντες, τὸ φυλακτικὸν πάντων, καὶ χαράκιωμα, καὶ κραταίωμα, καὶ ἱερὸν καταφύγιον.

Ω, δὴ, ε'. Εξέστη τὴ σύμπαντα.

Ο Δὸν ἢ κηύσασα, ζωὴς χαῖρε Πανάμωμιν, ἢ κατακλυσμὸς τῆς ἀμαρτίας, σώσασα Κόσμον· χαῖρε Θεόνυμφι, ἄκυσμα καὶ λάλημα φεικτόν· χαῖρε ἐνδιαιτήριον, τὸ Δεσπότη τῆς Κτίσεως.

Ι Σχυς καὶ ὀχύρωμα, ἀνθρώπων χαῖρε Ἀγχατε, τότε ἀγιάσματος τῆς δόξης, νέκρωσις ἅδ', νυμφὸν ὁλόρωτε· χαῖρε ἣν Ἀγγέλων χαρμοσύνη· χαῖρε ἢ βοήθεια, ἣν πιστῶς δευμένων σε.

Π Τείμορρον ὄχημα, τὸ Λόγος χαῖρε Δέσποινα, ἐμφυχε Παράδεισε τὸ ξύλον, ἐν μέσῳ ἔχων ζωὴς τὸν Κύριον, καὶ ὁ γλυκασμὸς ζωοποιεῖ, πίσει τὰς μετέχοντας, καὶ φθορὰ ὑποκύνφαντας.

Ρ Ωνύμφοι δοῦναι σε, πιστῶς ἀναβοῶντι σοὶ· χαῖρε πόλις τῆ Παμβασίλειως, δεδοξασμένη καὶ ἀξιάκυστα, ὅθι ἡς λελάλνται σαφῶς, ἕρος ἀλατόμνητον· χαῖρε βάθος ἀμέτρητον.

Ε Τρύχωρον σπινώμα, τὸ Λόγος χαῖρε Ἀγχατε, κόχλος ἢ τὸν θεῖον μαργαρίτῳ, προαγγέλλουσα χαῖρε πανθαύμασε, πᾶν πρὸς Θεὸν καταλλανή, ἣν μακαρίζοντων σε, Θεοτόκε ἐκαστε.

Ω, δὴ, ε'. Τὴν θείαν ταύτην, καὶ πάντιμον.

Π Ασὰς τὸ Λόγος ἀμόλυντε, αἰτία τῆς ἣν πάντων θεώσεως· χαῖρε Πανάγχατε, ἣν Προφητῶν ὁμήχημα. χαῖρε ἣν Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Ε Κ σε ἢ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμὸν πολυθείας ἢ λύσασα, ὅθεν βοῶντι σοὶ· χαῖρε ὁ πόκος ὁ εὐδρόσος, ἐν Γεδεὼν Παρθένε προσδέσασατο.

Ι Δέ σοι χαῖρε κραυγάζοντι, λιμὴν ἡμῖν θῆρε θαλαττεύσει, καὶ ὀρυμπίριον, ἐν τῷ πελάγει ἣν θλίψειν, καὶ ἣν σκανδάλων πύτων τοῦ πολέμητορος.

Χ Αρὰς αἰτία χαρίεσσον, ἡμῶν τὸν λογισμὸν τὸ κραυγάζειν σοὶ· χαῖρε ἢ ἀφλεκτος, βάτος, νεφέλη ὁλόρωτε, ἢ τὰς πιστὰς ἀπαύσας ἐπισκιάσασα.

Ω, δὴ, ζ'. Οὐκ ἐλάττωσαν τῇ κτίσει.

Α Νυμνέμεν σε βοῶντες· χαῖρε ὄχημα, Ἡλίου τὸ νοστή, ἄμπελος ἀληθινή, τὸν βότρυ τὸν πέπειρον ἢ γεωργήσασα, οἶνον εἰζόντα, τὸν τὰς ψυχὰς ἀφραίνοντα, ἣν πιστῶς σε δοξαζόντων.

Ι Ἀπῆρα ἣν ἀνθρώπων ἢ κηύσασα· χαῖρε Θεόνυμφι, ἢ ῥάβδος ἢ μουσική, ἡμῶν τὸ ἀμάρτανον ἢ ἐξανθήσασα. χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς χαρὰς πληρέμεθα, καὶ ζωὴν κληρονομήμεθα.

Ρ Ητορῶσα καὶ δοῦναι γλώσσα Δέσποινα, ὑμολογῆσαι σε, ὅθεν γὰρ τὰ Σεραφίμ, ὑψώθης κηύσασα τὸν Βασιλέα Χειρὸν, ὃν ἐκείναι, πάσης νῦν βλάβης ῥύσασθαι, τὰς πιστῶς σε προσκυνοῦντας.

Ε Τημεῖσε μακαρίζοντα τὰ πέριπα, καὶ ἀνακράζει σοὶ. χαῖρε ὁ τόμος ἐν ᾧ, δακτύλῳ ἐγγεγραπται, Παῖς ὁ Λόγος Ἀγνή, ὃν ἐκείναι, Βίβλῳ ζωὴς τὰς δέλεις σε, καταγράφει Θεοτόκε.

Ι Κετόμεν οἱ δέλοισι, καὶ κλίνουμι γόνυ καρδίας ἡμῶν, κλῖνον τὸ ἐς σε Ἀγνή, καὶ σώσον τὰς θλίψειν βοδίζομενους ἡμᾶς, καὶ σωτήριον, πάσης ἐχθρῶν ἀλώσεως, τὴν σὴν πόλιν Θεοτόκε.

Ωδὴ, ἡ Παῖδας διαγείς ἐν τῇ καμίνῳ.

Νηδυῖ τὸν Λόγον ὑπεδέξατο, τὸν πάντα βασάζοντα ἐβάσασας, γάλακτι ἐξέθρεψας, νύμῳ τὸν ξέροντα, τὴν Οἰκουμένην ἀπασαν, Ἀγνὴν ὡς ἡ ἀλμυρὴν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑδρυφέτε εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Μωσῆς κατονήσκει ἐν βάτῳ, τὸ μέγα μυστήριον τῶ τέκνῳ, παῖδες προσκύνουσιν, τὸ ἐμφανέσασα, μέσον πυρὸς ἱερέων, καὶ μὴ φλογέων, ἀκήρατε Ἀγία Παρθένε, ὅθεν σε ὑμνέμεν, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Οἱ παῖδες ἀπάτη γυμνωθέντες, πολλὴν ἀφθαρσίας ἐκευθήμεν, τῇ κυφορίᾳ σου, καὶ οἱ καθεζόμενοι, ἐν σκότει καὶ ἀπαπώσεων, φῶς καποπτόμενοι, φῶς κατοικητήριον Κόρη, ὅθεν σε ὑμνέμεν, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Νεκροὶ δὲ σὲ ζωοποιῶνται, ζωὴν γὰρ τὴν ἐνυπόστατον ἐκύψας. εὐλαδοὶ οἱ ἀλλοιοὶ, παῖδες χρηματίζοντες, λαοὶ ὑποκαταίρονται, νόσοι δίδονται, πνύματων ἀερίων τὰ πλήθη, ἡττῶνται Παρθένε, βροτῶν ἡ σωτηρία.

Η Κόσμος τεκέσα σωτηρίαν, δι' ἧς ὑπὸ γῆς εἰς ὕψος ἡρῶμεν, χαίροις παντὶ λόγῳ, σκέπη καὶ κραταίωμα, τεῖχος καὶ οὐρόωμα, τῷ μελωδόντων Ἀγνὴ, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑδρυφέτε, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ωδὴ, θ'. Ἀπας γυνήεις, σκιρτάτω τῷ πνύματι.

Ινα σοὶ πιστοὶ, τὸ χαίρει κραυγάζωμεν, οἱ δὲ σὲ τῆς χαρᾶς, μέτοχοι ἡμέτεροι, τῆς αἰδίου ρύσαι ἡμᾶς πειρασμῷ, βαρβαρικῆς ἀλώσεως, καὶ πάσης ἀλλῆς πληγῆς, διὰ πλῆθος, Κόρη καὶ ἀπαπώσεων, ὅπως σὺς βροτοῖς ἀμαρτάνωσιν.

Ωφθης φωτισμός, ἡμῶν καὶ βεβαίωσις, ὅθεν βοᾷμεν σοὶ. χαίρει ἄστρον ἄδυτον, εἰσάγων Κόσμον τὸν μέγαν Ἡλίον. χαίρει Ἐδὲμ ἀνείξασα, τὴν κελευσμένην Ἀγνὴ. χαίρει εὐλὴ, πύλαι εἰσάγουσα, εἰς τὴν αἰὼν ζωὴν τὸ ἀνθρώπινον.

Στῶμεν ἀλαβὰς, ἐν Οἴκῳ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐν βοήσῳ. χαίρει Κόσμος Δέσποινά. χαίρει Μαρία Κυρία πάντων ἡμῶν. χαίρει ἡ μόνη ἁμαρτία, ἐν γυναιξὶ καλῇ. χαίρει σκεῦος, μύρον τὸ ἀκράτων, ὅπῃ σὲ κενώσῃ εἰσεδέξαμεν.

Η Περσερά, ἡ τὸν ἐλεήμονα ὑποκυνήσασα. χαίρει Ἀειπαρθένε, Ὁσίων πάντων, χαίρει τὸ καύχημα, τῷ Ἀθλητῇ στεφάνῳ. χαίρει ἀπάντων, τῷ Δικαίῳ θεῷ ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἡμῶν τῷ πιστῷ τὸ διάσωμα.

Φεῖσαι ὁ Θεὸς τῆς κληρονομίας σου, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, πάσας παρὰ βλίστων νῦν, εἰς τὸ ἔχον ἐκδυσωπῆσαι σε, τὴν ἐπὶ γῆς ἀπόστασιν σου κυφορίσασαν, διὰ μέγα ἔλεος θελήσασα, μορφοῦναι Χεῖρ τὸ ἀλλότριον.

Τῇ ὑδρυμάτῳ στρατῷ τῷ νικητῇ. Ὡς λυβωθεῖς ἐκ τῆς δεινῆς ἀχαιεῖς. Ἀναρᾶσαι ὁ δὲλος σε Θεοτόκε. Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀποσμάχῃτον. Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον. Ἵνα κράζω σοι. Χαίρει Νύμφη αὐμόρβτε.

Εἰδ' ἔπος. Οἱ ΚΑ'. Οἴκοι.

ΑΓγελος πρωτοστάτης, Οὐρανὸν ἐπέμφθῃ, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῃ τὸ χαίρει. καὶ σὺ τῇ ἀσωμάτων φωνῇ, σωματὸν μόνον σε διαρᾶν Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἴστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα. Χαίρει δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐλάμβει. χαίρει δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείπει. χαίρει τῷ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάληψις. χαίρει τῷ δακρύων τῆς Εὐᾶς ἡ λύβωσις. χαίρει ὅλος δυσανάβατον ἀνθρώπινος λογισμός. χαίρει βάθος διδασκῶν καὶ Ἀγγέλων ὁφθαλμοῖς. χαίρει, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθεδρᾷ. χαίρει, ὅτι βασάζεις τὸν βασάζοντα πάντα. χαίρει ἀσὴρ ἐμφάνων τὸν Ἡλίον. χαίρει γαστήρ ἐνδεὲς σαρκώσεως. χαίρει δι' ἧς νεκρῶνται ἡ Κτίσις. χαίρει δι' ἧς βρισηργεῖται ὁ κτίσις.

Χαίρει Νύμφη αὐμόρβτε.

Βλέπεσα ἡ Ἀγία, ἐαυτὴν ἐν ἀγνείᾳ, φησὶ τῷ Γαβριὴλ θαρσαλέως, τὸ ἀδέχον σε τῆς φωνῆς, δυσωδέκτον με τῇ ψυχῇ φάνεται. ἀσπέρ γὰρ συλλήψας τὴν κύνησιν πῶς λέγεις; κράζων.

Ἀλληλεῖα.

Γνώσιν ἄγνωστον γινῶναι, ἡ Παρθένος ζητῶσα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργόντα, ἐκ λαγόνων ἀγνῶν τίδον, πῶς ὅτι περὶ τῶν, ἡμῶν λέξον μοι; πρὸς τὸ ἐκείνος ἔφησεν, ἐν φόβῳ πλὴν κραυγάζων ἔγω. Χαίρει βελὴς ἀπορρήτης μύσις. χαίρει σιγῆς δεομένων πίσις. χαίρει τῷ θαυμάτῳ Χεῖρ τὸ προοίμιον. χαίρει τῷ δογματῶν αὐτῶ τὸ κεφάλαιον. χαίρει Κλίμαξ ἐπερᾶν, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός. χαίρει γέφυρα μεταγῆρας, τὴν ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν. χαίρει τὸ τῷ Ἀγγέλῳ πολυθρύλῃτον θαῦμα. χαίρει τὸ τῷ δαιμόνων πολυθρύλῃτον θαῦμα. χαίρει τὸ φῶς, ἀρρήτως ἡγνῆσασα. χαίρει τὸ πῶς μηδὲν διδάξασα. χαίρει σοφῶν ὑδρυβαίνεσα γνωσιν. χαίρει πιστῶν κατευγάζεσα φρενῶν.

Χαίρει Νύμφη αὐμόρβτε.

Δύναμις τῷ ὁφείσει, ἐπεσιάζει τότε, πρὸς σύλληψιν τῇ Ἀπειρογάμῳ, καὶ τὴν εὐκαρπὸν ταύτης νηδυῖ, ὡς ἀρὸν ὑπέδειξεν ἡδυῖ ἀπασί, τοῖς θέλει θελεῖν σωτηρίαν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἔπος.

Ἀγγελία.

Εἴχουσα Θεοδόχον, ἡ Παρθένος τὴν μήτραν, ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἐλισάβετ. τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης εἰδὺς, ἐπὶ τὴν τῆς αἵμασιν, ἔχαιρε. καὶ ἄλμασιν, ὡς ἄσμασιν, ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον. Χαῖρε βλαστὰ ἀμαράντι κλῆμα. χαῖρε καρπὸς ἀκηράτου κτήμα. χαῖρε γεωργὸν γεωργῶσα φιλαίθρων. χαῖρε φυτὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύσσα. χαῖρε ἄρρα βλαστῶσα εὐφροσύνην οἰκτιρῶν. χαῖρε ἑσπέρια βασιλεύσα εὐδελίαν ἰλασῶν. χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς ἔσχατης ἀναθάλλεις. χαῖρε, ὅτι λιμὴν τῆς ἰσχυρῶν ἐποιμάζεις. χαῖρε δεκτὸν περσείας θυμίαμα. χαῖρε παντὸς τοῦ Κόσμου ἐξίλασμα. χαῖρε Θεὸς πρὸς θνητὸς εὐδοκία. χαῖρε θνητῶν πρὸς Θεὸν παρρησία.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφωτε.

Ζἄλλω εὐδοχῶν ἔχων, λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ σῶφρων Γεωσιφ ἐπαράχθη, πρὸς τὴν ἀγαπὸν σε θεωρῶν, καὶ κλειψίγαμον ὑπονοῶν ἀμειψτε, μαθὼν δέσιν τὴν σύλληψιν, ἐν Πνεύματος Ἀγίου ἐφί.

Ἀγγελία.

Ηἴχουσαν οἱ Ποιμνίς, τῆς Ἀγγέλων ὑμῶντων, τὴν εὐσάρκον Χριστὸν παρσίαν. καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμνία, θεωρῶσι τόνον, ὡς ἀμὸν ἀμωμον, ἐν τῇ γαστρὶ Μαζίας βοσκησύντα, ὡς ὑμῶντες εἶπον. Χαῖρε ἀμὸν καὶ ποιμνίος Μήτηρ. χαῖρε αὐτὴ λογικῶν προβάτων. χαῖρε βορῶν ἐχθρῶν ἀμυντήριον. χαῖρε Παραδείσου θυρῶν ἀνοιχτήριον. χαῖρε, ὅτι τὰ Οὐρανία συναγαλλεται τῇ γῇ. χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπὶ γαῖα συγχωρεῖ Οὐρανίους. χαῖρε τῆς Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα. χαῖρε τῆς Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα. χαῖρε τῆς Πίστεως ἐρείσμα. χαῖρε λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα. χαῖρε δι' ἧς ἐγυμνώθη ὁ ἄδης. χαῖρε δι' ἧς ἐπεδόθη δόξα.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφωτε.

Θεοδόχον ἀστέρα, θεωρήσαντες Μάγοι, τῇ τέττι ἠκολούθησαν αἴγλη, καὶ ὡς λύχνον κρατῶντες αὐτὸν, δι' αὐτὴν ἠρδύνων κραταῖον Ἀνακτα. Καὶ φθάσαντες τὸν ἀφθασον ἐχάρησαν, αὐτῇ βοῶντες.

Ἀγγελία.

Ιδὸν πᾶσις Χαλδαίων, ἐν χειρὶ τῆς Παρθένου τὸν πλάσαντα χεὶρ τὸς ἀνθρώπους. Καὶ Δεσπότην νοῦντες αὐτὸν, εἰ καὶ δέλα ἔλαβε μορφῇ, ἐσώσαν τοὺς δάρους Θεραπεῦσαι, καὶ βοῦσαι τῇ εὐλογημένη. Χαῖρε ἀσέρος ἀδύτα μήτηρ. χαῖρε αὐγὴ μουτικῆς ἡμέρας. χαῖρε τῆς ἀπάτης τὴν κάμνον σβέσασα. χαῖρε τῆς Τελέδος τὸς μύσας φωτίζουσα. χαῖρε τύραννον ἐπαυθρον ἐκβαλῶσα τῆς ἀρχῆς. χαῖρε Κύριον φιλεῖνθρωπον ἐπιδείξασα

Χει-

Χειρὸν. χαῖρε ἡ τῆς βαρβαρίας λυτῶν θρησκείας. χαῖρε ἡ τῆς βορβόρης ρυομένη τῆς ἔργων. χαῖρε πρὸς προσκυνησιν παύσασα. χαῖρε φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττωσα. χαῖρε πιστῶν ὁδηγὴ σωφροσύνης. χαῖρε παστῶν ἡρώων εὐφροσύνη.

Χαῖρε νύμφη ἀνύμφωτε.

Κήρυκες Θεοφόροι, γεγονότες οἱ Μάγοι, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ἐκτελείσαντες τὸν χρησμὸν, καὶ κηρύξαντες τὸν Χριστὸν ἀπασιν, ἀφούτες τὸν Ἡρώδην ὡς ληρώδη, μὴ εἶδεναι ψάλλον.

Ἀγγελία.

Λάμψας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίαξας τὸ ψάλλον τὸ σκοπὸς. Τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτῆρ, μὴ ἐνέγκαντάς τινι ἰσχυρῶν πέπλων. Οἱ τῶν δὲ ρυδνῶντες, ἐβόων πρὸς τὴν Θεοτόκον. Χαῖρε ἀνέστασις τῆς ἀνθρώπων. χαῖρε κατὰ πτωσις τῆς δαιμόνων. χαῖρε ἡ τὴν πλάνην σαφῶς ἀφανίσασα. χαῖρε τῆς εἰδῶλων τὸν δόλον ἐλέγξασα. χαῖρε θάλασσα ποντίσασα. Φαραὶ τὸν νοητὸν. χαῖρε πέτρα ἡ ποτίσασα τὸς διψῶντας τὴν ζωὴν. χαῖρε πύργος εὐλὴ ὁδηγῶν τὸς ἐν σκότει. χαῖρε σκέπη τῆς Κόσμου πλατυτέρα νεφέλης. χαῖρε τροφὴ τῆς Μανῆας ὁδοῦ. χαῖρε ἔσχατος ἀγίας ἐξουσίας. χαῖρε ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. χαῖρε ἐξ ἧς ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε νύμφη ἀνύμφωτε.

Μετὰ τὸν Συμεῶνα, τὸ παρόντος αἰῶνος μετρίσασθαι τὰ ἀπατεῶντος, ἐπεδόθη ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ' ἐγνωθῆς τότε καὶ Θεὸς τέλειος. Διόπερ ἐξεπλάγη σε τὴν ἄρρητον σοφίαν κρίζων.

Ἀγγελία.

Νεῦν ἐδείξε Κτίσιν ἐμφανίσας ὁ Κτίστης, ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτὴν ὁμοίνοις, ἐξ ἀπὸς βλασφῆας γαστρός, καὶ φυλάξας ταύτῃ ὡς πρὸς τὸν ἀφθόρον, ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτῷ βοῶντες. Χαῖρε τὸ αὐτὸς τῆς ἀφθαρσίας. χαῖρε τὸ εἶδος τῆς ἐγκρατείας. χαῖρε ἀνὰ σῴτως τύπον ἐκλάμπωσα. χαῖρε τῆς Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφάνισα. χαῖρε δυνάστην ἀγλαόκαρπον, ἐξ ἧς ῥέονται πιστοί. χαῖρε ἐξυλὸν ἐσκαύουσαν, ὡς ἐσκαύονται πολλοί. χαῖρε κυροῦσα ὁρῶν πλανημάτων. χαῖρε λυτῶσα λυτῶν αἰχμαλώτων, χαῖρε Κεῖν δίκαιον δυσώπης. χαῖρε πάλαν πταιόντων συγχώρησις. χαῖρε σολὴ τῆς γυνῶν παρρησίας. χαῖρε σorge πάντα πόδον νικῶσα.

Χαῖρε νύμφη ἀνύμφωτε.

Ξεῖνον τόκον ἰδόντες, ἐκνωθῶμεν τῇ Κόσμῳ, τὸν νῦν εἰς Οὐρανὸν μεταθεσῶντες. Δὲ τὸ γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεός, ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινός ἀνθρώπου, βελόμηνος ἐκκῶσαι πρὸς τὸ ὕψος, τὸς αὐτῇ βοῶντας.

Ἀλλ-

Αἰνιγία.

Ο Λος ἡ ἐν τοῖς κάτω, ἢ ἡ ἀνω εἰς ὅλας ἀπὸ τοῦ ἀπειρέστερου Λόγου. συγκατάβασις γὰρ Θεὸς, ἡ μεταβάσις δὲ ποτικὴ γέγονε. Καὶ πόκος ἐκ Παρθένου θεολήπτε, ἀκυσίς ταῦτα. Χαῖρε Θεὸς ἀχωρήτης χάρα. χαῖρε σεπτὴ μυσιεὶς θύρα. χαῖρε ἡ ἀπίστων ἀμφίβολον ἀκυσμα. χαῖρε ἡ πῖστων ἀναμφίβολον καύχημα. χαῖρε ὅχημα πανάγιον τὸ ἐπὶ ἡ Σερὰβίμ. χαῖρε οἶκημα πανάγειον τὸ ἐπὶ ἡ Σερὰβίμ. χαῖρε ἡ πάναντία εἰς ταῦτὸ ἀγαθὸν. χαῖρε ἡ παρθενίαν ἢ λοχείαν ζῶντοσα. χαῖρε δι' ἧς ἐλύθη πᾶσι βασις. χαῖρε δι' ἧς λύοιχθῃ Παράδεισος. χαῖρε ἡ κλεῖς τῆς Χειρὸς Βασιλείας. χαῖρε ἐλπίς ἀγαθῶν αἰώνων.

Χαῖρε νύμφη αὐμόρδτε.

Π Ἀσα φύσις Ἀγγέλων, κατεπλάγη τὸ μέγα, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον. τὸν ἀποστόλον γὰρ ὡς Θεὸν, ἐθεώρει πᾶσι προσίτον ἀνθρώπων, ἡμῖν μὲν συνδύγονται. ἀκούοντα δὲ πᾶσι πάντων ἔπος.

Αἰνιγία.

Ρ Ἡ πορὰς πολυφθόγγος, ὡς ἰχθύας ἀφώνος, δρᾶμν ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε. ὁπορᾶσι γὰρ λέγειν τὸ πῶς. ἢ Παρθένος μύρις, ἢ τεκὴν ἰχθυῶν. ἡμεῖς δὲ τὸ μυσιεῖον θαυμάζοντες, πῶς βοᾶμν. Χαῖρε σοφίας Θεὸς δοχεῖον. χαῖρε φρονείας αὐτῆς ταμῖον. χαῖρε φιλοσόφους ἀσώφους δεικνύουσα. χαῖρε τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα. χαῖρε, ὅτι ἐμαυράθησαν οἱ δεινοὶ συζητῆται. χαῖρε, ὅτι ἐμαυράθησαν οἱ ἡμῶν μύθων ποιηταί. χαῖρε τὸν Ἀδηνάϊον τὰς πλοκάς διασπῶσα. χαῖρε τὸν ἀλγίων τὰς σαγνύας πληρῶσα. χαῖρε βυθὸς ἀγνοίας ἐξέλκωσα. χαῖρε πολλὰς ἐν γνώσει φωτίζουσα. χαῖρε ὀλκὰς τὸν δελόντων σωθῆναι. χαῖρε λιμὴν τὸν τὸ βίβη πλωτῶν.

Χαῖρε νύμφη αὐμόρδτε.

Σ Ὡσαι θέλων τὸν Κόσμον, ὁ τὸν ὅλων κοσμήτορ, πρὸς τῆτον αὐτεπάγγελτος ἦλθε, ἢ ποιμὴν ὑπάρχων ὡς Θεὸς, δι' ἡμᾶς ἐφανῆ κατ' ἡμᾶς ἀνθρώπος. ὁμοῖα γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεὸς ἀκεί.

Αἰνιγία.

Τ Εἶχος εἰ ἡ παρθενία, Θεοτόκε Παρθένε, ἢ πάντων ἡμῶν εἰς σὲ ποροφρονέον. ὁ δὲ τὸ Οὐρανὸν ἢ τῆς γῆς, κατεσκέδασέ σε ποιητὴς Ἀχχαντε, οἰκίσας ἐν τῇ μήτρᾳ σου, ἢ πάντας σοὶ προσφανεῖν διδάξας. Χαῖρε ἡ εὐλή τῆς Παρθενίας. χαῖρε ἡ πύλη τῆς σωτηρίας. χαῖρε ἀρχηγὴ νοητῆς ἀναπλάσεως. χαῖρε χαρηγὴ θεϊκῆς ἀγαθότητος. χαῖρε σὺ γὰρ ἀνεγκύνησας τὰς συληφθέντας αἰχρᾶς. χαῖρε σὺ γὰρ ἐνθετέπας τὰς συληφθέντας τὸν νῦν. χαῖρε ἡ τὸν φθορέα ἡμῶν φρονῶν καταργῶσα. χαῖρε ἡ τὸν ἀπορέα τῆς ἀγνείας τεκῶσα. χαῖρε πᾶσας ἀσώφους νυμφώσεως. χαῖρε πῖσας Κυρίῳ ἄρ-

μόρδτε

μόρδτε. χαῖρε καλὴ κεροφόρε παρθένον. χαῖρε ψυχῶν νυμφώσεως Ἀχχαντε.

Υ Μνος ἅπας ἡκῆται, συνεκτείνεσθαι σπλάχνων, τὴν πληθεῖ ἡμῶν πολλῶν οἰκτιρῶν σου. τὰς θύρας γὰρ τῆς φάμης ὡδᾶς, αὐτὸς ἀποσφραγίσας τοὺς Βασιλεῦς Ἀγίε, εἰς τὸν πᾶν ἄγιον, ὡς δίδωκας ἡμῖν τοῖς σοὶ βοῶντι.

Αἰνιγία.

Φ Ὡδοδύχον λαμπάδα, τοῖς ἐν σκότει φανεῖσαν, δρᾶμν τὸν Ἀγίον Παρθένον. τὸ γὰρ αὐτὸν ἅπτασθαι φῶς, ὁδηγεῖ πρὸς γνώσιν θεῶν. κλῶ ἅπτασθαι, ἀυγὴ τὸν νῦν φωτίζουσα, κραυγὴ δὲ τιμαλὴν ταῦτα. Χαῖρε ἀκτὶς νοητῆς Ἡλίας. χαῖρε βολὴς τῆς ἀδύτης φέγγος. χαῖρε ἀστραπὴ τῆς ψυχᾶς καταλάμπουσα. χαῖρε ὡς βροντὴ τῆς ἐχθρῆς καταπλήττουσα. χαῖρε ὅτι τὸν πολυφθόνον ἀνατέλλεις φωτισμόν. χαῖρε τῆς κολυμβήθρας ζωοφάνου τὸν τύπον. χαῖρε τῆς ἀμαρτίας ὑποσμήνουσα ῥύπον. χαῖρε λατὴρ ἐκπληρώων συνειδήσεων. χαῖρε κρατὴρ κερῶν ἀγαθῶν. χαῖρε ὁσμὴ τῆς Χειρὸς δωδεκάς. χαῖρε ζωὴ μυσιεῖς δωδεκάς.

Χαῖρε νύμφη αὐμόρδτε.

Χ Ἄεν δεῖναι θελήσας, ὀφλημάτων ἀρχαίαν, ὁ παῖπων χειροῦς ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἐαυτὴν πρὸς τὴν ὑποδύμεν τῆς αὐτῆς Χείρως, ἢ χίσας τὸ χειρόφραον, ἀκεί πᾶσι πάντων ἔπος.

Αἰνιγία.

Ψ Ἀλόντες σε τὸν τόπον, ἀνυμνῶν σε πάντες, ὡς ἐμψυχον τὰν Θεοτόκε. ἐν τῇ σῇ γὰρ οἰκίσας γαστρί, ὁ συνέχων πάντα τῇ χειρὶ τὸ Θεοῦ καὶ Λόγου. χαῖρε Ἀγία Ἀγίων μεζών. χαῖρε κιστὴρ χυσοθεῖσα τὸν Πνέματι. χαῖρε θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἀδαπάντης. χαῖρε τίμιον ἔχρημα Βασιλείων ἀσεβῶν. χαῖρε καύχημα σεβάσμιον ἱερῶν ἀλαβῶν. χαῖρε τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλατος πύργος. χαῖρε τῆς Βασιλείας τὸ ὑπόρρητον τείχος. χαῖρε δι' ἧς ἐγείρονται βότνια. χαῖρε δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι. χαῖρε πρὸς τὴν ἐμὴν θεραπεία. χαῖρε ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία.

Χαῖρε νύμφη αὐμόρδτε.

Ω Πανύμνητε Μῆτερ, ἡ τεκῶσα τὸν παῖπων ἁγίων ἀγιάτορον Λέγον, δεξιμὴν τὴν νῦν προσφορᾶν, ὅτὸ πάσης ῥύσαι συμφορᾶς ἅπτασθαι, καὶ τῆς μελλούσης λύθῃσαι καλᾶσεως τῆς σοὶ βοῶντας.

Αἰνιγία.

Τὸν ἀνωθεν Κανόνα καὶ τὴν Οἶκον λέγε καὶ πᾶσαν τῆς Παρασκευῆς Ἐσπεραν.

ΚΑ

Κ Α Ν Ω Ν

ΕΓΣ ΤΗΝ

ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ,

Οὐ κ' παῖρ Σάββατον Ἐσπέρας ἀγαγιώσκουσιν ἐν
τῷ Ἀγιωρύμῳ Ὅρει τῷ Ἀΐῳ,

ΕΓΣ ΤΟ ἈΠΟΔΕΙΠΝΟΝ.

Η' ΧΟΣ, πλ. Β'.

Ω, δὴ, α. Κύματι θαλάσσης.

Αἶρε τῷ Πατέρων, τὸ εὖφημον κράτος, χαῖρε περίδο-
ξον, κλέος τῷ γένει ἡμῶν, χαῖρε πηγὴ σωτηρίας, ἡ ἐκ-
βλύξασα τὸν ἔλεον, τοῖς πισῶς ὑμνήσῃ σε, τῷ μόνῳ ὑπε-
ρύμνητον.

ΔΕΧΕ ἐκ χειλέων, ἀσώπων τὸν αἶνον, ἡ Πολυύμνητος καὶ ὑπερέδο-
ξος· σὺ γὰρ ὑπάρχεις τῷ Κόσμῳ, ὀκνομία καὶ ἄρσασμα, ῥυ-
μῇ ἅπαντας, τῷ δισεβῶς σε μέλποντας.

ΧΑῖρε φωτοφόρε, σκηνὴ καὶ λυχνία, ναὶ καὶ ῥάπεζα, καὶ Ὁρος Ἀ-
γίου. χαῖρε παλάτιον δόξης, τῷ Θεῷ τὸ θεῖον Τέμενος, χαῖρε τεί-
χος ἀρρήκτον, ἡμῶν τῷ ἀνυμνῶν σε.

ΗΤῶν ἀελπίσων, ἐλπίς καὶ προσάτις, ἡ ἀκαταίχλιτος, πάντων
βοήθεια, τῷ Οὐρανίῳ μοι πύλας, διωρίξασα προσάγαγε, τῷ
Υἱῷ σε Δέσποινα, καὶ σῶσόν με τὸν δελόν σε.

ΣΕ ὦ, δὴ, γ'. Σε τὸν ἐπὶ ὑδάτων.
Ε' παῖσι Παναγία, δοξάζουσιν αἱ τάξεις τῷ Ἀγγέλων, ἡμεῖς δὲ

καταχέως ἀναπαύσας σὲ μέλπομαι, καὶ διχαρίσας ψάλλομαι, χαῖρε ἡ
λύτρωσις, τῷ πισῶς ἐπηκάλυπται σε.

ΤΙΣ ἐπαξίως Κόρη, ὑμνήσῃ σε τὸν τόκον Θεοτόκε; ἡ Κτίσις κατιδύ-
σα, τὸ τελεθῆσαι Μυστήριον, θαμβητικῶς ἐκράυγαζεν, ὅπως ἡ
πέποιε πλῆσσε ἄλλη παρθενόσση.

ΠΡέσβητι τοῖς αἰῶσι, τὸν ἔλεον ἐκ σὺ Παρθενομήτορ, τῷ κραταίῳ
σε χεῖρα, τοῖς ἐν ἀνάγκαις ἐκτείνουσα, καὶ συμφοραῖς προφθάουσα,
σὲ γὰρ κεκήμεθα, πάντες λύτρον ἐν ταῖς θλίψεσι.

ΔΑκρυα μετανοίας, καὶ κέκμηται ὥσπερ ἡ πάλαι πόρνη, ἀσώπως δὲ
τὸν βίον, ἐκδαπανήσας προσιππασοί, ἐν στυγαμοῖς θιέμενος, λι-
ταῖς σε Δέσποινα, πένθος ῥύσιον ὀδύχου μοι.

Ω, δὴ, δ'. Τῷ ἐν Σταυρῷ σε θείαν κείωσιν.

ΣΤ' εἰ τῷ Κόσμῳ ἡ ἀντίληψις, Θεοτόκε Ἀγνή, καὶ σωτηρία πάντων,
ὡς τὸν Θεὸν ἡγήσασα, ὅθεν δισεβῶς, μεγαλύνουμαι πάντες, καὶ
δοξομαζώμεθα σε.

ΤΕῖχος ὑπάρχεις καὶ ἀσφάλεια, καὶ ἐλπίς τῷ πιστῶν, καὶ πύργος σω-
τηρίας, τῷ κατ' ἡμῶν καταβάλλε Ἀχαιεὶς ἐχθρὸς, τῷ ἐλπίδας εἰς
σὲ γὰρ πέσας ἐδέμεθα.

ΤΗ' ἀποσμάχτην ἐλπίδα σε, κεκμημένοι Σεμνὴ, τῷ δυσμενῶν τῷ
θράσῃ, καταβαλόμεθα Ἀχαιεὶς πίσει τῇ εἰς σέ. τῇ σὴ γὰρ ἐπι-
κλήσει νῦν κραταίμεθα.

ΙΔΕ τῷ θλίψιν, ἴδε Πάναγι, τὸν ἐμὸν στυγαμόν, ἴδε τῷ ἀθυμῶν,
καὶ τῷ πολλῶν σε εὐδείξον χεῖρ ἐν ἐμοί, δυσφορούης πληρῶσα τῷ
ταπεινώ με ψυχῷ.

Ω, δὴ, ε'. Θεοφανείας σε Χεῖρ.

ΧΑῖρε τὸ τεῖχος τῷ πιστῶν, καὶ κραταῖα μεσιτεία Ἀχαιεὶς. χαῖρε
Ὁρος Ἁγίου Πανύμνητε. χαῖρε κλίμαξ ἐμφυχὴ Δέσποινα. χαῖρε
πάντων ἡ ἁρμονὴ καὶ ἡ βοήθεια, τῷ ἀβοηθήτῳ, καὶ σκέπη τῷ ἐλεφύ-
χως προσρηχόντων σοι.

ΜΕγαλοφώνως ἐκβοῶν, τῷ Προφητῶν ὁ χορὸς ἐκήρυττε, τὸ φεικ-
τὸν τῷ Τόκῳ σε Μυστήριον, ὅτι μόνῃ ἀφθόρως πέποιε, Θεὸν
τῷ ἅπαντων, ὅς μ' ἐκτόκῳ σε, σωτηρίσας Παρθένον, ὡς ἀπὸ τῷ
διεφύλαξε.

ΤΙΣ ἐξηγῶσαι σε Ἀγνή, τὸ ὡς νῦν ἐξεῖπεν ἡ γέννησις; ὅθεν πᾶ-
ν γὰρ τέτοκας ὡφάγνη, καὶ ὡς βρέφος ἐκείνη Κόρη, καὶ πόθῳ τὸν σὲ δο-
σαι αἱ θνηταὶ σὲ μακαρίζουσιν, ὡς ὡφὴς Κόρη, καὶ πόθῳ τὸν σὲ δο-
ξάσαντα δοξάζομαι.

Θεοπαρόχες δωρεάς, ὡς συμπαθῆς καὶ φιλάγαθος ἦσα, τοῖς βροτοῖς ἐποχετόεις πάντοτε Θεοτόκε, Μῆτερ ἀνύμφωτε, καὶ λυτῆσαι σαῖς προσδουχαῖς πάντας κολάσεως, διό μὴ πείδῃς τὸς σκέπη τῇ κραταῖᾳ σα καταφύγοντας.

Ω, δὴ, ε'. Τῷ βίῳ τῷ θαλάσσαν.

Σοὶ προσπίπτω Ἀρχαντε, Θεοτόκε ἀγαθὴ, ταῖς σαῖς προσβείαις ἀπαιτοῦμαι, τὸν πάσης ἀγαθότητος χορηγόν, Υἱόν σου καὶ Κύριον, ᾧ δαξαίνω μοι πταισμάτων τῶν συγχώρησιν.

Εἰς βάθρον ἀπέρριμαι, καταγίδος χαλεπῆς, θαλάσσης κυμαίνουσας με, εἰς ἀμύβων πταισμάτων με καὶ δεινῶν, τῶν ζάλλω κατέρυσσον, καὶ γαλιῶν ᾧ δαξαίνω μοι Πανάρχαντε.

Η' Πάντων δεσπόζουσα, τῷ κτισμάτων ὡς Θεὸν, ὑπερυψώσας κηρύσσουσα, τῷ πταισμάτων με Πανάργε τὰς εὐχάς, εἰς τέλος ἐξάλειψον, καὶ ζωῆς αἰώνιας με ἀξιώσον.

Στὸν ἁδελφόν μου, καὶ προσφύγιον Ἀγνή, τῷ οἰκετῶν σε πέφυκας, ἀδελφίπτον ποιεῖ τῶν παρὸς Θεὸν, ἱκέσιον δέσποιν, τῷ ἐν πίσει καὶ πόθῳ ἐξαίτηνται σε.

Ω, δὴ, ζ'. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

ΜΗ' παύσῃ Παρθενότητος, ἐκδυσάπτουσα τὸν Κύριον, τῷ ρυθιῶναι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων Δέσποινα, ἵνα προσθύμως φάλλωμεν, ἀλογητῆρος Πανάργε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Α' Πάντων Ἀγιατέρα, τῷ Οὐρανίων Δυνάμει, Χερσβίμ, Σεραφίμ, ἀνδρείχους Μητροπαρθενῶν Δέσποινα, ὡς τὸν Χριστὸν κηρύσσουσα, τὸν Δεσπότην τῆς Κτίσεως.

Καὶ τίτεις καὶ παρθενότητες, καὶ μὴ τὸν δέμεναι, ὡς παρὰ τὸν Ἀγνή, Θεοτόκε μὴ φλεχθεῖσα τῶν μήτρων σου, ὅθεν πιστῶς δοξάζουμι, καὶ Θεὸν σε Πανάργε.

Φοβέμε καὶ συνταράττει, τὰ τῷ πταισμάτων με κύματα, ἀλλὰ σὺ ἀγαθὴ Παναγία, συμπάθειαι αἰτοῦμαι, ἐν ᾧ τῆς ἐπάσεως, σωπείων βραβεύουσα.

Ω, δὴ, η'. Εἰς κρητὶ φείτων Οὐρανέ.

Στὸν προσφύγιον ἡμῶν, καὶ ἡ ἀδελφότης πάντων Ἀρχαντε Ἀγνή. ὅν συντηρεῖς γὰρ ὁ τῷ ὅλων Κύριε, περὶ εἰς ἐκ μύθων τῆς σῆς, Παρθενότητος εἰς πάντας τῶν ὧν, ὅν πάντες ἀλογητῆρος χεῖρας ἀναξίους, καὶ ὑπερυψώσας ἐν οὐρανῷ.

ΝΕὔσον ἐν οὐρανῷ τῷ πιστῶν, καὶ ἀντίληψις καὶ ἐμὴ καταφυγή, καὶ δεξαῖ κατόπιον δέσποιν, ὅπο κατέλθῃς ἐμῆς, καὶ ῥύσαι ἀπολήψεως.

ἀλόγη, φαύλης με συντηρίας, καὶ χαρμόσινων πείδων, τῇ πιπρωμένη, λυγρῇ με δὸς Παρθενῶν.

ΤΑ' πεπρωμένη μοι δεινῶν, ἵνα λογίσωμαι, καὶ τὸ Βῆμα τὸ φεῖται τὸν Παρθενῶν δεινῶν, ἵνα δεικνῶ. ἀλλ' ὡς φιλάγαθος, σὺ γὰρ ὑπάρχεις πάντων, πεπρωμένων ἡμῶν, καὶ ἀπληπισμῶν ἐλπίς καὶ προστασία.

ΙΔεῶν αἰτοῦμαι ἡμῖν, καὶ ἀδελφότητος τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, γενέσθαι ἐναντίας, καὶ τὸ τῆς Ἀγίας Θράσος, καταβαλεῖν ἐν τάχει, τῷ σε ὑμῶν τῶν Κεχασιπρωμένων.

Αἰνεῖμι, βλοχεῖμι, προσκυνεῖμι τὸν Κύριον.

Ε'Κρητὶ φείτων Οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς. ἵνα γὰρ ἐν κρητὶς λογίζεται ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τῶν σκεπῶν ἐκ νοδοχεῖται, ὅν πάντες οἰλοχεῖτε, Γερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψώσας τὰς αἰῶνας.

Ω, δὴ, θ'. Μὴ ἐπαδύρε με Μῆτερ.

ΜΗ' ἐπλάθῃ Παρθενῶν, Ἀπειρογάμῃ Μῆτερ, σὺν οἰκετῶν προσεφύγοντο σοὶ ἐν τῇ ναῶ. σὺ γὰρ μόνη πέλεις Χειρῶν ἡ ἐλπίς, τὸ δόρυμα πάντων προσφύγων σε Ἀγνή, τὰς ἡμῶν ἐκείνης Δέσποινα πλήρωσον.

Χαῖρε τὸ ἀρρηκτὸν Τεῖχος, χαῖρε σκέπη τῶν Κόσμου. χαῖρε Ναὶ, χαῖρε λαμπράς, χαῖρε θρόνε Θεῶν. χαῖρε πάντων ἡ χαρμονὴ καὶ ἡ βοήθεια, κατ' ἐχθρῶν ἀοράτων ὑπάρχουσα αἰεὶ, σωτηρίας τε ὅπλον ἀκαταμάχητον.

ΣΕ' προστασίαν καὶ σκέπην, καὶ ἐλπίδα καὶ τεῖχος, καὶ προσφυγίον, καὶ ἰλάσμον, καὶ λύσιν τῷ δεινῶν, ἐχοντὲς σε Ἀγνή διασώζομεθα. παρὰ σκεπῶν καὶ κινδύνων, καὶ νόσων καὶ παθῶν, καὶ ἀπαύτως ὑμῶν τῶν δυναστείας σου.

Στὸν Ἀγγέλου ἡ δόξα, Προφητῶν ἡ διόψα, Πατριάρχων καὶ Ἀποστόλων καύχημα φαιδρὸν. σὺ Μαρτύρων Χειρὶ τὸ ἐγκαταπίσμα. Ἀσκητῶν καὶ Δικαίων ἀγίασμα τερπνόν. καὶ τῶν σύμπαντος Κόσμου ἡ ἀνακαινισίς.

Στιχηρὰ προσόμοια. Οἱ ἅλῃ ἀποθέμενοι.

Μόρος ὑπὲρ πάντας, ὅς ἀνθρώπων ὁ πᾶς, μόνος ἐπλημμελῶσα, τὰ καὶ λόγῳ ἀφειγνύεται καὶ ἀνέσματος, μηδαμῶς Ἀρχαντε φορητὰ πέλοντα. διὰ τὸ πόθῳ δέσποιν, σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι μετάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, καὶ πηγὰς δακρύων τῶν

λαν, ἵνα ἴδῃ τόπον, ἐκπλήω τῆς Σαυμάτων τὰς ἐλάς, καὶ ἐπιτύχω ἀ-
νέσας, ὥρα τῆς ἐπίσεως.

ΑΠόθεν ταλαίπαρε, ψυχὴ καὶ μίσον πάντα, ἃ Θεὸς βδελύσσεται,
καὶ μισεῖ καὶ τέλειον λυτρεφέται, καὶ θερμῶς δάκρυον, καὶ πιστῶς
ἀποστείλει, τῇ Αἰπαρθεῖ κρᾶζοντα· ρυσαίμε Δέσποινα, πάσης ἀκηδίας
καὶ θλίψεως, ὀργῆς, θυμῆς, καὶ εἰδος, ζήλῃς τε καὶ φθόνου καὶ μίλλιδος, δε-
νῆς βλασφημίας, παντοίας ὑποκρίσεως Ἀγνῆς, καὶ σωτηρίας ἀξίωτον, τὸν
ἀδχαλῶντα σε.

ΗΠοτὴ κενάσασα, μύρε ἀλάβασρον πάλαι, τοῖς ποσίσιν Δέσπο-
τα, πάντων ἡλιδέωται, ὥνπερ ἔπραξεν, ὁ Λησῆς μόνον σου,
μνημονεύσας ὥφθη, καὶ εὐθέως εἰς Παράδεισον, αὐτὸν εἰσήγαγες· ἐγὼ
δὲ τί πρῶτον ὁ ἄθλιος, καὶ μύρον, καὶ κατάνυξιν, ἔχω δωρεάν με ἐλέησον.
οἴκτειρέ με Λόγε, ἡ Ἀρχαντὸς σε Μήτηρ δυσωπῆς, ἡ δὲ δωρήσω καὶ Κόσ-
μω σε μέγα καταφύγιον.

ΠΟχαῖς συνεχόμενος, νυῖ περασμένους ὁ παντλήμων, πρὸς σέ τῷ
Πανάμωμον, καταφύγω σῶσέν με, τὸν πανάθλιον, τὸν πολλὰ
πταίσαντα, ὡς εἰδὲς ἄλλος γὰρ, ὅστις βοηθῆσαί μοι· πάντα γὰρ δύ-
νασαι, ὅσα θέλεις Κόρη Πανύμνητε, ὡς Μήτηρ ὑπαγάγεις, τὸ Παντο-
δυνάμει Θεῷ ἡμῶν, Δέσποινα τῷ Κόσμῳ, βεβαίᾳ προσασία τῆς πίστεως,
μήμα παιδείης δακρύοντα, τὸν ἀρχεῖον δέλοντα.

Τ Ε Λ Ο Σ.